ZANE GREY

Dobrodružství Kena Warda

KLUB DOBRODRUHŮ

KLUB DOBRODRUHŮ

Velká soutěž KLUBU DOBRODRUHŮ

ALBATROS

ZANE GREY

Dobrodružství Kena Warda

ALBATROS
1992

© Albatros, 1992
Translation © Jarmila Rosíková, 1970
© Melanie Rybárová, 1970
Illustrations © Jaromír Vraštil, 1970

ISBN 80-00-00352-X

Prázdniny v pralese

(The Young Forester)

VOLÁNÍ DIVOČINY

Odjakživa jsem miloval život v přírodě a lov. Když jsem se jednou pokoušel vylíčit svému mladšímu bratru život lesníka, nějak se mi do vyprávění připletl medvěd.

„Ty chceš lovit medvědy?“ vykřikl. „Kene, otec říká, že čteš asi moc krváků.“

„Jen počkej, Hale, až sem za námi přijede. Přesvědčím ho, že lesnictví je něco víc než jen lov na medvědy.“

Tábořili jsme s bratrem už několik dní na řece Susquehanně, rybařili jsme a toulali se po lese. Tábor jsme rozbili na otcově pozemku na kraji lesa, asi třináct kilometrů od Harrisburgu. Otec slíbil, že se za námi přijede podívat, ale zatím se neukázal, a tak jsem se snažil získat na svou stranu alespoň Hala.

„Vzal bys mě, Kene, s sebou, kdyby ti otec dovolil jet do Arizony ?“

„Nezlob se, letos ještě ne. Ani bych si netroufal požádat ho, aby tě pustil. Snad příští rok.“

„To bude báječné. Ale do té doby je ještě tak daleko..., když si představím, jak si tam budeš jezdit na koni a prohánět medvědy a pumy, mám zlost.“

„Musíš to vydržet, vždyť jsi ještě štěně, Hale, není ti ani čtrnáct. A já mám po maturitě.“

„Štěně,“ rozčilil se Hal, „ty taky nejsi Metuzalém“. Jsem skoro tak velký jako ty a umím jezdit na koni a všecko - zrovna jako ty, a všechny bych vás přepral...“

„Přestaň, Hale. Musíš m pomoci přesvědčit otce, a když se budeš vztekat, spíš všecko zkazíš. Když to otec dovolí, napřesrok tě s sebou vezmu. To ti slibuju.“

„Dobře,“ ustupoval Hal. „Já teda počkám. Ale hrozně bych jel s tebou už teď, a nemysli si, že mně jde jenom o medvědy a o kovboje. Líbilo se mně, cos říkal o lesnictví. Jen se mi zdá divné, vybrat si to jako povolání pro celý život.“

„To je tak, Hale, přírodní bohatství se musí chránit, ať se snaží získat pro tuhle práci schopné mladé lidi. Snad nehaním, když řeknu, že

budoucnost naši země - a taky otcova pozemku - záleží na dobrém lesním hospodářství.“

Musím se přiznat, že tahle slova jsem opakoval přesně jak jsem je někde četl.

A proč ? Vysvětli mi to !“ žadonil Hal.

„Protože mnozí dřevaři kácejí stromy, kde se jim namane a na budoucnost nemyslí. Chtějí jen rychle zbohatnout jim jedno, že tu příštím generacím nechají poušť. Porážejí stromy hlava nehlava. Pak k tomu může přijít ještě oheň a zpustoší celý kraj. Víš, řeky bez stromů nemají dost vody, lesy totiž přitahují déšť, ten se tříští o listy, padá v drobných kapkách k zemi a vsakuje se do ní až ke kořenům porostu. Tam, kde nejsou stromy, splývá déšť po povrchu půdy a rozvodňuje řeky. Jen lesy mohou zadržet vodu. Jsou ostatně i jinak užitečné.“

„Ale, Kene, my přece potřebujeme kácet stromy, abychom měli dřevo,“ řekl Hal.

„To ano. Ale nebudeme ho mít dost, nepostaráme-li se o rozumné hospodaření. Jinde už to dělají dobrých tři sta let.“

Povídali jsme si ještě dobrou hodinu. Snažil jsem se nejen podchytit vrozenou Halovu lásku k lesům, ale uspokojit i praktický smysl, zděděný po otci. Hal byl totiž velice podnikavý. Umínil si, že jednou bude vydělávat hodně peněz, a líbilo se mu všechno, co vypadalo na dobrý obchod.

Nakonec pochopil oč jde, a přiznal, že na tom něco je.

V podvečer se nám nejlíp rybařilo. A tak jsme další dvě hodiny myslili jen na chvějící se pruty a vyskakující okouny.

„Letos v srpnu přijdeš o ty největší ryby. To víš, nemůžeš mít všechno najednou,“ ušklíbl se Hal.

„Máš pravdu,“ řekl jsem, „ale stejně to není ještě hotová věc. Zatím jen doufám, že pojedu do Arizony.“

Večer jsme nejraději sedávali u táboráku. Dnešní západ slunce byl snad ještě kouzelnější než jindy, a když se docela setmělo, cítili jsme podivné vzrušení. Povídali jsme si znovu o medvědech a potom Hal vyprávěl o pumách a o tom, jak se s oblibou plíží za lovci. Někde hluboko v lese příšerně houkala sova a ze tmy u řeky na nás zíraly jasně zelené oči nějakého zvířete. Když se zdvihl vítr a sténal ve větvích, nebylo těžké představit si, že jsme někde v divočině. Rádi jsme si na to s Halem hrávali, ale toho večera se zdálo, že je to pravda. Hal mluvil jen šeptem, rozhlížel se a natahoval uši, jako by čekal návštěvu pum nebo snad dokonce Indiánů. Konečně jsme ulehli. Ale nespali jsme klidně. Hal míval často těžké sny, a dnes ho určitě pronásledovaly šelmy; naříkal ze spaní a divoce se ve stanu převracel.

Mně se zdálo o hustém lese, o horách s čepicí sněhu, o jelenech wapiti na holých kopcích, o tlupách vysoké stoupajících z údolí a o antilopách pasoucích se na šalvěji na kraji lesa. Viděl jsem ve sněhu širokou stopu grizzlyho a pak zas žlutavou šelmu spící na skále zalité sluncem. Také opálený kovboj se objevil v tom snu a osamělý lupič mi nahnal strach, až jsem se roztřásl. Vysoké borovice, stinné stezky a sluncem ozářené paseky se mí zdály tak skutečné jako ve dne. Ze sna jsem slyšel praskání rudých uhlíků a cítil kouř ohně. Pozoroval jsem temné stíny kolem a naslouchal - ani sám nevím čemu.

Příštího dne po poledni se v dálce na cestě objevil otec. Jeho kůň vířil oblaka prachu.

„Už ho vidím," křičel Hal, „jede na Billovi!" Bill je náš nejrychlejší kůň. Z jeho cvalu jsem měl ohromnou radost, protože otec jezdíval rychle, jen když byl v mimořádně dobré náladě. Seskočil z koně na stráni nad naším tábořištěm, Měl jezdecké šaty, jaké nosil, jen když počítal s delším pobytem venku. Když přivazoval Billa, usmíval se. Seběhl dolů k nám, prohlédl si všechno v našem táboře a ptal se nás na spoustu věcí. Hal mluvil v jednom kuse o rybách, až jsem dostal strach. „To je přímo hříšné plýtvání dřevem," řekl jsem, když jsme přelézali vývraty a vyhýbali se hnijícím kmenům. „Staré stromy hynou a padají. Za rok tu ztrouchniví tolik dřeva, kolik nového naroste. A teď ti ukážu největšího nepřítele stromů. Tady tomu velkému dubu je sto padesát let. Brzo uhyne. Podívej se na tyhle malé dírky v kůře. Prokousal je kůrovec."

Odsekl jsem sekyrkou kousek kůry. Kůrou i povrchem obnaženého kmene vedly malé chodbičky plné drtě. Vybral jsem z nich spousty drobných hnědých brouků.

„Vidíš je? Ani bys nevěřil, že toho obra zničili tihle malí kůrovci, že? Oblehli ho prostě kolem dokola a brání míze proudit a živit ho."

Potom jsem objevil starý ořechovec, na němž byla hnízda drobných bílých můr, a zmínil jsem se o vajíčkách, z nichž se líhnou housenky, které požírají listí.

„Nejdřív bych vykácel a prodal všechno staré a usychající dřevo. Potom bych prořezal větve příliš košatých stromů, které propouštějí málo světla, a probral bych mladé stromky rostoucí hustě vedle sebe. Zbavil bych se kůrovce a pokusil bych se vyhubit housenky. Protože zdravé stromy, které nic nerdousí, rostou dvakrát tak rychle. Na volných místech bych založil školky a vybral bych pro ně takové stromky, jakým se ve zdejší půdě nejlíp daří. Špatně rostoucí bych vymýtil. Jsem si jist, tati, že by náš les mohl být dvakrát tak velký, zdvojnásobila by se taky jeho cena a dával by slušný roční zisk."

„Vidím, Kene, že to myslíš vážně," řekl otec pomalu. „Než jsem se dal ráno na cestu, přemýšlel jsem o tom, a souhlasím s tebou, že lesnictví může naší zemi opravdu hodně pomoci. Myslím, že u tebe nejde o rozmar, a nechci už ti dál bránit."

„Ty jsi báječný, tati. Budu se učit a hodně se snažit. Víš, jak je život venku zdravý. Všem chlapcům, kteří o práci v přírodě slyšeli, se to líbí. Je na tom něco strašně přitažlivého."

„Ano, Kene, lesnictví je slibný obor a tvůj postoj se mi zamlouvá. Mluví pro tebe i to, že ses v minulých letech při táboření tolik naučil. Ale proč chceš jet právě do Arizony?"

„Na Západě je, tati, nejlepší příležitost hodně poznat. Chtěl bych se nejdřív podívat na tamní lesy, než půjdu na univerzitu. Bude to trochu jiná práce, protože v Arizoně jsou většinou borovice. Mám kamaráda, Dicka Leslieho, však ho znáš, chodíval jsem s ním na ryby, ten odjel na Západ a teď je právě v Arizoně. Pracuje jako požární strážný v nové Národní lesní rezervaci – Penetieru. Už mi mockrát psal, abych za ním přijel a žil tam nějaký čas s ním."

„Penetier? U kterého města to proboha je?"

„U Holstonu. Dick tvrdí, že je to ještě divoký kraj, v pralese žije spousta vysoké zvěře a taky medvědů a šelem."

„Tak tedy jeď. Až se vrátíš, promluvíme si o univerzitě."

A potom mě otec překvapil dopisem, který vytáhl z kapsy.

„Můj přítel pan White dostal tenhle dopis ze státní lesní správy ve Washingtonu. Možná že ti jednou bude dobrý."

Teď už to tedy bylo jisté. Otec odjel domů a já s Halem jsme se vrátili do tábora. Těžko říci, kdo z nás obou byl víc vzrušen. Byl jsem rád, že Hal aspoň neví o věci, která mě trochu trápila: jemu ani otci jsem totiž neřekl všechno, co mi psal Dick o Penetierském pralese. V duchu jsem se samozřejmě obíral spíš puškami a mustangy než studiem lesnictví. Ale ačkoli mě dobrodružství hrozně lákalo, přece jen jsem myslel vážně i na lesnictví a umínil jsem si, že si v tomhle směru nedám ujít příležitost k poučení. Tím jsem uklidnil svědomí a mohl jsem se oddávat myšlenkám a plánům na cestu. Chtěl jsem hned sbalit stan, ale Hal mě přemluvil, abychom zůstali ještě jeden den. Mluvili jsme pak spolu o cestě celé hodiny. Jen jedno mě mrzelo. Hal by veselý, ale chvílemi se také zasmušil. Bavilo ho mluvit o tom, co si vezmu na cestu, ale samozřejmě nejraději by byl jel taky. Tisíckrát jsem mu musel opakovat svůj slib, a ještě než usnul, připomněl mi: „Kene, příští prázdniny mě opravdu musíš vzít s sebou!"

MUŽ Z VLAKU

Cestování byl pro mne nový zážitek a první noc jsem až do Altoony nezamhouřil ani oko. Ze zakouřeného Pittsburghu jsme vyjeli za svítání, a od té doby jedinou hořkou kapkou v moři mé blaženosti byla lítost, že vlak jede příliš rychle, takže nestačím z okna vagónu všechno sledovat.

Čtyři dny cesty! Přes širokou Mississippi, po stepích, přes Skalisté hory a potom po arizonských pláních – dlouhá, předlouhá cesta, na jejímž konci čekal divoký borový prales. Co by si mohl člověk přát víc! S nosem přilepeným na sklo jsem pozoroval rychle ubíhající krajinu.

Byl to nepřetržitý řetěz dobře udržovaných farem, malých vísek a kvetoucích měst. Nejvíc mě samozřejmě zajímaly farmy, protože u každé byl pořádný kus lesa. Projeli jsme krajinou javorových lesů, o které se tu zřejmě lépe pečovalo než u nás. Brzo jsem zjistil, že jsou to cukrové javory. Farmáři asi ostatní druhy vymýtili, a tímto jednoduchým způsobem vypěstovali nejlepší javory, jaké jsem kdy v životě viděl. Indiána byla už o něco rovinatější než Ohio, nebyla také tak dobře zavodněná, a proto tady bylo lesů méně. S lítostí jsem pozoroval, jak tu kácejí bez plánu, strom za stromem. Dříví určené na palivo stavěli do hranic.

V Chicagu jsem musel přestoupit do vlaku společnosti Santa Fé. Vyhledal jsem na nádraží svůj vůz a vyšplhal se nahoru. Jel jsem v turistickém oddělení. Otec původně chtěl, abych si koupil lístek na kalifornský expres, ale přesvědčil jsem ho, že honosný pulman se pro budoucího lesníka nehodí. Peníze za lístek první třídy, které tím otec ušetřil, jsem si nechal jako kapesné.

Velké hlučné nádraží plné zářících světel a potom i rozlehlé město ustoupily brzo prérii.

I tuto noc jsem spal málo, ale naneštěstí, zrovna když jsem nejvíc chtěl být vzhůru – při přejezdu přes Mississippi – jsem tvrdě usnul, a tak jsem tu báječnou řeku propásl.

Slíbil jsem si však, že šiji nedám ujít, až se budu vracet.

Alespoň částečně mě odškodnil pohled na širokou kalnou Missouri. Vzpomněl jsem si na tisíce kilometrů, které zavodňuje, a na pralesy u jejího pramene. Pak se objevila nekonečná kukuřičná pole Kansasu. Snad to

způsobila jejich rozlehlost anebo fádní krajina bez stromů, ale vyhlídka z okna mě už přestala bavit.

Začal jsem si všímat spolucestujících. Průvodčí byl příjemný starší chlapík a vlakový sluha, který zprvu nebudil mou důvěru, protože se mi pokoušel vnutit všechno možné od žvýkačky až po akcie nějakého dolu, se ukázal nakonec jako docela dobrý společník. Černý nosič žertoval a smál se tak nakažlivě, že jsem se s ním pouštěl do řeči při každé příležitosti. Na protějším sedadle se téměř v každém městě střídali cestující. Jeden druhému se navzájem podobali, byli opálení, hlučně hovořili a zdálo se, jako by své vysoké holínky a široké klobouky nakoupili všichni v jednom obchodě.

Cestující přímo proti mně byl zavalitý muž s velkou kulatou hlavou a světlými vlasy. Jeho modré oči hleděly jaksi vyzývavě, měl dlouhý zplihlý knír a něco se mi na něm nelíbilo. Na prsou, na flanelové košili, se mu skvěl velký diamant a jeho kožený řemínek u hodinek byl tak mohutný, že by byl udržel věžní hodiny.

„Vedro," řekl najednou a utíral si zpocené čelo.

„Před chvílí to bylo horší," odpověděl jsem.

„Se ví. Jedeme do kopce. Za chvíli jsme v Dodge City."

„Dodge City?" opakoval jsem se zájmem. To jméno mi totiž připomnělo živé scény z knih se žlutou obálkou a otcovu nelibost nad tímto druhem četby. „To je to staré dobytkářské město, kde se kdysi tolik střílelo?"

„Se ví. Není to tak dávno. Koukněte se z okna." Plácl mě velkou rukou přes koleno a ukázal ven. „Vidíte ten vršek? To je Vrch mrtvých. Tam pohřbívali ty, co umřeli v botách."

Vlak teď stál ve stanici. Vyklonil jsem se z okna, abych lip viděl.

„Jo, ve starým Dodge bejvalo veselo," pokračoval, když se vlak dal opět do pohybu. „Sám jsem tam viděl na začátku osmdesátých let pěknou rvačku. Přišlo tam tehda pět kovbojů, byli to kamarádi. Jeden vzal druhýmu jen tak z legrace bič a ten druhej mu taky jen tak z legrace povídá: Dej ho zpátky. Chvíli se o něj tahali a váleli se po zemi. Smál jsem se a všichni kolem se taky smáli, ale najednou ten, co mu bič patřil, toho druhýho praštil. A ten, kerej to všecko začal, vytáh colt. A sotva ho vytáh, už byly všecky venku a kolem bylo plnou kouře a rámusu. No a za pět vteřin bylo pět mrtvejch kovbojů. PoBill se, a dá se říct, že vlastně jen tak z legrace. Takovej byl život ve starým Dodge."

Po tomhle vyprávění mě můj společník začal zajímat a byl bych ho rád poprosil ještě o nějakou historku, ale právě přišel průvodčí a dal se s ním do řeči. Potom se ke mně obrátil můj soused, chlapec o málo starší než já,

zda bychom si mohli povídat.

„Samozřejmě, rád," odpověděl jsem překvapeně. Byl bledý, na tvářích měl rudé skvrny a pod unavenýma očima tmavé kruhy.

„Vypadáte tak mladě a zdravě, že je radost se na vás podívat. Víte, já jsem nemocný."

Řekl jsem, zeje mi to líto a doufám, že se brzy uzdraví.

„Chtěl jsem jít na Západ už dřív," vysvětloval, „ale nemel jsem peníze."

Pohlédl na mne a potom odvrátil pohled na rudě zapadající slunce ve stepi. Snažil jsem se odvést řeč, ale nějak se mi to nedařilo. Setkání s ním na mne hrozně zapůsobilo. Teprve dávno po setmění jsem ulehl. Myslil jsem stále na svého souseda, srovnával jsem to, nač jsem se tolik těšil, s jeho neutěšenou budoucností. Nějak se mi to nezdálo spravedlivé.

Příštího dne jsem poprvé spatřil skutečné hory. Pensylvánské vršky, které se mi na fotografiích zdály tak vysoké, připadaly mi najednou nicotné. V Trinidadu, kde jsme zastavili na snídani, jsem vyšel na nástupiště, abych se nadýchal čerstvého vzduchu. Když jsme přejeli Ratonské hory a ocitli se v Novém Mexiku, nemocný chlapec na první stanici vystoupil. Zamával jsem mu na pozdrav.

Zase přišly hory a směšné malé chatrče z nepálených cihel a Indiáni kmene Pueblo, a já pro ně zapomněl na všechno ostatní.

Muž s těžkým řemenem u hodinek jel ještě dál, a když dočetl noviny, znovu mě oslovil.

„Jedeme cestou, kudy šli v devětačtyřicátým zlatokopové," říkal. „Brzo budem v Apačským průsmyku, kde Apačové přepadávali vystěhovalecký vozy. Muselo to bejt zrovna někde tady."

Vlak vjížděl do úzké žluté rokle, jejíž stěny se stále zvyšovaly.

„Apačové, to byli ti nejhorší rudoši na Západě. Tady nahoře se skrejvali a stříleli dolů na řady povozů."

Za chvíli mi ukázal osamělou skálu, kuželovitou a nahoře plochou, porostlou stromy téměř až k vrcholu.

„Hladová hora," řekl. „To jméno je starý tři sta let, ještě z dob, kdy tahle zem patřila Španělům.Vypráví se o ní taková historka: Indiáni přepadli oddíl Španělů a ti se vyšplhali na horu, aby se mohli lip bránit. Ale Indiáni pahorek obklíčili a Španěly nechali hladovět. A ti tam trčeli, až pošli hlady. Od toho má hora svý jméno."

„To byly báječné časy," řekl jsem, „hrozně rád bych tu tenkrát žil. Ale teď už je tady asi klid. Indiáni jsou pryč a je po bojích, že?"

„No, už to není, jako to bejvalo, ale pořád se ještě najdou tady na Západě pěkně horký místečka. Ne že by tady řádili Indiáni, to ne. Ale je

tady ještě dost darebáků, i když už ne tolik, jako když tu jezdíval Billy Kid. Nedávno jsem viděl dva zastřelený a jednoho zapíchnutýho zrovna někde na východ od St. Louis.“

„Kde?“

„V Arizoně. Vystoupil jsem v Holstonu a tam blízko se to stalo.“

„Já jedu právě do Holstonu.“

„Neříkejte. No to jsem rád, že jsem na vás narazil, mladíku. Jmenuju se Buell a v Holstonu mě každej zná. Jakpak vy se jmenujete?“

Pohlédl na mne ostře, ale ne nepřátelsky, a zdálo se, že ho potěšilo, když slyšel, kam jedu.

„Ward, Kenneth Ward, z Pensylvánie.“

„Vy jistě nemáte červa, to se hned pozná,“ řekl, a když jsem se zatvářil překvapeně, uhodil se do prsou a pokračoval s úsměvem:

„Většina chlapců sem jezdí se souchotěma, tady se tomu říká červ. Ale vy jste přijel spíš za štěstím, co?“

„Tak trochu.“

„Tady je spousta příležitostí pro silný chlapy. A do čeho se chcete pustit, že se tak ptám?“

„Chci zkusit lesnictví.“

„Lesnictví? To myslíte kácet stromy?“

„Ne, lesnictví je spíš pravý opak. Chtěl bych se věnovat lesnímu hospodářství. Chtěl bych zachraňovat lesy, ne je mýtit.“

Zdálo se mi, že ho to zarazilo. Zamračeně na mne pohlédl.

„O tom teda nic nevím.“

Řekl jsem mu všechno, co jsem kdy přečetl. Poslouchal dost pozorně, ale potom se už se mnou nebavil a odešel do jiného vozu. Pomyslil jsem si, že to je ta známá příkrost Západaňanů, o níž jsem už slyšel. Brzy jsem na něj zapomněl, zaujat pozorováním krajiny. V Albuquerque jsem vystoupil z vlaku, abych se naobědval. Volné místo jsem našel zrovna vedle něho.

„Znáte někoho v Holstonu?“ ptal se.

Měl jsem plnou pusu obloženého chlebíčku, a tak jsem jen zavrtěl hlavou. Na okamžik jsem zapomněl na Dicka Leslieho, a když jsem si to uvědomil, přišli právě nějací Indiáni a nabízeli nám ozdoby z korálků, a tak mi to opět vypadlo z paměti.

Když jsem se příštího dne probudil, spatřil jsem šalvějové úbočí a rudé stráně Arizony. V Holstonu jsme měli být v osm večer, ale lokomotiva měla nějakou závadu, a tak jsme se o několik hodin zpozdili. Nakonec jsem usnul a vzbudil jsem se, až když mnou někdo lomcoval.

„Holston! Vystupovat, jsme v Holstonu,“ volal průvodčí.

„Dobře, dobře.“ Posadil jsem se a sbíral svá zavazadla. „Máme pěkné

zpoždění, co?“

„Šest hodin. Teď jsou dvě.“

„Snad ještě dostanu nějaký nocleh,“ řekl jsem už na schůdcích. Podržel přede mnou lampu tak, že mi svítil přímo do tváře.

„Tady v ulici o blok dál je hotel. Ale radši si pospěšte. A dávejte si pozor. Holston není v noci právě nejbezpečnější místo pro cizince.“

Vystoupil jsem do větrné noci. Z jednoho okna nádraží zářila lampa a v jejím světle jsem zahlédl několik mužů. Jeden, stojící vpředu, měl temný protáhlý obličej a lesknoucí se oči. Na hlavě mu seděl podivný klobouk a podle obrázků, které jsem kdysi někde viděl, jsem poznal, že je to Mexičan. Potom se objevila zavalitá postava Buellova. Volal jsem na něj, ale zřejmě neslyšel. Muži vzali jeho kufry a zmizeli ve tmě. Mezitím vlak odjel. Zůstal jsem na nástupišti sám.

Když jsem zabočil za roh nádražní budovy, uviděl jsem dvě nejasná světla. Jedno vlevo a druhé, bližší, vpravo. V pozadí se matně rýsovalo několik budov pod jakýmsi temným pahorkem. Bylo to určitě nejtišší a nejtemnější město, do kterého jsem kdy v životě vkročil.

Rozhodl jsem se, že půjdu k pravému světlu, protože průvodčí řekl „tady v ulici“. Zrychlil jsem krok, abych se z toho pustého a podivného místa co nejdřív dostal.

Neušel jsem daleko, když mě zarazil zvuk tekoucí vody. Zastavil jsem se skutečně v poslední chvíli, ještě krok, a byl bych spadl do stoky. Rozhlížel jsem se ve tmě a hmatal kolem sebe, až jsem našel zábradlí můstku. Když jsem došel ke světlu, zjistil jsem s politováním, zeje to hospoda, a nikoli hotel. Stačil mi jediný pohled dovnitř, abych se obrátil na podpatku a vydal se k vzdálenějšímu světlu.

Zaslechl jsem tiché kroky. Pohlédl jsem přes rameno a spatřil Mexičana, kterého jsem si všiml už na nádraží. Přecházel ulici a mne napadlo, že jde možná za mnou. Srdce mi začalo bít prudčeji. Znovu jsem se ohlédl, ale v černé tmě jsem ho už nemohl rozeznat. Potom jsem se dal do běhu.

LESNÍ STEZKA

Zastavil jsem se až na kraji bloku. V postranní ulici už nebyla taková tma, a tak když jsem ji přecházel, ohlédl jsem se. Ani tentokrát jsem však nikoho neviděl.

Brzy jsem se ocitl v kruhu kalného světla a vrazil jsem do dveří, na nichž byl nápis HOTEL. V holé přijímací místnosti bylo rozházeno několik židlí. Na pohovce se pohnul nějaký muž, a mžouraje očima, neochotně se posadil.

„Mám dojem, že mě někdo pronásleduje," vyhrkl jsem. Zůstal sedět, jen na mne ospale zíral a potom neochotně procedil:

„A to mě kvůli tomu musíte budit?"

Uvelebil se zas pohodlně na pohovce a zavřel oči.

„Prosím vás, copak tu není hotel? Chtěl bych pokoj!" zvolal jsem.

„První dveře nahoře," zabručel a věnoval se definitivně spánku.

Zamířil jsem ke schodům, a ještě než jsem vyběhl nahoru, ohlédl jsem se do ulice. Byla temná, tichá, nic se v ní nepohnulo. Nahoře v hale šířila mdlé žlutavé světlo čadící lampa. Otevřel jsem první dveře, vstoupil do pokoje a zamkl se tam. Nohy pode mnou klesaly. Posadil jsem se na postel, na čele jsem měl studený pot a třásl jsem se jako list. Ale slabost naštěstí brzy přešla. Tápal jsem po pokoji, abych našel lampu nebo alespoň svíčku. Zřejmě v tomto hotelu, právě tak jako v celém Holstonu, o takové malichernosti, jako je světlo, moc nedbali. Hol-ston na mne udělal prašpatný dojem. Musil jsem se svléci. Když jsem chtěl pootevřít hořejší okno, spadlo až dolů. Vytáhl jsem je zase nahoru a pokoušel se otevřít spodní.

Bylo sice uvolněné, ale zůstalo otevřeno, jak jsem si přál. Potom jsem vklouzl do postele. Ačkoliv jsem by pořádně unavený a ospalý, vířily mi hlavou nejrůznější myšlenky a nemohl jsem usnout. Mám-li být sám k sobě upřímný, nejraději bych se byl viděl zase doma. Pensylvánie se mi teď zdála tak daleko a dobrodružství, o němž jsem snil, nebylo už tak přitažlivé, když jsem tu byl docela sám, opuštěn v ponurém městě. A přece se Buell zdál tak přátelský a laskavý, aspoň ze začátku. Proč mi však neodpověděl, když jsem na něj volal? Ta věc se mi nechtěla líbit. Potom jsem

přemýšlel, zda mě ten Mexičan opravdu sledoval. První, co ráno udělám, bude, že si koupím pistoli. A když pak nějaký Mexičan ...

Ztuhl jsem úlekem, když se na plechové stříšce pod mým oknem ozvaly kroky. Všiml jsem si, zeje tam nějaká veranda nebo kůlna, a někdo se zřejmě na ni vyšplhal. Zadržel jsem dech a naslouchal. Chvíli bylo ticho. Pokoušel jsem se namluvit sám sobě, že to byla kočka, ale nešlo to. Měl jsem strach, byl jsem k smrti vyděšen.

Kdyby alespoň byla na okně zástrčka! Ležel jsem v úplné tmě, třásl jsem se a očima jsem visel na šedivém čtverci okna. Bylo stále mrtvé ticho. Slyšel jsem jen, jak mi prudce buší srdce.

Najednou jsem strnul – v okně se objevila černá postava. Poznal jsem klobouk i podivnou siluetu. Chtěl jsem volat o pomoc, ale vtom už začal muž tiše zdvíhat okenní rám.

Vztyčil jsem se, popadl těžký džbán z umývadla a vší silou jsem ho po něm hodil.

Prásk!

Kdyby se zbourala celá stěna, nemohlo to nadělat víc rámusu. Sklo řinčelo a plech rachotil, jak se můj návštěvník kutálel po střeše dolů. Čekal jsem, že uslyším křik ostatních obyvatel hotelu, ale neozval se ani hlásek. Zase tu zavládlo ticho.

Potom začalo k mé nesmírné úlevě svítat. Ještě nikdy jsem se tolik netěšil na ráno. Když jsem se oblékal, prohlížel jsem s uspokojením rozbité okno. S denním světlem se mi vrátila odvaha a s ní i hrdost na mou pohotovost.

Kdyby ten chlap věděl, jakou mám trefu, byl by asi opatrnější, říkal jsem si trochu domýšlivě.

Sešel jsem dolů do kanceláře. Ospalý vrátný vytíral podlahu. Za stolem stál muž tak velký, že Buell byl proti němu úplný trpaslík. Měl obrovská široká ramena a mocný plnovous.

„Mohu dostat snídani?“ zeptal jsem se.

„Ste snad přivázanej nebo co?“ odpověděl a ukázal ohromným palcem přes rameno k jedněm dveřím.

Jídelna byla lepší než všechny ostatní místnosti v tomhle domě. Ubrusy byly čisté a šunka s vejci i káva servírovaná několika drsným chlapíkům příjemně voněly. Ale číšník byl buď slepý, nebo hluchý, protože si mě vůbec nevšímal.

Čekal jsem a přitom jsem se snažil odhadnout situaci. Něco tu zřejmě nebylo v pořádku, a ať to bylo cokoli, týkalo se to mne. Teprve asi po hodině jsem dostal snídani. Potom jsem odešel znovu do kanceláře. Snažil jsem se jednat stručně a věcně – a hlavně na nic se neptat.

„Rád bych zaplatil za pokoj a také za malou škodu.“ Zmínil jsem se krátce o tom, co se mně v noci přihodilo.

„Někdo toho Křiváka jednou dostane,“ bylo všechno, co na to muž řekl.

Vyšel jsem ven a nevěděl, mám-li se počínání těch divných lidí smát nebo nad ním plakat. V jasném denním světle vypadal Holston právě tak bídně jako v noci. Neviděl jsem nic než nádraží a skladiště, několik krámů s velkými štíty pomalovanými křiklavými nápisy a dlouhou řadu výčepů. Když jsem zahnul za roh, spatřil jsem ještě pár obchodů, několik dvouposchoďových domů a pak už jen hodně dřevěných srubů.

Ulicí bylo vidět vysoké hory s bílými vrcholky. Uvědomil jsem si, že to jsou Arizonské hory. Od úpatí se táhl vzhůru temný pruh lesa. Hory se zdály na dosah ruky, ale věděl jsem, že k úpatí je ještě pěkných pár kilometrů. Z Dickových dopisů jsem si pamatoval, že Penetierský prales leží někde na severním úbočí a bude odtud asi tak třicet čtyřicet kilometrů. Ostré bílé hřebeny se leskly v ranním slunci a vzduch jako by tu voněl sněhem a borovicemi. Zhluboka jsem se nadýchl a s radostí jsem si uvědomil, že teď jsem tedy v Arizoně a brzy budu mezi svými borovicemi.

Nejprve si musím koupit nějakou výstroj a potom se dám na cestu do Penetieru. Rozhodl jsem se, že se budu co nejméně vyptávat. Nebyl jsem sice nikdy obzvlášť citlivý, ale rozhodně jsem nestál o to, aby mě tu pokládali za zelenáče. S tímto rozhodnutím jsem vstoupil do krámu.

Bylo to velké železářství, ale prodávaly se tu také postroje, sedla a pokrývky – prostě všechno, co potřebují lesní zaměstnanci, kovbojové a rančeři. U dveří se bavilo několik mužů, dva z nich v kostkovaných košilích s krátkým rukávem. Viděli mě vejít, ale chovali se, jako bych tam vůbec nebyl. Posadil jsem se a čekal, pevně rozhodnut, že musím brát způsoby i věci na Západě prostě tak, jak jsou. Seděl jsem tam podle svých hodinek plných patnáct minut. To mi ani tak nevadilo, ale rozčililo mě, když přišel nějaký hubený červenolící chlapík v kožených kalhotách a byl hned obsloužen. Čekal jsem ještě asi pět minut, ale přátelský rozhovor těch lidí nerušené pokračoval. Dále jsem to už nevydržel.

„Mne obsloužit nechcete?“ tázal jsem se.

Jeden z mužů bez kabátu přistoupil líně ke mně a změřil si mne od paty k hlavě.

„Chcete něco koupit?“ zabručel.

„Vypadá to tak.“

„Tak proč to neřeknete hned?“

Už jsem otvíral ústa k odpovědi, ale vtom vstoupil Buell.

„Haló,“ zahlaholil a potřásl mi rukou. „Našel jste správné místo. Smithe, jednej s tím hochem slušně. Vsadím se o koně, že bude chtít

pušku, nůž a laso.“

„Ano, chtěl bych koupit výstroj,“ řekl jsem rozpačitě. „Jedu do Penetieru za svým přítelem, jmenuje se Dick Leslie.“

Buell sebou trhl a v očích mu zasvitlo. „Dick – Dick Leslie?“ řekl a hlasitě zakašlal. „Znám Dicka. Tak vy jste jeho přítel? To vám teda pomůže vybrat výstroj.“

V Buellově chování bylo něco divného, ale byl jsem už tak zabrán do nákupu, že jsem na to nijak zvlášť nemyslel. Otec mi dal dost peněz, a tak teď stačilo jen si vybrat. Měl jsem tolik rozumu, že jsem si vzal z domova staré manžestráky a vysoké boty, a ty jsem ráno oblékl. Nakoupil jsem jedno po druhém – vinčestrovku, colt s pouzdrem, střelivo, sedlo, uzdu, laso i pokrývku. Když jsem to všechno měl, řekl Buell:

„Budete ještě potřebovat mustanga a koně na nesení nákladu. Znám chlapíka, kterej má zrovna to, co potřebujete.“ S tím jsme opustili krám.

„Dejte na mě,“ řekl mi venku, „lidi z Holstonu tady nemůžou potřebovat Východňáky. A teprve ne, když řeknete, že chcete bejt lesníkem a tak. Bude tu pro vás horká půda. Tady je plno dřevařů, který nežijou s vládou na nejlepší noze, chápete? Proto vám radím, jazyk za zuby a ještě dnes ať jste na cestě, tak rychle, jak jen budete moct. Dejte na mě.“

Byl jsem tak rozčilen, že jsem se ani nevzmohl na odpověď. Sotva jsem mu poděkoval za radu. Ale nedal mi vlastně k díkům ani příležitost. Mlel stále o zdejších lidech a jejich postoji k Východňanům, až jsme mezitím došli k o-hradě, v níž dovádělo několik desítek drobných koní s delší lesklou vlnitou srstí. Když jsem je uviděl, zapomněl jsem na všechno ostatní.

„Mustangové!“ vykřikl jsem.

„Jasně. Umíte jezdit?“

„Samozřejmě. Doma mám koně ... Tihle jsou krásní – a vypadají tak divoce!“

„Vyberte si, kterej se vám nejvíc líbí, já zatím zajdu za Clessem. To je ten, co mu koně patří.“

Dlouho jsem se nerozhodoval. Na první pohled se mi zalíbil jeden mustang se srstí černou jako uhel. Až bude vykartáčován a vyhřebelcován, bude to krasavec. Snažil jsem se přilákat ho k sobě, ale Buell už se vracel s nějakým mužem.

„Tak tohohle jste si vybral?“ řekl Buell, když jsem ukázal na svého koně. „Přece jen nejste takovej zelenáč. To je nejlepší kůň stáda. Clessi, kolik bude stát i s nákladním koněm a sedlem?“

„To bude tak akorát dvacet dolarů,“ odpověděl majitel.

Hrklo ve mně. Zbývalo mi už jen asi pětasedmdesát dolarů a začal jsem mít obavu, že je nad mé možnosti kupovat si tak krásného jezdeckého

mustanga, o nákladním koni a sedle ani nemluvě.

„Clessi, pošli ke Smithovi pro výstroj toho chlapce a osedlej hned koně.“ Potom se obrátil ke mně. „A teď ještě nějaký jídlo a jednu nebo radši dvě pánve.“

Táboření nebylo pro mne nic nového, a tak jsem věděl, jaké zásoby bych měl nakoupit. Buell však mnoho z toho, co jsem chtěl, neschválil, že prý by kůň měl příliš těžký náklad.

„Přinesu si z hotelu věci,“ řekl jsem, „a tady se setkáme. Jsem tu hned.“

Buell usoudil, že bude lépe, když půjde se mnou. Proč, to neřekl. Když jsem vystupoval po schodech do pokoje, zůstal v kanceláři. Hodilo se mi to, protože jsem nechtěl, aby viděl rozbité okno. Vzal jsem pár věcí z kufříku a složil je do balíčku. Potom jsem vstrčil do kapsy malý kožený váček s různými potřebami, které jsem míval při táboření vždycky s sebou. Seběhl jsem dolů, dal kufřík vrátnému do úschovy, v rychlosti jsem napsal otci pohlednici a potom jsem následoval netrpělivého Buella.

„Víte, do Penetieru je hezký kousek cesty a já bych rád, abyste tam byl dřív, než se setmí,“ řekl.

Když jsem uviděl svého černého mustanga osedlaného, byl bych radostí křičel.

„Není tak divoký, jak vypadá,“ řekl Cless. „Nechávejte mu uzdu volně viset, když nejste v sedle. A na noc mu najděte travnaté místo, zůstane na něm.“

Cless začal nakládat věci na hubeného nákladního koně.

„Dívejte se na mě, jak to dělám,“ řekl, „nebudete to umět, dokud se nenaučíte vázat diamantový uzel.“

Pozoroval jsem ho, jak nejprve položil koni na hřbet malé dřevěné příčky a potom rovnoměrně rozložil na sedlo výstroj a zásoby svázané v plachtě. Nakonec převázal dlouhým pevným lasem koně i náklad.

„Jak se můj mustang jmenuje?“ tázal jsem se.

„Nijak,“ řekl majitel.

„Tak pro mne bude Hal.“ Napadlo mě, že by měl můj bratr radost, kdyby to věděl.

„Vylezte do sedla. Uvidíme, jak vám padnou třmeny,“ řekl Cless. „No, lepší to ani nemůže být.“

„Teď můžete vyrazit na cestu, mladíku,“ zahlaholil Buell. „A pamatujte si, co jsem povídal. Tahle země nepotřebuje lidi, který se neuměj postarat sami o sebe.“

Otevřel vrata ohrady a vyvedl mustanga ven a kus po cestě. Nákladní kůň šel za námi. Potom se Buell zastavil a ukázal dopředu.

„Na konci tyhle ulice narazíte na cestu. Tý se držte. Menších

postranních si nevšímejte.“

Ukazoval rukou k západní straně hor. Směr nesouhlasil s trasou, kterou mi Dick v dopise popsal. Bylo mi to podezřelé.

„Myslel jsem, že Penetier je na severní straně!“

„Kdopak vám to řekl? Neznám snad tuhle zem? Jen dejte na mě.“

Poděkoval jsem a obrátil se s lehkým srdcem k tmavým horám.

Bylo asi deset hodin, když jsem se ocitl na široké cestě za Holstonem. Přede mnou se rozprostírala nádherná šedozelená rovina, na jejímž konci se zvolna zdvihal svah. Stěží jsem se udržel, abych nepobídl mustanga, ale nechtěl jsem unavovat naloženého koně. Šalvějová rovina byla dlouhá celé kilometry, ač se to na první pohled nezdálo. Brzy se však porost začal měnit do tmavozelená a já jsem poznal, že se blížím k horám. Cesta začala skutečně stoupat a konečně jsme dojeli k prvním borovicím. Trochu mě zklamaly, nebyly o nic vyšší než bílé duby u nás doma, byly zakrslé a měly uschlé vršky. To byl důkaz, že osamělým stromům se daří právě tak špatně jako těm, které rostou příliš hustě vedle sebe. Je-li borovic víc, ale nejsou nadměrně husté, bývají rovné, pravidelné, samy se zbavují spodních větví a dávají zdravé dřevo bez nestvůrných suků. Ale když je jich málo, jsou vydány na pospas větru a horku, nasazují spousty větví a mají dřevo křivé a sukovité.

Jak jsem jel dál, borovic přibývalo a byly vyšší. Když jsem podle svého odhadu dojel asi tak k úpatí hor, vstoupili jsme do nádherného lesa. Cestu vroubily kmeny s hrubou kůrou, široké dobrých šest stop a vysoké tak, že teprve ve sto stopách bylo vidět první větve. ^ Můj mustang vytrvale kráčel mírně stoupající cestou. Čas rychle ubíhal. Buď mě docela očarovalo kouzlo starého lesa, nebo jsem byl opojen sladkou vůní borovic, ale najednou jsem úplně zapomněl na Dicka, na cestu i na to, kam vlastně jedu. Vzpamatoval jsem se, teprve když Hal zafrkal a zastavil se před nepropustným vývratem.

Když jsem se rozhlédl kolem sebe, viděl jsem jen hnědé borové jehličí. Stezka nikde. Polekán a zmaten vrátil jsem se kus zpátky, doufal jsem, že narazím na cestu. Ale nenašel jsem ji. Pouštěl jsem se napravo a nalevo a potom jsem opsal velký kruh. Marně. Les kolem mne se zdál známý i cizí zároveň.

Teprve když se pod stromy vplížily dlouhé stíny, uvědomil jsem si plnou pravdu.

Ztratil jsem cestu. Zabloudil jsem.

BLOUDĚNÍ V LESE

Zůstal jsem jako omráčen. A potom se dostavil strach. Vyjel jsem nejprve na jakousi terénní vlnu, potom na jinou, pobíhal jsem všemi směry, ale les vypadal všude úplně stejně, ať jsem se obrátil kamkoliv. Teprve když jsem vyčerpán klesl ke kořenům borovice, panika mě opustila.

Ano, jakmile jsem přestal bez cíle pobíhat, strach byl pryč. Najednou jsem si uvědomil, že hledání cesty z lesa je pro lesníka docela všední záležitost a že čím dříve si na to zvyknu, tím lip pro mne. Potom mě napadlo, jak hloupé bylo propadnout panice, když jsem přece věděl, že les se rozprostírá na svazích nad širokou otevřenou rovinou.

Hned jsem viděl všecko v docela jiném světle. Sice jsem se stále ještě obával, že Dicka Leslieho asi hned tak nenajdu, ale prozatím jsem na to nemyslel. Rozhodl jsem se, že nejdřív musím najít vhodné tábořiště, kde přenocuji. Vzal jsem koně za uzdu a pustil jsem se dolů. Konečně jsem objevil místo, kde byla půda vlhčí než jinde, a po chvíli jsem nalezl travnatý porost a tůňku s čistou vodou.

Ačkoliv jsem tak často tábořil doma v pensylvánských lesích, tentokrát to bylo jaksi jiné a nové. Už to nebyla hra, byla to skutečnost, proti níž to staré táboření ztrácelo půvab. Sňal jsem Halovi sedlo a přivázal ho na laso, aby měl co největší volnost. Složení nákladu bylo samozřejmě snadnější, než bylo nakládání. Potom jsem otevřel krabičku patron a naplnil zásobník vinčestrovky. Nabitý revolver už mi visel u pasu. Pamatoval jsem si, co mi psal Dick o medvědech a pumách v Penetierských lesích, a tak jsem byl rád, že mám u sebe zbraně. Nato jsem rozdělal oheň, a zatímco se vařila večeře, připravil jsem si z borového jehličí lůžko. Ještě nikdy jsem nezasedí k jídlu s tak zvláštním pocitem.

Když jsem skončil a všechno složil a přikryl, začaly se mi toulat hlavou nejrůznější myšlenky. Čím to, že se stíny pod obrovskými sosnami pohybují a plíží dolů do údolí? Jak jsem je tak pozoroval, šedé stíny postupně černaly a nastala noc. Můj oheň už téměř dohasínal, jen jeho odlesky si hrály na schovávanou v borovicích a honily se po jejich rovných kmenech. Praskání uhlíků a tiché kroky pasoucích se koní zdůrazňovaly lesní ticho. Najednou v dálce něco zanaříkalo, až mi mráz přeběhl po zádech. Nejprve jsem nevěděl,

co to je, ale napadlo mě, že to může být vítr ve větvích. Nepodobalo se to však žádnému zvuku, jaký jsem dosud v lese slyšel. Hučení se šířilo ze všech stran lesa. Chvílemi na okamžik utichalo, potom se opět blížilo a sílilo a vzápětí zase zaniklo. Ale přestávky byly stále kratší a hučení vzrůstalo, až nakonec divoké burácení větru nepřetržitě zmítalo vrcholky stromů. Kdysi jsem slyšel hučení mořského příboje a musím říci, že oba tyto zvuky jsou si velmi podobné.

Sluch zbystřený naslouchánímskučícímu větru byl připraven na jakýkoliv zvuk lesa. A přece, když se jakoby přímo za mými zády ozvalo ostré „ki-ji-í“, polekal jsem se, až se mi rozdrkotaly zuby.

S prstem na spoušti pušky jsem zíral do skvrnité temnoty lesa. Zapraskaly suché větve a já vyskočil. V té chvíli koně zafrkali. Těsně za okruhem světla se něco plížilo. Vzpomněl jsem na pantera. Jen tahle šelma mohla vydávat tak příšerný řev.

Následovalo další zavytí podobné psímu a po něm kňučení a štěkot. Zřejmě mě navštívila smečka kojotů. Skoro hodinu jsem naslouchal jejich serenádě. Při této divoké a teskné hudbě mi mráz běhal po zádech. Potom se vytí pomalu ztrácelo, a když z ohně zbyly jen droboučké rudé uhlíky a noční vítr se ochladil, začal jsem pomýšlet na spánek.

Ale ospalý jsem nebyl. Když jsem se natáhl na měkké lůžko z jehličí, s puškou vedle sebe a stulil se pod těžkou teplou pokrývku, napadlo mě, že snad nikdy neusnu. Neobvyklost situace zaháněla spánek. Oči jsem upíral k matným korunám sosen a probleskujícím hvězdám a vnímal jsem zbystřenými smysly hvízdání a kvílení větru. Minulo několik dalších hodin, a jak jsem tak ležel, prožíval jsem ještě jednou to, co se přihodilo, a dohadoval se v duchu, co přijde. Konečně jsem se obrátil na bok a s rukou na pušce a s obličejem zabořeným do sladce vonícího jehličí jsem usnul.

Když jsem se vzbudil, byl les plný slunce a jasu.

„Z tebe bude pěkný lesník,“ řekl jsem si hlasitě, mrzelo mě, že jsem zaspal. Potom začaly tvrdé denní povinnosti. Zatímco jsem připravoval snídani, rozmýšlel jsem, co a jak bych měl nejspíš udělat. Samozřejmě budu muset sbalit věci a nalézt cestu. Nákladní kůň mi zaběhl do lesa, ale naštěstí jsem ho brzy chytil. Věděl jsem, že se bez koní nemohu obejít. Když jsem se potom – nevím už pokolikáté – pokoušel přivázat náklad koni na hřbet, poznal jsem, že pan Cless měl pravdu. Vůbec jsem si nemohl vzpomenout, jak se dělá diamantový uzel. Nejdřív se mi zavazadla svezla na jednu stranu, potom spadla na mne, pak mi zase sklouzlo sedlo, a když se mi konečně podařilo položit na trpělivého koně náklad tak, že nepadal, nemohl jsem zas přijít na to, jak ho upevnit. Zoufale jsem běhal kolem koně a přehazoval, utahoval a zavazoval laso tak dlouho, až se mi

šťastnou náhodou podařilo vyrobit něco vzdáleně podobného diamantovému uzlu.

Obrátil jsem Hala k mírnému lesnímu svahu a vyrazil na cestu, ať už vedla kamkoli. Vrátila se mi sebedůvěra a moje radost každým okamžikem vzrůstala. Začínal jsem věřit, že se dokážu sám o sebe postarat. Protože jsem věděl, že vrcholky hor jsou pokryty sněhem, usoudil jsem, že ve vyšších polohách naleznu vodu a pravděpodobně i zvěř. A kromě toho se snad dostanu na vršek nebo na skálu, odkud bude vidět do kraje.

Nikdy jsem si nemyslil, zeje na světě pohromadě tolik borovic, kolik jsem jich ten den minul. Celé kilometry a kilometry sosen! A každým kilometrem byly vyšší, drsnější, řidší a tak vysoké že jsem jejich vrcholků ani nedohlédl. Po nějaké době jsem vyšel z téměř rovinatého lesa do zvlněného, kopcovitějšího terénu. Zdálo se mi, že bych se měl držet spíš vpravo. Na jižních, slunečných stráních jsem viděl mnohem vzrostlejší stromy než na stinných, severních svazích. Nalezl jsem tam také mnoho mladých borovic rostoucích na teplých, chráněných místech. Svědčilo to o tom, jak důležitou úlohu v lese má slunce. Ačkoli jsem neustále pátral po zvěři, neviděl jsem jediného tvora kromě černých veverek s bílými chvosty. Byly krásné a velmi krotké, jedna právě vykusovala semena z borové šišky.

Najednou se mi zdálo, že vidím v dálce mezi stromy pohybující se bod. Zastavil jsem Hala, abych si ověřil, je-li můj dojem správný. Bod se na okamžik ztratil, ale brzy se znovu objevil jako hnědá skvrna, posunující se téměř neznatelně. Vedl jsem Hala poněkud více doprava. Nějaký čas jsem skvrnu neviděl, ale když se znovu objevila, sáhl jsem po vinčestrovce. Potom opět zmizela.

Sestoupil jsem několik desítek metrů zpět a přivázal Hala. Plížil jsem se pak do míst, kde jsem ten podivný bod spatřil.

Stál jsem teď přitisknut za borovicí, když se náhle necelých dvě stě metrů ode mne objevili na mýtině tři jezdci na koních. První nebyl nikdo jiný než Mexičan, kterého jsem si samozřejmě až příliš dobře pamatoval.

Široký kmen mě zcela kryl, ale pro jistotu jsem se ještě přikrčil. Jak je možné, že se tu opět setkávám s Mexičanem? Kam jde? Sleduje mě? Vede tudy cesta?

Pozoroval jsem muže, dokud byli v dohledu. Když zmizeli hluboko v lese, zamířil jsem ke svému mustangovi a přemýšlel o novém obratu událostí.

Něco se na mne zřejmě chystá, řekl jsem se, a bude jen dobře, když se budu mít na pozoru.

Stál jsem u Hala a nevěděl, co dělat, když jsem zaslechl hvizd píšťaly,

byl to jen slabý a velmi vzdálený zvuk, ale nepochybně to bylo pískání lokomotivy. Napadlo mě, nevede-li po této straně hor železnice. Vsedl jsem na Hala a jel lesem dolů, až tam, kde jsem spatřil muže. Narazil jsem tam na cestu a vydal jsem se po ní týmž směrem jako oni. Dostal jsem se k mírně stoupajícímu svahu, jehož jsem si všiml už ráno. Po několika kilometrech les prořídl, což mě přimělo k větší opatrnosti. Jel jsem dál, až jsem dole pod sebou spatřil rozlehlou pláň porostlou stromy. Ocitl jsem se na okraji lesnatého pahorku.

Právě pode mnou byla široká, žlutá, holá mýtina, působící jako ohromná jizva v zeleni lesa. Uprostřed ní, obklopena hromadami dřeva, stála velká pila.

Zůstal jsem překvapen stát. Pila v Penetieru! Od ní právě zajížděl do lesa vlak, naložený čerstvě opracovaným dřívím.

NA PILE

Překvapením jsem téměř zapomněl na Mexičana. Potom mě napadlo, že bude-li tu Dick, přijde Mexičanovi ten jeho přepad draho. Ne nadarmo má Dick pověst tvrdého muže.

Ale co když Dicka na pile nenajdu? Tahle část lesa jistě patří soukromníkovi, protože není dost dobře možné, že by vláda dala kácet stromy tak bezohledným způsobem. Zanechal jsem Hala, nákladního koně a všechny věci kromě revolveru v hustém borovém lese a vyšel jsem na mýtinu.

Už na první pohled bylo zřejmé, že se v okolí pracuje velmi nesvědomitě. Les byl kácen napořád, a pokud náhodou některé menší stromy unikly sekyrám a pile, byly zničeny, když přes ně jiné borovice padaly. Zůstaly tu jen pařezy vysoké celé tři stopy, což znamenalo další ztrátu mnoha kubíků dobrého dřeva. Dřevorubci zřejmě brali jen rovné nerozvětvené kmeny, koruny stromů ne-odklízeli a nechali je ležet na místě. Žluté suché jehličí tvořilo všude kolem ostnatý koberec. Vůně poraženého dříví byla tak silná, že jsem sotva dýchal. Tohle dílo zkázy určitě dovrší oheň, natolik jsem už lesu rozuměl.

Stezka po chvíli přetínala železniční trať, postavenou zřejmě ve velkém spěchu. Rychlou chůzí po pražcích jsem se brzy dostal mezi vysoké hromady klád. Dobrého půl kilometru jsem procházel mezi dvěma žlutými stěnami dřeva. Potom jsem se ocitl v dřevařské osadě.

Tady to vypadalo ještě hůř než na mýtině. Ohromnou pilu obklopovaly nízké dřevěné kůlny a chaty sroubené z neopracované kulatiny a prken. Bylo zřejmě poledne, protože pila stála.

Kolem se potloukali drsní muži s dýmkami v zubech. U dveří první chaty stál černoch s kulatou tváří v dlouhé špinavé zástěře.

„Je tu někde Dick Leslie?“ tázal jsem se.

„To nevím, esli už přišel, ale má přijít,“ odpověděl. „Nejste náhodou ten mladej z Východu, co ho Dick čeká?“

„Jsem.“

„Tak si tady sedněte, hochu, a najezte se. Dick dycky u mě baští. A často o vás mluvil.“

Zavedl mě dovnitř a posadil na lavici, kde se už několik mužů krmilo. Byli to opálení hoši v pracovních kombinézách a tričkách a mnozí z nich měli piliny na rukou i ve vlasech. Kuchař přede mne postavil misku polévky, talíř fazolí s dušeným masem a kávu. Pustil jsem se s chutí do jídla. Muži se naobědvali, vyšli ven a já zůstal s kuchařem sám.

„Pracuje tu hodně lidí?“

„Přes tisíc. Buell rozhod, aby dělali na dvě směny.“

„Buell? Ta pila mu patří?“

„Ne. Dělá jen agenta nějaký dřevařský společnosti z Friska. Půda patří vládě. Ale Buell s tím kácením náramně spěchá. Každej den dva nákladní vlaky dřeva.“

„Je tohle Penetierský les?“ tázal jsem se lhostejně, ale přitom jsem usilovně přemýšlel.

„Jasně.“

Chtěl jsem se ptát ještě dál, ale usoudil jsem, že by to nebylo rozumné. Věděl jsem už dost, abych si byl jist, že tu jde o velkorysou krádež dřeva. Teď už jsem chápal Buellovo podivné chování ve vlaku a na nádraží i jeho snahu dostat mě co nejdřív z Holstonu.

„Neviděl jste tu v táboře Mexičana?“ ptal jsem se černocha.

„Jasně. Křivák sem přišel dneska ráno.“

„Pokusil se mě v hotelu oloupit.“

„To není nic novýho. Je to zloděj, ale že by chtěl někoho přepadnout, to sem eště neslyšel. Ten by tak uměl nejvejš bodnout do zad.“

„Co když ho tu potkám?“

„Dejte mu jednu do huby. Ste silnej, velkej hoch. Vražte mu jednu a vytáhněte revolver. Je to zbabělec. Viděl sem, jak se třas strachy před jedním mladíkem, kterýho okrad. Stejně to s ním špatně dopadne, až se Dick doví, že po vás šel. Ale jedno vám řeknu – tenhle tábor je pro střízlivého ve dne eště dost bezpečnej, ale v noci tu de vo život, ať ste pil nebo ne.“

Než jsem dojedl, svolával ostrý hvizd píšťaly všechny do práce. Brzy potom se už ozýval rachot strojů a kvílivý zvuk cirkulárky.

Vyšel jsem prohlédnout si osadu, a ačkoli jsem vykročil směle, musím říci, že bych byl v tu chvíli i se svou láskou k Divokému západu nejradši zase doma. Byl jsem ovšem tady a umínil jsem si, že nesmím dát najevo strach.

Prošel jsem kolem několika kantýn podobných té, v níž jsem právě obědval, a minul jsem několik špinavých krámů a výčepů. Dřevařský tábor byl vlastně malým městečkem. Mou pozornost upoutala jedna rozlehlá chata, před níž stáli ke kůlům přivázaní jezdečtí mustangové a zevnitř se

ozývaly bujaré hlasy. Nahlédl jsem tam a spatřil dlouhý barový pult, za nímž se vesele popíjelo. Slyšel jsem cvakání kostek a cinkot stříbra. Protože tu bylo plno, napadlo mě, nenajdu-li tu náhodou Dicka. Vešel jsem dovnitř. Nikdo si mě ani nevšiml, nebylo také proč, byl jsem všedně oděn a mnoho jsem se od ostatních nelišil. Prohlížel jsem tváře hostů, ale Dicka ani Mexičana jsem nenašel. S pocitem zklamání i úlevy jsem vyšel ven. Zdejší zábava mě rozhodně nelákala.

Zato kvílivé zvuky cirkulárky mě přitahovaly jako magnet. Vešel jsem do zadního traktu, kde po smyku klouzaly klády do vodní nádrže. Právě přijel vlak naložený borovými kmeny. Několik desítek mužů je stahovalo z vagónů, jiní je postrkovali ke smyku. Z vodní nádrže je ostrými zuby vytahoval ocelový pás. Proudy vody je přitom omývaly. Podél běžícího dopravního pásu jsem došel až těsně k pile. Lomoz tu byl skutečně ohlušující. Když chvílemi přestával nejpronikavější vysoký zvuk pily, ozývalo se hromové praštění, jež otřásalo celou budovou. Zprvu jsem byl trochu zmaten, ale brzy jsem pochopil celý postup práce.

Bylo to snad nejzajímavější místo, jaké jsem kdy viděl. Proud klád se pohyboval až k pile, kde vždy první sklouzla z pásu na vozík, obsluhovaný dvěma muži se sochory. Jeden jej posunoval k cirkulárce a druhý zpět k dalšímu řezu. Tento zpětný pohyb byl velmi rychlý. Po každém řezu, při kterém se vždy odloupl doleva dlouhý pruh kůry a zmizel dole ve žlabu, se zvedl zdola velký železný sochor a pootočil kládou, jako by to bylo stéblo trávy. To se opakovalo celkem pětkrát. Právě při této operaci to nejvíc řinčelo a drnčelo. Když byla kláda opracována, muž u pásové pily dal těm u vozíku pokyn, má-li se dále rozřezat na trámy, fošny nebo prkna. Kláda, která měla být rozřezána na těžké trámy, byla na vozíku umístěna tak, aby se sunula středem pásové pily, kdežto pro fošny mířila doprava a pro prkna doleva. Všude bylo vidět starší i mladé muže se sochorem v ruce. Práce neustala ani na vteřinu. Dvanáct metrů dlouhý a dva metry silný kmen, který rostl celá staletí, byl rozřezán ve čtyřech minutách.

To místo mě přímo fascinovalo. Neměl jsem ani ponětí, že strojní pila může pracovat s tak dokonalou mechanizací, a uvažoval jsem, za jak dlouho je asi možno při tomhle tempu vykácet celý les. Konečně mě unavil neklid a hluk, a tak jsem vystoupil na jakési plato před pilou. Dělníci tu odebírali fošny a prkna a skládali je do hranic nebo přímo na vagóny. Naložený vlak ihned odjížděl.

Sklad dřeva byl malým světem pro sebe. Větvil se do mnoha uliček mezi hranicemi dřeva a několikrát jsem tu zabloudil jako v lese. Když jsem zahnul do jedné z nich, zahlédl jsem Buella ještě s jedním mužem. Stáli – oba jen v košilích – u malého dřevěného domku, byla to zřejmě kancelář.

Neviděli mě ani neslyšeli. Zahnul jsem za hromadu prken, abych zmizel, odkud jsem přišel, ale Buellův hlas mě přikoval k zemi.

„Jmenuje se Ward. Je to velkej, statnej mladík. Poslal jsem včera za ním Křiváka, aby ho postrašil a zahnal zpátky na Východ. Ale nepodařilo se to.“

„A teď je tady, aby študoval lesnictví. Haha!“ smál se druhý.

„Víš určitě, že máme oba na mysli stejnýho?“

„Křivák mi to řek. Je to kamarád Leslieho.“

„To je právě to nejhorší,“ řekl Buell netrpělivě. „S tímhle dřívím jsem ještě Leslieho jakžtakž usadil, ale dál už to nepůjde. Šlo to s ním hůř než s ostatníma strážnejma a už ho to i tak mrzí. Bojím se ho.“

„Neměl jste sem toho kluka pouštět.“

„Dělal jsem, co jsem moh, Stocktone. Poslal jsem za ním Křiváka s Budem a Billem. Nenašli ho, a teď se najednou objevil tady.“

„Třeba se nám povede podplatit ho.“

„Jak znám lidi, tak sotva. Je to poctívej kluk, to ti řeknu. Zkazí mi můj kšeft jedna dvě, jen až to prokoukne. To víš, že ve Washingtonu už něco čuchaj. Tohle je poslední várka. Jestli ji dostanu ven, nechám toho. Nechci už nic než trochu času. Potom zapálím mýtinu a smažu stopy.“

„Nechtěl bych bejt v Penetieru, až to tu zapálíte. Ten les bude hořet jako papír.“

„Na to kašlu. Ať hoří. A vláda ať hasí. Ale co s tím klukem?“

„Vezmu si ho trochu na paškál. Snad se dá koupit. Kluci, který chtějí na lesníky, nejsou obyčejně moc bohatí. Když se to nepovede, říkáte, že rád loví a střílí. Někdo ho pak vezme do hor ...“

„Jasně, Stocktone, musíme něco udělat. Ten Ward si hned všimne, že kácíme hlava nehlava. Kdyby šlo jen o kousek lesa, ale vidíte tu mýtinu! Pozná to. A určitě řekne Lesliemu taky o Mexičanovi. Dick není padlej na hlavu.“

„Ale bude to nebezpečný, Buelle, vzpomeňte si na požárního strážnýho v Oregonu.“

„Snad teda všeho necháme kvůli tomu zelenáči?“

„Ne tak nahlas ... Nenecháme, ale musíme být opatrní. Udělal jste chybu, že jste se spoleh na Křiváka.“

„To vím. Mám strach z Leslieho. A ten druhej strážnej, Jim Williams z Texasu, je taky nebezpečnej. Ty by nám mohli tábor pěkně rozbourat. Oba by se kluka zastali, to je jasný.“

„Jsme v rejži. Musíme si hezky rychle něco vymyslet.“

„Nejdřív zkusím kluka podplatit. Když to nepůjde, uneseme ho. Pak nám Leslie nic nedokáže. Tahle věc stojí za dobrejch dvě stě padesát tisíc

dolarů, to si přeci nedáme ujít.“

Nato Buell vešel do kanceláře a zavřel za sebou. Druhý muž, Stockton, zamířil směrem ke mně. Neodolal jsem, abych si ho neprohlédl, když proházel kolem mého úkrytu. Byl vysoký a měl rezavý plnovous, podle toho ho určitě poznám, až se s ním setkám.

Ještě chvíli jsem počkal. Mezitím jsem objevil mezi dvěma hranicemi dřeva skulinu a protáhl jsem se na druhou stranu. Došel jsem až k zábradlí, přelezl je a brzy jsem našel místo, kde jsem se mohl po pilíři spustit dolů. Když jsem se ocitl na zemi, rozběhl jsem se pod plato až k průchodu, který vedl do ulice. Teď šlo o to, dostat se ke kantýně a zeptat se černého kuchaře, je-li už Dick Leslie v táboře. Jestliže dosud nepřišel, chtěl jsem se pustit nejkratší cestou ke svým koním.

DICK LESLIE

Neměl jsem ani tušení, na kterém konci ulice jsem se octl. Domky byly jeden jako druhý, a určitě bych byl ve spěchu kantýnu minul, kdyby náhodou ve dveřích nestála statná postava, kterou bych poznal všude.

„Dicku!“ zvolal jsem a rozběhl se k němu.

Nerozuměl jsem, co říká, ale podle vřelého stisku ruky bylo vidět, jak mě rád vidí.

„Kene, namouduši, málem bych tě nepoznal,“ řekl a odstrčil mě na délku paže. „Ukaž, ať si tě prohlídnu ... Páni, tys ale vyrostl. Je z tebe hotový chlap!“

Také já jsem si Dicka pořádně prohlížel. Byl vždycky vysoký, ale teď se mi zdál ještě silnější a rozložitější. Vedle osmahlých Západňanů vypadal bledý, ale to jen proto, že měl světlou pleť.

„Kene, tys nedostal můj dopis, abys na Západ nejezdil?“

„Ne,“ odpověděl jsem udiveně, „poslední jsem dostal asi vpůli května. Mám ho s sebou. A tam přece píšeš, abych přijel ... Dicku, ty mě tu nechceš?“

Bylo vidět, zeje na rozpacích. Přešlapoval z jedné nohy na druhou a mračil se. Ale modré oči hleděly laskavě, když mi položil ruku na rameno.

„Jsem moc rád, že tě vidím, Kene,“ řekl vážně. „Přinášíš s sebou kus domova. Ale víš, věci se tu změnily, něco se chystá, budu snad ...“

„Nic nevysvětluj, Dicku,“ odpověděl jsem. „Vím všechno. Buell a tohle ...,“ mávl jsem rukou k pile a mýtině.

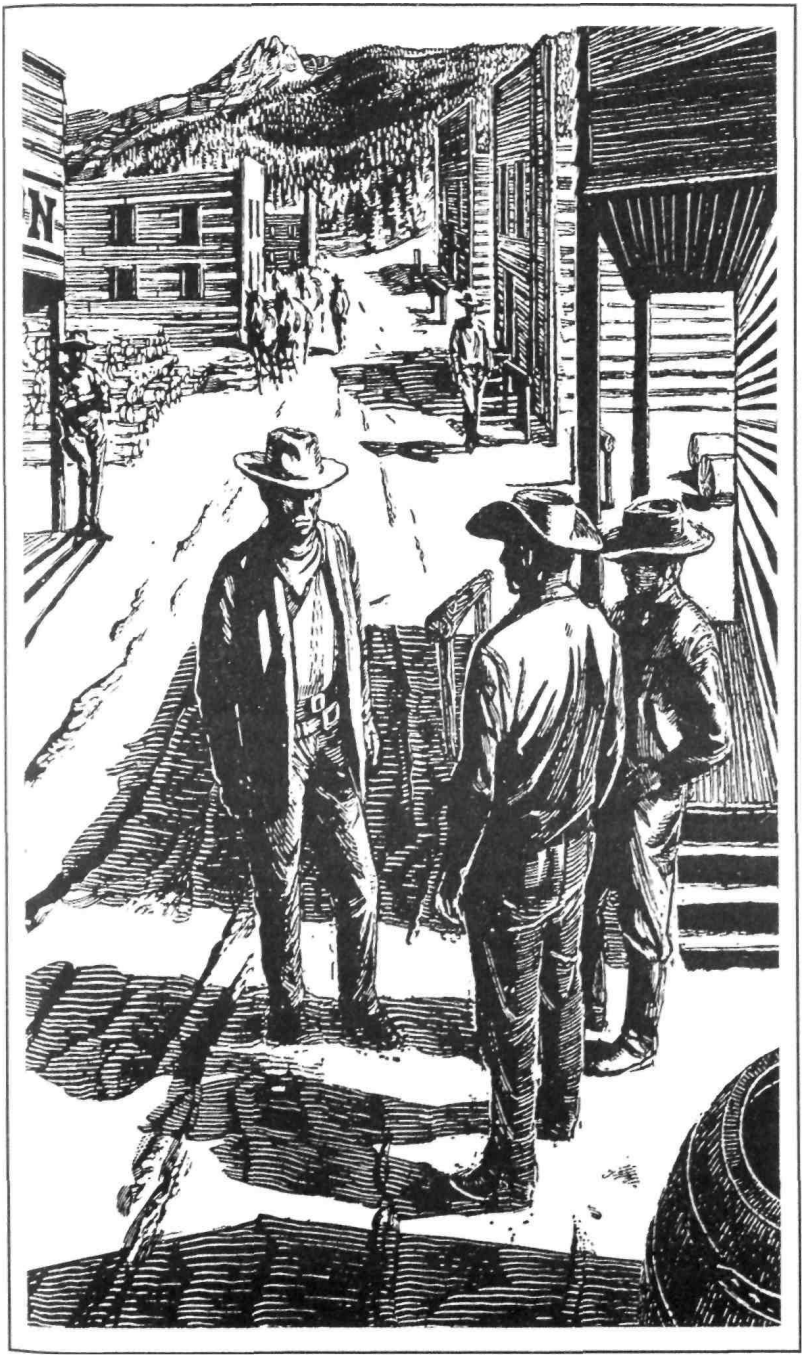
Dick zrudl. Myslím, že to bylo poprvé, kdy nemohl někomu pohlédnout přímo do očí.

„Něco snad víš, Kene,“ řekl, „ale počkej, až uslyšíš ... Haló! Tamhle jde můj parťák Jim Williams.“

Tichý krok provázelo řinčení ostruh.

„Jime, to je Ken Ward, můj kamarád ještě ze Států,“ řekl Dick. „Kene, to je Jim.“

Uměl jsem téměř nazpaměť všechno, co mi Dick napsal o tomhle Texasanovi.

„Moc rád vás vidím, Kene," řekl zpěvavě Jim a stiskl mi ruku, div mi nepřelámal všechny kosti.

Ačkoli mi nikdy nepopisoval, jak Jim Williams vypadá, moje představa o něm úplně odpovídala skutečnosti. Byl vysoký, silný, ošlehaná tvář se podobala masce, do živých očí, těkavých a pronikavých, bylo nesnadné pohlédnout. Na hlavě měl široké sombrero a na sobě modrou flanelovou košili s dvěma řadami velkých knoflíků, pracovní kombinézu a jezdecké boty s velmi vysokými podpatky a s ostruhami. U boku se mu houpal těžký kolt. I kdybych nevěděl, že Jim Williams bojoval s Indiány a odpravil pár zločinců, byl bych i tak na něj pohlížel s úctou.

Byl jsem hrdý, že tu stojím s dvěma zálesáky, a na chvíli jsem přestal mít strach z Buella a jeho společníků.

„Copak je proboha tohle?" tázal se Dick, když spatřil pod poodhrnutým kabátem můj revolver. „Co to znamená, Kene?"

„Podívejme se na chlapce, on má taky bouchačku," protahoval zpěvavě Jim. „Už je to tak, Dicku, jestli mě zrak nemámí."

Teď jsem se zase začervenal já.

„Mám kolt," řekl jsem, „a lituji, že jsem ho neměl taky tuhle večer."

„Jak to?" tázal se rychle Dick.

Stručně jsem mu vyprávěl o své srážce s Mexičanem.

Dick zůstal jak opařen, ale Jim se řehonil na celé kolo.

„Tak vy jste ho shodil ze střechy? No to se vám povedlo, to je ale vodvaz!"

„Ten chlap mě pak sledoval, a kdybych nebyl sešel z cesty, nevím, jak by to bylo skončilo. Takhle se sem dostal přede mnou ..."

„Křivák tě sledoval?" vskočil mi do řeči Dick.

Když jsem pokývl, pronikavě na mne pohlédl. „Jak to víš?"

„Podezříval jsem ho, už když jsem ho viděl s ostatními dvěma v lese, ale teď to vím určitě."

„Odkud?"

„Slyšel jsem, jak Buell říká Stocktonovi, že ho za mnou poslal."

„Co máš zase s Buellem a Stocktonem, co ti mají společného s Křivákem?" ptal se Dick.

„Setkal jsem se s Buellem už ve vlaku. Řekl jsem mu, že jsem přijel na Západ studovat lesnictví, a on má strach, že jsem objevil jeho krádež dřeva. Chce mi zacpat ústa."

Dick pohlédl na Jima a ten se pomalu narovnal. Chvíli bylo ticho. Dick zbledl. Jim mi položil ruku na rameno.

„Kene, měl jste z pekla štěstí."

„Víc štěstí než rozumu," dodal Dick rychle. „Pojďme, najdeme si

Křiváka.“

„Toho chlapíka bych taky hrozně rád viděl,“ utrousil Jim.

Dickův pohled byl zlověstný a hlas výhružný, ale nepůsobilo to na mne tak, jako líné, nedbalé chování Texasanovo. Zamrazilo mě v zádech a kolena mi změkla. Na chvíli zmizel i můj vztek na Mexičana a s ním i dětská touha žít na Divokém západě. Měl jsem strach, abych nebyl svědkem zabití člověka, přičemž bych nemohl hnout ani prstem.

Vedli mě mezi sebou ulicí do rohového výčepu. Dick mě přidržel levicí za sebou a Jim šel první. Nejpodivnější bylo, jak hluk v krčmě najednou utichl.

Mexičan tu nebyl. Jeho přátelé Bud a Bill – jak je nazýval Buell – seděli u stolu, a jakmile Jim Williams vkročil doprostřed místnosti, pomalu vstali. První byl osmahlý muž se zlýma očima a jizvou na tváři, druhý měl cihlově červenou pleť a světlý, výhružně nakroucený knír. Nevypadali bojácně, jen ostražitě.

„Tak se rozhlížíme po tom vašem příteli Křivákovi,“ zazpíval Jim. „Náramně rádi bychom ho viděli.“

„Odešel, Williamsi,“ řekl Bud. „Měl nějak naspěch, ani neřek, kam jde.“

„No, dobře, momentálně mě nikdo jinej nezajímá.“

Jim mluvil měkce a zpěvavě a z jeho hlasu zaznívala jakási lhostejná přívětivost. Nikdo neodpověděl. Bud a Bill se opět posadili a pokračovali ve hře v karty. Trapné ticho přerušil smích, tlumené hlasy a za chvíli tu zase zavládl rámus a křik. Dick mě vyvedl ven, kde se k nám přidal Jim.

„Někam se schoval,“ řekl Dick.

„Jasně. Nemyslím, že odjel. Spíš někam zalez.“

„Rozhledném se trochu po táboře.“

Dick mě odvedl zpět do kantýny, řekl mi, abych nechodil ven, a zmizel. Hned po jeho odchodu jsem slyšel kroky a myslel jsem, že se vrací, ale ve dveřích se neobjevil Dick, nýbrž – k mému překvapení – Buell.

„Ahoj,“ zahlaholil, „slyšel jsem, že jste tu, a tak vás všude hledám.“

Zdvořile jsem pozdravil, ne že bych ho chtěl oklamat, ale byl jsem prostě překvapen. Buella by prohlédlo každé malé dítě. Zřejmě potlačoval rozčilení, tvář měl zardělou a v očích mu blýskalo. Tvářil se nepřirozeně laskavě, byl nějak až příliš rád, že mě vidí.

„Mám pro vás místo,“ pokračoval spěšně. „Něco, co by se vám určitě líbilo, a vy jste zase přesně ten, koho můžu potřebovat. Budete mi pomáhat v kanceláři. Samozřejmě že to bude i spousta práce venku – měření dříví, značení stromů a takový věci.“

„Víte, pane Buelle, já ... a Dick ... on by třeba ...“

Buell se jen zasmál.

„Dick? S tím jsem moc zadobře. Zeptejte se ho. Ten kejvne na všechno, co řeknu. Potřebuju nutně takového chlapíka, jako jste vy. Peníze se tu válej na ulici. A vy jste bystrej hoch. Jistě byste dobře zastával moje zájmy. Vemte si tohle.“ Přistrčil ke mně balíček bankovek a pokračoval tlumeně: „V tomhle je peněz jako slupek. Potřebuju jen šikovnýho kluka. To víte, že na Západě je v obchodě s dřívím vždycky nějaká ta levota. Ale přivřete vočička – a vedle lesařiny si přijdete ještě na pěkný peníze. Tak co?“

„Levota? Jaká levota?“

Za nic na světě jsem nedokázal skrýt své pohrdání. Buell pomalu zastrčil peníze zpět do kapsy a nespouštěl ze mne oči. Už jsem se neovládl.

„Snad mě, milý pane, nechcete podplatit?“

Neodpověděl, jen ještě více zrudl.

„Koupit mě chcete, podmazat, abych neprozradil tu vaši krádež dřeva?“

Buell hlasitě vydechl, ale stále ještě nepromluvil. Buď mu to nedocházelo, anebo byl údivem neschopen slova. Věděl jsem, zeje šílenství takhle ho popouzet, ale nemohl jsem se ovládnout. Měl jsem vztek.

„Říkal jste Stocktonovi, že ty lidi ve Washingtonu znáte a že se bojíte, abych vám tu vaši hru nepřekazil. Tedy, pane Buelle, to je přesně to, co teď udělám. Překazím vám ji!“

Tvář mu potemněla, zuřivě zaklel a uchopil mě za paži. Chtěl jsem se z jeho železného sevření vyprostit, ale nešlo to. Najednou ho někdo prudce udeřil do ruky. Pustil mě. A už jsem viděl, jak Dickova paže znovu vyráží k úderu a posílá Buella na druhý konec místnosti. Když Buell padal, zdálo se, že se řítí celá kantýna. Byl zřejmě omráčen, protože hmatal kolem sebe rukama jako slepý, než nalezl židli. Opřel se o ni a vrávoravě vstal.

„Leslie, to vám nedaruju, pamatujte si to,“ mumlal.

Dick měl sevřené rty a planoucím zrakem pozoroval Buella. Ten vyšel ze dveří a ještě dlouho bylo slyšet jeho nadávky. Dick na mne pohlédl se zřejmou nelibostí.

„Čím s ho tak rozzuřil?“

Zopakoval jsem Dickovi slovo za slovem náš rozhovor. Nejprve se tvářil udiveně, ale pak se zlobně zasmál.

„Kene, ty sis něco vykoledoval, jak by řekl Jim. Pěkně sis to spískal. Jimovi se pro to budeš asi líbit, ale já za tebe zodpovídám. Pojedeš domů.“

„Dicku!“

„Pojedeš domů, a to hned, jen co tě dostanu do Holstonu a posadím na vlak.“

„Nepojedu,“ protestoval jsem.

Dick už zbytečně neztrácel čas a vedl mě ulicí k ohradě. Rychle osedlal svého koně. Zeptal se, kde jsem uvázal své mustangy, a potom už na mne nepromluvil. Namířil si to mýtinou k lesu. Pohled na jeho ustaranou tvář mírnil mou zlost, ale srdce jsem měl těžší než olovo. Takhle tedy měla skončit moje vytoužená cesta na Západ! Trvala jen dva dny. Zdálo se mi, že to zklamání prostě nesnesu.

Koně jsme našli tak, jak jsem je opustil. Když jsem se ocitl v sedle, bylo mi ještě hůř.

Nedali jsme se vzhůru tou cestou, kterou jsem přijel, ale stoupali jsme dlouhou povlovnou stezkou. Dick se často ohlížel, a když jsme byli nahoře, znovu se obrátil, zřejmě z obavy, nejsme-li sledováni.

Za soumraku toho rušného dne jsme se utábořili v zalesněném údolí. Nemohl jsem se ubránit myšlenkám, jak jinak bych se asi cítil, kdyby tahle noc byla jen první z mnohých, které by mě ještě s Dickem čekaly. Ale byla poslední, a čím víc jsem na to myslel, tím mi bylo hůř. Dick se zabalil do pokrývky, ani mi nedal dobrou noc. Pozoroval jsem světla a stíny poskakující po kmenech borovic a naslouchal větru. Roztrpčení pozvolna opadávalo. Pohodlně jsem ležel na měkkém, voňavém jehličí, velké, temné kmeny stromů pomalu splývaly s lesní temnotou.

Když jsem se vzbudil, byl jasný den a Dick mi třásl paží.

„Přiveď koně, já připravím snídani," řekl stroze.

Údolí bylo porostlé hustou travou, a tak koně nezašli daleko. Všiml jsem si, že tu větší stromy byly vykáceny. Les se podobal parku. Na slunných místech vyrážely mladé stromky, rostlo tu mnoho malých silných borovic a stromy měly dost místa i světla. Podivil jsem se, jak velký je rozdíl mezi touto částí Penetieru a smutnou mýtinou u pily.

„Tady prohlíželi les dva vládní úředníci a vyznačili, které stromy se mají vykácet," řekl Dick.

„Tyhle stromy byly taky rozřezány na pile u mýtiny?"

„Ne. Tu postavil až Buell. Stará pila je tímhle směrem, blíž k Holstonu."

„Myslíš, Dicku, že je možné, aby dřevaři nevěděli, jak se tu okrádá stát?"

„Ví to málokerý. A těm, kdo to vědí, je to jedno. Víš, Kene, péče o zachování lesa je tady nová věc. Dřív si dřevař vždycky koupil kus lesa, a ten prostě sedřel až do kořene. Když se přede dvěma lety vytyčovaly státní lesy, zjistili najednou dřevaři a lidé na pile, že už nemají takové možnosti výdělku jako dříve. Proto nejsou myšlenkou státních lesů nijak nadšeni."

„Ale kdyby, Dicku, pochopili, oč vlastně v lesnictví jde, určitě by nebyli proti."

„Snad. Sám tomu ani moc nerozumím. Umím bojovat s požárem, to je má věc. Ale tahle lesnická práce je něco docela jiného. Pochybuji, že se na Západě ujme. Zatím vedla spíš k špinavým čachrům. A Buell je starý pirát. Koupil od vlády velký kus lesa a povolal úředníky, aby označili stromy ke kácení. Když zase odjeli, postavil pilu, najal stovky lidí a vzal stromy načisto."

„A lesnicí a požární strážní to trpí. Nebojí se, že přijdou o místo, až to vláda objeví?"

„Byl jsem proti tomu od samého začátku. Jim taky, ten zvlášť. Ale ostatní nás přemluvili ..."

Blesklo mi hlavou, že jsem u Dicka narazil na úrodnou půdu, z níž by mohla jednou vzklíčit myšlenka správného lesního hospodářství. Víc už jsem však o tom nemluvil, protože jsme rychle balili a chystali se na další cestu.

Když jsme vyjeli, dal jsem se znovu do řeči. Pověděl jsem Dickovi vše, co jsem se naučil o stromech, jak je mám rád a jak jsem se rozhodl věnovat celý svůj život péči o ně. Když jsme míjeli rozložité borovice, co chvíli jsem dokládal svá slova příklady. Čím déle jsem mluvil, tím víc to zřejmě Dicka zajímalo, a to mě povzbuzovalo.

Možná že jsem trochu přeháněl, ale dělal jsem to jen pro dobro věci. Dick se mě začal vyptávat sám.

V poledne jsme dorazili k prameni a zastavili jsme se k odpočinku. Vykládal jsem dále a s radostí jsem zjišťoval, že jsem na Dicka silně zapůsobil. Bylo sice trochu divné vysvětlovat zásady lesnictví člověku, který je v lese jako doma, ale Dick toho opravdu mnoho nevěděl.

„Kene, víš, že to je pro mne něco docela nového? Jsem v Penetieru víc než rok, ale nikdy jsem neslyšel ani slova o tom, co mi tu vykládáš. Mé povinnosti byly praktické, tak jak je zná každý požární strážný. Ani Jim a ostatní strážní – nikdo neví víc než já. Je to ale skvělá věc a bojím se, že jsem svou příležitost v práci pro vládu propásl."

„Ne, to ne, a Jim taky ne. Všechno se dá zachránit, jen když od nynějška půjdete rovně. Nesmíte věřit Buellovi. Pokoušel se mě podplatit, a to vám dává důkaz o jeho vině a zároveň volnou ruku. Překazíme mu jeho čachry a zachráníme Penetier. Stačí napsat dopis otci, má známé na lesní správě ve Washingtonu. Co říkáš, Dicku? Ještě není pozdě!"

Vyjasnil zakaboněnou tvář a pohlédl na mne s úsměvem, který jsem znal ještě z dob, kdy jsme spolu chodili na ryby.

„Co říkám? Jsem pro," zvolal Dick. „Otevřels mi oči, Kene."

ZPĚT DO HOLSTONU

Brzy jsme vyjeli z lesa na step porostlou šalvěji, odkud už bylo vidět Holston. Oba jsme se vyhýbali nepříjemnému hovoru o mém nuceném návratu domů. Jak jsme se blížili k Holstonu, začal Dick opět mluvit o lesnictví.

„Kene, to, cos říkal o stromech, je vážně hrozně zajímavé. Některé věci jsou tak samozřejmé, až se vlastně divím, že jsem na to už dávno nepřišel sám. Ve skutečnosti toho samozřejmě vím dost, ale tyhle tvoje skoro vědecké názory mě překvapily. Třeba to, jak říkáš, že se stromy samy čistí, pověz mi to ještě jednou."

„To je jasné, Dicku. Představ si skupinu mladých borovic. Rostou blízko sebe, takže vrhají plný stín, ale ne zas natolik, aby nemohly růst. Stín brání spodním větvím shodit jehličí, a tak tyhle větve usychají, opadávají, a když stromy dorostou, mají čistý, pěkný, rovný kmen. Samy se tím čistí a dávají výborné dřevo bez suků."

Tak jsme hovořili celý zbytek cesty. Dohodli jsme se, že jakmile přijdeme do města, napíšeme otci dopis, protože telegrafovat jsem mu nechtěl. Koně jsme nechali v Clessově ohradě, zašli do hotelu a tam jsme se dali do psaní. Ukázalo se, že je to těžší, než jsme předpokládali. Konečně jsme dopis dopsali, nezapomněli jsme se zmínit ani o Jimu Williamsovi, a pak jsme se oba podepsali.

„Tak," řekl jsem, „uvidíš, Dicku, že za pár dní se v Holstonu něco semele."

„To není žádná legrace, Kene," řekl Dick, otíraje si tvář. „Už teď je mi z toho horko. Buell je rváč a bude zuřit. Bude se chtít zbavit Jima i mne."

Potom jsme přestali hovořit a pomalu jsme se blížili ke Clessově ohradě. Dick měl sevřené rty a nedíval se na mne. Chvíle rozloučení se blížila. Asi mě přece jen nechtěl doprovodit až k vlaku. Napojil koně u žlabu a stále něco upravoval na řemení sedla. Zdálo se, že nemá to srdce říci mi sbohem.

„Kene, dřív se mi to nezdálo tak kruté, až teď... Hrozně mě to mrzí ..., vytáhnout tě až sem! Ale co se dá dělat. Je mi to moc líto. Tak sbohem, a možná jednou ..."

Zmlkl uprostřed věty, silně mi stiskl ruku a vyskočil do sedla. Nato se rozjel stejnoměrným klusem ulicí vedoucí z města.

Mžikem mě napadlo, že necítím-li velký smutek, když vidím, jak se vzdaluje, je to prostě proto, že nehodlám jet domů. Dick pokládal za samozřejmé, že nasednu do příštího vlaku na Východ. Ale nic takového mě ani nenapadlo. Sám jsem byl překvapen pevností svého rozhodnutí. Neměl jsem ještě přesný plán, co a jak si počnu, ale byl jsem ochoten snášet cokoliv, jen abych se nemusel vzdát svých koní a výstroje.

Teď se musím spoléhat sám na sebe, řekl jsem si, myslím, že něco dokážu ... Vrátím se do Penetieru.

I ve chvíli prvního nadšení les mě okouzlil. Musel jsem se vrátit.

Budu se držet dál od pily, umínil jsem si, a nálada se mi lepšila každou vteřinu. Vynasnažím se, aby mě dřevaři nespatřili. Pojedu trochu výš do hor a budu lovit zvěř a studovat stromy.

Zastavil jsem se v krámě a koupil zásobu potravin, což jsem ostatně chtěl udělat už dříve, ale Buell mi to rozmluvil, když mi radil při nákupu. Můj problém s nakládáním se tím sice ještě zkomplikoval, ale nakonec jsem ho přece jen uspokojivě zvládl. Bylo už k večeru, když jsem podruhé vyjel z Holstonu. Šalvějová step byla šedá a pustá. Dick jistě už dávno dorazil do lesa a utáboří se asi u pramene, kde jsme obědvali. Nechtěl jsem se s ním pochopitelně setkat, ale bylo téměř vyloučeno, že na něj narazím, a tak jsem si tím hlavu nelámal.

Brzy po západu slunce nastal soumrak, a než jsem dojel na kraj borového lesa, byla tma. Na stezku však bylo ještě vidět, a tak jsem se rozhodl jet dál, dokud nenajdu pramen nebo bystřinku, protože jsem nechtěl tábořit na místě bez vody. Les byl velmi tmavý, místy se nade mnou klenul jako černý stan, a brzy mě opět přepadla ona známá tíseň, zase se mi zdálo, že vidím ve tmě prapodivné přízraky. Měl jsem zlost sám na sebe. Proč si nejsem tak jist jako ve dne? Marně jsem zaháněl chmury, les byl plný pohybujících se stínů. Když začal ve vrcholcích stromů skučet vítr, ulevilo se mi, protože zaháněl alespoň strašidelné ticho.

Začal jsem pochybovat, že najdu pramen, a tak jsem se rozhodl, že už dál nepůjdu. Když jsem zastavil Hala a přehodil nohu přes sedlo, zahlédl jsem v dálce slabé světlo. Mihotalo se jako hvězda, ale nebylo ani tak studené, ani bílé.

To bude Dickův oheň, napadlo mě. Mám tu zůstat? Nejsem příliš blízko?

Dlouho jsem o tom přemýšlel, nakonec jsem však usoudil, že tu mohu tábořit, ale nesmím sám rozdělat oheň. Seskočil jsem z koně a hledal pro

něj vhodné místo. Ale tu mě napadlo, že oheň třeba nerozdělal Dick. Co když za mnou Buell opět vyslal Mexičana s Budem a Billem? Co dělat, nemám-li se vrátit ani odchýlit z cesty?

Přiblížím se a zjistím, kdo to je, rozhodl jsem se.

Nápad se mi líbil, ale přece jen jsem ho ještě zvažoval. Cítil jsem teď na sobě velkou tíhu zodpovědnosti. Od-nynějška budu muset rozumně řešit mnoho spletitých situací. Rozhodně jsem se chtěl vyvarovat chyb. Hala i nákladního koně jsem přivázal ke keři u cesty a vydal jsem se do lesa.

Brzo jsem zjistil, že oheň je mnohem dál, než se mi zprvu zdálo. Několikrát mně docela zmizel mezi stromy, ale postupně byl stále větší a větší. Zvolnil jsem krok a šel opatrněji. Jednu chvíli, když stromy oheň skryly, urazil jsem pořádný kus, než jsem ho opět spatřil. Potom jsem sestoupil do malého údolí a zase jsem ho ztratil.

Vyšplhal jsem se rychle nahoru – a náhle jsem se zarazil. Zatajil se mi dech. Kolem ohně bylo několik postav. To tábořiště určitě nepatřilo Dickovi.

Půda byla měkká jako samet a tlumila kroky. Když se vítr utišil, zůstal jsem stát za stromem a čekal na další závan. Držel jsem se stezky, abych neztratil cestu zpět ke svým koním. Cítil jsem, jak se mi pokožka na tváři napíná. Když jsem se zastavil, dolehly ke mně zlostné hlasy. Slovům jsem však nerozuměl.

Zvědavost mě přemohla. Byli-li to Buellovi lidé, musel jsem vědět, proč se hádají. Kradl jsem se od stromu ke stromu, až jsem narazil na další proláklinu. Byla dost velká a borovice ji stínily, takže jsem nemohl odhadnout, jak daleko od ohně je protější svah. Sestoupil jsem dolů. Oheň zmizel. Tmou prosvítala jen slabá záře.

Ostražitě jsem zíral do tmy. Konečně jsem došel pod svah, kde jsem zalehl. Pomaloučku jsem se plížil nahoru. U vrcholu jsem opatrně vyhlédl. Oheň kryl vysoký porost, ale byl blízko. Slyšel jsem mužské hlasy. Sestoupil jsem zpět do prolákliny, přešel stezku a vyšplhal se k ohni druhou stranou. Borovice tu rostly hustě vedle sebe. Plazil jsem se opatrně od jedné ke druhé. Za černým kmenem blízko ohně jsem se skryl.

Okamžik jsem zůstal ležet. Nebál jsem se, ale byl jsem strašně rozčilený a srdce mi bilo jako zvon. Dělat zvěda se mi zdálo velice napínavé. Potom jsem vyhlédl.

Mé rozčilení ještě vzrostlo, když jsem poznal Mexičana. Seděl nejblíž ohně a kouřil cigaretu. Vedle něho bylo několik mužů, z nichž jednoho, Billa, jsem poznal. Proti nim seděl zády k mladému stromku muž přivázaný lasem.

Jediný pohled na jeho bledou tvář mě zahnal zpět za strom, kde jsem zděšen a zmaten zůstal ležet. Byl to Dick Leslie.

BITKA

Chvíli jsem bez hnutí ležel a tiskl se k zemi. Zdálo se mi, že mi zůstal rozum stát. Ale hlasitá hádka mě vzpamatovala. Zvedl jsem hlavu a znovu opatrně vyhlédl.

Jeden dřevorubec hodil pár větví do ohně, až jasně zaplápolal. Byl to vysoký muž s rudým plnovousem a poznal jsem v něm Stocktona, Buellovu pravou ruku v čachrech s dřívím.

„Jste lhář, Leslie," pravil.

Dickovi zajiskřily oči.

„Ano, to je váš způsob, Stocktone. Přivedete mi své pochopy do mého tábořiště a tváříte se přátelsky. Napadnete člověka zezadu, svážete ho a pak mu nadáváte lhářů."

„Však také lžete o tom klukovi," prohlásil druhý, „poslal jste ho na Východ, tak je to, a on na nás poštve celej lesní úřad. Buell bude zuřit. Jen počkejte, až se dozví, že nám Ward unikl."

„Říkám vám, Stocktone, Ken Ward mi utekl," řekl Dick. „Přiznávám, že jsem ho chtěl v bezpečí odvést do Holstonu. Ale nechtěl jít. Utekl mi tady v lese."

Čeho asi chtěl Dick dosáhnout, že jim vykládal takovou lež? Nešlo mi to do hlavy. Snad byli tihle dřevaři nebezpečnější, než jsem si myslil, a Dick nechtěl prozradit, že jsem opustil Penetier. Možná že hrál jenom o čas, aby se nepoplašili a nezmizeli dřív, než sem přijdou úředníci.

„A pročpak utekl?" vyptával se Stockton.

„Protože jsem ho chtěl poslat domů a on odtud nechtěl. Je celý blázen do táboření a do lovu."

„Kdyby to byla pravda, Leslie, znamenalo by to, že jste dosud neposlal zprávu do Washingtonu?"

„Jak bych mohl?"

„No, stejně si vás tu nechám, než přijde Buell. Nařídil zadržet vás a Warda tak dlouho, dokud neskončí ten náš dřevařskej podnik. Teď už se nedáme zastavit."

Leslie zrudl a pokoušel se vykroutit z lana, jímž byl pevně přivázán ke

stromu.

„Tohle draze zaplatíte!“ zvolal zuřivě. „Zapomínáte, že jsem v tomhle lese jako státní pověřenec!“

„Jo, Leslie, to se nedá nic dělat. Musím vás zadržet, ať jsou následky jaký chtěj. A doporučuju vám, abyste se uklidnil.“

„Štěkáte s Buellem na špatný strom, Stocktone. Jim Williams není hloupý. A zítra mě čeká.“

„Koukejte, Stocktone,“ přidal se kupodivu Bill , „vy jste tu novej a já vám něco musím říct. Jestli se Jim Williams dá po tyhle cestě, zatočí s váma, že se už o žádný dřevo nebudete starat.“

„A on se po ní dá,“ pokračoval Dick, „jde po Křivákovi. Kdyby se tu teď objevil, nepřejte si, jak by to s vámi dopadlo.“

„S Williamsem nechci nic mít, to je jistý,“ řekl Stockton. „Ale musím to risknout, než přijde Buell. Je to jeho starost.“

Dick neodpověděl a jen bezmocně upíral oči na své věznitele. Potom už se mnoho nemluvilo. Bud přihodil na oheň poleno. Stockton řekl Mexičanovi, aby se šel podívat na koně. Křivák nebyl ode mne dál než šest metrů, když šel kolem, a já jen tajil dech. Ostatní se zabalili do dek. Byla teď taková tma, že jsem mimo okruh ohně nic nerozeznával. Ale slyšel jsem Křivákovy tiché, plíživé kroky, když se vracel. Potom mi jeho hubená silueta zastínila světlo. Posadil se k ohni a kroutil se cigaretu. Zřejmě ještě nechtěl jít spát.

Dostal jsem odvážný nápad. Připlížím se k Dickovi a osvobodím ho. Přelstím ty zloděje dříví a navíc si ještě u Dicka udělám oko. A co asi řekne mému kousku Jim Williams?

Vzpomínka na Texasana mě zbavila posledního zbytku nejistoty. Rozhlédl jsem se po jasném kruhu světla kolem táboráku a vymyslel jsem plán. Odplížím se do tmy, obejdu tábor z druhé strany a dostanu se k Dickovi zezadu. Tomu už hlava ospale klesala na hruď. Když jsem si uvědomil, jak se mu musí nepohodlně sedět s rukama svázanýma za zády, dopálilo mě to. Snažil jsem se však potlačit vzrušení. Bylo jasné, že budu muset ještě počkat. Mexičan se dosud neuložil ke spánku, a tak jsem měl dost času na uklidnění.

Oheň pomalu dohasínal a bílý žár začal rudnout. Jeden z mužů hvízdavě pochrupoval. Z lesa se ozývalo vytí kojotů, a čím víc jsem mu naslouchal, tím víc se mi líbilo. Vítr už neburácel, vrcholky stromů jen tiše sténaly. Jak jsem tu tak ležel s očima upřenýma do tmy, připomněl jsem si noci strávené s Halem v našich lesích. Jak vzrušující je proti tomu to, co prožívám teď! Ostražitě jsem naslouchal a pevně svíral kolt, ani za nic na

světě bych si nebyl přál být někde jinde.

Křivák dokouřil cigaretu a začal podřimovat. To bylo pro mne znamení. Tichounce jsem se odplížil dozadu, a když jsem cítil, že se terén svažuje do prolákliny, odvážil jsem se povstat. Les byl tak inkoustově černý, že jsem nerozeznával ani stromy. Zamířil jsem doleva, abych tábor obešel. Jednou jsem šlápl na větvičku. Zapraskalo to jako výstřel z revolveru. Srdce se mi prudce rozbušilo. Ale Křivák se v bledém světle ani nepohnul.

Po krátkém odpočinku jsem se teď kradl dopředu tiše jako kočka. Asi patnáct metrů od ohně jsem se spustil na všechny čtyři a dál už jsem se plížil. Dvakrát jsem ztratil směr, ale konečně jsem spatřil proti světlu Dickova ramena.

Zarazil jsem se. Prsa se mi dmula k prasknutí, nemohl jsem vyrovnat dech. Supěl jsem, až jsem dostal strach, abych někoho neprobudil. Věděl jsem, co je v sázce, a zoufale jsem se snažil uklidnit.

Teď mě nekrylo nic než Dickova široká záda, protože kmen stromu, k němuž ho přivázali, byl poměrně štíhlý. Vytáhl jsem lovecký nůž. Ještě kousek, a už jsem ležel u Dicka s tváří blízko jeho svázaných rukou. Strčil jsem nůž pod lano a přeřízl je.

Dick sebou trhl, jako by dostal elektrickou ránu, zvedl hlavu a tlumeně vykřikl.

Strachem téměř bez sebe jsem mu položil ruku na rameno a zašeptal:

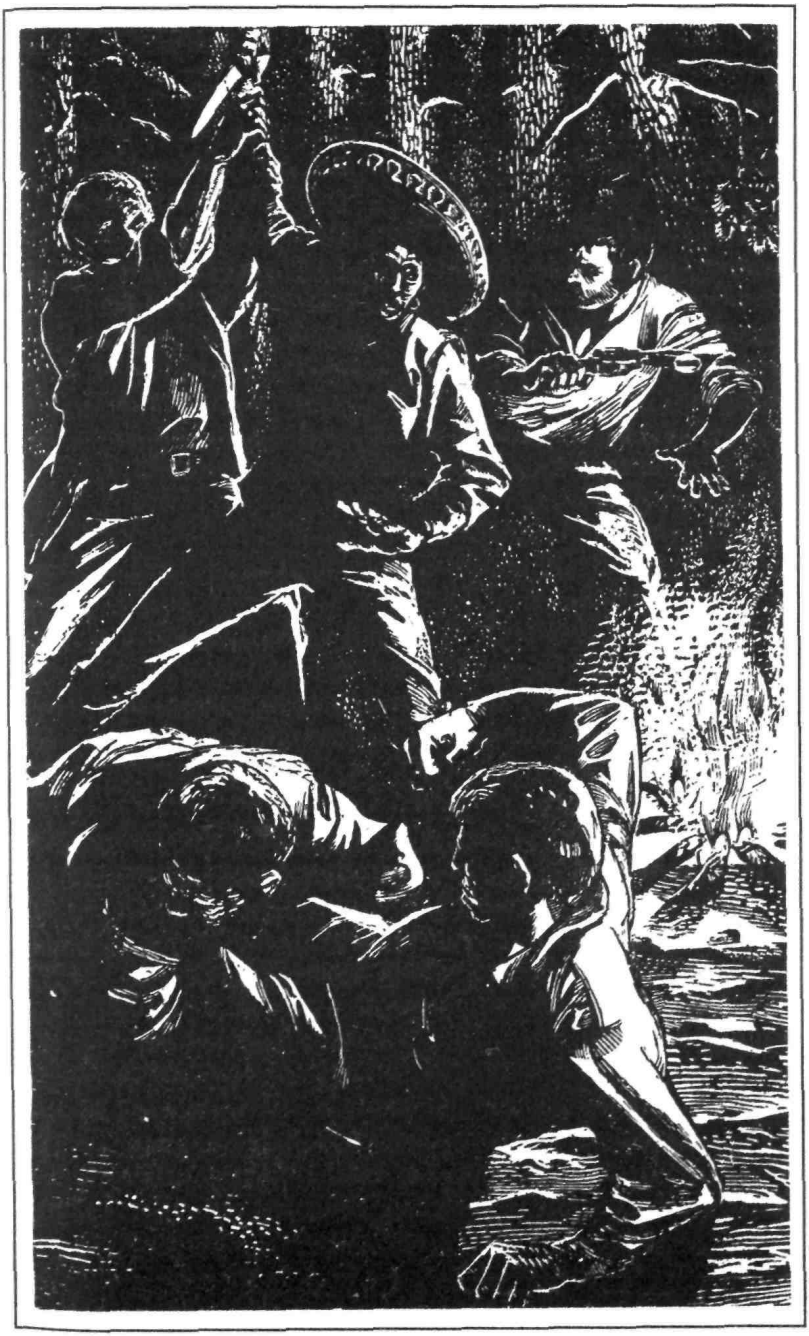
„Pst! To jsem já, Ken.“

Ale už bylo pozdě. Křivák se vzbudil, vykřikl a Dick po něm skočil. Zatmělo se mi před očima jako při závrati. Slyšel jsem další výkřiky. Temné postavy jako by vyrůstaly ze země. Nastal zmatek a shon. Chtěl jsem utéct, ale nedokázal jsem vstát. Přede mnou se v zápase válelo klubko těl.

Slabost mě však okamžitě přešla. Na zemi jsem viděl ležet dva muže a nad nimi Dicka. Právě přibíhal Stockton a Křivák. Postřehl jsem v Mexičanově ruce předmět blýskající ve světle ohně. Stockton chytil Dicka za nohu a strhl ho na zem. Padali oba a Mexičan k nim přikročil, mávaje nožem nad hlavou.

Vrhl jsem se kupředu, popadl Křiváka oběma rukama za zápěstí a vší silou jsem mu zkroutil ruku. Někdo mě praštil do hlavy. Před očima se mi udělaly mžitky. Všechno zmizelo ve tmě.

Když jsem otevřel oči, svítilo už slunce. Cítil jsem v celém těle podivnou ochablost a hlava mě strašlivě bolela. Ruce jsem měl svázány. Potom jsem si na všechno vzpomněl.

Stockton ke mně přistoupil a přidržel mi u rtů plecháč s vodou. Hrdlo jsem měl vyprahlé a dychtivě jsem pil. Stockton měl na čele velkou podlitinu, u nosu zaschlou krev a košili napůl roztrženou.

„Už je vám dobře?“ ptal se.

„Ovšem,“ odpověděl jsem, ačkoliv tomu bylo právě naopak.

Zdálo se, že se mu tváří mihl výraz úlevy. Potom jsem spatřil Billa. Ošetřoval si bolavé oko a omýval je mokrým šátkem. Nemohl je otevřít, víčka měl naběhlá a modrá jak šmolka. Dick mu zřejmě dal co proto. Potom jsem se obrátil a uviděl Dicka. Seděl zády ke stromu a byl k němu pevně přivázán lasem. Jeho čistá tvář vůbec nesvědčila o boji. Usmíval se, ačkoli mu jistě nebylo dobře.

„Tys tomu dal, Kene.“ Znělo to jako výčitka, ale tvářil se tak, že jsem cítil spíše hrdost.

„Škoda žes vykřikl, Dicku,“ litoval jsem

„Máš pravdu. Ale byla to od tebe čistá práce. Počkej, jak tě Jim pochválí. Zato já jsem se choval jako baba. Ale vylekalo mě to studené ostří nože.“

Rozhlížel jsem se v táboře po Mexičanovi, Budovi a pátém muži, ale zřejmě odešli. Bill se teď činil v poněkud jiném oboru – zadělával v kotlíku těsto. Najednou mě prudce zabolela hlava, až se mi zatmělo před očima.

„Co mám proboha s hlavou? Kdo mě praštil?“

„Bud tě uhodil pažbou koltu,“ řekl Dick. „Myslím, Kene, žes mi zachránil život. Křivák šel po mně s nožem, málem jsi mu zlomil ruku. Skučel celou noc ... Á, tady ho máme i s tvou výstrojí.“

Po stezce právě přiváděl Mexičan mé koně. Byl jsem tak rád, že vidím Hala, až jsem na okamžik zapomněl, že jsem zajatý. Ale Křivákovy oči, blýskající v napuchlé tváři, mi to hezky rychle připomněly. V jeho pohledu jsem mohl číst pomstu.

Bud právě vjížděl do tábora z druhé strany a vlekl za sebou několik koní, z nichž jeden patřil Dickovi. Dřevaři se sesedli k snídani a Stockton mi pomohl vpravit do úst trochu jídla a pití. Nyní, když nás zajal a splnil úkol, nezdál se už Stockton tak hrubý a surový. Měl jsem dokonce pocit, že to se mnou nemyslí špatně.

Po snídani osedlali Křivák a Bill koně, posadili na ně Dicka i mne a přivázali nás. Nákladní koně šli v čele, za nimi jel Bill , potom já, za mnou Křivák a mezi Budem a Stocktonem Dick. Všiml jsem si, jak se muži ostražitě rozhlížejí. Sešli jsme z hlavní cesty a dali se příkrou stezkou do kopce.

Jeli jsme několik hodin. Chvílemi jsem se v sedle kymácel, ale většinou

jsem bolesti i únavu jakžtakž snášel. Někdy odpoledne mě zburcoval pronikavý hvizd. Na stezce čekali dva jezdci na koních.

„No to je dost," bručel Bill . „Je tu Buell a Herky-Jerky."

Buell seděl na štíhlém hnědáku, a byl to opět ten žoviální chlapík, jak jsem ho poznal ve vlaku. Posmíval se mužům poznamenaným rvačkou.

„Mládenci, hůř byste nemohli vypadat, ani kdyby vás přejel parní válec."

„Nemůžeme tu stát a vyprávět si fóry," řekl Stockton. „Moh by nás vidět někdo z jízdní hlídky. Řekněte radši, co teď?"

„Dobře že jste kluka chytli. To je všechno, co jsem chtěl. Doveďte ho i s Lesliem nahoru do kaňonu a tam je držte, až vám dám další rozkazy. Stocktone, ty tam nemusíš zůstat, jen je doprav na bezpečný místo. A dej jim tam poslat nějakej proviant."

Potom se otočil ke mně.

„Nebude vám vadit, když ..."

„Nemluvte na mne!" vykřikl jsem. Užuž jsem měl na jazyku něco o dopise do Washingtonu, ale ovládl jsem se.

„Leslie," pokračoval Buell, „chci zapomenout na to, jak jste mě praštil, a pustím vás, jestli slíbíte, že budete mlčet."

Dick chvíli neodpovídal, jen zamračeně hleděl na Buella.

Potom řekl:

„Nezapomeňte, Buelle, že Jim Williams není hlupák. Měl byste si na něj dát pozor."

Buellova brunátná tvář zbledla. Potom beze slova mávl rukou ke stráni, pobídl koně a odcválal dolů směrem k pile.

ZAJATI V HORÁCH

Vyšplhali jsme se až do horského sedla, kde jsme odbočili z cesty. Les tu stále ještě vyhlížel jako nádherný přírodní park. Půda pod vysokými borovicemi byla vystlána jehličím, ale na mýtinách rostla brčálově zelená tráva a modraly se květiny.

Když jsme přešli sedlo, dali jme se svahem dolů – byl to nejpříkřejší sestup, jaký jsem v životě zažil. Charakter lesa se teď značně změnil. Kromě borovic tu rostly ještě další stromy, hlavně jeden druh s přímým hladkým kmenem a se světlým jehličím. Dick o něm mluvil jako o stříbrné jedli. Byla to opravdová krasavice mezi stromy.

Šplhali jsme přes hřebeny a vlekli se údolími až do západu slunce. Potom Stockton nařídil zastavit a rozbít tábor.

Byl už nejvyšší čas – byl jsem tak vyčerpán, že mně museli pomáhat z koně. Stockton mi upravil lůžko, připravil jídlo, ale ani jsem mu nemohl poděkovat, jak jsem byl zničený a unavený. Nezajímalo mě už nic, jen spánek. Nevadilo mi ani, že mám svázané ruce, a ihned jsem usnul.

Když mě příštího dne budili, oči se mi nechtěly ani otevřít. Měl jsem ještě pocit malátnosti a v kloubech jsem cítil tupou bolest, ale hlava mě už nebolela.

Brzy jsme se dali znovu na cestu. Zajímal jsem se o okolí stále víc. Nějaký čas jsme se prodírali borovým houštím. Cestou po horském úbočí se střídaly hrboly s proláklinami, takže jsme neustále buď sestupovali, nebo šplhali vzhůru. Borovice i smrky tu už byly menší, drsnější, mnohé pokroucené a sukovité.

„Jsme u kaňonu!“ zvolal Bill náhle.

Stanuli jsme na okraji hlubokého údolí, širokého dobře přes půl kilometru. Shlížel jsem dolů na svah hustě pokrytý špičatými vršky stromů. Zdola bylo slyšet hučení vody a mezi stromy prosvítala místy bystřina. Vysoko nad údolím se rýsoval zasněžený vrchol, lesknoucí se v ranním slunci.

K mé lítosti mi zmizel z očí, jakmile jsme začali sestupovat do kaňonu. Ale brzy jsem na něj zapomněl. Uchvátil mě pohled na smečku kojotů,

která se před námi dala na útěk, a na spoustu černobílých veverek. Tu a tam vylétali z houští ohromní modří ptáci, velcí téměř jako krocani, a mizeli nám z očí.

„Tetřevi," řekl Dick. „A teď dávej pozor, Kene, někde před námi bude vysoká. Vidíš ty stopy?"

Pohlédl jsem na zem a spatřil typické stopy jelena. Necelých padesát kroků před námi přeběhly přes cestu dvě lišky, ale vysokou jsem dosud neviděl. Když jsme sestoupili až na dno kaňonu, narazili jsme na další stezku. Vzduch se tu téměř chvěl divokým řevem řítící se vody. Bystřina byla široká přes šest metrů, ale její hloubka se nedala určit, protože voda prudce vířila a hladinu pokrývala bílá pěna. Stezka vedla nahoru podél vody a kroutila se jako had, takže jsme Billa, jdoucího v čele naší výpravy, většinou neviděli. Jednou nás zastavil výstřel z jeho pušky. Slyšel jsem praskot křoví a Dick na mne zavolal, abych se podíval nahoru na stráň. Spatřil jsem bílá zrcadla tří prchajících šedých lani a slyšel jsem podivný hvízdavý zvuk. Po několika krocích jsme zjistili, že Bill zastřelil jelena. Právě svůj úlovek přivazoval na nákladního koně.

Kaňon se stále zužoval a brzo jsme se dostali do krátké soutěsky. Půda tu byla hrbolatá a koním se šlo velmi těžce. Najednou se k mému údivu soutěska otevřela do jakéhosi půlkruhu, širokého několik desítek metrů. Amfiteátr byl uzavřen příkrými stěnami, z nichž jedna vytvářela převisem mělkou jeskyni. Uprostřed amfiteátru bylo neobvyklé jezírko. Vyvěrala tu ze země s klokotem a vířením horská bystřina.

„Tak bysme tu byli," řekl Bill a seskočil z koně. Ostatní ho následovali a pomohli dolů Dickovi a mně. Stockton nám uvolnil ruce a řekl, že takhle to budeme mít pohodlnější. To byla pravda, protože jsem měl zápěstí samou podlitinu. Přikázal pak Mexičanovi, aby nás hlídal.

„Kene, o tomhle místě jsem už slyšel," řekl Dick. „To je pramen, co? Má dobrých dvacet metrů v průměru, a jak je hluboký, to nikdo neví. Napájí ho sníh z horských vrcholků. Myslím, že nejsme víc než sto padesát metrů pod hranicí sněhu."

„Máš pravdu. Podívej se na tyhle borovice," ukázal jsem na stráň. Nad naším táborem se zdvíhal kostrbatý svah porostlý kosodřevinou. Zakrslé borovice byly zmrzačené a pokroucené, některé napůl uhynulé, s uschlými, bílými vršky.

„Poprvé vidím kosodřevinu na vlastní oči," řekl jsem, „ale už jsem o ní četl. Tady to není nedostatek vláhy, co borovice mrzačí a brání jim v růstu. Je to boj s přírodou, s mrazem, bouřemi, větrem a lavinami sněhu. Myslím, že z tisíce semen přežije a zapustí kořínky tak sotva jedno. Ale přesto tu les

tvrdě bojuje o život.“

„Myslím, Kene, že teď budeme mít dost času povídat si o lese. Mám vztek, když si uvědomím, že Buell zatím dole v Penetieru dostane všechno dříví pod střechu,“ řekl Dick.

„Nemohli bychom, Dicku, prchnout?“ zašeptal jsem. „Sotva budeme mít příležitost. Ale řekni, Kene, jak ses vlastně předevčírem v noci tak najednou objevil? Myslel jsem, že nastoupíš na první vlak, který pojede do Pensylvánie!“

„Dicku, odpusť, nemohl jsem jen tak odjet domů. Tušil jsem, co všechno se ještě přihodí, a vím, že ještě leccos zažijeme.“

„Ano, ta tvoje boule na čele je důkaz,“ odpověděl Dick se smíchem. „Kdyby tě byl nevyřídil, mohli jsme těm chlapům ještě něco předvést. Ale na Křiváka si dávej pořád pozor! Je zákeřný. A ruka ho ještě sakramentsky bolí!“

„Už jsme se spolu střetli dvakrát,“ řekl jsem. „Doufám, že do třetice k tomu nedojde ... A když – jsem přece nejméně tak silný jako on!“

„Teď mluvíš jako malé dítě. Vidím, že jsem tě přece jen měl posadit do vlaku.“

„Do jakýho vlaku?“ otázal se přísně Stockton. Podezíravě nás pozoroval.

„Ale povídám Kenovi, že jsem ho měl posadit na vlak a poslat domů,“ odpověděl Dick.

Stockton už nic neříkal, ale bylo vidět, že o něčem přemýšlí. Dicka uložil na jeden konec jeskyně a mne na druhý. Vybalili naše pokrývky, z nichž jsme si připravili lůžko. Dával jsem dobrý pozor, aby mi nic neušlo.

„Leslie, povím vám to na rovinu,“ řekl Stockton. „Stravu tady budete mít dobrou, Herky-Jerky je nejlepší kuchař v celým Holstonu. A ve dne vás nechám rozvázaný. Ale jestli se některej z vás pokusí o útěk, budeme střílet. Je to jasný?“

„V pořádku, Stocktone. Myslím, že jste slušný chlapík,“ odpověděl Dick. „Škoda že jste se spřáhnul s takovým zlodějem, jako je Buell.“

Stockton se beze slova odvrátil. Nahoře nad jeskyní se objevil Bill a házel nám dolů dříví na táborák, Bud se vracel z kaňonu, kam zavedl koně na pastvu, a Křivák seděl na kameni a kouřil cigaretu. Poprvé jsem si ho mohl pořádně prohlédnout. Byl menší, než jsem myslel, také ruce a nohy měl malé, jako žena. Ale tvář měl hrubou a oči mu žhnuly ve tváři jako uhlíky. Ve dne jsem se ho ani trochu nebál.

Snad ze všech nejvíc mě zajímal Herky-Jerky. Byl to malý, sporý chlapík, s nohama křivýma k pohledání. Klidně by mu byl mezi nimi

proběhl vepř. Spodní část jeho brunátné tváře kryl hustý plnovous. Nejnápadnější byl na něm úsměv, který ho nikdy neopouštěl. Vypadal velice vesele, ale pokaždé, když promluvil, linuly se mu z úst nejhorší nadávky. Proklínal všechno: oheň, pánve, kávu, sušenky, syrové maso, všechno, s čím uměl tak obratně zacházet. Bylo to protivné, ale jinak se mi vlastně docela líbil.

Zatímco jsme jedli, setmělo se a do soutěsky zavál studený vítr. Poposedal jsem blíž a blíž k ohni. Dosud jsem nikdy nejedl jelení pečeni a zprvu mi moc nechutnala, ale brzy jsem jí přišel na chuť.

Na noc mne Stockton pečlivě svázal, ale nechal mi trochu volnosti, abych se mohl obracet z boku na bok. Spal jsem dobře a ráno jsem se vzbudil dost pozdě. Stockton už stál u osedlaného koně a dával ostatním pokyny. Přikázal jim důrazně, aby nás nespouštěli z očí. Potom, aniž řekl Dickovi či mně jediné slovo, odjel soutěskou a zmizel za žlutou skálou.

Bill uvolnil Dickovi ruce, ale nohy mu nechal svázané. Mne rozvázal úplně, a bylo to tak báječné, že jsem začal radostí poskakovat a pobíhat po tábořišti. Mé prostocviky se asi nelíbily Herky-Jerkymu, anebo snad jen viděl příležitost předvést, co dokáže s lasem. Zatočil jím a chytil mě do smyčky tak prudce, že jsem upadl na záda.

„Koukej, koukej, co to s tebou dělá," smál se a zatáhl za laso, až se mi smyčka zadrhla kolem pasu. Všichni se smáli, jak jsem se válel po trávě. Když jsem se zvedl, nemohl jsem smyčku uvolnit, takže jsem při chůzi táhl laso za sebou. Herky-Jerky mi dal Dickovu snídani, abych mu ji odnesl do jeskyně, což jsem ochotně učinil. Hlasitě jsme si s Dickem vyměnili několik slov, ale když jsem se k němu sklonil, zašeptal mi:

„Kene, musíme na ně vyzrát a utéct jim!"

Ten jeho náhlý obrat mě překvapil a zároveň mi nasadil brouka do hlavy. Snad se najde aspoň pro mne příležitost k útěku. Rozhodl jsem se, že se o to pokusím, ale nechtěl jsem se dát kaňonem beze zbraně. Stockton mi vzal všechno, pušku, kolt i nůž, ale měl jsem stále u sebe malý kožený váček, jaký jsme vždycky nosili s Halem doma. Kromě nožíku v něm byla lahvička se solí a pepřem, rybářské udice a vlasec, zápalky – zkrátka spousta drobností, jaké pokládá každý táborník za nezbytné, je-li v lese sám. Seděl jsem právě na kraji vířícího jezírka a spřádal plány. Najednou jsem zahlédl ve vodě nádhernou skvrnitou rybu, dlouhou asi půl metru. Dvakrát se vymrštila nad hladinu.

„Dicku, jsou tu ryby!" zvolal jsem.

„To mě nepřekvapuje," odpověděl.

„Jo, je tady plno pstruhů," řekl Herky-Jerky, „ale nedaj se chytit."

„Proč ne?“ Ne nadarmo jsem chytal malé pstroužky v Pensylvánii. „Přece snad něco jedí, ne? Tenhle kus právě chňapl po nějaké mušce. Dejte mi prut a pár brouků nebo červů a uvidíte.“

Když jsem vytáhl váček a ukázal vlasec, slíbil mi Herky-Jerky, že najde vnadidlo. Poodešel a já jsem si zatím prohlížel jezírko pozorněji. Bylo nedohledně hluboké a voda z něho vyvěrala v mohutných zelených vlnách. Úzkou průrvou potom odtékala dál, pomalu, jako by se jí nechtělo. Zdola to jen bublalo a hučelo.

Herky-Jerky se vrátil s dlouhým tenkým klackem. Pružný byl asi jako oj od vozu a do rybářského prutu mu hodně chybělo, ale rozhodl jsem se, že to s ním zkusím. Herky-Jerky ze mne nespustil oči a celou dobu se pochechtával. Potom mi podal plnou hrst červů a řekl:

„Teda jestli na todle chytíte pstruha, tak ten klacek spolknu.“

Obešel jsem jezírko tak, abych nevrhal na hladinu stín.

„Zapomněl jste si plivnout na návnadu!“ posmíval se Bill .

Všichni se smáli, snad aby mě dopálili. Ale hodil jsem udici se známým příjemným pocitem vzrušeného očekávání.

Vnadidlo dopadlo s tichým žbluňknutím na hladinu. A už se objevil stříbročerný stín. Hups! Vlasec se napjal. Prudce jsem zasekl. Klacek se zachvěl a lítal sem tam. Byla to silná ryba, mrskala se jako velký okoun. Ale s žádným okounem jsem se ještě tak nenadřel. Každou vteřinu jsem povoloval, aby se vlasec neurval. Konečně se ryba vzdala. Cítil jsem, že jde nahoru k hladině, a táhl jsem ze všech sil. Brzy jsem pstruha spatřil, byl obrovský a stříbřitě se leskl. Zatáhl jsem ho až k průrvě, ponořil ruku do vody, uchopil ho za žábry a vylovil. Dick zajásal, když jsem pstruha zvedl do výše. Měřil nejméně půl metru a lesklé boky měl posety barevnými skvrnami.

Herky-Jerky odměnil můj úspěch nadšenou chválou. Ostatní mu samozřejmě hned připomněli, že by teď měl spolknout prut, jak sliboval.

Dal jsem si na udici novou návnadu a vzápětí jsem už tahal další rybu, menší, která mi nedala tolik práce. Jezírko bylo plné pstruhů. Vždy když jsem hodil návnadu do vody, poprali se o ni. O takovém rybaření se mi dosud ani nesnilo. Byl jsem ovšem v prapodivné situaci: Křivák a Bud střídavě drželi laso, na němž jsem byl přivázán, a každou chvíli jím trhli, jen tak pro legraci, aby mě potrápili. A přesto mě rybaření ještě nikdy tolik nebavilo jako právě teď.

Za nějakou chvíli Bill opustil tábor a po něm odešel i Herky-Jerky. Slyšel jsem, jak říká Křivákovi, aby si hleděl hrnců a napadlo mě, že by měl dávat pozor spíš na mne než na hrnce. Když jsem viděl, jak Bud uléhá,

vzpomněl jsem si, co mi šeptal Dick. Předstíral jsem, že jsem zabrán do rybaření, ale potají jsem pozoroval Křiváka. Jako obyčejně kouřil a nehybně civěl do ohně. Ale laso pořád pevně držel.

Najednou jsem zahlédl na kameni velký kolt, v jehož bubínku se leskly mosazné nábojnice. Ležel dost daleko od Buda i od Křiváka. Kdyby tak chtěl Mexičan pustit laso! Byl jsem tou myšlenkou přímo posedlý.

A právě tehdy překypěl kotlík. Prsklo to a vyhrnula se pára. Křivák zaklel, líně povstal, aby kotlík odstavil, a přitom pustil konec lasa. Když došel až k ohni, vyskočil jsem, přitáhl škubnutím konec lasa k sobě, doběhl jsem ke koltu a zmocnil se ho. Křivák mě uviděl a vykřikl. Bud se rychle posadil. Namířil jsem nejprve na něj, potom na Křiváka, a tak jsem je střídavě držel na mušce.

„Nehýbejte se, nebo střelím!“ křičel jsem.

„Výborně, Kene,“ zvolal Dick, „drž je a neztrať nervy! Pojď pozpátku sem ke mně a uvolni mi pouta. Bude, jestli se hnete, Ken vystřelí!“

„Křiváku, rozvažte ho,“ přikázal jsem vzteklému Mexičanovi.

Třásl jsem se, až mi kolt v ruce poskakoval. Jak jsem se pokoušel držet ho co nejpevněji, zmáčkl jsem nechtě kohoutek. Vyšla rána jako z děla a kulka vyhodila hrst písku vedle Křiváka. Jeho žlutá tvář zbledla jak papír. Leknutím nadskočil.

„Rozvažte ho!“ pobídl jsem ho.

Křivák se rozběhl k Dickovi.

Vtom na mne Dick křikl:

„Pozor, Kene, za tebou.“

Slyšel jsem zaskřípění písku, a jak jsem se otočil, pocítil jsem prudké škubnutí lasem, až jsem vyletěl do vzduchu. Viděl jsem nejasně Herky-Jerkyho šikmo skloněného nad napjatým lasem, ale to už jsem padal po hlavě rovnou do jezírka.

ÚTĚK

Potopil jsem se pod hladinu a klesal níž a níž. Náhlý pád do ledové vody mě úplně ochromil. Byl bych snad padl ke dnu jako kámen, nebýt lasa, které mě svíralo kolem hrudi a táhlo vzhůru.

Sotva jsem se vynořil, viděl jsem na břehu šklebícího se Herky-Jerkyho.

„Kde je můj kolt?“ zařval na mne.

Upustil jsem ho do jezírka. Povolil mi laso, takže jsem mohl plavat. Když viděl, že mám prázdné ruce, začal mě proklínat a divoce mnou smýkat. Táhl mě vší silou, až jsem myslel, že mě přetrhne. Křivák se jen pochechtával a poskakoval. Lapal jsem po dechu, polykal vodu a dusil se. Když mě Herky-Jerky konečně pustil, byl jsem už napůl utopený.

„Ty křivonohý darebáku, tohle ti nedaruju,“ křičel Dick.

„Kde je můj kolt?“ zařval Herky-Jerky znovu, když jsem padl na zem.

„Ztra ... ztratil jsem ho,“ koktal jsem.

Začal opět zuřit, ale já už nic nevnímal. Omdlel jsem.

Když se mi vrátilo vědomí, ležel jsem v jeskyni na svých přikrývkách. Tlačila mě k zemi obrovská tíže. To hrozné vláčení v ledové vodě mi dalo co proto. Byl jsem tak utahaný, že jsem se nemohl ani pohnout. Požádal jsem, aby mě svlékli z mokrých šatů. Pomohl mi Bud, který uslyšel můj výstřel a vrátil se. Sám bych to byl nikdy nedokázal. Herky-Jerky mi přinesl kabát, který jsem naštěstí ještě před koupelí svlékl. Nemohl jsem ani pohlédnout na Dicka, natož na něj promluvit. Zavřel jsem oči a okamžitě jsem usnul.

Probudil jsem se až druhého dne ráno. Byl jsem celkem v pořádku, až na bolest v podpaží a na hrudi, kde mě odřelo laso. Náladu jsem měl prabídnou. Zato Herky-Jerky se šklebil a nešetřil vtipy na můj nepodařený útěk. Přivlastnil si moji zbraň a několikrát se mě ptal, nechci-li si ji vypůjčit a odstřelit Křiváka.

Den minul klidně a stejně tak uplynuly i dva dny následující. Muži mě ale už nenechali rybařit ani volně se pohybovat po táboře jako předtím. Očekávali Stocktona, a když nepřicházel, bylo rozhodnuto, že Bud pojede

za ním dolů na pilu. Vlastně to tak rozhodl Bud sám. Křiváka i Herky-Jerkyho varoval, aby na Dicka i na mne dávali dobrý pozor. Potom odjel.

Pokračoval jsem s Dickem v rozhovoru o lesnictví. Protože jsem k němu do jeskyně nesměl, museli jsme mluvit dost nahlas. Naši hlídači tak slyšeli každé slovo, které jsme si řekli.

„Kene, jaký je rozdíl mezi hospodařením ve státních lesích tady a lesnictvím v Pensylvánii?“ tázal se Dick.

„Je to, myslím, dost velký rozdíl. Na Východě má už lesnictví tradici, kdežto tady se s ním teprve začíná.“

Potom jsem mu vyprávěl, jak to dělají farmáři u nás. K jejich pozemku obvykle patří také malý kus lesa – většinou stromy s tvrdým dřevem. Když napadne sníh, používají dříví na topení, na oplocení výběhů a podobně. Jakmile stoupne cena dřeva, využijí toho, vyberou nejlepší kmeny a prodají je na pilu. Ale rozhodně nekácejí příliš mnoho stromů a pečlivě vybírají, které mají porazit. Mají ovšem zájem na tom, aby půda byla zalesněná, a tak nejen kácejí, ale i osazují.

A vláda? Jejím cílem je udržet státní lesy, aby skýtaly užitek všem lidem. Půda musí zůstat úrodná. Zemědělství se nedaří bez vody, a lesy právě vodu udržují. Dřevař, který kácí les napořád, může sám zbohatnout, ale les přitom ruinuje.

„A co je s tím novým zákonem, který má Kongres schválit?“ ptal se Dick.

Bill a Herky-Jerky nás nepokrytě poslouchali. I Křivák poslouchal. Dick je svou otázkou zřejmě chtěl postrašit anebo se přinejmenším pobavit na jejich účet.

„Už ho schválili,“ odpověděl jsem. „Takoví, jako je Buell, dostanou doživotí. A jejich pomahači dvacet let vězení o chlebu a vodě. Žádnou whisky! Dobře jim tak!“

„A co udělá šéf státní lesní správy, až se dozví, žes byl unesen?“

„To je jasné. Vzbouří celou policii. Je přítelem mého otce. A víš přece, že za únos je provaz!“

„Už aby tu ta policie byla. Škoda žes nemohl otce vyrozumět, Křivák by už visel. Stejně to má spočítané, když jde po něm i Jim Williams.“

„Ty kroužky, co má Křivák v uších, si schovám na památku, Dicku.“

„Na co, vždyť jsou jen mosazné!“ „Ať si. Dám si je jako přívěsky k hodinkám a budu je ukazovat svým známým doma na Východě.“

Křivák vztekle bručel, zatímco Herky-Jerky s Billem zádumčivě přemítali. Konverzaci přerušil Budův příjezd, a tak jsme měli po zábavě. Slyšeli jsme něco z toho, co říkal svým přátelům, a usoudili jsme, že Jim

Williams potkal Stocktona a kladl mu otázky, na něž se Stocktonovi určitě těžko odpovídalo. Dick na mne vrhl významný pohled, který říkal, že Jim už asi něco tuší. Bud přinesl zásobu whisky, a tak se ho teď kamarádi drželi víc než kdy dřív. Ale bylo vidět, že to, nač čekali, se od něho nedozvěděli.

„Tenhle tábor musíme zrušit," řekl Bill. Potom pokynul Budovi a Herky-Jerkymu a všichni tři se vydali soutěskou dolů. Snad se opravdu chtěli pokusit nalézt nové tábořiště, protože na tomhle místě byli jako v pasti. Ale z toho, jak se Křivák tvářil, když ho tu nechali s námi samotného, se dalo spíš usoudit, že odešli někam popíjet. Křivák klel a nadával, a jak čas ubíhal, byl stále vzteklejší. Najednou ke mně přistoupil a beze slova mi svázal ruce a nohy. Dick byl už bezpečně svázán, ale Křivák mu přesto ještě jeden provaz přidal. Potom se dal sám dolů soutěskou. Chvíli ještě poskakovalo jeho široké sombrero nad balvany při cestě, ale brzy nám zmizelo z očí.

„Kene, teď, nebo nikdy," řekl Dick tiše. „Kdyby se ti povedlo dostat se z pout! Je tu přece tvá i má puška. A se zbraněmi bychom se udrželi třeba celý měsíc!" „Ale řekni, co mám dělat!"

„Nejsi přivázaný k balvanu jako já. Snaž se přivalit sem ke mně, pokusím se rozvázat ti pouta zuby."

Určil jsem si směr k němu a potom jsem se švihem rozkutálel. Byl jsem však tak pevně svázaný, že jsem nedokázal udržet směr a koulel jsem se dolů po svahu. Byl dost příkrý, valil jsem se jako soudek a nedokázal se zastavit. Měl jsem strach, že skončím na dně jezírka, ale najednou jsem narazil na něco tvrdého. Zastavilo mě mohutné poleno, na němž Herky-Jerky vždy připravoval jídlo a krájel maso. Byl v něm zabodnut dlouhý kuchyňský nůž. Napadlo mě, že právě tímto kuchyňským nožem bych si mohl přeřezat pouta. Ale jak? „Dicku, je tu nůž. Poraď mi, jak na to." „To je lehké," odpověděl, „nech ho zabodnutý a natoč se pod něj, abys dosáhl svázanýma rukama k ostří."

Co snad bylo pro Dicka snadné, bylo pro mne nejtěžší prací, jakou jsem kdy v životě dělal. Střídavě jsem zvedal záda a boky a sunul se centimetr po centimetru k noži.

„Výborně, Kene, teď je to ono. Otoč se na bok! Pozor, ať nůž neshodíš na zem!"

Nejenže mi Křivák svázal zápěstí, ale lano mi ovinul i pevně kolem loktů. Když jsem se obrátil na bok, byl nůž ještě stále příliš vysoko. Ze všech sil jsem se snažil pozvednout trup, tvář jsem zarýval do písku, abych se mohl vzepřít.

„Pospěš si, Kene, někdo jde!“ volal Dick. V zoufalství jsem se mrskal jako ryba. Zjistil jsem, že je možné opřít se o kládu. Přilepil jsem se k ní a konečně jsem se posunul lokty až k ostří. Přitlačil jsem a prudce jsem pohyboval pažemi. Ruplo to. Lokty byly volné. Rychle jsem pozdvihl zápěstí a položil je znovu na ostří nože. Řízl jsem se do krve, ale hlavně že jsem měl teď ruce volné. Uchopil jsem nůž a přeřezal si pouta na nohou. „Rychle, Kene!“ volal Dick úzkostlivě. Běžel jsem k němu a vrhl se na smyčku silného lasa, jímž byl připoután. Ale nepřeřízl jsem ještě ani polovinu uzlů, když mě zarazil pronikavý výkřik Mexičana. „Pozor na něj, Kene, jde po pušce,“ vykřikl Dick. Pohled na Křiváka běžícího k jeskyni mi stačil. Pustil jsem nůž a hnal jsem se ke své vinčestrovce, opřené o ležící sedlo. Křivák měl náskok, věděl jsem, že bude u mé pušky dřív. Popadl jsem v běhu kámen a hodil ho po něm. Pomohl mi trénink z baseballu, kámen zasáhl Mexičana do ramene a složil ho. Ale hned znovu vstal a sahal po pušce, právě když jsem k němu dorazil. Vykopl jsem mu ji z ruky a skočil na něj. Oba jsme upadli. Zápasili jsme tak divoce, že jsme se svalili ze skály. Po dopadu na písek jsem se dostal nad Křiváka.

„Kene, do něj!“ volal Dick povzbudivě. „To je ono, pořádně ho srovnej!“

Nevím, co mi dalo takovou sílu, jestli strach, aby Křivák nepoužil nože, nebo šílená zuřivost, jakou jsem dosud nepoznal. Křivák se mě snažil setřást, kopal, kousal, tloukl kolem sebe, ale nezbavil se mě. Několikrát jsme se sice převrátili, ale vždy jsem ho dostal pod sebe úderem do obličeje. Potom jsem mu začal zpracovávat žebra.

„Výborně,“ křičel Dick. „Kene, je tam, kdes ho chtěl mít!“

Ačkoliv jsem byl neustále v převaze, neznamenalo to, že by se Křivák vzdal. Najednou se mu podařilo uvolnit ruce, popadl mě za krk a začal mě škrtit. Vší silou jsem mu dal pěstí do žaludku.

Ruce mu povolily, tvář zezelenala, ústa se pootevřela. Po úderu na solar se mu udělalo strašně zle, teď už nebyl schopen pohybu. S radostným výkřikem jsem vyskočil. Nová situace mě však rázem omráčila.

„Běž, Kene, utíkej, jdou ostatní,“ volal Dick. „Mne si nevšímej. Utíkej, prosím tě. Soutěskou ne, musíš nahoru po skále!“

Na okamžik mně ztuhly nohy, ale když jsem spatřil v soutěsce běžícího Billa a Herky-Jerkyho a za nimi vrávorajícího Buda, jako bych dostal křídla. Dvěma skoky jsem se octl u pušky a potom jsem běžel k jedinému místu, kde se dalo po příkré skalní stěně šplhat nahoru. Slyšel jsem směsici výkřiků, mezi nimiž nejpronikavější bylo Dickovo volání:

„Běž, Kene, prosím tě, běž, běž!“

Půda se mi drolila pod nohama, ale lezl jsem stále vzhůru, až k místu, kde skála přecházela v písečný násep. Tudy to šlo hůř, zdálo se mi, že víc kloužu dolů, než se dostávám nahoru.

Prásk! Prásk! Prásk! Výstřely následovaly těsně za sebou. Kulka mi hvízdla nad hlavou a jiná rozprskla písek, až mi stříkl do tváře. Hodil jsem pušku na plošinu na vrcholu a po čtyřech jsem se drápal za ní. Když jsem byl až na samém kraji, minuly mě těsně dvě kulky. Bill zřejmě nestřílel, jen aby mě postrašil. Převalil jsem se přes okraj na plošinu a byl jsem v bezpečí.

Kaňon se svými houštinami a nízkým porostem stromů ležel přede mnou. Tady mě už nenajdou. Sebral jsem pušku a rozběhl se se svahu. Brzy jsem se skryl v hlubokém lese.

STARÝ LOVEC

Běžel jsem tak dlouho, až mě začalo píchat v boku. Zpomalil jsem. Musel jsem se dostat co nejdál, protože se dalo předpokládat, že se pronásledovatelé pustí po mé stopě jako psi.

Asi kilometr za soutěskou jsem se dal dolů k bystřině a pokusil jsem se ji přebrodit. Na hladkých kamenech to klouzalo, proud mi podrážel nohy a hrozil, že mě strhne, ale přece jen jsem se dostal na druhý břeh. Svah kaňonu tu byl hustě porostlý trávou a malými stromky, mezi nimiž se stopa ztrácela. Stoupal jsem příkře až do sedla. Tam jsem klesl k zemi úplně vyčerpán.

Tak jsem jim přece jen uprchl!

Uvědomil jsem si, že jsem sice volný, ale dostal jsem se vlastně z bláta do louže. Rychle jsem zkontroloval svou vinčestrovku. V zásobníku bylo deset nábojů. Štěstí že jej Stockton nevyprázdnil! S puškou vypadalo hned všechno lip. Měl jsem také díky svému koženému váčku nejnutnější věci, a to pro život v lese prozatím stačilo.

Výčitky jsem si nedělal, bylo na ně stejně pozdě. Snad jsem mohl nějak osvobodit Dicka anebo zadržet muže v soutěsce, ale měl jsem myšlenku jen na útěk. Dopalovalo mě, že jsem ztratil nervy, také mě mrzela ztráta koně a výstroje.

Ale když jsem si všechno promyslel, vlastně jsem mohl být rád, že to takhle dopadlo. Byl jsem volný a unikl jsem se zdravou kůží, přestože to šplhání po svahu vzhůru, kdy mi kulky hvízdaly kolem hlavy, bylo pořádně nebezpečné!

„Měl jsem z pekla štěstí," mumlal jsem si pro sebe, „ale vyhráno nemám. Jak se teď nadobro zbavit pronásledovatelů? Pojedou zřejmě po mé stopě. Snad by bylo nejlepší přejít tohle úbočí až k dalšímu kaňonu a tam sestoupit. Rozhodně se musím dostat dolů. Ale kam až? A kudy se dát?"

Prohlížel jsem si kaňon, v němž se místy ukazovala bystřina a místy prosvítala stezka. Byly tu i mýtiny, ale nikde jsem neviděl koně nebo muže. S pochmurnou jistotou, že co chvíli určitě zabloudím, zamířil jsem

do chladného, temného lesa.

Každý kámen, každý kousek pevné půdy mi pomáhaly zastírat stopy. Herky-Jerky jako správný zálesák uměl určitě číst ze stop, ale já jich na tom dlouhém svahu zanechal opravdu jen docela málo. Mohl mě vyslídit snad jen Indián nebo pes.

Stromy tu rostly malé a zakrslé, všude kolem bylo plno křoví. Najednou jsem se z lesního šera dostal na jakousi mýtinu. Jako by tu někdo vykácel kus lesa. Okamžitě jsem poznal, že se tudy řítila lavina. Nechala za sebou čistý pruh a skončila zřejmě někde dole v šedých útesech. Pohlédl jsem ze svahu do šedočerného rumiště, trosek skal a změti vyvrácených stromů.

Přešel jsem mýtinu a pokračoval v cestě lesem. Slunce už dávno zašlo za horami, a když jsem došel k dalšímu kaňonu, nastal soumrak. Kaňon se zprvu tak podobal onomu prvnímu, že jsem se lekl, nechodím-li snad dokola. Ale tenhle byl přece jen širší, hlubší a dole nehučela bystřina.

Bylo načase utábořit se, a tak jsem spěchal po stráni dolů. Na dně kaňonu jsem nalezl jen malý potůček, vinoucí se líně mezi skalami. Postupoval jsem teď kaňonem podél potoka. Terén byl stále příkrý a skalnatý, ale brzy jsem objevil místo vhodné k přenocování. Měl jsem úplně propocený oděv, a protože se ochladilo, rychle jsem nasbíral zásobu dříví a rozdělal ve skalním výklenku oheň. Nařezal jsem si sladce vonící borové větve na lůžko a rozložil je v rohu své sluje. Vchod do skalního výklenku střežil oheň, a protože dříví bylo dost, nemusel jsem se bát návštěvy pumy ani medvěda. Konečně jsem ulehl. V suchu a teple mi bylo dobře, přestože mě trochu trápil hlad.

Na kaňon se snášela tma. Pozoroval jsem na nebi hvězdy, naslouchal praskání ohně a záhy jsem usnul. Dvakrát jsem se probudil zimou, ale stačilo jen přiložit, a zas mi bylo dobře.

Když jsem se probudil, slunce už proniklo do mé skalní ložnice. Oheň dávno vyhasl a na kamenech teď ležela jinovatka. Prvním úkolem bylo umýt se po pás v ledové vodě potoka. Vzduch byl svěží, chladný, zdálo se, že mi dech zamrzá u úst, omytá pokožka mě pálila, ale nebylo to nepříjemné. Dostal jsem hlad jako vlk.

Vydal jsem se na lov. I kdyby mne měl zvuk výstřelu prozradit, nedalo se nic dělat, jíst jsem musel. Tiše jsem našlapoval a rozhlížel se na všechny strany. Všude kolem byly zřetelné stopy zvěře. Široké dno kaňonu se tu ještě víc rozšířilo, borovice byly řidší, ale také vyšší a zdravější. Usoudil jsem, že jsem teď o něco níž, určitě několik set metrů pod naším táborem v soutěsce. Vyplašil jsem spoustu pernaté a zahlédl několik kojotů, lišku a také jakési velké zvíře, které mžikem zmizelo v křoví. Srdce mi bušilo až v

hrdle. Snít o lovu medvědů bylo přece jen něco jiného než skutečně potkat medvěda v opuštěném kaňonu.

Hned nato jsem spatřil malou skupinku vysoké zvěře. Byla dost daleko ode mne. Kradl jsem se od stromu ke stromu a přibližoval se k ní. Najednou jsem se ocitl na okraji malé rokle, porostlé hustým, nízkým křovím. V houští zapraskalo a vzápětí z něho vyběhli do protějšího svahu dva krásní jeleni. Jeden mně zmizel plavnými skoky nahoře v lese, ale druhý se zastavil a prohlížel si mě. Nebyl ode mne dál než čtyřicet metrů. Zvedl jsem pušku, ale rozčilením jsem nebyl schopen jistě zamířit. Ve chvíli, kdy se mi vinčestrovka chvěla a marně hledala cíl, musil jsem myslet na to, jak krásný je to tvor. Násilím jsem se přinutil vypálit. Jelen zavrávoral a skácel se k zemi.

Prodíral jsem se křovím a už jsem téměř prošel roklí, když jsem si vzpomněl, že zraněný kus by mohl být nebezpečný. Zarazil jsem se, ale jelen ležel zcela nehybně. Opatrně jsem se přiblížil. Byl zhaslý. Kulka mu vnikla do šíje nad plecí. Ačkoli jsem nemířil na určité místo, byl jsem hrdý, že hned prvního jelena jsem skolil tak dobrou ranou.

Můj kapesní nůž měl naštěstí dost široké ostří. Rozhodl jsem se, že si odříznu kus masa a odnesu ho do tábora. Potom mne však napadlo, že se mohu utábořit třeba zrovna tady. Všechny věci jsem měl s sebou a hned pár metrů odtud byla příhodná skalní plošina.

Stahování kůže bylo pro mne něčím novým. Moc mi to nešlo, pižlal jsem maso a několikrát prořízl kůži, můj nůž byl na něco podobného přece jen příliš malý. Usoudil jsem, že mi postačí, odříznu-li pouze kýtu. Nevěděl jsem, jak ji oddělit v kloubu, ale k mému překvapení to bylo velmi snadné. Pověsil jsem kýtu na větev a rozdělal oheň. Použil jsem metody Herky-Jerky a opekl maso nabodnuté na klacek. Potom jsem upotřebil svou malou lahvičku se směsí soli a pepře, teď se mi hodilo, že jsem ji celou dobu nosil s sebou. Měl jsem hlad, a tak mi pečeně dvojnásob chutnala.

Slunce nyní stálo vysoko na nebi a příjemně hřálo. V kaňonu bylo překrásně. Toulal jsem se po okolí, chvílemi jsem usedal na kámen nebo zase uléhal do stínu borovic. Na pasekách se pásla zvěř. Kdykoli mě zvětřila nebo zahlédla, napřímila se, zastříhala slechy a zlehka odběhla. Z křovin vybíhali kojoti a nedůvěřivě mě pozorovali. Měl jsem několikrát příležitost střelit po nich, ale věděl jsem, že by to nebylo rozumné. Musel jsem šetřit střelivo. Jednou jsem zaslechl jakési tiché bubnování. Nevěděl jsem, co to je, vtom se však v křoví objevil načepýřený tetřev s široce rozestřeným vějířem. Zvuk vydával prudkým plácáním křídel. Patrně mě

chtěl postrašit a odehnat od hnízda. Popošel jsem blíž, a teprve když jsem byl těsně u něho, odlétl. V křoví jsem našel samičku.

Seděla na vejcích, jak jsem předpokládal. Byl bych rád viděl vajíčka nebo snad už mladé, ale odolal jsem pokušení. Věděl jsem, že by pták mohl opustit hnízdo, kdybych šel ještě blíž.

Neuvědomil jsem si, že bloudím, ale přece jen tomu tak bylo. Vrcholky hor už jsem neviděl. Kaňon se směrem dolů stále rozšiřoval a byl jsem si jist, že se otevírá přímo do hlubokých borových lesů Penetieru. Sestupoval jsem údolím s podivným intenzívním pocitem svobody, jaký jsem dosud nepoznal. Neměl jsem ani ponětí, jak mé dobrodružství skončí, a také jsem na to nijak zvlášť nemyslel. Cesta kaňonem byla pro mne velkou školou. Zkoumal jsem severní a jižní svah a pozoroval, jak se daří stromům na sluneční straně. Některé mladé stromky, jež jsem neuměl určit, byly ohlodány do velké výše. To jsem nechápal. Nemohli to udělat zajíci ani veverky, ani dravá zvěř. Ale najednou se mi vyjasnilo. Aby zvěř mohla ohlodat kůru do takové výšky, muselo tu být v zimě dobrých osmdesát centimetrů sněhu.

Hrabal jsem v kypré půdě pod borovicemi. Kořeny pokrývala silná vrstva prsti, jehličí a zetlelého listí. Půda tu byla jak houba. Není divu, že snadno udržuje vláhu. Loupal jsem kůru z uschlých stromů a rýpal do ztrouchnivělého dřeva, abych nalezl hmyz, který ničí stromy. Na otevřených místech na svazích pod stromy rostly nízké mladé stromky. Bylo snadné uhodnout, že to jsou místa, kam vítr zanesl semínka.

Hodiny ubíhaly, a tak jsem se rozhodl k návratu. Slunce zapadalo a v údolích se smrákalo, když jsem se vrátil do svého tábora. Upekl jsem si večeři a upravil lůžko. Než jsem nasbíral zásobu dříví na noc, byla už tma. S nocí přišli kojoti. Vábila je zřejmě moje zvěřina, sbíhali se ze všech stran. Zprvu bylo zajímavé naslouchat, jak se vytí blíží z hloubky lesa. Jejich štěkot a ňafání dokreslovaly obraz divočiny, jak o ní sní každý romantický chlapec. Ale brzo jsem toho měl dost. Přihodil jsem náruč větví na oheň, a ačkoli jsem se kojotů nebál, pro jistotu jsem si přece jen vyhlédl na nejbližším stromě větev.

Náhle se kojoti utišili. Zbystřil jsem sluch. Hluboké nepřetržité chrčení a praskající větvičky nepochybně ohlašovaly příchod nějakého většího zvířete. Naskočila mi husí kůže. Právě když jsem sahal po pušce, zaslechl jsem praskot drcených kostí, trvalo to však jen krátkou chvíli, zvíře zřejmě odvleklo jelena dolů do rokle. Kojoti začali opět štěkat, tentokrát někde hlouběji v lese.

Které zvíře je mohlo takhle vyplašit? Nevěděl jsem, živí-li se medvěd

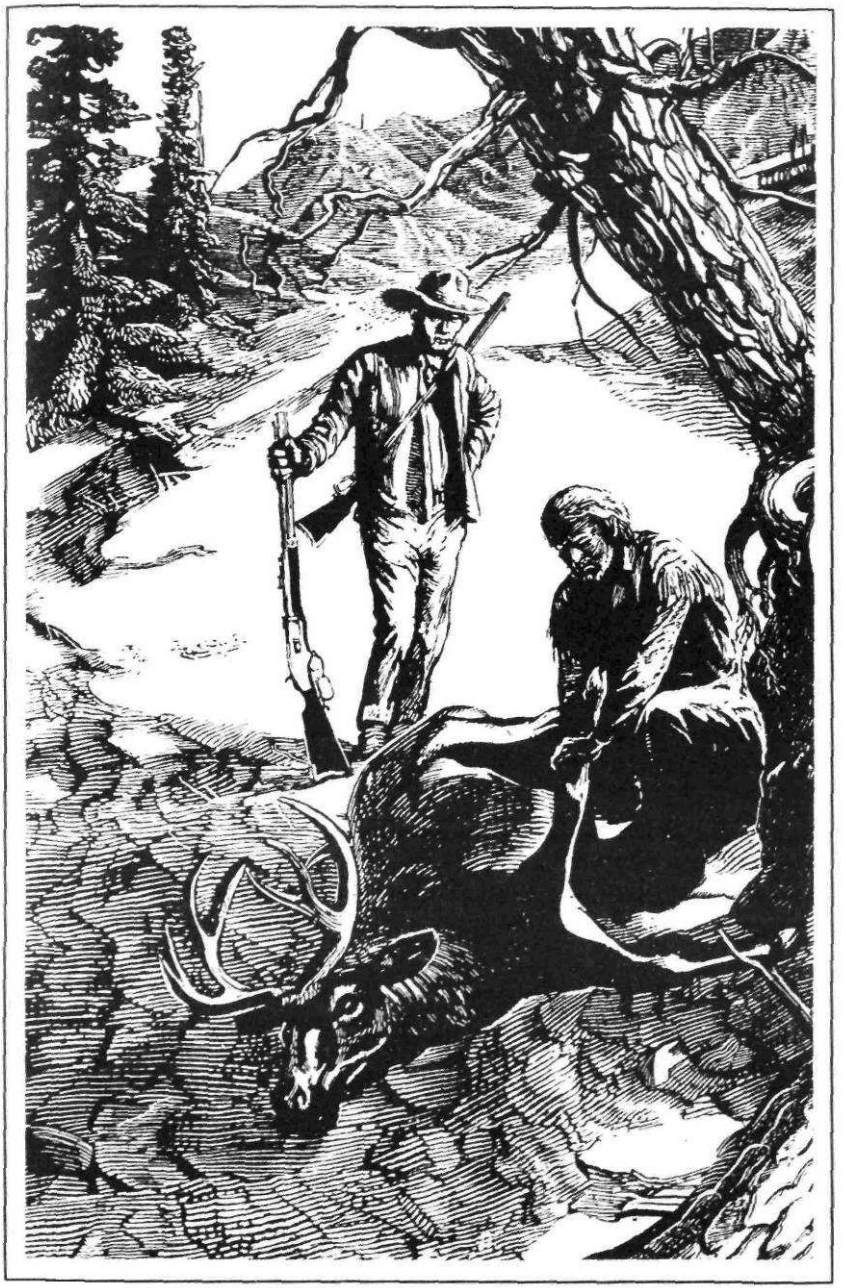
také jelení zvěřinou, ale zdálo se mi, že nikoli. Snad to byli vlci. Ale utekli by kojoti před vlky? A tu mě napadlo, co to asi bylo: puma.

Přiložil jsem do ohně a pozorně naslouchal. Každý šustot ve mně budil dojem, že slyším plížící se pumu. Dlouho trvalo, než mě přešel strach a než jsem se přestal chvět. Rozhodl jsem se, že ulehnu. Lesní ticho mě brzy přesvědčilo, že noc pokročila. Usnul jsem.

Jakmile jsem ráno vstal, vzal jsem vinčestrovku a šel na obhlídku. Můj úlovek byl pryč. Tmavá brázda v trávě a polámaná křoviska naznačily, kudy byl vlečen. Ať jsem však pátral sebepečlivěji, nemohl jsem nalézt stopu zvířete, které jelena odvleklo. Sledoval jsem brázdu několik desítek metrů, ale potom jsem se rozhodl vrátit se a nejdřív se nasnídat. Nařezal jsem si pak zásobu tenkých plátků zvěřiny, upekl je a vložil do objemné kapsy kabátu. Znovu jsem se vydal na průzkum. Na dvou třech místech vyryly ostré jelení spárky rýhy do měkké půdy a tu a tam jsem nacházel chomáčky šedivé srsti. Hlouběji v údolí jsem objevil pás holé půdy, kde stála přednedávnem kaluž vody. Tady jsem konečně našel stopy velké jako moje ruka. Nikdy předtím jsem podobné neviděl, ale byl jsem si jist, že patří pumě. Musel to být skutečně velký kus. Rozhlížel jsem se po dalších stopách v houští. Ale už nebylo třeba hledat dál. V nízkém křoví, skryty větvemi stromů, zůstaly zbytky mého jelena. Chomáč šedé srsti, několik roztroušených dlouhých kostí, rozbitá lebka, dva dlouhé slechy – nic víc. Zmizela i kůže. Dílo zkázy načaté pumou zřejmě dokončili kojoti. Dva netknuté jelení slechy na mne působily dost smutně. V tu chvíli jsem si přál mít pumu na dostřel.

Nedaleko právě přebíhalo mýtinu několik kusů vysoké. Nezvětřily mě, vál totiž silný protivítr. V tom zazněla rána z pušky. Strnul jsem na místě jako přikován. Jeden jelen padl, ostatní divokými skoky zmizeli. Dolů se svahu směrem k mýtině spěchal vysoký štíhlý muž. Nevypadal jako dřevař, rozhodně to nebyl těžkopádný hromotluk. Měl pružnou, přímou postavu sportovce. Nevím proč, ale byl mně na první pohled sympatický. Bez váhání jsem seběhl k němu na mýtinu. Spatřil mě už z dálky, zastavil se a opřel se o pušku.

„Ať do mě hrom bací, kde se tu berete?“ Vysypal jsem jedním dechem všechno, co ho mohlo zajímat, a přitom jsem si ho neustále . prohlížel. Nebyl už zrovna nejmladší, ale měl lepší postavu než kterýkoli chlapec. Zvláštní tmavošedá barva jeho vlasů a vousů se mnoho nelišila od barvy pleti. Nebýt přívětivého pohledu jasných šedých očí, nejjasnějších, jaké jsem kdy viděl, vypadala by jeho tvář přísně a tvrdě. Ramena měl široká, paže dlouhé a ruce ohromné. Jeho jelenicová blůza ladila s ostatním

oděvem, který vypadal také jako z kůže nebo silného plátna. Za pasem měl velký nůž a v zásobnících na opasku spoustu velkorážních nábojů. Měl také neobyčejně dlouhou a těžkou vinčestrovku starého typu. Tak nějak jsem si kdysi představoval Wetzela nebo Kita Carsona.

„A tak jsem jim utekl," končil jsem, „a teď nevím, jak dál. Netroufám si vrátit se na pilu a do Holstonu taky nechci."

„Mám dojem, chlapče, že bys přece jen udělal nejlíp, kdybys z Penetieru co nejdříve zmizel."

Vysvětlil jsem mu, proč nechci jet domů. Dal se do smíchu. „No, jestli chceš, můžeš zůstat časek se mnou. Tábořím na horním konci tohohle kaňonu."

„To by bylo skvělé! Vy bydlíte v horách?"

„Už jsem tu skoro osmnáct let, hochu. Snad jsi slyšel jméno Hiram Bent."

„Lovec?"

„Tak trochu."

Vytáhl nůž a dal se do stahování úlovku. Byl nesmírně zručný. Na několika místech nařízl kůži, stáhl ji a potom jediným řezem oddělil kýtu. Druhá mu dala ještě méně práce. Potom si otřel nůž a ruce o trávu, kýty hodil na záda a řekl:

„Tak jdem, hochu!"

Dali jsme se kaňonem vzhůru. Když jsme míjeli místo, kde byly zbytky mého jelena, poznamenal:

„Toho sem odtáhl horský lev. Je tady v kaňonu jeden pořádnej kus."

„Horský lev? Myslel jsem, že to byla puma."

„Puma nebo horskej lev, to je jedno. Když ho necháš na pokoji, není nebezpečnej, ale jak se cítí zaskočenej, začne řádit."

„Zahnal od jelena kojoty."

„Copak o to, před ním uteče i medvěd. Škoda že jsem půjčil svou smečku psů jednomu příteli ze Springeru. Tu tady tak mít, zahnali bysme ho na strom."

„Je tu hodně pum?"

„Jen pár. Proto je tady taky dost zvěře. Jsou tu i lišky, vlci a nahoře v horách medvědi."

„Rád bych nějakého viděl a třeba si na něj i vystřelil."

Zasmál se a přikývl:

„To se může stát, hochu."

Od té chvíle jsem byl na vrcholu blaha. Litoval jsem jen, že tu není se mnou bratr Hal. Smířil jsem se dokonce i se ztrátou koně a výstroje. Na

Dicka a Buella jsem úplně zapomněl. Teď se mi lesnictví nezdálo tak důležité jako lov. Přečetl jsem doma celé spousty loveckých knih, ale co to všechno bylo proti té báječné skutečnosti, že mohu být v divokém horském kaňonu sám s lovcem, jako vystřiženým ze svých snů.

A tak jsem hltal každé jeho slovo a kladl mu stále nové otázky. Věděl však sám, co mě nejvíc zajímá. Myslím, že do smrti nezapomenu ani slovo z toho, co vyprávěl.

Šplhali jsme stále výš a výš. Stezka teď byla příkrá, že jsem sotva popadal dech. Z kaňonu jsme odbočili do úzké rokliny. Břehy potoka vlévajícího se do bystřiny lemovala divoká křoviska, cestu zahrazovaly velké balvany a všude kolem ležely uschlé borovice s větvemi ostrými jako kopí. Konečně jsme došli na malou mýtinu, kde stál k mému překvapení dřevěný srub s kamenným komínem. Na kůlech kolem srubu se houpaly ve větru napjaté zvířecí kůže. Několik kroků od vchodu vyvěral ze země čistý pramen a celé romantické zákoutí střežila vysoká skála. „Tak to je můj dům, hochu," řekl Hiram Bent. Když jsme vešli do srubu, nevěděl jsem, nač se dívat dřív. Na stěnách visely velké i menší kožešiny různých barev, v kamenném krbu plápolal oheň, nad hrubým stolem byly zavěšeny pánve a ostatní kuchyňské nádobí, všechno svítilo čistotou. V koutě místnosti jsem postřehl několik železných pastí. Lůžko pokrývala lesklá medvědí houně. Mně se zdál srub prostě úžasný.

„Budeš asi unavenej, že?" ptal se Hiram Bent. „Je to sem setsakra cesta pro toho, kdo není zvyklej." Přiznal jsem se, že bych si skutečně rád odpočinul. Tázal se mě na rodiče a na domov a tolik se zajímal o můj vztah k lesnictví, že dokonce na chvíli nechal své práce. Brzy jsem zjistil, že až na několik nedůležitých maličkostí ví o lese vlastně všechno. Říkal tomu jednoduše „vyznat se v lese", avšak o lesnictví jako oboru nikdy neslyšel. Přímo jsem hořel touhou poznat všechny zkušenosti. Dokázal snadno nalézt odpověď na všechny otázky, nad nimiž jsem si lámal hlavu. A svými znalostmi se nijak netajil. Za řeči o lese jsme přišli i na dřevaře.

„Ti lesní piráti řádí v Penetieru jako mor. Všichni jsou na ně krátký. O tý bandě na pile jsem už moc slyšel, ale neznám Leslieho ani ty druhý, jen Jima Williamse, toho znám, byl nějakej čas ve Springeru. A řeknu ti, jestli jsi opravdu jeho přítel, budeš mrkat, co se bude dít, až zjistí, že vás unesli. Radši tu se mnou chvíli pobuď. Nechceš přece, aby tě znova chytili. Škoda že jsi nemohl napsat domů."

„Napsal jsem. I o té krádeži dřeva. To bylo ještě předtím, než mě unesli. Teď už lesní správa určitě o všem ví."

„To se ti tedy povedlo. A myslíš, že proti těm pirátům zakročí?"

„Docela určitě. Je rozhodnuta hájit státní lesy co nejdůrazněji.“

„Tak to taky má bejt. Tahle sebranka je po ohni největší škůdce lesa. Zdá se mi, že v Penetieru ještě něco zažijeme. To je ti přece jasný, že takoví, jako je Bud, Billy a jim podobný, se jen tak nedají.“

Bent po těch slovech vyšel ze srubu. Chvíli jsem na něho čekal, ale když nepřicházel, lehl jsem si na medvědí houni a začal jsem podřimovat. Zdálo se mi, že jsem právě zavřel oči, když jsem ucítil, jak mě někdo bere za ruku.

„Vzbuď se, hochu. Chytil se mi do pasti medvěd. Je s ním stará i mládě.“

V mžiku jsem byl vzhůru.

„Ukaž pušku! Hm, dost malá, ráže osmatřicet, že? No, když ji budeš pevně držet, nakonec stačí. Umíš střílet?“

„Docela slušně.“

Vzal svou těžkou vinčestrovku a přehodil si přes rameno kotouč tenkého lana.

„Tak jdem. Drž se mě a dávej dobrej pozor!“

MEDVĚDI

Hiram Bent kráčel do kopce tak rychle, že jsem chvílemi musel popoběhnout, abych mu stačil. Stezka vedla jednou po té, pak zas po druhé straně potoka a já skákal z kamene na kámen jako kamzík. Travnatý břeh se pomalu ztrácel, až nakonec přešel ve zvětralé skály a balvany. Tu a tam stála uschlá borovice s bílými větvemi.

„Nalíčil jsem past nahoře v rokli," řekl. „Když jsem tu prve byl, slyšel jsem už z dálky rámus. Koukám, co se děje, a vidím tři černý medvědy. Největší vlekl past i s řetězem a kládou za sebou. Tak jsem se vrátil pro tebe. Nemůžou bejt daleko."

„Jsou to grizzlíci?" ptal jsem se, snaže se vypadat docela lhostejně.

„Ne. Docela obyčejný černý medvědi. Ale ten, co se chytil, je pořádnej kus. Bude mít jistě přes dva metráky. Vidíš stopu? Jako by tu někdo oral kamení."

V písku byly vyryty široké a hluboké brázdy a tu a tam byly převrácené kameny.

Bent kráčel stále stejně svižně. Divil jsem se, že dokáže jít tak rychle a nezadýchá se. Za chvíli jsme došli k místu, kde se kaňon větvil. Hiram se dal cestou vpravo vzhůru, ale náhle se zastavil a vrátil se, aby pečlivě prozkoumal půdu.

„Zřejmě se rozdělili," vysvětlil mi. „Ten starej s pastí zamířil vpravo nahoru a matka s mládětem nalevo. Poslyš, máš dobrý nervy?"

„Doufám."

„Dobrá. Dáš se za tím starým. Nemůžeš ho ztratit, daleko nebude. Asi ho nejdřív uslyšíš, ačkoliv možná, že si lehl. Radši se vyhýbej balvanům a křoví. Až ho objevíš, zastřel ho, poběž hned zpátky a pak se dej touhle roklí za mnou. Samice je divoká, ale neuklouzne mi, jestli se jí nepodaří dostat se moc rychle nahoru. Tak a teď běž za ním. Dávej pozor a nic se neboj." S tím mně zmizel ze skalním výčnělkem. Vydal jsem se svahem doprava. Chodba kaňonu se teď kroutila a točila a bylo v ní plno kamení, mělký potok se leskl v barevném písčitém korytě a skalní stěny s velkými puklinami byly tak strmé, že převisy hrozily každou chvíli sesutím. V

zákrutech jsem se vždy na vteřinu zarazil, ale ihned jsem pokračoval dál. Balvany v cestě a občas i houští a ulámané větve mě přiměly jít nyní opatrně. Svou vinčestrovku jsem měl stále připravenou k výstřelu. Sledoval jsem stopy, prozrazující, že tudy medvěd skutečně šel. Čím víc jsem se vzdaloval od místa, kde jsem se rozešel s Hiramem Bentem, tím víc jsem cítil, jak se mi stahuje hrdlo. Když jsem se občas zastavil a naslouchal, bylo takové ticho, že jsem slyšel jen bušení vlastního srdce a svůj rychlý dech. Pokračoval jsem v chůzi stále rychleji. Ne že bych měl snad víc odvahy, ale chtěl jsem už ukončit to nesnesitelné napětí. Najednou prořízl ticho hrozný řev a stále sílil, až se zdálo, že je jím kaňon zrovna naplněn. Zachvěl jsem se, nejraději bych byl utekl, ale nemohl jsem se ani pohnout. A právě tak náhle jako začal, řev zase ustal. Dlouho jsem jen tiše stál, za nic na světě se mi nechtělo jít kupředu. Ale zachrastění řetězu jako by ve mně uvolnilo svalové napětí. S krajní opatrností jsem došel ke skalnímu výčnělku v zákrutu a vyhlédl jsem. Ohromný černý medvěd seděl několik desítek metrů ode mne na zadních a zvednutou pravou tlapu měl sevřenou do velké ocelové pasti. Byl to tak zvláštní pohled, že jsem dočista zapomněl na svůj strach. V tom, jak medvěd prohlížel past, bylo něco téměř lidského. Dotýkal se jí opatrně druhou tlapou a čichal k ní. Připlížil jsem se blíž a skryl se za velkým balvanem. Medvěd byl teď velmi blízko. Stále si prohlížel past a kládu, jako by se rozmýšlel, co dělat. Náhle prudce zalomcoval pastí a rozzuřil se. Řval tak strašně, že jsem raději couvl za skálu.

Ale právě jeho počínání i bolestný řev mi prozradily, jak trpí. Bezmocný medvěd měl zřejmě strašnou hrůzu z té ocelové pasti na své tlapě. S naříkáním klesl na písek.

Všechen strach mě přešel. Měl jsem teď jen jedinou myšlenku – ukončit jeho trápení. Když jsem pozdvihl pušku, měl jsem ruku pevnou jako skála. Zamířil jsem mu pod slech a stiskl spoušť. Ránu odrazila skála ohlušující ozvěnou. Medvěd sebou lehce trhl a hlava mu klesla na natažené přední tlapy. Chvíli jsem počkal, připraven při jeho sebemenším pohybu znovu vystřelit, ale nehýbal se.

Přiblížil jsem se k němu s namířenou puškou, ale nejevil už známky života. Čím jsem byl blíž, tím větší se mi zdál. Prohlížel jsem si lesklou černou srst a skvrny v místě, kde kulka vnikla do hlavy, i vražedné zuby pasti rozdírající jeho tlapu až na kost. Krutost pasti jako by mě připravila o všechnu chvilkovou pýchu z toho, co jsem dokázal. Skolit medvěda chyceného v pasti, medvěda, který nemohl utéci ani zápasit, nebyl odvážný čin, ale jen skutek milosrdenství. A právě v té chvíli se ve mně zrodil

odpor k chytání zvěře do pastí.

Rána z pušky Hirama Benta mi připomněla, že mám pospíšit zpátky do druhého kaňonu. Dal jsem se do běhu. Skákal jsem z jednoho kamene na druhý a řítil se dolů pískem s větším rizikem než při opatrné cestě nahoru za medvědem.

Když jsem se konečně dostal do druhého kaňonu, nedalo se už běžet, cesta tu byla úzká, strmá a zavalená vyvrácenými uschlými kmeny borovic. Přelézal jsem uvolněné kameny, podlézal borovice a obcházel balvany. Najednou jsem zaslechl volání. Nevěděl jsem, odkud přichází, ale odpověděl jsem. Opět se ozval Hiram Bent a tentokrát jsem zjistil, že jeho hlas přichází shora, z rozervané stráně kaňonu. Pokusil jsem se za ním vyšplhat, bylo to však nesmírně obtížné, určitě tudy ještě nikdy nelezl medvěd ani člověk. Konečně jsem se utrmácený, vysílený a poškrábaný prodral houštím až na horní okraj kaňonu, kde byl svah hustě porostlý zakrslými borovicemi.

„Sem, hochu!“ volal na mne zleva Hiram Bent.

Ještě jsem musel prolézt několik křovisek, než jsem se ocitl na otevřeném a rovnějším prostranství. Hiram Bent tu stál pod borovicí a u nohou mu ležela černá, huňatá koule.

„Slyšel jsem tvůj výstřel. Dostal jsi ho?“

„Ano ... Ale, pane Bente, víte, mně se ty pasti nelíbí.“

„Vždyť mně taky ne, aspoň ne pro medvědy,“ odvětil potřásaje šedou hlavou. „Medvěd v pasti, to je snad nejsmutnější pohled na světě. Ale do mých pastí se skoro nikdy žádnej nechytí.“

„Tohle je asi stará medvědice, že. A kde je mládě? Uteklo?“

„Kdepak. Podívej se na strom.“

Pohlédl jsem spletí pokroucených větví do tmavé koruny, kde se tulilo ke kmeni medvídě. Špičatá ouška se jasně rýsovala proti nebi. Ustrašeně se na nás dívalo.

„Sundej ho,“ řekl mi Hiram Bent.

Navyklým pohybem jsem zdvihl pušku, ale medvídě vyhlíželo tak vyděšeně a bezmocně, že jsem zaváhal.

„Nechci je zastřelit,“ řekl jsem. „Zkusme je dostat živé.“

„Umíš dobře šplhat?“

„Na tenhle strom? Třeba jednou rukou. Doma v Pensylvánii jsem dokázal vylézt na hladké kaštany, kde je nejnižší větev teprve pět šest metrů od země. Medvědi na nich ovšem nebyli.“

„Kdyby šlo po tobě, musíš se mu vyhnout. Víš, ono se jen tak nedá. Tady máš lano a snaž se vyšplhat nad něj.“

„Nad něj?“ ptal jsem se nedůvěřivě. „Myslíte lézt po větvích a vyhnout se kmeni? Konečně, to by šlo, větve jsou tu dost silné. Ale co když poleze výš?“

„To asi poleze. Ale ty bys ho měl předhonit a dostat se nahoru dřív.“

„A co když mě tam nahoře napadne?“

„Snad ne. Když zůstane u kmene, bude rádo, že je rádo, a bude koukat, aby nespadlo. Leda kdyby lezlo do větví blízko k tobě, to bys mohl nějakou utržit. Snad abych tam radši vylezl já.“

„To ne, už lezu. Chtěl jsem jen vědět, s čím mám počítat. Ale co potom, až budu nad ním?“

„Zažeň ho dolů až ke spodním větvím. Pak ti řeknu, co dál.“

Navlékl jsem svinuté lano na rameno a dal se do šplhání. V mžiku jsem byl u spodních větví.

„Ty jsi namouduši jako veverka,“ řekl Hiram Bent, „no prosím, co jsem řekl, ten uličník leze nahoru. Ten nás ještě potrápí.“

Od spodní větve až k místu, kde se kmen rozdvojoval, se lezlo jako po žebříku. Medvídě se dalo po pravé větvi a pevně se jí drželo. Zblízka vypadalo nebezpečně velké, ale viděl jsem, že má co dělat, aby se na stromě udrželo. Podaří-li se mi vylézt po levé větvi a dostat se nad ně, nemám se čeho bát. Nevím, jak jsem to tak rychle svedl, ale podařilo se mi rozhoupat větev, a už jsem byl nahoře.

Bylo teď tak blízko, že jsem cítil jeho pach. Malá, bystrá očka se mu leskla zlobou a strachem zároveň. Když zakňučelo, bylo to cosi mezi zlobným mručením a pláčem.

„Hej, Kene,“ volal na mne Hiram, „stačí, vejš nelez, a teď opatrně!“

Pohlédl jsem dolů, kde mi Hiram na mýtině dával znamení.

„Nebojte se, je to v pořádku,“ křikl jsem na něj, „ale co teď s ním?“

„Ulom větev a strkej medvídě dolů!“

Nad sebou jsem vhodnou větev neviděl, ale necelý metr pode mnou byla tenká suchá haluz. Spustil jsem se k ní a ulomil ji. Levou rukou jsem se pevně zachytil a pravou jsem začal šťouchat do medvíděte.

„Už leze!“ volal jsem nadšeně. „Tak polez, méďo, polez dolů!“

Mládě bylo nad mé očekávání hbité. Sotva jsem mu stačil. Klouzal jsem dolů po kmeni jen s malými přestávkami.

Pod vidlicí to mělo medvídě těžší, větve mu při sestupu překážely. Mručelo a kňučelo, ale přece lezlo. Najednou se objevil pod stromem Hiram.

„Počkat, ne tak rychle!“ zvolal.

Medvídě lezlo dál až k první větvi. Tam spatřilo pod sebou nepřítele a

zaváhalo. Potom pohlédlo vzhůru, a když mě vidělo nad sebou, začalo se spouštět po kmeni ještě níž. Hiram tloukl do stromu suchou větví, ale medvídě, které hluk zřejmě nezastrašil, chtělo skočit na zem. Hiram na okamžik odběhl a vrátil se s uschlou špičkou stromu. Začal medvídě zdola píchat, až zase vylezlo k první větvi.

„Chyť ho do lasa, to je jedno, jak to zvládneš, ale hlavně sebou hoď, je teď pořádně rozdrážděnej," velel Hiram.

Připravil jsem si širokou smyčku a spustil ji medvědovi nad hlavu. Prackou ji odstrčil. Začal mezi námi zápas, v němž jsem byl stále ve výhodě.

„Tobě to ale trvá," stěžoval si netrpělivě Hiram.

Vzdal jsem se už veškeré opatrnosti. Stál jsem na větvi přímo nad medvědovou hlavou, ale smyčku ne a ne zaklesnout. Jednou už ji měl na tlamě, ale vyklouzl mně z ní jako úhoř. Zařval, div jsem nespadl ze stromu. Bylo vidět, jak je každým okamžikem vzteklejší a také odvážnější. Náhle mu smyčka docela náhodou sevřela tlamu. Trhl hlavou, a tím ji ještě víc utáhl.

„Dostal jsem ho!" křikl jsem. Silně jsem zatáhl za lano. Medvěd se nenadále vztyčil a sápal se po mně.

„Lez nahoru!" volal Hiram.

Pustil jsem lano a sáhl po hořejší větvi. Vyhoupl jsem se nahoru, právě když mi chňapl po noze.

Medvěd se teď držel při kmeni a začal zase šplhat vzhůru.

„Dobrý to je," volal Hiram. „Nehýbej se, a kdyby byl moc blízko, šlápni mu na tlamu!"

Ale vtom se uvolnil uzel a lano spadlo na zem. Hiram je popadl, upravil znovu smyčku, vzal ji do zubů a začal šplhat za medvědem. Ten byl necelý metr pode mnou a lezl stále výš a výš. Mručel a zlostně blýskal zelenýma očkama.

„Zastav ho! Šlápni mu na hlavu!" mumlal Hiram s lanem v zubech.

„Kdepak! Ani za nic!"

Přidržel jsem se větve nad sebou, trochu jsem se zhoupl a kopl jsem po medvíděti. Zarazilo se, zakňučelo a začalo po mně sekat prackou. Hiram se snažil navléci mu smyčku na zadní tlapu a po několika pokusech se mu to podařilo. Potom přivázal lano ke spodní větvi. Vyrazil jsem hurónský výkřik radosti. Ale v té chvíli, dřív než jsem mohl spočinout na kmeni, praskla větev, na níž jsem visel, a já letěl dolů. Než jsem přistál na zemi, vrazil jsem nejdřív do medvěda a potom do nejnižší větve. Byl to pořádný pád, myslil jsem, že mám všechny kosti přelámané. Nejistě jsem se zvedl a

chvíli se se mnou všechno točilo. V uších mi zněl Hiramův křik. Viděl jsem, jak trhá lanem. Bylo slyšet všelijaké divné zvuky a medvěd se houpal na větvi hlavou dolů. Hiramovi se přece jen podařilo dostat ho z toho bidýlka.

„Tak hoď sebou, honem!“ volal Hiram. „Vezmi druhý lano a svaž mu tlapy, dokud ho držím. Rychle, je jako hrom, a když ho budem mít dole jen na jednom provaze, tak s námi ještě zacvičí!“

Medvěd visel necelý metr nad zemí. Když jsem se k němu blížil se smyčkou, kroutil se a divoce se na mne sápal. Dvakrát mě jen těsně minula jeho packa. Musel jsem uhýbat a uskakovat. Konečně jsem mu chytil do smyčky pravou tlapu. Hiramovo pobízení mi na opatrnosti nepřidalo, a tak jsem se při stahování smyčky dostal nebezpečně blízko k medvědovi. Sekl mě tlapou po hlavě, až jsem si sedl.

„Přivaž ho ke stromu!“ křičel Hiram, sotva jsem se znovu postavil na nohy, „ale honem, pospěš si!“

V hlavě mi hučelo a prsty jsem měl jako chromé. Místo uzlu jsem zplodil jen jakousi nepodařenou kličku. Hiram teď pustil lano a medvěd dopadl na zem. Můj výtvor to nevydržel a lano se vysmeklo. Medvěd byl tak rychlý, že Hiram nestačil lano opět uchopit, ale já svůj konec ještě držel.

Medvěd se dal úprkem po mýtině a mne táhl za sebou. Chvíli jsem se držel na nohou, ale pak jsem upadl.

„Drž ho! Drž ho!“ volal za mnou Hiram.

Kdybych neměl na medvěda pořádný dopal, byl bych asi lano pustil. Tváří jsem ryl v písku a ruce jsem měl jako vykloubené. Ale najednou tah povolil, Hiramovi se podařilo uchopit druhý provaz.

„Teď si ho podáme!“ zvolal.

Medvěd bezmocně sekal tlapami do vzduchu a naříkal. Hiram přivázal své lano pevně ke stromu a běžel mi na pomoc. Byl už nejvyšší čas. Vzal mé lano a upevnil je k protějšímu kmeni.

„No tak, mám dojem, že jsme ho přece jen dostali. Teď mu svážeme tlapy a tlamu, aby nechňapal.“

Vytáhl z kapsy pár kožených řemenů a podal mi je. Přiblížili jsme se k vzpínajícímu se zvířeti a Hiram mu jedním hmatem sevřel zadní tlapy.

„Svaž je,“ přikázal mi.

Silným klackem stlačil medvědovi hlavu a řemenem mu obtočil tlamu. Nakonec svázal i přední tlapy.

„Tak. Teď rozvaž lano a sviň je.“

Zdvihl medvěda a hodil si ho přes rameno.

„Pojď za mnou a dávej pozor, aby se nevysmekl z řemenu. Ale poslyš, teď, když jsme ho dostali, řekni mi, co s ním propána chceš dělat?“

Pohlédl jsem na své roztrhané kalhoty a ohmatal jsem si bouli na hlavě.

„Nechám si ho tak dlouho, jak to jen půjde!“

SRUB V LESE

Hiram Bent spěchal dolů kaňonem s medvědem na zádech, jako by nesl pytel ovsa. Když jsme přišli ke srubu, dal medvíděti kolem krku těžký psí obojek a přivázal k němu řetěz. Druhý konec přivázal ke stromu. Potom sejmul medvíděti řemeny.

„Tak. Možná že za pár dní zkrotne, a budeš si s ním moct i pohrát," řekl.

Zatím ovšem náš zajatec moc krotký nebyl. Jakmile mu Hiram sundal řemeny, vyskočil a dal se na útěk, ale řetěz ho strhl zpět. Převaloval se pak po zemi, rval si obojek a kroutil se, aby z něho dostal hlavu.

„Ještě se nám uškrtí," řekl Hiram. „Snad bude lepší, když ho necháme o samotě. Stejně teď musím jít stáhnout ty dva medvědy."

Dal mi lovecký nůž, řekl mi, abych si vzal pušku, a vydal se zpět ke kaňonu. Rozběhl jsem se za ním. Při cestě jsem si vzpomněl na Dicka Leslieho, a hned mě napadlo, že s Hiramem Bentem bychom ho mohli ze spárů těch zlodějů snadno vysvobodit. Řekl jsem mu to.

„Už jsem na to myslel," odpověděl Hiram. „Myslím, že by to šlo. Zej tra ráno vyrazíme přes horskej hřbet a pak se proplížíme dolů nad kaňon. Řekl bych, že ti hoši teď slídí po tvý stopě a že u Leslieho bude na stráži tak nanejvejš jeden. Možná že znají cestu sem ke mně nahoru, a tak bude dobře, když vypadnem a utábořím se někde jinde."

„A co bude s medvídětem?" tázal jsem se.

„Můžeš si je vzít s sebou. Ale snad je nechceš nakonec vláčet taky domů do Pensylvánie?"

„Rád bych, proč ne?"

„Ten medvěd je, hochu, pořádnej kus. Řekl bych, že má dobře metrák, pěkně by ti zavařil. Snad bysme mohli chytit malýho, abys ho unesl v náručí."

„To by bylo ještě lepší," souhlasil jsem, „ale kdyby se to nepodařilo, vezmu si tohohle."

Hiram mě pochválil za dobrou ránu na velkého medvěda a slíbil mi jeho kožich. S radostí jsem si už představoval velkou lesklou medvědí

předložku ve svém pokoji. Řekl jsem Hiramovi, jak medvěd trpěl, a byl jsem rád, že ani jemu se nelíbí chytat medvědy do pasti. Stáhli jsme medvěda a vyřezali z něho spoustu masa. Říkal, že jakmile jednou ochutnám medvědí pečínku, už mi nebude chutnat jiná zvěřina. Než jsme se vyšplhali do druhé chodby kaňonu, stáhli druhého medvěda a s kožešinou se vrátili do tábora, byla tma. Únavou jsem sotva stál na nohou.

Přes všechnu únavu a bolest to byl večer, na který nikdy nezapomenu. Přemýšlel jsem, jak osvobodit Dicka Leslieho. To bylo jediné, co mi ještě chybělo ke štěstí. Myšlenka na Dicka mi nešla z hlavy ani při večeři. Hiram připravil medvědinu na rožni a chutí opravdu daleko předčila jelení pečeni. Potom jsme si povídali, dokud ne-vyhasl oheň v kamenném krbu. Hiram seděl na vlastnoručně vyrobené židli a kouřil dýmku. Já ležel na medvědí houni a blaženě odpočíval. Tu a tam jsme zvenčí zaslechli, jak medvídě řinčí řetězem a mručí.

Hiram Bent i Jim Williams vypadali vlastně jinak než všichni zálesáci a bojovníci s Indiány, o nichž jsem čítal. Žádný čtenář by nečekal od těchto drsných mužů tak zpěvnou a měkkou řeč a laskavé oči, jako měl Jim Williams, a Hiram Bent byl zase tak prostý a milý. Byl asi rád, že našel posluchače a zdálo se, že se svým vyprávěním nikdy nepřestane. Kdybych si odmyslel jeho nezvyklý oděv a neobyčejné příhody z divočiny, připomínal by mi teď venkovského strýce u nás doma.

Když se na chvíli odmlčel, aby si znovu zapálil dýmku, napadlo mě, že je právě příhodný čas zeptat se ho na některé z jeho bohatých zkušeností zálesáka. Řekl jsem mu:

„Představte si, pane Bente, že jsem prezident Spojených států a jmenoval jsem vás právě vrchním správcem státních lesů. Máte teď plnou pravomoc a vaším úkolem je zachránit naše národní bohatství. Co uděláte?“

„No tak, pane prezidente,“ začal pomalu, vážně a jaksepatří důstojně, „vláda musí jako právej vlastník trvat na dobrým hospodaření, a protože tyhle horský lesy mají velkou budoucnost, musíme je chránit před ohněm a před bezohledným kácením. Musíme tu mít prostě dřevaře, kteří se vyznají. A každej les musí mít taky svýho lesníka. Pustíme se pak do stavění srubů a vysekáme a upravíme cesty. V celým Penetieru budeme pěstovat žlutý borovice, těm se tu daří nejlíp. Všechny škůdce vyhubíme, suchý a nezdravý stromy vykácíme a tam, kde je les moc hustej, provedeme probírku. Severní stráně prosekáme, aby tam mohlo světlo a slunce, vývraty a ztrouchnivělý dřevo spálíme, houští mladých borovic prořežeme. Na severním a západním úbočí budeme chránit starý borovice, je to výborná hráz proti větru.“

„A co byste udělal s prospektory a zlatokopy?“ „Ti musí zůstat svobodný, jako kdyby tu žádnej les nebyl.“

„A co osadníci, kteří se tu chtějí usadit?“

„Dal bych jim všechnu podporu. Čím víc lidí tu bude, tím lip se dá bojovat s ohněm. Jenom jestli tu skutečně hledají domov. Ne aby se tu jen tak potloukali a prodávali dříví lesním pirátům.“

„Co se stane s dřevem?“

„Zpracuje se a spotřebuje. Taky ho je třeba. Přednost budou mít osadníci a prospektoři. Anebo je levně prodáme dřevařům. Ve velkým i v malým. Nejdřív se musí uspokojit místní lidi.“

„A co dobytek? Měl by tu vůbec být?“

„No jistě. Je tu dost pastvy pro ovce, a taky pro krávy a koně. Ale nesmí se to přehánět. Když je krav moc, podupou mladý stromky. A ovce zase spasou všechnu trávu. Lesník se zkrátka musí vyznat ve své práci a chov dobytka se mu nesmí vymknout z rukou. Musí podporovat nejdřív místní stáda a pak teprv může myslet na rančery. Ale všichni bez rozdílu musí platit poplatek za pastvu podle počtu kusů dobytka.“

„A jak byste bojoval proti ohni?“

„To je oříšek. Oheň je největší nepřítel lesa. V takovém suchu, jako je teď, by shořel celej Penetier jako kus papíru. Oheň by běžel rychleji než člověk. Potřeboval bych školený požární strážný a ti by naučili i ostatní osadníky bojovat s ohněm. Každej, kdo žije v lese nebo blízko lesa, by dostal určitou odměnu za pomoc v boji s ohněm. Hlavně by se musely hlídat malý ohýnky. Táborníci a lovci by museli uhasit oheň dřív, než opustí tábořiště. Chrastí by se nesmělo pálit v moc suchým nebo větrným počasí.“

Sám nevím, kdy jsme přestali, protože jsem najednou usnul. Zdálo se mi, že jsem sotva zavřel oči, a už mě Hiram budil, že je ráno. Na ohni se pekla snídaně.

Když jsme se brzy po jídle dali dolů kaňonem, zvedla se hustá ranní mlha a v lese se rozjasnilo. Všude byla bílá jinovatka, jako by v noci sněžilo. Pod nohama nám chrupal tenký, křehký led. Nejprve jsme sešli dolů pod skalnatý okraj kaňonu a potom jsme se dali cestou vzhůru po stráni k horskému hřbetu. Tady to teprve vypadalo jako v zimě. V lese bylo ticho jako v kostele, temné kmeny stály jako chrámové pilíře a cáry mlhy v korunách nad nimi tvořily klenbu. Po chvíli stoupání jsem zjistil, že Hiram zvolil stejnou cestu, kterou jsem já ze soutěsky utekl.

Protrhanou mlhu odvál svěží vítr a zářící slunce proměnilo celý les. Jinovatka zmizela a vzduch se oteplil. Šplhali jsme výš a výš nad pásmem

žlutých borovic, mezi sukovité zohýbané smrky a borovice, mezi pruhy zvětralého kamení. Jednou jsem zahlédl zasněžený vrchol hory.

Dalo mi dost námahy udržet krok s Hiramem, na hovor nebylo ani pomyšlení. Ostatně jednou mi Hiram odpověděl velmi stroze, a tak jsem byl raději zticha. Občas se zastavil a naslouchal. Když jsme potom opět sestupovali, našlapoval opatrně a nabádal mě, abych dal pozor na uvolněné kameny. Šel stále pomaleji, z čehož jsem usoudil, že nejsme daleko od cíle.

„To je ten kaňon," zašeptal a ukazoval dolů, kde se jasně rýsovala klikatá čára soutěsky. „Nic neslyším, a jsme už docela blízko. Možná že spí. Anebo jsou všichni pryč, šli po tvý stopě. Teď pozor, našlapuj zlehka a nedělej zbytečně rámus."

Kradl se dál, a bylo báječné sledovat, jak tiše se pohybuje mezi stromy a suchými větvemi. Snažil jsem se ho napodobit, ale přece mi každou chvíli zarachotil pod nohama kámen nebo zapraskala suchá větev. Hiram se přitom vždy zastavil a varovně pozdvihl ruku.

Konečně jsme se dostali k úzké skalní stezce, kde svah kaňonu přecházel v příkrý sráz. Tady bylo snadné pohybovat se tiše, půda byla tvrdá a kamenitá a nebyly tu polámané větve.

Najednou jsem zezadu vrazil do Hirama. Zastavil se jen několik kroků od okraje skály, na kterou jsem se vyšplhal při útěku.

Naslouchali jsme, ale neozval se ani hlásek, na dně soutěsky bylo slyšet jen hukot vody. Hiram zalehl, posunul se ještě o kousek dopředu a nahlédl přes okraj. Následoval jsem ho. Když jsem opět spatřil jeskyni a pramen, cítil jsem srdce až v hrdle. Ale nikdo dole nebyl. Dickovi věznitelé se zřejmě sbalili a odešli. Jen černé ohniště prozrazovalo, že tu nedávno někdo tábořil. „Odešli," zašeptal jsem.

„Už to tak vypadá," řekl Hiram, „to se mi nechce líbit. Hochu, ti pasou po tobě, Leslieho nepotřebujou, dřív nebo později ho stejně budou muset pustit, jestli to už neudělali."

„Co budeme dělat?"

„Vrátíme se rychle přes hřeben ke srubu, popadnem deky a jídlo a pustíme se druhou stranou do Penetieru." Domníval jsem se předtím, že jsme se sem dostali hezky brzo, ale teprve teď jsem poznal, co znamená u Hirama rychlá chůze. Naštěstí po krátkém krkolomném výstupu se cesta svažovala dolů. Jeden Hiramův krok vydal za dva moje a musel jsem klusat, abych mu stačil. Za chvíli jsem měl úplně propocený oděv a každý krok mi působil bolest. Ale stále jsem si připomínal Dicka, své koně a výzbroj a slíbil jsem si, že se budu držet Hirama, dokud nepadnu. Ovšemže

jsem padl, a to dokonce několikrát, než jsme došli až ke srubu.

Zatímco Hiram balil, trochu jsem si odpočinul. Potom jsem si hodil pušku přes rameno a šel odvázat medvěda. Bylo mi líto nechat ho tu. Věděl jsem, že by bylo rozumnější, kdyby tu zůstal, ale celý život jsem si přál mít medvídě, a tak jsem se rozhodl, že se od něho neodloučím a že si ho nechám, jak dlouho to půjde.

Medvídě nic nejedlo, ale vypilo vodu, kterou jsme mu nechali. Když jsem odvázal řetěz a vyměnil ho za dvojitou šňůru, bylo k mému překvapení velmi pokojné. Malá očka mu blýskala, zdálo se, že má radost. Hned se pustilo kaňonem dolů, a protože to byl právě směr, jímž jsme chtěli jít, povolil jsem šňůru a dal jsem se za ním.

„Ty si s ním ještě užiješ, dej na mě," řekl Hiram Bent. Měl pravdu. Míša, jak jsem mu začal říkat, vyváděl a nenechal šňůru ani chvíli povolenou. Buď se chtěl uškrtit, nebo mi vyrvat ruce z ramenou. Byl asi tak třikrát silnější než já, ale nedalo se nic dělat, čím víc mě tahal a vláčel, tím víc jsem byl odhodlán vytrvat. Myslil jsem si, že ho mám rád, i když jsem si kvůli němu málem srazil vaz, ale teď jsem na něj dostával pěkný dopal. Co se stane, zamane-li si jít křovím? Naštěstí se držel stezky, která byla i tak dost neschůdná. Měl jsem co dělat, abych stačil sledovat Mísu a vyhýbat se kořenům a kamenům, takže jsem se dopředu vůbec nedíval. Ale ani to nebylo třeba, protože Hiram byl těsně za mnou, a věděl jsem, že na cestu dává pozor.

Než jsem se nadál, dostali jsme se z úzkého kaňonu do údolí, jehož stráně se mírně svažovaly. Sestupovali jsme do Penetieru. Míša najednou odbočil z cesty a dal se vlevo nahoru do stráně. Nechtěl jsem jít, ale co naplat, nezbylo mi, než ho následovat. Hiram šel mlčky za námi, a tak jsem předpokládal, že se mu nová cesta hodí. Pověsil jsem se na šňůru a nechal se vléci nahoru jako výtahem. Když jsme byli nahoře, Míša nějak nabral novou sílu a chtělo se mu zřejmě běžet rychleji. Vlekl mě křížem krážem až do dalšího kaňonu, hlubokého a příkrého.

„Teď si něco užiješ," volal Hiram. „Dej mi radši pušku, než ji rozbiješ!"

Byl bych mu ji rád dal, ale jak? Šňůru jsem pustit nemohl, a Hiram s nákladem mně teď nestačil. A pak najednou bylo už příliš pozdě, protože Míša prudce vyrazil dopředu a rovnou dolů.

První skok ještě nebyl tak zlý, nicméně mě stačil porazit. Jel jsem po borovém jehličí hezkou chvíli, než jsem se zas postavil na nohy. A pak začala divoká honička po příkrém svahu plném křovin. Míša uháněl cesta necesta, zastavit ho bylo asi tak snadné, jako zastavit lokomotivu. Bylo mi jasné, že nechci-li ho ztratit, musím stále s ním. Řítil jsem se houštím a

uhýbal nejméně tisícům stromů. Tam, kde byla jen tráva, skákal jsem jako v sedmimílových botách a myslím, že jsem překonal všechny světové rekordy ve skoku dalekém. Najednou jsem klopýtl, právě když Míša v běhu ještě přidal, a letěl jsem po hlavě dolů. Ryl jsem jehličí roztaženýma rukama, oral půdu nosem a polykal prach. Když jsem potom narazil na strom, sotva byste si uměli představit někoho zuřivějšího, než jsem byl já. Vyskočil jsem a snažil se ze všech sil medvěda udržet, ale ačkoliv mi vztek dodal sílu, na medvěda jsem nestačil.

Najednou jsem zahlédl dno kaňonu, otevřenou mýtinu a jakýsi starý srub. Ohlédl jsem se, ale Hirama jsem neviděl, i když se mi zdálo, že ho slyším. Míša ještě přidal a vzal zbytek cesty úprkem. Musel jsem běžet, potom letět, až mi uklouzly nohy a já ležel zase na zemi.

Jakási síla nás oba přibrzdila. Šňůra se v půli zasekla za strom a Míša se ocitl na jedné straně a já na druhé. Setrvačností jsem proletěl nízkým křovím a vrazil přímo do medvěda. Nevím, jestli se lekl, nebo se prostě rozhodl rozsekat mě na cucky, ale začal do mne bušit, podával si mě prackami a mlátil hlava nehlava. To mě hrozně rozzuřilo. Oplácel jsem mu stejně, bil jsem ho, jak se dalo.

Náhle zapraskalo křoví, medvěd zdvihl hlavu – a už jsem viděl Hirama, jak táhne za šňůru.

„No nazdar, ty jsi pěkně zřízenej, vlastní matka by tě nepoznala," smál se mi a několikrát pořádně trhl šňůrou, aby Mísu přešla chuť na rvačku.

Vlekl jsem se za Hiramem na mýtinu.

Srub byl velký, velmi starý, část střechy se už propadala.

„Zůstanem tady a utábořím se," řekl Hiram. „To je starej srub jednoho lovce a nikdo sem teď nepřijde. Tvýho rváče uvážu vevnitř, aby trošku zkrotí." Vzal medvěda za obojek a odvlekl ho do srubu.

Sundal jsem z ramene pušku, vysypal z kapes větvičky a prach a vyčesal z vlasů jehličí. Vstoupil jsem do srubu.

V chatě byla tma, a protože jsem přišel z prudkého světla, nerozeznával jsem zprvu, jak to tu vyhlíží. Teprve po chvíli jsem zjistil, že je to jediná velká místnost bez oken. Na jedné straně polorozpadlý kamenný krb a na druhé hrubý žebřík vedoucí na půdu. Hiram složil vak a přivázal Míšu ke kolíku v trámové stěně.

„Podívám se po nějaké zvěřině," řekl potom. „Chvíli si odpočiň a pak nasbírej dříví a rozdělej oheň."

Odpočinek jsem skutečně potřeboval. Byl jsem tak unaven, že jsem stěží otevřel vak, abych vyndal pokrývky. Také medvěd jevil známky únavy a to mě těšilo. Krátce po Hiramově odchodu jsem usnul.

Když jsem otevřel oči, nemohl jsem říci, co mě vlastně probudilo. Chvíli jsem naslouchal. Míša byl tichý jako myška, ale právě jeho nehybnost a vzpřímené slechy mě znepokojovaly. Zřejmě větřil. Myslel jsem na Hiramův návrat, ale to mi mnoho nepomohlo. Náhle jsem zaslechl vzdálený dusot kopyt a útržkovité mužské hlasy. Kdo to mohl být? Zachvěl jsem se, a právě jsem se chtěl přiblížit ke dveřím, když jsem zaslechl zvonění třmenů a ostruh. Potom se ozvaly další hlasy a celá salva nadávek.

„To je Herky-Jerky," zašeptal jsem a polekaně jsem se rozhlížel. Nebyl už čas utéci dveřmi. Byl jsem v pasti. Zamrazilo mě a udělalo se mi zle. Najednou jsem si všiml žebříku na půdu. Jako opice jsem vyšplhal nahoru a vsoukal se na půdu, kde jsem co nejtišeji ulehl na rozviklanou podlahu ze suchých borových větví. Tam jsem ležel a třásl se strachy.

NOVÉ ZAJETÍ

Úzkou skulinou mezi borovými větvemi pronikal na půdu paprsek světla. Byla tu vidět část místnosti, dveře a vchod do srubu. Dusot kopyt zvenčí vystřídalo neklidné frkání koní a potom žuchla na zem odložená sedla a náklad.

„Je tu nějaká voda?“ ptal se hrubý hlas, v němž jsem poznal hlas Billův.

„Tady je pramen,“ odpověděl Bud.

„Ty zatracená mrcho, stůj chvíli klidně!“ To snímal z koně sedlo Herky-Jerky.

„Helejte, Leslie, já vás odvážu, ale slibte mi, že nezdrhnete.“

Byl to Buellův hlas, poznal bych ho mezi tisíci. Dick byl tedy dosud zajatcem.

„Že nezdrhnu! Když mě odvážete, zmaluju vám tu vaši papulu, že se nepoznáte!“ odpověděl Dick. „Vám tak záleží na mých odřených rukách. Máte zkrátka nahnáno, Buelle, to je ono, máte v kalhotách.“

„Držte hubu!“ okřikl ho ostře Herky-Jerky. Nastalo ticho.

„Buelle, podívejte, jsou tu stopy. Vedou dovnitř i ven.“

„Jak starý?“

„Vsadím se o koně, že ne víc jak hodinu.“

„Vypadá to, že tu někdo bydlí.“

Muži si potom cosi šeptali.

Nerozuměl jsem, ale zdálo se mi, že nemají jinou starost, než jak mě dostat. Rychle jsem uvažoval. Buell a jeho přátelé určitě nepotkali Hirama Benta. Že by mě byl lovec opustil? Tu myšlenku jsem okamžitě zavrhl. Bylo skoro jisté, že dřevaře viděl, a z nějakého důvodu se do srubu nevrátil. Asi je tu někde skryt mezi stromy a chystá těm lupičům nějakou léčku.

Vtom jsem zaslech opatrné kroky, a hned nato jsem viděl Mexičana, jak se krade ke dveřím. Nahlédl dovnitř. Zřejmě ve tmě nic neviděl, tak jako prve já, a proto vstoupil dovnitř.

Náhle cosi zarachotilo, zachrastilo, ozval se řev a na Mexičana se

vrhla černá masa. Upadl na zem a pronikavě vykřikl, načež nastal hrozný zmatek. Bylo slyšet hluk zápasu provázený výkřiky a řevem. Nad podlahou se zvedl oblak prachu. Medvěd skočil na Mexičana a zuřivě se do něho pustil. Byl bych radostí křičel a musel jsem se kousat do rtů, abych svého Mísu hlasitě nepovzbuzoval. Křivák měl asi dojem, že je to sám zlý duch, protože volal na pomoc všechny svaté.

Herky-Jerky byl jediný, kdo se mu odvážil jít na pomoc. „Srub je plnej medvědů," volal.

Míša vyskočil z mračna prachu a vyrazil přes práh jako černý blesk. Při útoku na Křiváka totiž přerval obojek. Herky-Jerky mu stál zrovna v cestě a podle toho, co jsem viděl skulinou, měl pořádně nahnáno. Medvěd se vrhl proti němu, proběhl mezi jeho křivýma nohama jako vepř, porazil ho a zmizel. Herky-Jerky tu seděl červený jako rak, nadával a pálil ze svého obrovského koltu ránu za ranou.

Ostatní jsem sice neviděl, ale jejich hlučné veselí bylo slyšet na půl kilometru. Když to Herky-Jerky zjistil, rozzuřil se, prskal jako vzteklý kocour a zoufale tiskl spoušť svého prázdného koltu.

Potom se vypotácel ze dveří Křivák. Vypadal, jako by ho přejel parní válec.

„Hahaha! Hohoho!" řehonili se dřevaři.

Potom se všichni nahrnuli do srubu, v čele Buell a poslední Herky-Jerky, který vztekle nabíjel kolt. Zprvu ve tmě hmatali kolem sebe a o všechno klopýtali. Viděl jsem je, jen když se ocitli ve světlém místě u dveří. Sotva jsem se opovážil dýchat a cítil jsem, jak mi naskakuje husí kůže.

„Komu tahle bouda vlastně patří?" ptal se Buell. „Rád bych věděl, co tu dělal ten medvěd."

„Byl uvázanej, tady je provaz," řekl Bud.

„A tuhle je nějaká puška, vinčestrovka, skoro nová. Buelle, to je toho kluka!"

Slyšel jsem dupání a výkřiky.

„Namouduši, máš pravdu!" zvolal Buell. „Propásli jsme ho. A čí jsou ty druhý stopy? Kdo tu s tím klukem může bejt?"

„Je to Jim Williams," řekl Dick chladně a výhružně.

Po jeho slovech nastalo ticho, ale Buell je přerušil.

„Kdepak. To není Williams. Nás nezblbnete, Leslie. Sám jste řek, že nás Williams hledá, a ten když hledá, tak hledá, jasný?"

„Buelle, ten kluk se dal asi dohromady se starým Bentem, tím lovcem medvědů," usoudil Bill. „Proto tu taky bylo medvídě. Ten má vždycky ňáký kotě nebo mládě. Jenže Hiram Bent nás má zrovna tak v lásce jako

Jim Williams.“

„Fakt. S tím bych se taky nerad potkal,“ potvrdil Bud.

Buell zahrozil pěstí. „Ten kluk má ale kliku! No, já ho stejně dostanu, na to vemte jed.“

„Buelle, ta hra se obrací proti vám,“ řekl Dick Leslie. „Skončíte v kriminále. Radši mě pusťte. Až Bent najde Jima Williamse, bude s vámi konec. Někoho to bude stát život. Mějte rozum, pusťte mě a sami se ztraťte.“

Buell ztěžka dýchal a dlouhými kroky měřil podlahu.

„Leslie, tuhle věc chci skončit, jasný? Když mi Bud přijel říct na pilu, že ten kluk utekl, řek jsem si, že ho chytím a zavřu mu hubu. A taky to udělám.“

„Nesmysl,“ posmíval se Dick. „Už teď nevíte strachy kudy kam... A kromě toho, i když dostanete Kena, nebude vám to už nic platné – teď!“

„Cože?“

Ale Dick se odmlčel a nikdo z něho už nedostal ani slovo. Buell jen zuřil a vztekle dupal.

„Bude, vy jste z tyhle bandy jedinej, kdo má trošku rozum. Co tomu říkáte?“

„Jen tu klidně počkejte,“ řekl Bud. „Snad starej Bent neslyšel, jak Herky-Jerky střílel, a třeba se sem vrátí. Počkáme si na něj, a když nepůjde, pošleme za ním Herky-Jerkyho.“

„Dobrá. Křiváku, jdi ukrejt koně, odveď je nahoru do kaňonu.“

Mexičan se odbelhal a ostatní utichli. Slyšel jsem, jak si zapalují dýmky. Bud stál opřen o trám vlevo od dveří, Buell seděl na druhé straně a z Herky-Jerkyho koukaly jen boty. Poznal jsem ho podle křivých nohou.

Ticho, které se nyní rozhostilo, mi ztížilo situaci. Dokud se muži pohybovali a hovořili, byl jsem tak zabrán do pozorování a naslouchání, že jsem na své těžké postavení ani nemyslel. Ale teď, když ti darebáci dole pode mnou jen tiše čekali, přepadl mě strach a obavy. Věděl jsem, že musím být úplně zticha a že se nesmím ani pohnout. Dostával jsem křeče do ruky a do boku, do lokte jako by mě bodalo tisíce jehliček a prsa svíral ocelový pás. Hned mi bylo horko, hned zase zima a neustále jsem se chvěl. Bylo mi jasné, že sebemenší pohyb mi bude osudný, a tak jsem soustředil celou vůli na to, abych ležel nehnutě jako kámen.

Křivák se vrátil do srubu a usedl, aniž na něj někdo promluvil. Bylo takové ticho, že jsem slyšel slabé zašustění, jak si kroutil cigaretu. Svaly jsem měl jak ve svěráku. Kéž bych si mohl lehnout na záda! Zatím jsem však musel zůstat v nejnepohodlnější poloze, polovztyčen na lokti. Snažil

jsem se nevšímat si brnění v paži a usilovně jsem myslel na Hirama a na Jima. Ale po chvíli jsem se už nemohl soustředit na nic. Věděl jsem, že brzy přestanu ovládat svaly a podlehnu.

Křeče v paži vystřídalo bolestivé chvění a tvář mi zalil pot. Námaha se stala nesnesitelnou. Najednou jako by se ve mně něco zlomilo a začal jsem se třást po celém těle. Nijak jsem tomu nemohl zabránit. Byl to strašný pocit, že bych byl své odhalení patrně s úlevou přivítal.

„Psst!“ šeptal někdo dole.

Pohlédl jsem skulinou. Ve světle u dveří se objevil Bud a sebral něco z podlahy. Potom natáhl k Buellovi ruku, na níž byly kousky kůry. Shodilo je z půdy mé chvějící se tělo. A kromě toho se teď ve žlutém pruhu slunečního světla u dveří objevil shora padající prach.

Bud mlčky pohlédl vzhůru. Jeho černé oči zajiskřily a ústa se pootevřela. Buell sledoval Budův pohled a na jeho tváři se vystřídaly nejprve překvapení, zvědavost a potom chytrácký, spokojený úsměv. Vstal.

„Slezte okamžitě dolů!“ přikázal drsně. „Slyšíte, polezte dolů!“

Zvuk jeho hlasu utišil chvění. Nehýbal jsem se. Bud pomalu vstával. Boty Herky-Jerkyho se pohnuly.

„Řek jsem dolů!“ opakoval Buell.

V jeho hlubokém hlase nebyl ani stín zaváhání, jen neurvalá jistota. Už dříve jsem se toho člověka bál, ale teď ve mně vzbudil úplnou hrůzu.

„Bude, vylez na ten žebřík!“ poručil Buell.

„No, že by se mi chtělo...,“ odmlouval Bud.

Když dupal těžkýma botama na příčky, otřásal se celý srub. Zoufalství mě naplnilo zuřivostí zaskočeného zvířete. Spatřil jsem krátkou, asi jako paže silnou větev, uchopil jsem ji a pomalu jsem se zvedl. Když se v otvoru objevila Budova černá kulatá hlava, vší silou jsem ho udeřil.

Zavyl jako raněné zvíře a spadl dolů s rámusem, jako by se sypala celá fůra cihel. Skulinou jsem viděl, jak se svíjí a oběma rukama si svírá hlavu. Ještě vleže vytáhl kolt. Zahlédl jsem rudý plamínek a obláček kouře. Prásk!

Kulka prolétla větvemi a prorazila díru ve střeše.

Prásk! Prásk!

Pocítil jsem palčivou bolest v paži.

„Přestaň, ty zatracenej blázne!“ vykřikl Buell a vykopl Budovi zbraň z ruky. „Co tím chceš dokázat?“

Na okamžik nastalo ticho a já napínal sluch, i když jsem musel myslet na zraněnou paži. Bolela, jako by byla ustřelená, ale kulka pronikla jen svalem. Po prvním úleku už jsem se nebál. Rána však hodně krvácela.

Teplá lepkavá krev se mi řinula rukávem a stékala na prsty. Bude," promluvil chraptivě Bil, „co když ho zabil!"

Buell zakašlal, jako by se dusil.

„Co to?" Jeho hrubý hlas byl tentokrát docela tichý. „Poslouchejte!"

Kap! Kap! Kap! Znělo to jako déšť pronikající dírou ve střeše.

„Podívejte se někdo, co to je," nařídil Buell.

Kap! Kap! Kap!

Uslyšel jsem Billovy hlučné kroky.

„Tady je to, tady, koukněte se mně na ruku ... Krev! Já to věděl. Bud ho dostal."

„Buelle," zvolal Dick rozrušeně, „bůh vám pomoz, jestli jste toho chlapce zabil. V tomhle lese budete viset, za to vám ručím. Kene, ozvi se, promluv, prosím tě."

Pln bolesti a hněvu jsem si umínil, že nechám Buella v domnění, že jsem mrtev. Dickův hlas mi rval srdce, ale neodpověděl jsem.

„Leslie, já ho nezabil a taky jsem k tomu nedal příkaz," řekl Buell podivně přiškrceným hlasem. „Nechtěl jsem mu ublížit... Bude, jdi nahoru a snes ho!"

Bud se ani nehnul.

„Tak jděte někdo nahoru a koukněte se, co se vlastně stalo!" rozkřikl se Buell.

„Snad byste měl jít vy sám," řekl chladně Bill .

Buell jen něco zabručel a začal vystupovat po žebříku. Když se objevila jeho velká rozcuchaná hlava, neodolal jsem touze dát mu ochutnat jeho vlastní medicíny. Zdvihl jsem oběma rukama borovou větev a vší silou jsem udeřil.

Zapraštělo to a větev se rozletěla vedví. Buell se s tichým zasténáním skácel ze žebříku a svalil se na zem. Zůstal ležet bez hnutí.

„Ten je hezky mrtvěj, ten kluk, že jo," ozval se posměšně Bud. „Jakpak se vám líbilo to pohlazení? Teďka budete potřebovat krapet větší klobouček. Herky, lez nahoru a podívej se tam taky."

„To mě ani nenapadne," odpověděl Herky-Jerky a ani se nehnul.

„Vodu, přines trochu vody, Křiváku," ozval se Bill .

Podle toho, jak Buella obskakovali, jsem usoudil, že jsem ho omráčil. Ale netrvalo dlouho a přišel k sobě.

„Kdo mě to praštil?" tázal se překvapeně.

„Ale nikdo," posmíval se Bud. „Na půdě je průvan a trošku vás to ofouklo, to je všecko."

Buell vstal a vztekle začal přecházet po místnosti.

„Bille, dones pár dlouhejch klacků,“ přikázal potom.

Když se Bill vrátil s několika dřevy ostrými jako kopí, věděl jsem, že je konec. Chlapi začali píchat do borových větví a jeden mě zasáhl tak silně, že jsem sebou prudce trhl.

A to už bylo moc na chatrnou podlahu půdy, kterou tvořily jen větve rozložené na tenkých kmenech. Zavrzalo to, zapraskalo, zvedla se oblaka prachu a strop se zřítil. Padl jsem na někoho a srazil ho k zemi. Sevřel mě železným stiskem a přimáčkl do hromady zaprášených větví, pod nimiž jsem byl téměř pohřben. Nato začal zvesela klít, z čehož jsem poznal, že ten, kdo mě znovu zajal, je Herky-Jerky.

BOJ

Herky-Jerky mě vyprostil z větví a přitáhl ke světlu. Také ostatní se vyhrabali ze zbytků zřícené půdy a zvědavě si mě prohlíželi.

„Tak co je s váma?“ ptal se zlostně Buell.

Už jsem mu chtěl něco odseknout, ale tu jsem si všiml Dickovy bledé tváře, plné úzkosti.

„Kene,“ volal, „co ta krev?“

„To nic není, Dicku, je to jen škrábnutí. Kulka mě zalechtala pod paží.“

Dickovu odpověď přehlušila další salva klení. Herky-Jerky byl zřejmě rád, že nejsem vážně poraněn. Už dříve jsem zjistil, že klením vyjadřuje někdy spokojenost a jindy zase zlost, nelibost či strach. Tentokrát jeho tón svědčil o úlevě. Svlékl mi kabát, odřízl zakrvácený rukáv košile a vymyl mi ránu. Bolelo to a hodně krvácelo, ale nebylo to horší, než kdybych se při sportu poranil o hřebík tretrů. Herky-Jerky mi ránu pevně ovázal kusem rukávu a navrch ještě šátkem.

„Tak. Ruka vám zdřevění a pár dní bude bolet, ale nic to není. Brzo nás zas budete moct mlátit klackem po hlavě.“

Bylo zřejmé, že si mě teď Herky-Jerky a stejně tak i ostatní vyjma Buella nějak víc váží.

„Koukněte se na tu bouli,“ ukazoval Bud, skláněje hlavu. „Copak se to dělá? Řeknu vám, že jste mě pořádně dožral.“

„Však já vám ještě ukážu,“ prohlásil jsem.

Zvědavě mě pozorovali. Buell zdvihl hlavu a se zlým úšklebkem se dal do smíchu.

„Prej nám ukáže! Nechcete si na to vzít sekeru?“

Ani mě zatím nesvázali. Bud šel ke dveřím a tam se usadil. Slyšel jsem, jak říká polohlasně Buellovi: „Co jsem vám řek? Je to sekáč. Až mu otrne, ještě tu někoho oddělá.“ Tentokrát Buell neodpověděl, jen si o-hmatával hlavu. „To se ví, mě taky bolí hlava, a nic to nebylo proti tomu, jakou jste koupil vy,“ řekl s uznáním Bud.

Bill se dal do odnášení věcí dovnitř a Herky-Jerky rozdělal v krbu oheň. Bud mě bedlivě střežil, ale nic nenamítal, když jsem šel k Dickovi a

ulehl vedle něho na deky. „Dicku, zastřelil jsem medvěda a pomohl jsem chytit a svázat medvídě," řekl jsem. A potom jsem mu vyprávěl všechno, co se stalo od chvíle, kdy jsem utekl z tábora. Dick potřásal hlavou, jako by nevěděl, co si o tom má myslet, a řekl jen, že by dal roční plat za to, kdybych už byl v bezpečí doma v Pensylvánii.

Herky-Jerky ohlásil svým obvyklým způsobem večeři. Řekl, ať jen zkusíme najít někde lepšího kuchaře, než je on, a vesele nás svolával „ke žlabu". Nechápal jsem, jak si vysvětlit jeho laskavost. Pamatoval jsem si dobře, jak mě málem utopil v jezírku, a jeho náhlá proměna se mi nezdála. Nevěděl, co pro mne má dřív udělat. Zeptal jsem se ho, proč si mě tak najednou oblíbil.

Poškrábal se na hlavě a zašklebil se. „No, zkrátka jste u mě stoup v ceně."

„Hele, ty troubo," přerušil ho zlostně Bud, „kdyby tě byl krapet vzal po hlavě, tak by se ti líbil ještě víc."

„To zrovna neříkám, Bude," ozval se Herky-Jerky s plnými ústy, „ale když se to tak veme, byly ty rány spravedlivě rozdělený."

Chvíli tak jeden druhého popichovali a brzo se přidal i Bill . Jen Křivák jedl zaraženě a mlčky. Zřejmě mu něco leželo v hlavě. Buell jedl málo, zdálo se, že má bolesti. Než jsme se navečeřeli, byla tma. Bud mě na noc důkladně svázal. Ruka mě pálila a škubalo to v ní. Dvakrát jsem začal dřímat, ale vždy mě probudily hlasy nebo hlučný smích.

Nakonec jsem usnul s obrazem těch drsných, snědých mužů před očima.

Ze spánku mě vyrušil zvuk podobný vzdálenému hřmění. Probudil jsem se celý dřevěný. Byl už den a zdálo se, že se něco přihodilo. Buell pobíhal dovnitř a ven a řval na chlapy. Až na Herky-Jerkyho byli všichni rozčilení. Buell nadával kvůli něčemu Budovi a ten zas dával vinu Billovi.

„Takhle se se mnou nemluví," protestoval Bud, „když jsem já hlídal, tak neutek."

„Měl jsi ho na starosti s Křivákem a oba jste usnuli, tak je to."

„Zkrátka je v tahu a klukovu pušku vzal s sebou," řekl chladně Bill .

Dick Leslie uprchl! Sotva jsem stačil potlačit radostný výkřik. Zeptal jsem se, jestli je to pravda, ale nikdo si mě nevšímal. Buell nařídil, aby se Herky-Jerky vydal po Dickových stopách a vypátral, kudy šel. Ale ten to odmítl.

„Ani mě nenapadne, Leslie má pušku, Bent zrovna tak a my nemáme žádnou. Buelle, jestli se Leslie spojí s Bentem, bude nám tu horko."

Buell zmlkl. Neklidně přecházel po místnosti. Mračil se jako belzebub

a starostmi zřejmě nevěděl kudy kam. Jednou se ho Bud zeptal, co chce dělat se mnou, ale Buell zabručel něco, čemu žádný nerozuměl. Špatnou náladou nakazil brzo i ostatní, až na Herky-Jerkyho, který se točil kolem ohně a přitom si hvízdal a zpíval. Nejvíc byl sklíčen Křivák.

„Buelle, co se mnou uděláte?“ ptal jsem se. Neodpověděl.

„Aspoň mi tedy rozvažte provazy, mám od nich úplně rozedřené ruce.“

Herky-Jerky nečekal na dovolení. Rozvázal mě a pomohl mi na nohy. Zprvu jsem stál trochu nejistě a zraněnou ruku jsem ani necítil, jako by byla dřevěná. Ale když jsem jí trochu pohyboval, vrátila se mi bolest a už mě neopustila. Nasnídali jsme se a potom jsme si sedli a čekali, co Buell vymyslí. Seděl ve dveřích a zasmušile pozoroval stezku. Z toho jsem usoudil, že se rozhodl odejít odtud, ale nikdo z ostatních se nehýbal, aby zabalil.

Vtom protrhl ranní ticho výstřel z pušky a bolestný výkřik. Buell povstal a jeho brunátná tvář zbledla.

„Křivák!“ zvolal.

„Právě asi natáh brka,“ řekl Bill klidně, vyklepávaje dýmku.

„Ba ne, támhle uhání jako Indián.“

„Je samá krev, přece ji koupil,“ vykřikl Herky-Jerky.

Dupot běžícího Křiváka se blížil a skupina u dveří se rozstoupila, aby mohl dovnitř. Polekanou tvář měl zakrvácenou, oči vyvalené, ruce zdvižené, vrávoral, div neupadl.

„Seňor Williams! Seňor Williams!“ volal a potom začal vzývat nějakého svatého.

„Jim Williams, co jsem řek!“ ozval se Bud.

Bill popadl rozčileného Mexičana a přitáhl ho ke světlu.

„To není žádná velká rána, má jen ustřelené ucho,“ řekl Bill . „Stůj chvíli klidně, ty třeštidlo, však od toho neumřeš. Herky, přines trochu vody. Hoši, Křivák je vyplašenej od tý doby, co slyšel, že Jim Williams jde po něm. Myslí si, že to udělal on. Ale Jim Williams nestřílí z pušky. A když střelí, tak se trefí. Slyšeli jste přece, že to byla puška.“

„Tak to byl asi Bent nebo Leslie,“ hádal Buell.

„Leslie to byl. Bent má pětačtyřicítku a tohle byla osmatřicítka. To je puška toho kluka.“

„Každopádně Křivák vyváznul o vlásek,“ řekl Bud. „Leslie je na nás naštvanej a bude sem teď pálit v jednom kuse. Buelle, to jste si teda něco pěknýho začal!“

Když Bill umyl Mexičanovi krev, bylo vidět, že mu kulka utrhla ušní boltec a s ním i náušnici. Rána musela být velmi bolestivá. Však taky byl

Křivák jako tělo bez duše, mumlal si něco ve své mateřštině, koulel zlýma černýma očima a zatínal hubené, žluté ruce.

„Co budeme dělat?“ ptal se Buell. „To byste nám spíš měl říct vy,“ odpověděl Bill klidně. „Máme tu čumět a nechat na sebe střílet? Takhle Leslie ohrozí i život toho kluka, když se bude strefovat do srubu.“

Herky-Jerky vyplivl šťávu z tabáku přes celou místnost a zavrčel. Potom upřel na Buella malá, jako nůž pichlavá očka a řekl:

„Buelle, Leslie dobře ví, že se neopovážíte tomu klukovi ublížit. A o jeho olovo se nebojte, ten ví, kam střílí. Zkrátka to vypadá, že jste v rejži. Vaše hra se mi nikdy nelíbila, ale teď jde do tuhýho.“

Ani Herky-Jerky nebyl tedy v téhle situaci při Buellovi. Nezdálo se mi sice, že by to teď pro něj bylo horší než dřív, ale ostatní soudili jinak. Buell se jen stěží ovládal. Oči měl vyvalené, ruce vražené hluboko do kapes a bez přestání přecházel po místnosti. Jednu chvíli se zastavil u dveří.

Vtom práskl ostrý výstřel a hned poté zaduněla další, těžší rána. První kulka se zaryla do veřejí, druhá prolétla dveřmi a zasekla se do trámu. Buell uskočil do místnosti. S vyděšenou tváří, sípavě oddychuje, držel třesoucí se rukou přednici kabátu. Velká kulka mu proletěla ze strany oběma klopami.

Bill prostrčil otvorem tlustý prst. „Tohle udělala ta druhá kulka. Je to pětačtyřicítka Hiramovy pušky.“ „Bent a Leslie! Bože, chtějí zabíjet!“ zvolal Buell. „To bych se nasmál,“ utrousil Herky-Jerky. Bud vyhlížel štěrbinou mezi trámy. „Objevil jsem kouř z jejich pušek,“ hlásil. „Podívej se, Bille, támhle nahoru na svah. Jsou odtud daleko, ale můžeme jim poslat pozdrav.“ Nato protáhl úzkou štěrbinou kolt a šestkrát vystřelil. Zazněly rány jako z děla a místnost naplnil kouř a zápach spáleného prachu. V odpověď zahřměla dvakrát Hiramova puška a střechou projely dvě těžké rány, které rozvířily prach a shodily kousky ztrouchnivělého dřeva. „Chce nám předvést, co dokáže jeho pětačtyřicítka,“ poznamenal Bill. Bud nabíjel zbraň a mezitím párkrát vystřelil také Bill . Herky-Jerky držel kolt v ruce, ale spokojil se tím, že jen vyhlížel skulinou mezi trámy.

Schoval jsem se za široký kamenný krb, a ačkoliv jsem si připadal před létajícími kulkami v bezpečí, přece jsem měl strach. Věděl jsem, jak se tihle muži dokážou rozběsnit, a bylo mně jasné, že za určitých okolností by pro ně neměl můj život ani groš ceny. Všichni teď byli vážní a odhodlaně klidní. Herky-Jerky se zřejmě bál ze všech nejméně, byl dokonce ještě klidnější než Bill . Najednou jsem si uvědomil, že tu chybí Mexičan. Nevyklouzl-li ze dveří, musil se ukrýt pod větvemi propadlé půdy nebo zalézt do pokrývek. Místnost však byla plná kouře, a tak jsem si tím nebyl

jist.

Minulo několik vteřin, aniž došlo k dalšímu střílení. Ve srubu se nikdo nehýbal, modrý kouř pomalu vyvanul dveřmi a sluneční paprsky teď pronikaly do místnosti děrami v rozbité střeše. Bylo slyšet příjemné šumění, jak se borové větve dotýkaly střechy srubu.

„Poslouchejte," zašeptal Buell chraptivě, „slyšel jsem zafrkat koně."

Vtom se ozvala na stezce kopyta a od svahu zaznělo několik výstřelů. Dusot koňských kopyt brzy ztichl v dálce.

„Kdo to byl?" otázali se Buellovi muži jednohlasně.

„Asi utek Křivák," odpověděl Buell.

„Jak se dostal ven?"

Bud a Bill začali kopat do větví.

„Koukněte se, tudy zmizel," řekl Bud.

V koutě černé stěny se propadl ztrouchnivělý trám a všem bylo jasné, že právě tudy Křivák proklouzl. Vzpomněl jsem si, že na této straně srubu je houští mladých borovic. Tam se Křivák asi skryl a proplížil se ke koním. Uviděli ho tedy až v poslední chvíli.

Herky-Jerky byl jediný, kdo poznamenal něco k jeho útěku:

„Nic zlýho Křivákovi nepřeju, ale doufám, že si odnes aspoň ňákou tu kulku ve svým zbabělým zadku."

„Nevím, co bych za to dal, kdyby mně někdo ukázal, jak z tyhle bryndy ven," řekl Buell, stíraje si kapky potu z tváře.

Vstal jsem, jako by v tu chvíli někdo rozhodl místo mne, a vstoupil jsem do pruhu světla u dveří.

„Já bych vám to ukázal, Buelle," řekl jsem klidně.

„Cože?" úžasem otevřel ústa. „Co tím chcete říct?"

Všichni přistoupili blíž a pozorovali mě.

„Pusťte mě. Pusťte mě k Dickovi Lesliemu. Až půjdete v Holstonu do vězení za krádež dřeva, přimluvím se za vás i za ostatní. A slibuju, že nikdo z nás nepodá žalobu pro únos ani pro násilí."

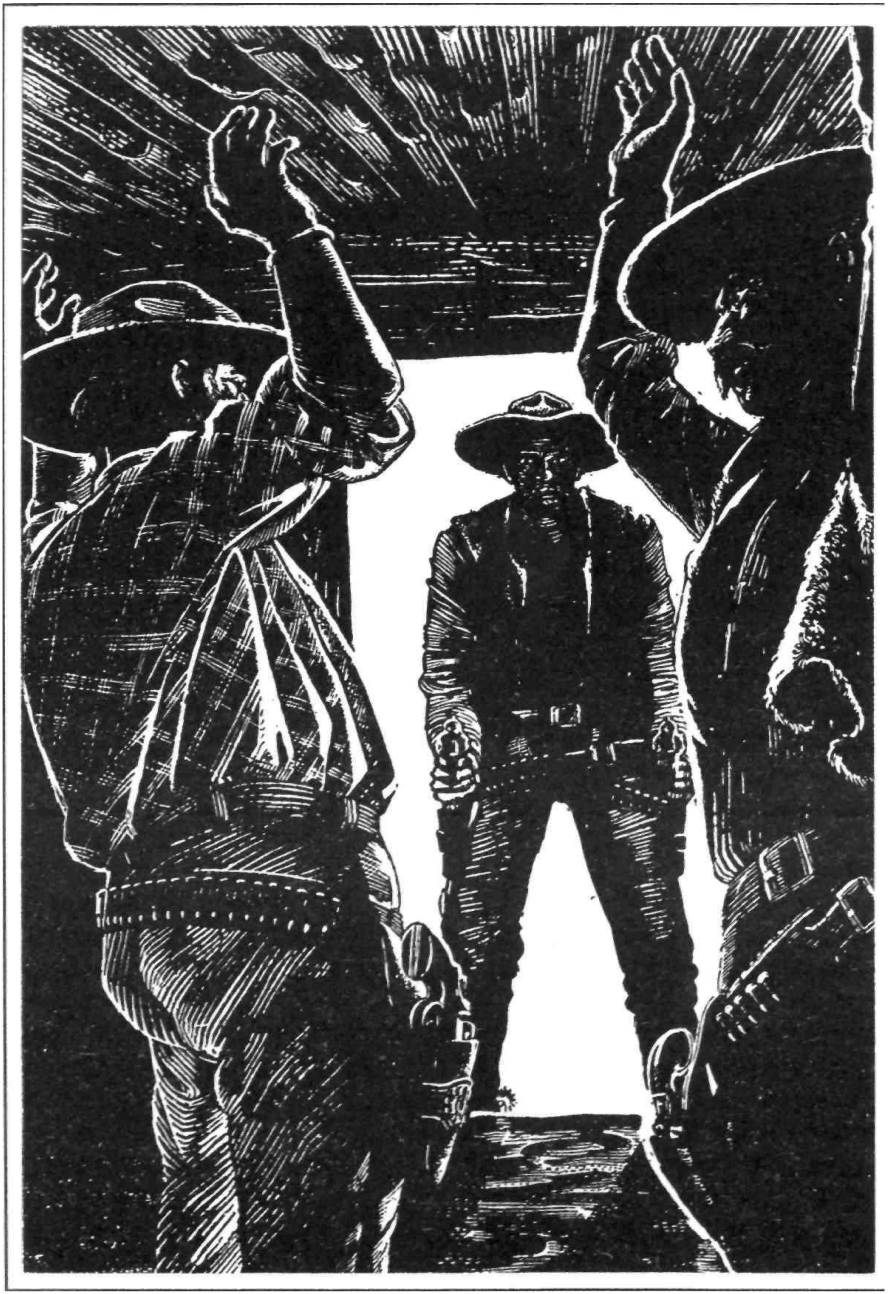
Buell mě provrtával očima. Po dlouhé přestávce řekl divným hlasem:

„Povězte to ještě jednou!"

Opakoval jsem to a dodal jsem, že teď už stejně nic nezíská, bude-li mě držet v zajetí. Myslím, že pochopil, co jsem řekl, ale stále tomu nechtěl věřit.

„Aby nebylo pozdě," řekl jsem, když dlouho váhal. „Chcete tím říct, že vy i Leslie jste mi lhali a že jste se přece jen dostali do Holstonu?" vzkřikl konečně. Třásl se zlostí a tvář i krk mu zrudly.

„Ano, Buelle. Dostali jsme se do Holstonu a podali jsme zprávu, napsal

jsem otci, jehož přítel je dobře zapsán u státní lesní zprávy ve Washingtonu. V této chvíli je Holston plný úředníků lesní správy. Snad už jsou i u vás na pile. V každém případě jste prohrál, a udělal byste nejlíp, kdybyste mě pustil.“

Z Buellovy tváře vyprchala krev, zbledl a hrozně se změnil. Smělost vystřídal téměř smrtelný strach. Když si uvědomil, že má kromě krádeže dřeva víc důvodů, proč se bát zákona, vztekle se na mě vrhl.

„Tak pozor!“ zařval Herky-Jerky a vskočil mezi Buella a mne.

Buell jen sípal a vyrážel nesrozumitelná slova. V té chvíli by mě byl zabil, kdyby mohl.

Herky-Jerky se postavil proti němu a odstrčil ho. „Abysme si rozuměli, Buelle. Vy jste svou věc zpackal a ten kluk vám k tomu pomoh. Ale to neznamená, že budu klidně koukat, jak si na něm vylejváte zlost.“

„Herky má pravdu, šéfe,“ přidal se Bud. „To nemá cenu, aby k tomu všemu přibyla ještě vražda. I tak jsme v tom až po krk.“

„Takhle vy na mě? Teďjste proti, protože vezmete radši prachy za výkupný, ale pamatujte si, že jsem skončil. S tím klukem a s várna taky.“

„I ty mrcho jedna!“ zvolal Herky-Jerky vesele. „To je tak, Buelle,“ řekl Bill s chladným přezíráním, „když si pomyslím, jak mám rád čerstvej vzduch, nemůžu říct, že bych tak moc litoval, že se s várna musím rozloučit. Byl jsem v base jen jednou a nemoh jsem tam ani dejchat.“ Teď už byl Buell skutečně vzteky bez sebe. Zdvíhal velké pěsti, vyhrožoval, běhal po srubu sem a tam. Najednou popadl sekeru a začal zuřivě sekat do ztrouchnivělého kmene, který pomohl ven Křivákovi. Bud i Bill na něj volali, také Herky-Jerky nešetřil posměšky, ale Buell neslyšel. Sekal a mlátil do trámu jako posedlý. Přepadla ho zřejmě šílená touha dostat se ven, uniknout důsledkům svých činů. Supění a hekání svědčily o jeho zoufalé energii. Potom odhodil sekeru a pokoušel se vsoukat do otvoru, který však byl na jeho rozměry příliš malý. A tak zůstal uprostřed trčet, ale kroutil se a vrtěl tak dlouho, až se konečně protáhl a zmizel. Po jeho odchodu nastalo ticho.

„Ruce vzhůru!“

Byl to hlas Jima Williamse. Herky-Jerky a Bud bez váhání zdvihli ruce nad hlavu. Rychle jsem se obrátil. Také Bill měl ruce nahoře.

Ve slunečním svitu stál ve dveřích Jim Williams. Ve spuštěných pažích držel zdánlivě nedbale dva velké kolty. Vypadal tak klidně a nenucené, jak jsem si tohoto Te-xasana vždy v duchu představoval. Ale zatímco se jeho oči usmívaly, rty měl sevřeny v úzkou tvrdou čáru.

NEJHROZNĚJŠÍ NEPŘÍTEL LESA

Jim Williams zavolal a hned nato mu odpověděly hlasy ze svahu kaňonu. V houští to praskalo a bylo slyšet dupání mužů běžících stezkou. Ti tři ve srubu stáli před Jimem, líně se opírajícím o veřeje, jako přikovaní.

Ve dveřích za Jimem se objevila další postava. Byl to Dick Leslie. Vlasy mu trčely na hlavě jako lví hříva a v rukou držel pušku připravenou k výstřelu. Těsně za ním bylo vidět Hirama Benta, a ačkoliv šel pomalu a opatrně, nevypadal o nic méně hrozivě. Rozhlédli se po místnosti a zřejmě se jim ulevilo, když se jejich obavy ukázaly liché.

„Kde je Buell?“ tázal se Dick.

Chvíli bylo ticho.

„Vzal roha za Křivákem,“ řekl konečně Bill .

„Prosekal si díru a zmizel, co? To je mu podobné,“ řekl Dick chmurně. „Bente, najděte provazy, musíme tyhle výtečníky svázat.“

„Ruce dozadu a chovat se slušně, hoši, tak honem,“ pobízel je Jim Williams.

Zdálo se mi, že ochotněji a rychleji ani poslechnout nemohli. Bill , Bud i Herky-Jerky dali ruce za záda a stáli jako sochy. Potil jsem se strachy, aby se snad některý z mužů nepohnul. Ale pouhá zmínka o Texasanovi v nich vzbuzovala už dříve patřičnou úctu a jeho přítomnost ve srubuje teď úplně odzbrojila. Než se tu objevil, mohli ještě spoléhat na štěstí, ale teď se všechno změnilo. Stačilo se podívat do Jimových očí, úzkých štěrbin, jimiž probleskoval modrý oheň, pohlédnout na jeho tvrdou čelist a sevřené rty, a bylo jasné, že je s těmi třemi konec. Bylo mi z toho nanic, třásl jsem se, dokud Dick a Hiram muže nesvázali.Teprve potom zastrčil Jim kolty zpět do pouzdra u pasu.

„Kene, musím vám říct, že jsem zatraceně rád, že vás zase vidím,“ řekl.

A v tu chvíli ho tichý zpěvný hlas, ospalý úsměv i bezstarostný dobromyslný výraz docela změnily. Teď to byl zase ten starý Jim Williams, kterého jsem si zamiloval. „Není ti nic, Kene?“ tázal se Dick. I

Hiram se mě starostlivě vyptával. Také v tom byl rozdíl mezi nimi a Williamsem. Samozřejmě jsem spěchal ujistit své přátele, že mi zajetí nijak neublížilo.

„Kene, vaše flintička zanáší," řekl Jim. „Měl jsem Křiváka na mušce, ale netrefil jsem ho, a to je poprvé v životě, co jsem se chybil!"

„Ustřelil jste mu ucho," odpověděl jsem. „Přiběhl celý zakrvácený. Ještě jsem nikdy neviděl, aby měl někdo tak nahnáno."

„To jsem sám rád," zazpíval Jim. „Ujel na tvém mustangovi," řekl Dick. Ta zpráva zchladila mou radost z toho, že Křivák vyvázl živ. Ale i tak jsem byl raději, že je živ s mým koněm, než kdyby ho byl Jim zastřelil.

Dick mě zavolal ven. Moje výstroj ležela blízko srubu pod borovicí, a když jsem ji prohlédl, zjistil jsem, že nic nechybí. Koně jsme snadno našli, pásli se v kaňonu. Buell uprchl na cizím koni a nechal tu svého nádherného hně-dáka. Zřejmě skočil na prvního koně, který byl po ruce. Dick mi dovolil, abych si vzal Buellova skvělého hřebce. Dalo mi dost práce, než jsem ho chytil, protože byl odpočatý a bujný, ale konečně se mi to podařilo. Vyjeli jsme i s ostatními koňmi na mýtinu před srub. Moji přátelé se začali přít, co dělat se zajatci. Dick navrhoval, abychom je dopravili do Holstonu, ale Bent byl proti tomu a namítal, že vést svázané muže po tak obtížné cestě by nebylo zrovna snadné. Jim se k němu přidal.

Jak se tak bavili, povšiml jsem si Herky-Jerkyho, ležícího na zádech u dveří. Zamrkal na mne a všelijak divně se šklebil, z čehož jsem usoudil, že mi chce něco říci. Sel jsem tedy k němu.

„Viďte, že nezapomenete, že jsem zadržel Buella," zašeptal. „Byl by vás oddělal, to je hotový. Vzpomenete si na to, až budeme v Holstonu?"

„Vzpomenu, Herky," slíbil jsem a umínil jsem si, že se za něho rozhodně přimluvím. Ať už mu při mém únosu šlo o výkupné nebo o cokoli jiného, bylo jasné, že mě zachránil před násilím a snad i před smrtí.

Rozhodli jsme se, že zajatce necháme v chatě a sami pojedeme na pilu. Hiram Bent se měl ihned vrátit s policií. Kdybychom na pile nikoho nenašli, měl i tak přijet a hlídat zajatce, dokud Dick nebo Jim nepřivedou policii a ne-vystřídají ho. Nejprve jsme uvařili jídlo a já dostal za úkol nakrmit Herky-Jerkyho a jeho kamarády. Dick mi výslovně nařídil, abych jim dal hodně napít, protože může trvat den i déle, než se Hiram bude moci vrátit. Přiměl jsem Billa, aby se napil, a napojil jsem i Herkyho. Nejhorší práci jsem měl s Budem, který nepil nikdy nic jiného než whisky. Vytrvale odmítal, ačkoli jsem naléhal s opravdu křesťanskou trpělivostí. Když ani potom nechtěl pít, přiložil jsem mu hrnek ke rtům a obrátil jsem mu ho do úst. Bud ale vyprskl všechnu vodu na mne, a tak jsem přinesl hrnek a

jednoduše jsem ho polil.

„Bude, buďto budete pít, nebo vás utopím," prohlásil jsem.

A tak zatímco Bill si z něho střílel a Herky-Jerky radostí klel, přinutil jsem Buda, aby vypil celý plecháč. Také Jim z toho měl legraci, ale Dick s Hiramem se ani neusmáli. Ti dva na tom asi neviděli nic směšného. Ať tak či onak, mlčeli, skoro se mračili a nejraději by už byli pryč.

Dick mi pomohl naložit nákladního koně a osedlat Buellova hnědáka. Target – tak se kůň jmenoval – byl sice nádherný, ale také velmi divoký, měl tvrdou hubu a zřejmě byl zvyklý na silnější ruku. Skákal se mnou po mýtině sem a tam, než se dal zkrotit. Zato pak byla jízda na něm takovou rozkoší, že by zlákala i bojácnějšího jezdce, než jsem byl já. Target nestrpěl žádného koně vedle sebe, trhal uzdou a uskakoval, kdykoli ho nějaká větev cestou pohladila. Jezdil jsem už na mnoha dobrých koních, ale tak bujného jsem ještě neměl. Přesto jsem mu povolil uzdu.

„Počkej, až se ti splaší! Drž ho pevněji, Kene!" křikl na mne Dick. Potom zavolal na zajatce, že pro ně brzy někdo přijede, a hnal nákladní koně na stezku. Když jsme vyjeli, přidali se k nám i ostatní koně, které jsme nechtěli vzít s sebou, a tak jsme je museli odvést zpět a přivázat.

S velkým tvrdohubým hnědákem jsem měl plné ruce práce. Nikdy jsem nenosil ostruhy, ale tentokrát jsem si je přál mít. Jeli jsme jen tak rychle, aby nám nákladní koně stačili, a ujeli jsme značný kus cesty, než jsme se rozhodli utábořit. Byl jsem překvapen, že jsme stále ještě v kaňonu.

Tábor jsme rozbili na holém skalnatém otevřeném místě na břehu jezera. Neměl jsem ani ponětí, kde vlastně jsme, neviděl jsem horské vrcholky a nevěděl jsem ani, kde je která světová strana. Neuměl jsem se prostě zorientovat. To všechno samozřejmě přispělo k tomu, že se mi Penetier zdál ještě větší, než skutečně byl.

Dick i Jim mlčeli, a když jsem se pokoušel zavést řeč se starým Hiramem Bentem, odbyl mě poznámkou, abych si to nechal na zítřek. To se mě dotklo. A tak jsem si beze slova připravil lůžko a rychle jsem do něho vklouzl. Teprve když už jsem chvíli ležel, pocítil jsem, že mě únavou bolí každý sval a každá kost. Zdálo se mi, že jsem čím dál tím víc ztuhlý a zdřevěnělý. Dick těžce oddychoval a Hiram pochrupoval. Rudý žár ohně pomalu bledl, táborák uhasínal. Slyšel jsem řinčení koní. Obloha byla stále tmavší a vzduch chladnější, hvězdy jasnější a větší a noční vítr neustále naříkal v korunách borovic. Z dálky ke mně doléhal štěkot kojotů a houkání sov...

Když mě Dick probudil, byl les zahalen šedou, studenou mlhou. Neztráceli jsme čas přípravou snídaně, přivedli jsme koně a naložili.

Nepadlo při tom jediné slovo, moji přátelé byli ještě vážnější než včera. Mlha toho rána rychle stoupala a do kaňonu proniklo slunce. Teď už jsem lip znal svého koně a také on na mne včera přivykl, takže jsme se oba lépe snášeli. Po chvíli se kaňon rozšířil a my jsme vyjeli na rovinku hustě porostlou nádhernými borovicemi. Opět jsem tu pocítil jakousi úctu k přírodě, spojenou s vědomím vlastní nepatrnosti. Všechno kolem bylo velebně vážné a tiché, vůně borové pryskyřice člověka téměř dusila. Uháněli jsme dolů širokým průsekem mezi ševelícími borovicemi, jen občas jsme narazili na slunnou mýtinku.

Vedl nás Hiram a zřejmě dobře věděl, kudy jet. Najednou se však zastavil a zadržel nás. Nákladní koně stanuli za námi. Hiram se obrátil na Dicka a Jima.

„Cítím kouř," řekl.

Oba na něj pohlédli. Neřekli ani slovo, jen pobídli koně k rychlejšímu klusu.

Po několika minutách jízdy se Hiram opět zastavil. Významně na nás pohlédl.

„Ano," řekl Dick. Tón jeho hlasu se mi zdál divný, ale nepřikládal jsem tomu zvláštní význam, sám jsem necítil nic, vnímal jsem jen vůni borového lesa.

Jeli jsme dál. Les byl nyní řidší a mezi stromy probleskovalo nebe. Blížili jsme se ke svahu.

Tam se Hiram zastavil potřetí, tentokrát na samém o-kraji stráně svažující se k zvlněnému podhůří. Pohled na otevřený kraj byl tak okouzlující, že jsem svým společníkům přestal věnovat pozornost.

„Podívejte se tamhle!" zvolal Hiram Bent.

Jeho hlas mě vytrhl ze snění, Hiramova tvář ve mně vzbudila neklid. Poznal jsem na svých přátelích, že tu něco není v pořádku. Když jsem se podíval naznačeným směrem, spatřil jsem nad spodní vlnou stráně, která se pod námi svažovala jako rozbouřené moře, modravé mračno. A náhle jsem ucítil kouř i já. Zanesl ho k nám silný závan větru.

„Lesní požár!" zvolal Jim.

Zcela zřetelně jsem teď viděl nad zelenými pahorky podhůří oblou, stále se měnící křivku modravého dýmu.

„To hoří mýtina u pily. Buell zapálil mýtinu!" vykřikl Dick.

Hiram Bent seskočil z koně a zvolna a vážným hlasem řekl:

„Čert vem pilu. Ale Penetier! A my... Možná že se z toho nedostaneme. Lesy jsou suchý jako troud a vítr fouká zrovna z nejnepříhodnější strany. Žene se nahoru kaňonem a oheň tudy proletí rychleji než závodní kůň."

„Proboha, Hirame, co budeme dělat?“

„Zatím nic, musíme čekat. Poslouchejte chvíli.“

Tváře mých přátel mne polekaly víc než jejich slova. Díval jsem se pozorně a napjatě poslouchal. Oheň pod oblakem dýmu se pohyboval, narůstal, mohutněl a valil se nahoru do kopců. V několika okamžicích pokryl i celý druhý stupeň svahu a rozlil se doprava a doleva, kam jen oko pohlédlo. Spodní část byla modravě bílá a šířily se z ní ohromné, pomalu narůstající smetanově žluté mraky.

„Slyšíte to?“ Hiram smutně potřásal hlavou.

Vítr stoupající vzhůru po svazích Penetieru sem přinášel silný štiplavý pach hořící pryskyřice a spolu s ním přicházelo tlumené hučení, které se nepodobalo ani nářku větru v korunách stromů, ani bublání vody. Snad to způsobila moje fantazie, ale slyšel jsem v tom hukotu praskot šlehajících plamenů, jaký bývá při táborovém ohni.

„Zatracený oheň,“ proklínal Jim, „musíme něco udělat.“

„Nic horšího nemohlo Penetier potkat. Je s ním konec,“ naříkal Dick, „oheň zachvátil už víc než deset čtverečních kilometrů a za chvíli stráví celý les. Bente, jak se odtud dostaneme?“

„Snad abychom zkusili požár objet. Nic jiného nám vlastně nezbývá, protože jinak by se dalo utíkat jen k horám, a tam je daleko. Jeďte teď oba tady dolů doleva, já se budu držet vpravo a zjistíme, jak oheň postupuje.“ „A co má dělat Ken?“

„Možná že nás oheň zažene trochu zpátky a budeme muset jet v kruhu. Nejbezpečnější místo tady v lese je tam, kde jsme tábořili. Není to daleko odtud. Ať se tam chlapec vrátí i s koňmi a počká na nás.“

„Dobře, Kene, zažeň nákladní koně k našemu poslednímu tábořišti. A počkej tam na nás, přijdeme brzy.“

Dick s Jimem odcválali lesem a Hiram se dal opačným směrem dolů po svahu. Obrátil jsem svého koně a hnal jsem nákladní mustangy stezkou zpátky. Teprve teď jsem se trochu vzpamatoval z hrůzy, která mě zachvátila. Stále mě to nutilo ohlížet se. Nalezl jsem brzy ústí kaňonu a v poměrně krátké době jsem se dostal na holé skalnaté místo, kde jsme posledně tábořili. Žízniví koně se dychtivě vrhli k vodě a také já jsem už byl pořádně vyprahlý. Potom jsem čekal. Každou chvíli jsem se díval do kaňonu, neuvidím-li přijíždět Dicka s Jimem nebo Hirama, ale čas ubíhal a oni nepřicházeli. Tady nebylo po kouři ani stopy. Vítr dul kaňonem vzhůru a já se pokoušel zaslechnout sebemenší zvuk. Ačkoliv se nikdo z mých přátel neobjevoval, mé obavy se nějak zmírnily. Určitě brzo přijedou a budou vědět, kterým směrem se oheň šíří a jak se mu nejlépe vyhnout.

Samozřejmě mi bylo velmi líto krásného Penetieru. Slyšel jsem, jak Buell vyhrožoval, že zapálí mýtinu, a teď to tedy skutečně učinil.

Uplynulo půl hodiny. Uviděl jsem v dálce pohybující se šedou skvrnu a radostně jsem vykřikl, ale nebyli to Dick s Jimem, ani Hiram, nýbrž tlupa vysoké. Hnala se úprkem nahoru, spárky jelenů a laní zadupaly po kamení, taktak že se vyhnuli našim naloženým mustangům. Bylo jasné, že utíkají před ohněm. Mé obavy se opět vrátily a násobily se každým okamžikem. Pozoroval jsem stezku, nezahlédnu-li své přátele, a zároveň jsem pátral po nebi po oblacích kouře. Ale neviděl jsem jedno ani druhé.

„Dickovi se řekne čekat, ale jak dlouho," mumlal jsem si. „Určitě se jim něco stalo. Kdybych tak mohl vidět, jak oheň postupuje!"

Tábořiště leželo v dolíku mezi dvěma svahy, z nichž jeden byl dosti vysoký a vybíhal v holý skalnatý vrch, lesknoucí se v slunci. Napadlo mě, že bych na něj mohl vyšplhat a rozhlédnout se. Už jsem nevydržel jen tak sedět a čekat. Nasedl jsem na hnědáka a zamířil obloukem po svahu nahoru. Než jsem dojel k šedému útesu, pohlédl jsem dolů do lesa, neuvidím-li mračna kouře. Stoupali jsme výš a výš, až kůň došel ke skále a nemohl dál. Seskočil jsem, přivázal jsem ho a začal šplhat nahoru. Kdybych byl předem věděl, jak to bude obtížné, asi bych si to rozmyslel, ale teď, když jsem měl pahorek přímo nad hlavou, už jsem se nechtěl vrátit. Dostal jsem se tam vyčerpán a takřka bez dechu.

Rozhlédl jsem se a vykřikl jsem překvapením. Zdálo se, že mi celý hořící Penetier leží u nohou, zelená úbočí tonula v oblacích dýmu, zbarvených nahoře žlutě a červeně a vespod temně rudě. Ani okamžik nesetrvala kouřová masa v klidu. Byl v ní život, pohyb a cosi příšerně pochmurného. Pokoušel jsem se odhadnout, jak je oheň daleko a jak rychle se blíží, ale v tom stavu, v jakém jsem byl, jsem to prostě nedokázal. Celá plocha lesa pode mnou hořela. Z velkého mračna hnaného silným větrem teď vybíhaly paprsky bílého kouře, z nichž tři rychle mířily ke mně. Nevěděl jsem, co to znamená, ale náhle jsem spatřil, jak se na konci jednoho paprsku mihotá rudá záře. Pochopil jsem, že oheň už postupuje kaňony. Blížil se neuvěřitelnou rychlostí. Napadlo mě, že Dick s Jimem i Hiram byli patrně zaskočeni jedním tímto spárem ohně, zřejmě se museli obrátit, aby zachránili holý život. Možná že už jsou ztraceni. Na okamžik se mi srdce sevřelo a myslel jsem, že omdlím, ale přemohl jsem to. Musel jsem teď myslet na sebe. V takové chvíli se musí každý starat sám o sebe.

„Probůh," vykřikl jsem najednou. Vzpomněl jsem si, že ve srubu jsou přivázáni Herky-Jerky, Bud a Bill. Zapomněli jsme na ně a oni určitě uhoří!

Stál jsem tu sám a třásl se při pomyšlení na bezmocného Herkyho a jeho kamarády, když tu ke mně dolehlo první zahučení požáru. Polekalo mě, ale současně mi dodalo odvahy. V mžiku jsem se rozhodl. Seběhl jsem ze skály, jako bych měl křídla. Nedbal jsem ani rozsedlin, ani sesouvajícího se kamení, doběhl jsem k Targetovi, popadl ho za uzdu a odváděl dolů. Nahoru jsme stoupali obloukem, ale teď jsme se spustili přímo. Target cítil nebezpečí, vzpínal se, vyhazoval, frkal a snažil se mě kopnout. Když jsme se dostali přes nejzarostlejší část úbočí, konečně jsem nasedl. Nemusel jsem ho pobízet, temné hučení ohně, který vnikl do kaňonu a hnal se vzhůru, koně děsilo zrovna jako mne. Pustil se úprkem dolů. Sjížděl po zadních, přeskakoval vývraty a prodíral se křovím a musel jsem ho neustále obracet k tábořišti. Byl by nejraději před horkým větrem a podivným hučením rovnou utekl.

Dorazili jsme na kamenitou plošinu s jezerem. Nákladní koně tu stáli s trpělivě svěšenými hlavami. Slunce teď pokrýval jemný modrý opar a vítr sem přinášel prach a popel. Ponořil jsem hnědákovi hlavu do vody, aby se napil. Potom jsem odvázal z koní náklad a vybral jsem z něho všechno, co bylo k jídlu. Na hrušku sedla jsem pověsil polní láhev a k sedlu jsem přivázal sáček sušenek, ostatní jsem nacpal do kapes. Pracoval jsem rychle, ačkoliv se mi svíralo hrdlo a před očima jsem měl mlhu. Hučení ohně sílilo a bylo stále děsivější.

Koně tu byli v bezpečí. Také já bych byl v bezpečí pod velkou skálou u tůně. Ale nechtěl jsem tu zůstat. Nemohl jsem snést myšlenku na bezmocné muže svázané ve srubu. Herky-Jerky mi přece zachránil život. Ale ani to nebylo rozhodující. Nechtěl jsem, aby lidé zbytečně zahynuli.

Target frkal, odbíhal od vody a plašil se. Dal jsem mu udidlo, ale musel jsem vyskočit, abych mu dosáhl na hlavu.

Cítil jsem sílící vítr a těžce se mi dýchalo. Bílý sloup kouře zakryl nebe i slunce. Všude kolem se rozprostřel modrý soumrak.

Děsivý hukot mě zarazil, když už jsem měl nohu v třmeni. Na hrozivý pohled, jaký se mi naskytl v poslední chvíli, hned tak nezapomenu: pod ženoucím se mračnem přeskakovaly rudé plaménky od jednoho stromu ke druhému, požár se šířil po korunách stromů. Zdálo se, jako by oheň vyvolával vítr a sám ho poháněl. Dýchl na mne žár jako z pece. Celé to hrůzné divadlo mi připomnělo obraz konce světa, který jsem kdysi viděl v knížce.

Target vyrazil s divokým zaržáním. Švihl jsem ho uzdou a zavolal na něj: „Ty tvrdohlavý blázne, byl jsi celý divý, abys mohl běžet, tak teď ukaž, co umíš!“

OHNĚM PROTI OHNI

Target cválal kamenitou plošinou na stezku, kde nasadil ještě ostřejší tempo. Když jsme se konečně dostali ze skály, ohlédl jsem se. Kaňonem se valila vlna ohně a rozlévala se po svazích vzhůru.

Teď byl požár tak blízko, že jsem horkem málem omdlel. Pevně jsem svíral uzdu a raději jsem se už ani neohlížel, abych neviděl plameny, které jako by po mně sahaly. Ale nemohl jsem neslyšet hrozivé hučení, které mě ohlušovalo a oslabovalo, div jsem nespadl z koně. Jen pud sebezáchovy mi pomohl vydržet.

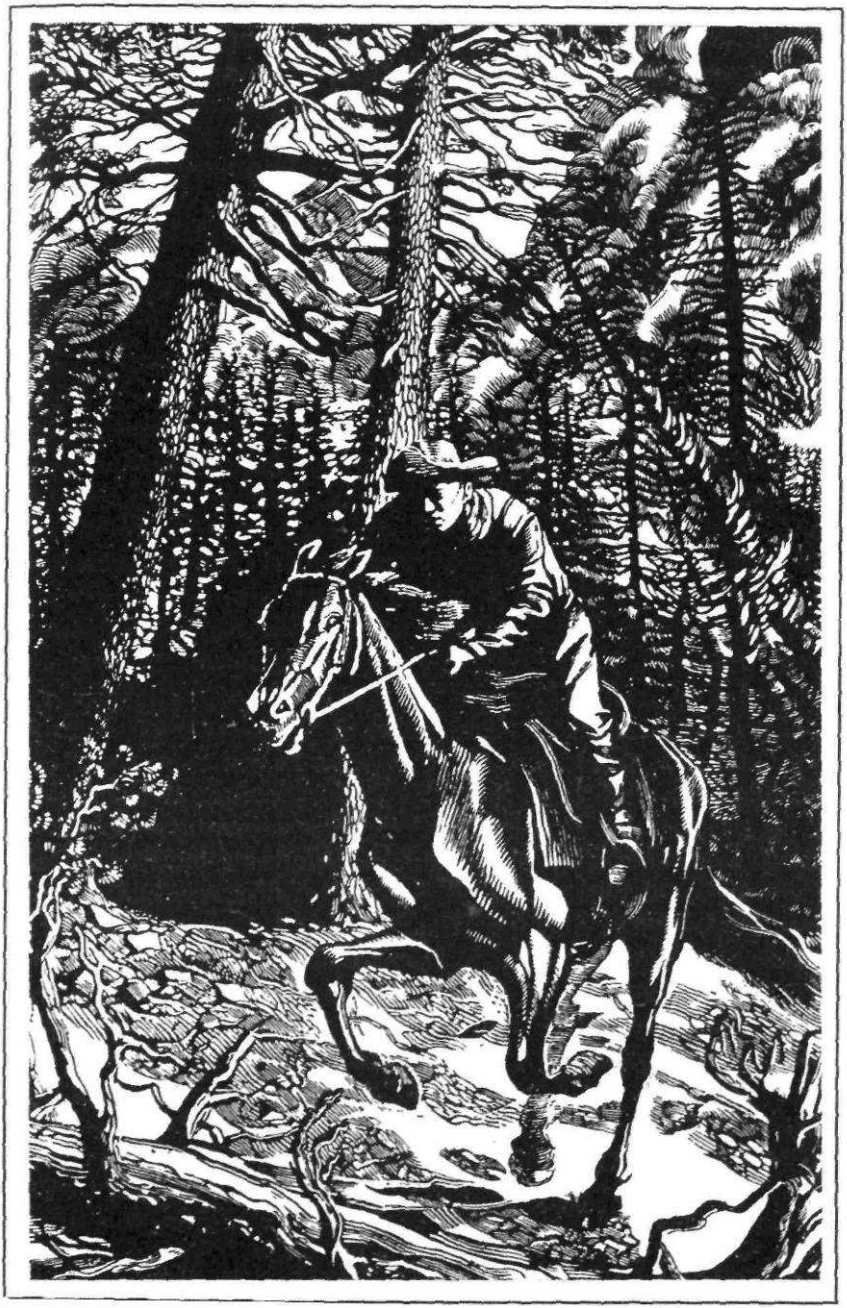
Všude kolem mne se honila modrá a bílá oblaka kouře. Stezka se přede mnou nejasně klikatila, svahy a borovice splynuly vjedno a ubíhaly kolem mne jako nejasné hnědavé skvrny. Targeta jsem pod sebou téměř necítil, vnímal jsem jenom dusot jeho kopyt.

Strach z uhoření, který mě dosud ochromoval, najednou pominul. V hlavě se mi vyjasnilo. Ani teď jsem neměl velkou naději, jen zoufalé odhodlání nevzdat se. Hnědák uháněl, aby zachránil život sobě i mně. Byla to jízda s ohněm o závod.

Klikatá stezka plná nenadálých zákrutů se hodila spíš pro volnou neřízenou jízdu. Popustil jsem koni uzdu a zavolal na něj. Asi jsem ho více stiskl koleny, protože se napjal a uháněl ještě rychlejšími a delšími skoky. Teď se jízda zdála snadná. Naslouchal jsem hučení za sebou, bylo k mé velké radosti o něco tišší. Zřejmě jsme se od ohně vzdalovali.

Když jsem se zbavil pocitu zoufalství, jelo se nám docela jinak. Někde uvnitř mě hřál vzrušující pocit, který zaháněl strach. Naklonil jsem se k šíji svého hnědáka a zavolal jsem na něj, aby vydržel. Byl však tak poděšený, že mě zřejmě ani neslyšel. Uháněl jako divý.

Hukot požáru, který nás neúnavně pronásledoval, nebyl mou jedinou starostí. Target se prudkou jízdou tak rozdivočil, že bylo téměř vyloučeno ho usměrnit. Stezka byla teď ještě klikatější, borovice houstly a kůň neuhýbal před větvemi ani před křovím. Uháněl jako neosedlaný. Můj život byl v jeho moci. Jednou mě větev téměř srazila ze sedla. Vítr mi hvízdal v uších a téměř přehlušoval hučení ohně. Uchopil jsem pevně

Targetovu hřívu, přitiskl se k jeho šíji a napjatě jsem sledoval stromy a větve před sebou. S přitaženými koleny a ohnutým hřbetem jsem ležel v sedle, tak jak někdy jezdí Indiáni.

Target vydržel běžet neschůdnou cestou dále, než jsem předpokládal. Přeskakoval padlé kmeny a výmoly s krkolomnou rychlostí, hnal se hustými křovisky lemujícími cestu a vytáčel nečekané zákruty. Tvář i rukávy jsem měl potřísněny jeho potem.

Ať už byl lesní požár jakkoli rychlý a hrozný, Target v tom závodě přece jen vítězil. Věděl jsem to, hučení stále sláblo, i když neustávalo. Dusot Targetových kopyt byl dosud pravidelný, ale jak dlouho ještě vydrží kůň ten šílený běh? Začal jsem ho chlácholit a přitahovat mu uzdu, hnal se však dopředu jako lavina. Když jsem se právě nemusel vyhýbat nízkým větvím, snažil jsem se ho zadržet. Pomalu mě napětí začalo přemáhat.

Teprve když jsem v dálce spatřil srub, vzpomněl jsem si, co je vlastně cíl našeho závodu. Na zajatce bych byl málem zapomněl. Už jsme byli na mýtině, ale Target se hnal dál. Co když se mi nepodaří ho zastavit? Sebral jsem všechnu sílu, vzepřel se plnou vahou do otěží, až se mu udidlo zařízlo do huby, potom jsem na něj zavolal a poručil mu, aby se zastavil. Na mýtině byli čtyři koně, stáli tu pohromadě se vztyčenými hlavami, neklidní a poděšení. Snad právě oni pomohli zastavit Targeta. Ať tak nebo tak, zvolnil krok a zastavil se. Byl pokryt pěnou a široké boky se mu zdvíhaly rychlým dechem.

Seskočil jsem ztuhlý a zdřevěnělý, sotva jsem stál na nohou. Vzduch tu byl prosycen kouřem a mračno dýmu hnaného větrem už i zde zakrývalo slunce. Teď, když jsem seskočil z koně, zdálo se mi hučení opět velmi blízko. Slyšel jsem zas jasně podivné vytí ženoucí se zkázy. A opět mě zamrazilo. Cítil jsem, jak blednu a jak se mi na lícních kostech napíná kůže. Vrazil jsem do srubu s výkřikem: „Hoří, hoří!“

„Je to přece ten kluk,“ vydechl Herky-Jerky.

Ležel u dveří, ve tváři rudý jako cihla, a těžce oddychoval. Jedním rázem jsem mu přeřízl pouta na nohou a provaz, jímž měl svázána odřená a zakrvácená zápěstí. Sedřel si ruce do krve, když se zoufale snažil uvolnit pouta.

„Buell zapálil velkou mýtinu. Hoří celý Penetier. Dick mě poslal k jezeru, abych na ně čekal, ale nepřijeli, asi je zaskočil oheň. A tam jsem si vzpomněl na vás. Oheň se blíží, je to hrozné, musíme pryč.“

„Vzpomněl jste si na nás?“ Hlas Herky-Jerkyho zněl nějak podivně. „Bude, Bille, slyšeli jste to? Vidíte!“

Zatím jsem uvolnil pouta i Billovi. Povstal beze slova. Bud byl téměř v

bezvědomí, patrně se předtím strašlivě namáhal, aby se vyprostil. Vyryl podpatky rýhu do tvrdé hliněné podlahy srubu a měl odřené pěsti a ústa i bradu od hlíny, jak asi v úzkosti kousal do země. Herky-Jerky mu pomohl vstát a dal mu napít z polní láhve.

„Herky, jestli si myslíš, že víš, co to je rychlá jízda na koni, tak se sakra mejlíš. Podívej se na toho zpěněnýho koně," ozval se Bill ode dveří. Byl tak klidný, jako by Penetier vůbec nehořel. Zato Bud byl bledý, zřejmě mu nebylo dobře a Herky-Jerky planul rozčilením.

„Nemáme naději dostat se z toho. Poslouchejte ten kravál, jak hrozně to hučí!"

„Oheň se žene kaňonem vzhůru, neměli bychom se zdržovat ani chvilku. Rychle na koně, zkusme dostat se přes hřebeny."

Sedl jsem na Targeta a také ostatní si chytli koně a bez sedel na ně vyskočili. Bill nás vedl přes mýtinu a potom do stráně. Přešli jsme do pomalého klusu. Tady ve výšce bylo šero, vzduch byl hustý kouřem, ale přesto se tu dýchalo lip než dole. Hukot ohně se zmírňoval a téměř ustal, ale pak byl opět jasnější, mohutněl a rostl. Bud chtěl uhnout doleva, i Herky tvrdil, že takhle jsme ohněm obklíčeni, ale Bill na ně nedal. Také já jsem se domníval, že nejedeme dobře, ale Bill byl tak klidný, že mi to dodávalo odvahu. Brzy však modravý opar, do něhož byl zahalen les před námi, Billa přece jen přiměl, aby změnil směr.

„Víš vůbec, kam jedem?" volal na něj Herky-Jerky nahlas, aby přehlušil hukot ohně.

„Nemám ani páru," odpověděl Bill klidně, jako by se nechumelilo, „ale řek bych, že někam, kde se pořádně zahřejem."

Z hučení ohně se teď dalo usuzovat, že jsme téměř obklopeni požárem. Uháněli jsme dál, vyhýbajíce se horským svahům. Kdybychom se totiž ocitli na svahu s ohněm v zádech, byl by s námi konec. Ačkoli nás chvílemi vítr klamal, řítili jsme se kupředu stále divočeji. Bud už vypadal jako mrtvola a sotva se držel na koni. Naši mustangové se dali jen těžko zvládnout, vítr sílil a dorážel na nás ze všech stran. I z Billovy tváře teď zmizela poslední kapka krve, a to bylo špatné znamení. Ze všeho nejhorší však bylo, že i Herky-Jerky byl proti svému zvyku podivně zamlklý. Jestliže i tenhle vykutálený zálesák ztratil humor, pak to s námi vypadalo skutečně zle.

Vzduch byl teď nějak svěžejší a les prořídl. Ocitli jsme se na kraji velkého, širokého kaňonu. Ležel v pravém úhlu ke kaňonu, z něhož jsme právě vyjeli, ale byl dvakrát tak široký. Jeho korytem protékal mělký potok.

„Kudy teď?" ptal se Herky-Jerky.

Bill potřásl hlavou. V dálce napravo od nás se po vrcholcích stromů nesla kouřová clona, nalevo bylo mlhavé šero a za námi se valilo temné hučení. Všichni jsme se dívali přímo kupředu a každého z nás napadlo v tu chvíli asi totéž. Vítr přižene oheň ke kaňonu a chytnou i protější stráně Penetieru – zatím jsme totiž byli stále v předhůří. Neopovážili jsme se vjet do lesa s ohněm v zádech, a tak jsme tu jen nerozhodně stáli. Byla to chvíle plná beznaděje, jakou asi prožívá štvaná zvěř, když má psy v patách.

Náhle mě klikatý potok a hnědá stráň porostlá několika stromy přivedly na myšlenku.

„Pomocný oheň! Musíme zapálit protioheň!“ vykřikl jsem. „Jen tak se můžeme zachránit. A tady je právě vhodné místo!“

Bud se jen zamračil a Herky-Jerky cosi zabručel, ale Bill pochopil.

„Jo, o pomocným ohni jsem něco slyšel. Zapaluje ho požární stráž. Ale jak?“

Billova slova povzbudila i ostatní a jejich zachmuřené tváře se rozjasnily.

„Ale my nejsme žádný požárníci,“ mínil Herky-Jerky, „víte, o čem vlastně mluvíte?“

„Samozřejmě, jen pojďte za mnou.“

Sjel jsem první dolů po stráni a ostatní se dali za mnou. Zajel jsem až do mělkého potoka a tam jsem seskočil z koně. Kabát jsem pověsil na hrušku sedla.

„Bude, zůstaňte s Billem tady a držte koně!“ zavolal jsem. „Herky, máte zápalky?“

„Ani jednu.“

„Tady je krabička,“ řekl Bill a hodil mi ji.

„Rychle, Herky. Běžte proti proudu a každých třicet metrů odhoďte zápalku. Ale přesvědčte se, že opravdu hoří. Naštěstí je tady dole jen slabý vítr. Běžte tak dlouho, dokud vám budou sirky stačit. Já poběžím po proudu.“

Vyskočil jsem z potoka na břeh. Tráva tu byla dlouhá a suchá. Blízko rostlo křoví a spadané jehličí dosahovalo téměř až k potoku. Rozškrtl jsem zápalku a hodil ji na zem. Zasyčelo to a tráva okamžitě chytla, jako by jiskra spadla do střelného prachu. Oheň se rychle šířil a tam, kde dosáhl jehličí, rozžhavil je doruda. První borovice se zažehla a vybuchla jako raketa. Polekal nás ten zvuk i rychlost, s jakou se strom změnil v hořící sloup. Zavalil nás žár jako v peci.

„Už to hoří!“ volal Herky-Jerky zplna hrdla. Posadil si na hlavu své

ssombrero a rozběhl se proti vodě.

Dal jsem se opačným směrem. Slyšel jsem za sebou povzbudivé volání Buda a zlostné praskání a syčení ohně. Po třiceti čtyřiceti krocích jsem se vždy na okamžik zastavil, rozškrtl zápalku a hodil ji do trávy. Zapraskala a okamžitě vzplanula, plamen se rozběhl jako rtuť a opět se rozžhavil doruda tam, kde přeskočil na jehličí. Pak skoro vždy, když chytla borovice, následovala rána jako z děla a po ní známé zaburácení. Běžel jsem dál po břehu, jen jednou jsem se ohlédl – byl to strašný pohled. Stráň se proměnila v rudé moře, v němž se tyčily borovice jak ohnivé pochodně. Nad ním se válela mračna kouře.

Škrtal jsem jednu zápalku za druhou, a než jsem vyprázdnil celou krabičku, byl jsem už kilometr nebo snad ještě dál od místa, z něhož jsem vyběhl. Koupal jsem se v potu a píchalo mě v boku. Vlezl jsem do potoka a v místě, kde byl nejhlubší, jsem poklekl a až po krk se ponořil.

Náš oheň se hnal od potoka nahoru do stráně jako útočné vojsko rudých hulánů s předvojem ohnivých kopiníků. Plameny olizovaly suchou trávu i křoví, a stála-li jim v cestě borovice, obklíčily ji nejprve vírem ohně a potom vyletěly po kmeni vzhůru jako blesky. Ačkoliv jsem byl strašnou podívanou zděšen, přece mě to strhující divadlo přitahovalo. Oheň mě odjakživa vábil, houkání hasicích vozů a volání „Hoří!“ mě vždy dokázalo odtrhnout od práce nebo od hry. Teď jsem si však uvědomil, že jsem vlastně nikdy pořádně nevěděl, co je to opravdový oheň. Burácení bouře nebo mořského příboje neznamená zhola nic v porovnání s tím, co jsem tady poznal. Je to ta největší přírodní síla, jaká existuje. Uvnitř jsem sice zůstal klidný a byl jsem s to rozumně uvažovat, ale chvílemi se mi zdálo, jako bych cítil plameny až v mozku, a slyšel jsem, jak zcela bezděčně volám: „Hoří! Hoří! Hoří!“

Pomalu se však ohnivá vlna převalila a s ní se vzdálil i hukot. Nad strání teď visela hustá mračna kouře, která zahalila požářiště do průsvitného šera. Bylo nesnesitelné vedro, ale snášel jsem je přece jen lépe než dusivý vzduch. Kašlal jsem a dusil se, oči slzely a pálily. Doplazil jsem se pod břeh, opřel se o něj a čekal.

Minulo určitě několik hodin. Nic mě sice nebolelo, ale bylo mi hrozně zle, i když se vzduch pomalu jasnil a čistil a kouř nade mnou se protrhával a odplouval na druhou stranu kaňonu. Dvakrát jsem vylezl na břeh, ale horko mě zase zahnalo do vody. Ledová voda v potoce teď úplně zteplala, ale ještě stále v ní bylo příjemněji než venku. Část kaňonu, kterou bylo vidět, byla spálená a zuhelnatělá. Z borovic zbyly sloupy žhavého uhlí, oheň se prokousal až ke dřeni. Co chvíli se nějaký kmen zlomil, s praskotem

se zřítil a shořel na popel. Kolem se ještě sem tam vznášely cáry špinavého dýmu, ale i ty se pomalu vzdalovaly a splývaly s mračny kouře visícími v dálce.

Vylezl jsem konečně na břeh a dal se zpět proti vodě. Nebylo sice už tak hrozné vedro, cítil jsem se však prapodivně, zdálo se mi, že nejsem schopen jít rovně. Ale pomyšlení na to, že oheň nepřeskočil na druhou stranu potoka, mě vzpružilo. Měl bych mít vlastně obrovskou radost, že se to povedlo, protože kdyby byl oheň přece jen vodu někde překlenul, nezachránil mě ani potok a byl bych uhořel. Chůze proti proudu mě brzo dorazila. Přišly na mne mdloby a nohy se mi roztřásly. Nemohl jsem dál.

Vtom jsem uslyšel docela blízko volání a těžké kroky.

„Á, tady jste!“ Cítil jsem, jak mě silná ruka uchopila kolem pasu. „Je to dobrý, hochu.“ Byl to Herky-Jerky. Radost v jeho hlase mi dala novou sílu, i když jsem ho slyšel jen jakoby z velké dálky.

„Ahoj, mladej, hlavně že nejste popálenej. Už jsme se o vás krapet báli. Ale že to byl vohýnek, co? Chytaly nám fousy, ale jinak zlatej voheň. A vy jste se tedy vyznamenal, to se musí nechat.“

Pak jeho hlas zase zeslábl a měl jsem dojem, že je to všechno jen sen.

ŠŤASTNÝ KONEC

Zdálo se mi, jako bych se vznášel, ale potom zmizelo i to, a už jsem vůbec o ničem nevěděl. Když jsem se probral, slunce jen mdle prozařovalo kouřovou clonu. Ležel jsem v malé půvabné rokli, jejíž svahy lemovaly zakrslé borovice. V kamenitém korytě bublal potok.

Bud chrápal ve stínu velkého balvanu a Herky-Jerky lámal suché větve na táborák a přitom si pískal, Billa jsem neviděl, postřehl jsem jen naše koně, pasoucí se na břehu.

Ospalá víčka se mi opět zavřela. Než jsem se vzbudil podruhé, uplynulo určitě několik hodin. Vzduch byl teď ještě čistší, obloha tmavší a slunce zapadalo. Bill a Herky právě stahovali jelena. Poradil jsem se. „Kde to jsem?“

„Ahoj,“ ozval se Herky vesele, „vyšplhali jsme se na horní konec kaňonu. Tak co, jak se cejtíte?“ „Dobře, jsem jen strašně unaven. A co oheň?“ „Do velkýho lesa přes kaňon nepřeskočil. Díky tomu protiohni. Ale řeknu vám něco. Když jsme zapalovali trávu a běželi s ohněm o závod, abysme si zachránili holej život, že to bylo krapet jako v bitvě?“

„Bylo. Ale jak dlouho tu ještě musíme trčet, Herky?“ „Jenom jeden dva dny. Myslím, že bysme neměli jít do Holstonu, dokud nebudeme vědět, jak je to s tím ohněm. A vy si stejně musíte nejdřív odpočinout. Jste celej zmoženej.“

Měl pravdu. Byl jsem tak vysílený, že jsem mohl sotva zvednout ruku. Podivná únava také způsobila, že mi bylo všechno lhostejné. Ale zmínka o tom, že pojedem do Holstonu, mě poněkud vzkřísila. Pojedli jsme skrovné jídlo – podušené plátky masa a suchary. Herky-Jerky s Billem se předháněli, kdo mě dřív obslouží. Bill byl ke mně velmi laskavý, ačkoli boule na hlavě mu dosud nesplaskla. Po jídle se mi trochu vrátily síly, ale tvář jsem měl stále ještě opuchlou od ohně, zraněná ruka byla jako dřevěná a bolela a nohy mi dosud vypovídaly službu.

Brzy se setmělo, padla rosa a vzduch byl teď mrazivě studený. Bud a Bill nosili další dříví a Herky mi zatím připravoval ze suchého jehličí lůžko.

„V noci bude pořádně zima," řekl, „budeme muset přikládat na oheň. Támhle dole by nám bylo asi teplejc, co?" Ukazoval dolů do údolí, kde se pod ocelovým nebem rozlévala rudá záře.

„Pěknej ohníček. Ale měl jste ho odtud zvejšky vidět včera. Pojďte se mnou."

Vedl mě k místu, kde se údolí rozšiřovalo. Před sebou jsem spíš vycítil, než uviděl příkrý svah. Hluboko dole zářilo ještě několik velkých hořících skvrn, vypadalo to jako podivná strakatá pokrývka. Nad hořícími pásmy se vznášela zvolna plynoucí mračna kouře. Noc zbavila požár jeho hrůznosti a dodala mu pohádkovou nádheru. Oheň už se nešířil, nasytil se a nyní dohasínal. Ale nemohl jsem zapomenout, jaký byl a co všechno způsobil. Zničil tisíce nádherných borovic, v té části lesa zničil všechen život. Bylo mi líto té ohromné škody. A nejen to. Bál jsem se o osud Dicka, Jima a Hirama. Herky-Jerky jako by mi četl myšlenky. „Nic si z toho nedělejte," utěšoval mě, „celý ten kus, co se před náma z toho koupe v kouři, je jen předhůří Penetieru. Buellova pila zařvala. Ale Leslie, Jim a Hiram Bent se z toho určitě dostali. A o vás jistě maj děsněj strach. Rád bych věděl, co si asi myslej o nás třech. Asi že jsme se pěkně usmažili, co?"

Vrátili jsme se do tábora. Ulehl jsem na připravené lůžko blízko ohně a usnul jsem. V noci jsem se probudil. Táborák ještě jasně planul, Bud a Bill leželi zády k němu tak blízko, že se div nepopálili. Herky-Jerky seděl bez kabátu a kouř jeho dýmky pomalu splýval s kouřem ohně. Teprve teď jsem si všiml, že mě přikryl vlastním kabátem a vestou.

Spal jsem skoro až do poledne. Herky-Jerky byl v táboře sám. Říkal, že ostatní odešli a že mi nemůže říci kam. Nevypadal tak vesele jako obvykle. Tušil jsem, že se asi nepohodl se svými kamarády o tom, co bude se mnou. Den přešel a já opět usnul. Tentokrát mě Herky-Jerky vzbudil ještě před svítáním,

„Vstávejte. Dneska pojedem do Holstonu."

K snídani jsme si opekli maso a potom šel Herky najít koně. Pásli se na druhém konci údolí. Než se vrátil, vyšlo slunce. Target se dal klidně osedlat a neplašil se, ani když jsem na něj vyskočil. Herky-Jerky nasedl na jediného zbylého koně, nákladního mustanga, dost uboze vyhlížejícího. Dali jsme se dolů údolím.

Asi hodinu jsme stále jen sestupovali, než jsme přišli ke spálenému lesu. Ale když jsme vjížděli do velkého kaňonu, viděli jsme daleko před sebou vlevo zčernalý, ještě kouřící svah. Drželi jsme se po pravé straně potoka a zahnuli teprve tam, kde začínalo spáleniště.

Oheň dosáhl až sem a zastavil se na holém kamení a zvětralých

skaliskách. Kouřovou clonou bylo vidět k potoku, u něhož se černaly zuhelnatělé borovice. Některé ještě doutnaly.

Stoupali jsme nyní do kopce. Chvílemi jsem se ohlížel; čím jsme byli výše, tím hroznější byl pohled na spáleniště. Byl jsem rád, když Herky zajel na chvíli do hlubokého lesa, odkud nebylo vidět spálený kraj. Bude trvat sto let, než se opět zalesní plochy zničené ohněm ve dvou dnech.

Ubíhala hodina za hodinou a naše cesta vedla stále starým lesem. Se zničenými stromy jsem se pomalu smiřoval. Byla to škoda, ale shořela přece jen nepatrná část Penetieru. Kéž by z toho moji přátelé vyvázli živi a zdrávi!

Herky-Jerky udržoval svého koně v rovnoměrném klusu. Cesta byla rovná a jelo se nám dobře. Když slunce překročilo zenit a naše stíny se začaly prodlužovat, sjížděli jsme už opět do údolí. Zabrán do myšlenek na své přátele, jsem si ani nevšiml, jak plyne čas. Byl jsem překvapen, když jsme sjeli z posledního vršku a mezi prořídlými borovicemi jsem spatřil Holston, ležící jen několik kilometrů za šalvějovou stepí.

„No, a teďka se naše cesty dělej," řekl Herky-Jerky se smutným úsměvem.

„Jak to? Vy se mnou nepojedete?"

„Ne. Myslím, že by to pro mě nebylo moc zdravý."

„Ale vždyť nemáte sedlo, ani pokrývky, ani jídlo!"

„Mám blízko kamaráda, rančera, a ten mi pomůže. Ale měl bych rád vašeho koně. Byl Buellův a Buell mi dluží prachy. Myslím, že si stejně nemůžete Targeta vzít domů, a tak byste mi ho tu moh nechat."

„Samozřejmě, Herky." Okamžitě jsem seskočil, dovedl koně k němu a podal mu uzdu. Herky slezl z nákladního mustanga a upravil řemeny třmenů. „Máte delší nohy než já," vysvětloval. „Ještě něco, Herky. Málem jsem vám zapomněl vrátit váš klobouk," řekl jsem, smekaje široké sombrero. Mělo krásnou stuhu spletenou z koňských žíní a stříbrnou sponu se zvláštním ornamentem.

„Ten si nechtě," řekl Herky-Jerky, obrácen zády ke mně. „Křivák vám ukrad koně a taky jste přišel o výstroj, tak ať máte aspoň něco na památku od svejch přátel z Arizony... Klobouk za moc nestojí, ale ta spona patřila jednomu Indiánovi a tu pásku jsem uplet v kriminále v Yumě."

„Děkuju, Herky, nechám si ho. Ale i bez něho bych na Arizonu a na vás nezapomněl."

Herky-Jerky přehodil přes Targeta své křivé nohy a já se vyšvihl na hubeného mustanga. Neměli jsme si už co říci, a přece jsme se jaksi nemohli rozloučit.

„Tak sbohem, Herky. Jsem rád, že jsem vás poznal.“ Podal jsem mu pravici.

Stiskl ji, div prsty nerozdrtil. V jeho bystrých očích to zablýsklo. Obrátil se beze slova, pleskl Targeta a zmizel mezi stromy.

Nasadil jsem si sombrero a díval se za ním. Jako by to nebyl ten starý Herky-Jerky, zamlklost a odměřené chování k němu jaksi nepatřily.

Poslední kilometry cesty do Holstonu byly strašně dlouhé. Kůň byl unaven a já se jen taktak držel v sedle. Na kraj města jsme dojeli chvíli před setměním. Na západě se stahovaly mraky a schylovalo se k dešti.

První, koho jsem potkal, byl Cless. Zavedl nákladního koně do ohrady a doprovodil mě do hotelu. Cestou mi toho tolik navykládal, že jsem nevěděl čí jsem. Kancelář hotelu byla plná nějakých mužů. Cless na ně něco zavolal, zavrzaly židle, a už mě uchopily čísi silné paže. Potom jako by se mi všechno rozplynulo v mlze. Jen matně jsem poznával Dicka, Jima a starého Hirama a slyšel jsem, jak překotně všichni hovoří a vyptávají se jeden přes druhého. Odpovídal jsem asi nepříliš duchaplně. Potom mi dali napít něčeho horkého a silného a pomohli mi na chladivé lůžko.

Příštího rána už jsem vnímal docela jasně. Dick přišel ke mně do pokoje a chtěl, abych zůstal v posteli, ale odmítl jsem. Sešli jsme dolů k snídani a posadili se k Jimovi a Hiramovi. Nechtěl jsem odpovídat na jejich otázky, dokud mi sami neřeknou tisíc věcí, na něž jsem byl hrozně zvědav.

A tak začali se svými novinkami. Buell zapálil mýtinu a uprchl. Shořela jeho pila, celý tábor dřevařů a třicet tisíc hektarů lesa. Požár se naštěstí omezil jen na předhůří. Celou noc pršelo, takže nebezpečí dalšího šíření ohně už je vyloučeno. Můj dopis sem přivolal úředníky státní lesní správy. Její šéf náhodou právě cestoval přes Santa Fé, a tak přerušil cestu a zajel do Holstonu. Dosud nebyl nikdo zatčen a zatím nebude, ledaže by se Stockton nebo Buell našli. Lesní správa se rozhodla postavit novou pilu. Dřevaři budou moci pracovat na této pile nebo jako strážní.

„A jak jste se dostali z hořícího lesa?“

„Nemohli jsme projít, a tak jsme se vrátili zpět k jezírku, kam jsme tě poslali. Koně jsme našli, ale tys byl pryč. Byli jsme zoufalí, báli jsme se, žes uhořel. Počkali jsme tam, až bylo po ohni, a potom jsme jeli do Holstonu. Ale kdes byl ty?“

„Zachránili jste koně?“

„Ano, koně i tvou výstroj. Ale, Kene, to je strašné, úplně jsme zapomněli na ty spoutané ubožáky ve srubu.“ Dick vypadal nešťastně a v očích měl zoufalý pohled. Teď jsem pochopil, proč se vyhýbal hovoru o

ohni. Shořet zaživa...

„Nikdy si to neodpustím, do smrti mě to bude pronásledovat. I když vím, že jsme jen stěží zachránili vlastní životy a ke srubu byli určitě nedojeli. A přece...“

„S tím si nedělej starosti, Dicku,“ přerušil jsem ho.

„Jak to myslíš?“

„Víš, dorazil jsem ke srubu dřív než oheň. Buellův kůň umí uhánět. Všechny jsem odvázal a potom jsme se dali přes hřebeny. Tam nás ale dostihl požár a Herky-Jerky mi pomohl zapálit ve velkém kaňonu protioheň.“

„Protioheň!“ vykřikl Dick. Povstal a uhodil velkou pěstí do stolu. Potom se pomalu posadil a beze slova na mne pohlížel.

Také Hiram a Jim se na mne dívali a ani jeden z nich dlouho nepromluvil. Cítil jsem, jak se červenám, ale i když mě jejich mlčení uvádělo do rozpaků, přece jsem v něm cítil pochvalu a uznání. Konečně Dick přerušil ticho:

„Kene, to je fantastické. Řekni, jak to bylo!“

A tak jsem jim vyprávěl svá dobrodružství od okamžiku, kdy jsme se rozloučili, až do svého příjezdu do Holstonu. „To byl bláznivý kousek, Kene, ta tvá jízda s ohněm v zádech. Ale díky bohu, že se ti podařilo zachránit těm lidem život.“

„Amen!“ zakončil to starý Hiram. „Zlatej chlapče, zachránil jsi Penetier, to je jistá věc. Požár se hnal vzhůru kaňonem a byl by přeskočil nejspíš potok zrovna tam, kde jsi zapálil protioheň.“

„Tak se mi zdá, Kene, že jste se narodil v Texasu,“ zazpíval Jim Williams.

Jeho poznámka neměla vlastně s mým vyprávěním nic společného a nevěděl jsem přesně, co tím chce říci, ale přesto mě potěšila víc, než co mi kdy kdo v životě řekl. Potom přišly na řadu dopisy, které mi sem zatím došly. Hal mi od začátku až do konce vyčítal, že jsem ho nevzal s sebou. Otec mi poslal šek a psal, že dojde-li v dřevařském kraji k nějakým potížím, mám odjet prvním vlakem do Harrisburgu. To tedy znamenalo, že se budu muset rozloučit se svými rozedranými šaty zálesáka. Svlékl jsem je a sbalil, až na Herkyho sombrero, které jsem si nechal. Potom jsem se šel na nádraží podívat na jízdní řád a rozhodl jsem se odjet příštím vlakem. Protože ale poslední rychlík právě ujel a příští jel až v šest hodin, zbývalo mi ještě půl dne pro mé přátele.

Když jsem se vrátil do hotelu, Dick už na mne čekal. Odvedl mě nahoru do místnosti plné lidí. Na jednom konci stály stoly s listinami, které nějací

lidé podepisovali. Dick mně vysvětlil, že se tu vyplácejí lesní dělníci a najímají se noví. Potom mě představil úředníkům státní správy a jejich šéfovi. Byl to vysoký muž jemného obličeje a laskavých očí. Z toho, jak si mě prohlížel, bylo jasné, že Dick už o mně mluvil. Nebyl jsem schopen slova, když se mnou hovořil a potřásal mi rukou.

„Kennethe Warde," řekl vlídně, „doufám, že vám posloužil doporučující dopis, který jsem pro vás před časem nadiktoval."

„Neměl jsem bohužel možnost ho použít." Zalovil jsem v kapse. Dopis byl zmačkaný, špinavý a prosáklý vodou. Začal jsem se omlouvat za to, jak vypadá, ale on mě přerušil.

„Slyšel jsem už něco o vašich dobrodružstvích," řekl s úsměvem. A potom začal jednat věcně.

„Vy chcete studovat lesnictví?"

„Půjdu na podzim na univerzitu."

„Můj přítel z Harrisburgu mi psal o vašich plánech i o vašich – jak bych to řekl – schopnostech pro tento obor. Jsem velice rád, potřebujeme hodně mladých a bystrých lidí. Podívejte se, prosím, sem."

Ukázal na mapu ležící na stole, a zatímco hovořil, kreslil na ni křížky a čáry.

„To je Penetier a tady jsou Arizonské hory. Tmavší plochy znamenají les. Tady všude jsou kaňony. Toto je kaňon Dubového potoka, tam se oheň zastavil. Rád bych, abyste mi řekl, jak jste založil protioheň, a můžete-li, nakreslete čáru, kde jste ho zapálil."

To bylo velice snadné a ochotně jsem mu vyhověl. Řekl jsem, jak nás oheň vyhnal do kaňonu a jak jsem usoudil, že požár tu určitě přeskočí potok, nezaložím-li protioheň. Byla to jediná možnost, jak zabránit jeho dalšímu postupu. Potom jsem pečlivě prostudoval mapu a vyznačil dva kilometry dlouhou čáru, kde jsme s Herkym zapálili trávu.

„Výborně. Pomáhal vám někdo?"

„Ano. Jeden chlapík, kterému říkají Herky-Jerky. Patří k Buellovým mužům a byl také mým hlídačem."

„Ale ukázalo se, že je to slušný člověk, že?"

„To rozhodně, pane."

„Pokusím se ho nalézt a nabídneme mu práci v lese. A nyní vy, pane Warde, máte určité vědomosti a hlavně bystrý rozum. Snad nám můžete pomoci. Rád bych slyšel, co se podle vás dá udělat s Penetierskými pralesy."

Polkl jsem naprázdno a nechtěl jsem věřit svému sluchu. Ale šéf státní lesní správy se tvářil velmi vážně a obracel se na mne, jako kdyby hovořil s

některým ze svých vysokých úředníků. Také Dick byl vážný a stál rovně jako voják. Jim přihlížel s napjatou pozorností, jen starý Hiram Bent, stojící poněkud vzadu, na mne významně pomrkával.

Nebýt jeho povzbuzení, byl bych asi propásl svou velkou příležitost. Ale připomnělo mi to hovory s Hiramem, a tak jsem vysypal jedním dechem všechno, co jsem měl dávno na jazyku. Ani nevím, jak dlouho jsem vlastně mluvil. Když jsem skončil, bylo chvíli ticho.

„Děkuji vám," řekl šéf konečně, „máte talent. A jste opravdu dobrý pozorovatel." Potom se obrátil k úředníkům lesní správy. „Vidíte, pánové, to je nový pohled na věc, opírá se o zkušenosti. Tomu, co jste slyšeli, říkám správné lesní hospodářství. Ano, takovou taktiku musíme sledovat. Brát ohled na osadníky, na dřevaře a nejít proti jejich zájmům."

Znovu mi potřásl pravicí.

„Buďte jist, že vás nespustím z očí. Až skončíte první rok studia, přijedete jistě zase na Západ, že?"

„Rád bych, jestli ovšem Dick ..."

„Pan Leslie bude velitelem jízdních hlídek v Coconinském lese, pan Williams bude jeho zástupcem. A pana Benta jsem tam jmenoval hajným. Můžete strávit příští prázdniny s nimi."

Vykoktal jsem poděkování a rozloučil se. Jako ve snu jsem s ostatními sestupoval po schodech.

„Ach Dicku, není to báječné? A kde je vlastně ten Coconinský les?"

„Leží někde za pouští a za Velkým kaňonem. Penetierský prales je pouhý park ve srovnání s Coconinem. Nevím, nevím, mohu-li tě tam vzít."

„Naštěstí se tě o to nemusím prosit, milý příteli," pozlobil jsem ho.

Do řeči nám skočil Hiram:

„Tak se mi zdá, že budu příští léto potřebovat nějakýho šikovnýho mladíka, kterej by uměl zacházet s lasem a svazovat medvědy a takový věci."

„Ach, můj medvídek! Zapomněl jsem na něj. Chtěl jsem si ho přece vzít domů."

„To by nemělo smysl a ani by to nešlo. Byl to už pořádnej klacek."

„A ještě víc mě mrzí, že přijdu o svého mustanga. Dicku, neslyšels něco o Křivákovi?

„Ne. Ale určitě ho brzy najdou a přivedou do Holstonu."

Jim Williams si zapálil dýmku a vyfoukl oblak modravého dýmu.

„Já na Křiváka nezapomněl, Kene," prohlásil zpěvavě. „Máš nějaké zvláštní přání, co se s ním má stát?"

„Jime, nezabíjejte ho," vydechl jsem. Nevím, proč jsem se Jima tak bál.

Byl přece vždycky klidný, jemný, někdy až ženský roztomilý. Ale jednou jsem na jeho tváři viděl výraz, na který jsem nemohl zapomenout.

„Dobře, Kene, vyhnu se tedy Křivákovi, jestli mi zkříží cestu."

Po jeho slibu se mi ulehčilo. Věděl jsem, že Křivák špatně skončí a že si to taky zaslouží, ale nechtěl jsem, aby byl potrestán za to, co udělal mně.

Poslední hodiny mi uběhly rychle jako voda. Povídali jsme si a trochu jsme dělali plány na příští rok. Potom jsem rozdělil výstroj mezi své přátele, a byl čas jít na vlak.

Rozloučili jsme se, jako bych měl přijet zase zítra. I já jsem hrál svou roli a zůstal jsem klidný. Můj krátký pobyt na Západě mě docela změnil, uměl jsem se teď mnohem lépe ovládat. Ve skutečnosti jsem ovšem klidný nebyl a v duchu mi bylo všelijak. Dick mi pomohl nastoupit a stiskl mi ruku.

„Na shledanou, Kene. Bylo to báječné, mít tě tady. Však příští rok zase přijedeš, zase se vrátíš do arizonských lesů."

Taktak stačil vyskočit z vozu. Když jsem vyhlédl z okna, byl už vlak v pohybu. Na nástupišti stál šedovlasý lovec a mával mi kloboukem. Jim se opíral o zábradlí a ve tváři měl svůj ospalý, lenivý úsměv. Zahlédl jsem modrý lesk jeho koltů, houpajících se u boků. Dickovy teplé, modré oči zářily, něco za mnou volal. A potom mi všichni zmizeli z očí. Pohlížel jsem na matné tmavé obrysy Penetieru, na studeně bílé horské vrcholky a v uších mi ještě zněla Dickova slova:

„Zase se vrátíš do arizonských lesů!"

Na lovu šelem

(The Young Lion Hunter)

KEN WARD PŘIJÍŽDÍ DO UTAHU

„Teda, rozhodně se těším, že zase Kena uvidíme, Dicku," řekl Jim Williams a líně protahoval slova. „Počítám, že ty taky, ne?"

Jimův chladný a nedbalý způsob hovoru mě někdy dráždil. Jestli se těším, že uvidím Kena Warda!

„Jime, ty nemáš ponětí, co to je, těšit se, že někoho uvidíš," řekl jsem. „Tys žil celý život v texaských lesích, ale já jsem tady v tomhle divokém, opuštěném kraji teprve tři roky. A Ken Ward pochází z mého rodiště v Pensylvánii, a než se vydal na cestu na Západ, mluvil nejspíš s mou maminkou... Jestli se na něho těším? To bych řekl!"

„No dobrá, nemusíš se hned štětit. Jestli jsme si to podle Kenova dopisu dobře spočítali, přijede dnešním dostavníkem – a ten už si to hasí tamhle kolem Ružovejch útesů!"

Dychtivě jsem vzhlédl, přelétl zrakem pustinu, vyšplhal očima po rudém hřebeni a spatřil jsem mračno prachu valící se podél úpatí velikých stěn.

„U všech čertů, máš pravdu, Jime, to bude dostavník. Poslyš, doufám, že s ním Ken přijede."

Jim a já jsme seděli na bedně před obchodem v městečku Kanab v Utahu. Den předtím jsme přijeli z Buckskin Mountain, protože nějaký člen jízdní hlídky nám přinesl dopis od Kena Warda. V jedné zdejší chalupě jsme měli pronajatou místnost, kde jsme si uschovávali své věci, které jsme v rezervaci nepotřebovali, a tady jsem také měl uskladněno Kenovo sedlo, pušku, laso, přikrývku – prostě všechno vybavení, které Ken používal při našem pamětihodném společném pobytu v Penetieru. Toho rána jsme také poslali na ranč pro Kenova mustanga, a teď jsme ho měli v blízkém koralu. Chtěli jsme Kena překvapit, protože jsme nezapomněli, jak mu na tom mustangovi záleželo. Tak jsme čekali a pozorovali, jak se mračno prachu valí dolů po hřebeni, až jsme pod ním rozeznali stařičký šedivý dostavník kymácející se ze strany na stranu. „Ovšem taky tam nemusí bejt," poznamenal Jim. Potom jsem si vyčítal, že jsem se zlobil na Jimovy

prozaické poznámky. Koneckonců, nikdo nemohl podle Jimova vzhledu nebo podle jeho slov říci, co cítí. Nepochybně se těšil na Kenovu návštěvu stejně jako já. Byli jsme dva opuštění zálesáci, kteří se zřídka dostanou do vesnice a pořád jen slouží v širých pustinách Coconinské lesní rezervace, a tak příjezd veselého a společenského mladíka byl pro nás velkou událostí.

Dostavník se překodrcal přes poslední kamenité stupně a hřebeny a zamířil do hlavní kanabské ulice. Čtyři zaprášení koně klusali kolem s rychlostí, která naznačovala, že jsou si vědomi, že dosáhli cíle své cesty.

„Vedle kočího sedí nějaký zrzavý děcko, Leslie," hlásil Jim. „To nemůže bejt Ken."

„Ne, Ken je blonďák... Tamhle je, Jime... Tamhle je Ken. Dívá se z okna!"

Koně zadupali kopyty a náhle se s chřestěním a cinkáním postrojů zastavili, až starý dostavník hřmotně zaúpěl. Kdosi halasně zakřičel. Viděl jsem, jak kočí vyhodil poštovní pytel. Potom jakýsi silný mladík přeskočil kolo a vrhl se ke mně. „Dicku Leslie!" křičel. Zdálo se mi, že poznávám ty světlé rozevláté vlasy a bystré oči jako záblesky modrého ohně. Ale dřív než jsem si mohl být čímkoliv jist, už byl u mne a sevřel mě v srdečném medvědím objetí, až mi vyrazil dech.

„Dicku, já jsem tak rád, že tě vidím!" Po těchto slovech mě pustil, takže jsem ho konečně mohl přivítat. Přerušil mě s dychtivou radostí a podal mi malý balíček a pár dopisů. „Z domova, Dicku – od maminky a od sestry. Obě byly v pořádku, když jsem odjížděl, a měly náramnou radost, že tě jedu navštívit... Ale – Buď zdráv, Jime Williamsi!"

„Kene, rozhodně jsem rád, že tě vidím," odpověděl Jim, srdečně tiskl Kenovi ruku a vydatně mu jí potřásal! „Ale nebyl bych tě poznal. No tohle, jak jsi vyrost! A tos nebyl žádný vyžle, když jsi loni v létě srovnal Křiváka. Kene, teďka bys ho moh spráskat v minutě."

„No, tak rychle možná ne," zasmál se Ken. „Jime, od té rvačky s Křivákem jsem přibral osm nebo deset kilo a celou sezónu mě trénovali ti nejslavnější fotbaloví a baseballoví trenéři na světě."

„Tak, tak, Kene. Rozhodně mi o tom všem musíš vypravovat," řekl Jim s obrovským zájmem.

Zdálo se mi, že se Ken Ward velice změnil, a proto jsem si ho se zvědavým zájmem prohlížel. Ten rok navíc mu náramně prospěl, protože teď na něm nezbyla ani stopa nezralosti. Měl stejně upřímný chlapecký výraz jako dřív, a přece poněkud jiný – vždyť Ken pracoval, studoval, trpěl. Na jeho postavě však bylo hned vidět změnu. Ten náznak skvělé síly a čilosti, který jsem u něho pozoroval od jeho dětství, se plně rozvinul. Byl

pružný a rovný jako Indián, dost vysoký, široký v ramenou, štíhlý v pase a útlý v bocích a svaly se mu vlnily při každém pohybu – byl jistě tou nejnádhernější ukázkou mladého mužství, jakou jsem kdy viděl.

„Hej, Špunte, proč nelezeš dolů?“ zavolal Ken na chlapce nahoře na dostavníku. „Tohle je Dick Leslie – pamatuješ se přece na něho.“

Pohlédl jsem z chlapce na Kena. „To je můj bratr Hal,“ vysvětloval Ken. „Otec chtěl, abych ho vzal s sebou, a Hal do toho byl celý blázen od té doby, co jsem byl loni na Západě. Tak jsem ho, Dicku, musel přivézt. Asi se na mě budeš zlobit, ale nemohl jsem přijet bez něho. A taky jsem ho chtěl mít s sebou, Dicku, a jestli s tím souhlasíš ...“

„Jistě, Kene, to je v pořádku,“ přerušil jsem ho. „Jenomže je to ještě napůl děcko – má aspoň trochu kuráže?“

„Je vtělená kuráž,“ odpověděl Ken tišeji. „V tom je právě ta potíž, má kuráže až moc.“

Ken znovu zavolal svého bratra a hoch váhavě šplhal dolů. Setkání s Kenovými přáteli z jízdní hlídky mělo být pro Hala zřejmě jakousi zkouškou. Zdálo se mi, že si pamatuji jeho pihovatou tvář a zrzavé vlasy, ale ne moc dobře. Pak se spustil přes kolo dostavníku a ihned zamířil ke mně a napřáhl ruku.

„Buďte zdráv, Dicku, dobře se na vás pamatuju,“ řekl.

Odpověděl jsem na jeho pozdrav a pátravě jsem si ho prohlédl. Řekl bych, že mu mohlo být nejvýš čtrnáct let. Byl malý, statný a vypadal jako chlapec, který tráví svůj čas pod širým nebem. Měl výraz intenzivního zaujetí, jako kdyby co nejdůkladněji prožíval každý okamžik svého života, a k tomu měl ty nejneobyčejnější oči, jaké jsem kdy spatřil. Byly velmi velké, pronikavě světle šedé, a jako by se na všechno dívaly s jakýmsi zábleskem odvahy. Celkem vzato, pomyslel jsem si, byl to neobyčejný chlapec, který svými skrytými možnostmi ve mně vzbuzoval neurčité znepokojení.

„Tak teda ty seš Kenův bratr,“ řekl Jim Williams. „Jsem rozhodně rád, že tě poznávám. Ken a já jsme se loni v létě dost skamarádili a počítám, že s tebou to bude taky tak.“

Bylo jasné, že Jimovi se mládenců vzhled líbil, jinak by nikdy nepronesl tu řeč. Hal k němu přistoupil a neobratně si s ním potřásl rukou. Nebyl bojácný, byl však zdrženlivý. Viděl jsem, že má oči na stopkách a že si Jima prohlíží od ostruh až po střechu širáku s výrazem člověka srovnávajícího skutečnost s obrazem, který dlouho nosil v hlavě. Ken samozřejmě Halovi všechno o Texasanovi vypravoval, a jaké to bylo vyprávění, to se jasně zračilo v chlapcově chování.

Nepochybně byl spokojen s Jimovou vysokou postavou, osmahlou tváří a sokolím zrakem, právě tak jako s velkým modrým revolverem, vysokými botami a ostruhami, které Jim nosil.

„Kde je Hiram Bent?“ zeptal se Ken dychtivě.

„Hiram je se svými psy na Sedle. Čeká na nás.“

„O těch psech mi Hiram vyprávěl,“ řekl Ken. „Povídal, že jsou to nejlepší psi pro lov pum tady na Západě. Jsem celý divý, abych je uviděl... Dicku! Můj mustang! Zapomněl jsem na něho. Co jsi s ním udělal? Víš přece, loni v létě jsem ho nechal u tebe v Holstonu.“

„Podíváme se, jestli bychom se o něm něco nedozvěděli,“ odpověděl jsem vyhýbavě, jako kdybych chtěl Kena postupně připravit na zklamání. Tvář se mu protáhla, ale o mustangovi se už ani nezmínil.

„Kene, zapíšu tě do služby jako svého pomocníka. Víš, Hiram je hajným a stará se o zvěř, a já jsem to zařídil tak, že půjdeme s ním. Teď se zabývá hlavně tím, že se snaží vyčistit rezervaci od pum. Na severním okraji je těch potvor jako máku, takže nás čeká pilné léto.“

„To zní báječně,“ odpověděl Ken. „Ale poslyš, co míníš severním okrajem?“

„To je severní okraj kaňonu – Velkého kaňonu – a je to ta nejdivočejší a nejdrsnější krajina na světě.“

„Jo tak, zapomněl jsem, že Kaňon patří do Coconinské rezervace. Uvidíme z něho mnoho?“

„Kene, ode dneška za měsíc budeš mít lezení po té hrozné rozsedlině plné zuby.“

Ken se místo odpovědi pochybovačně zasmál. Potom jsem opustil Jima a Hala, kteří se zřejmě začali blíže seznamovat, a vzal jsem Kena naproti do kanceláře Mr Birche, vrchního dozorce Coconinské lesní rezervace. Po pravdě řečeno, tenhle sebevědomý člověk mně šel vždycky trochu na nervy. Měl sklon k arogantnosti a jen málokdo z lesáků ho měl rád. Já jsem s ním musel vycházet, protože jsem byl velitelem jízdních hlídek, a bylo tedy moudré, abych držel jazyk na uzdě. Když jsem Kena představil a přednesl jsem požadavek, aby ho přijal jako mého pomocníka, vrchní dozorce se zatvářil odmítavě a řekl, že mám tolik pomocníků, kolik jich potřebuju.

„A pak, Leslie, co je to vlastně zač, ten chlapík?“ vyptával se. „Nechci tu mít žádné vaše přátele z Východu, co by honili po rezervaci, zakládali ohně a pobíjeli vysokou. Tenhle váš nápad s pomocníkem je nesmysl. Žádné další lidi přijímat nebudu. Rozumíte?“

Kousl jsem se do jazyka, abych ho nepustil na špacír, a zatímco jsem se

rozmýšlel, co by bylo nejlépe udělat, Ken postoupil kupředu.

„Pane vrchní dozorce," pravil mírně, „přijel jsem sem jenom proto, abych trochu užil prázdnin a získal nějakou praktickou představu o lesnictví. Prosím, buďte tak laskav a prohlédněte si mé doporučující dopisy."

Ken mu podal dopisy s washingtonskou pečetí a Birch vytřeštil oči. A co víc, když dopisy přečetl, jeho chování se výrazně změnilo, a dokonce i na mne se díval se stínem překvapení.

„Ach – ano – pane Warde, to bude v pořádku. Víte – já jen – musím si dát obzvláště záležet na jízdních hlídkách a na tom všem. No ale všechno, co mohu pro vás udělat, udělám rád."

Kenovy dopisy musely být pěkně působivé a vskrytu jsem se radoval, když jsem viděl starého Birche poněkud usazeného. Výsledkem toho bylo, že Ken dostal povolení pohybovat se volně po Coconině, potulovat se, kde se mu zlíbí, a pobývat s lesníky ve službě, jak dlouho jen si přeje. Odešli jsme z kanceláře velmi potěšeni.

„Teď si zajdeme do koralu a prohlédneme si nějaké mustangy," navrhl jsem.

Podle Kenovy tváře jsem poznal, že myšlenky se mu ještě jednou vrátily k mustangovi, který si vyšlapal cestičku k jeho srdci. Ale neřekl jsem nic. Chtěl jsem, aby jeho překvapení bylo dokonalé. Jim a Hal se k nám připojili a společně jsme kráčeli po ulici. Kanab byla vesnička s několika krámy, kostelem, školou a pár chalupami. Můj příbytek byl v jedné z těchto chalup právě na konci ulice a tam také, vzadu za stodolou, byl koral. Když jsme zahnuli kolem rohu kůlny, uviděli jsme černého mustanga. Celý se leskl jako hedvábí, dlouhá hříva mu vlála, jak se vzpínal, zvedal nablýskaná kopýtka. Rozhodně vyhlížel velmi hrdě. Byl jsem si jist, zeje to proto, že jsem ho tak důkladně vyhřebelcoval a vy kartáčoval.

Ken se zastavil, jako by zkameněl, a vytřeštil oči. A mustang, ten se opravdu snažil přelézt přes ohradu. Poznal Kena ještě dřív, než Ken poznal jeho.

„Ach Dicku!" vykřikl Ken.

Potom položil obě ruce na nejhořejší kládu ohrady a jediným skokem se přehoupl přes vrata.

KŘÍDLÁK

Těšilo mě, když jsem viděl, jak se Ken Ward mazlí s tím malým černým mustangem. Lesák musí mít vřelý cit pro koně. No a Kenův mustang si na Kena pamatoval, nebo jestli si na něho nepamatoval, tak to jistě byl ten nejpodvodničtější kůň pod sluncem.

„Je pěkný a vypasený – je v bezvadné formě," chválil Ken mustanga a hladil ho po celém těle. „Je vidět, že se moc nenadřel."

„Byl šest měsíců na našich zimních pastvinách," odpověděl jsem. „Dnes ráno jsem ho nechal přivést, a když mu kovář přiřízl kopyta a okoval ho, vzal jsem si ho do parády já."

„Kene, já chci taky nějakého mustanga," ozval se hlasitě Hal.

Seděl nahoře na plotě koralu, plně zaujat vzhledem a chováním Kenova jezdeckého koně.

„No, Špunte, jenom nevyskoč z kůže," řekl Ken. „Dostaneš ho. Vždyť jsi právě před půlhodinou přijel."

„To už je dost dávno. Myslíš, že tady budu postávat a dívat se, jak ty máš poníka, a sám nebudu mít nic?"

„To je mustang, ne pony," opravil ho Ken.

V této kritické chvíli přijel Purcell, majitel domku a koralu, a já jsem se s ním dal do hovoru o koni pro chlapce a o nákladních koních, které budeme potřebovat na naší výpravě.

„No, naproti ve ohradě, kde koně napáJime, je houf mustangů. Některý jsou dobrý – a všichni jsou řácky divoký. Ale pokaváď jde vo nákladní koně – to mě jaksi zaskočilo," řekl Purcell nejistě. „Musím jet do Lundu pro obilí a pro zásoby, a svý soumary potřebuju. Přenechám vám jednoho toho velkýho kaštanovýho hřebce."

„Přece nemyslíte toho neřáda Marka?" tázal jsem se pochybovačně.

„Jistěže. Je docela dobrej, když se s ním zachází mírně. Nevím sice, jak snese nákladní sedlo – nebo vůbec nějaký sedlo –, ale něco na něho snad naložíte."

„Jestli pro nás nemůžete udělat nic lepšího, budeme ho muset vzít," odpověděl jsem. „Taky potřebuju nějakého dobrého mužského, co by se

staral chlapcům o koně.“

„Najměte si toho Indiána. Zrovna je tady a je to ten nejlepší člověk, kterej dokáže najít vodu a trávu v tyhle poušti ...“

„Myslíte Navvyho? Ano, to by bylo terno, kdybychom ho získali, ale Jim a Hiram Bent, ti Indiány nenávidí.“

„Leslie, nevím vo nikom jiným v celý vesnici. Je zrovna doba, kdy se bahněj ovce, a každá ruka je dobrá. Raději si toho Indiána vemte, protože ten vám ušetří spoustu plahočení.“

„Udělám to, Purcelli. Časně ráno sbalíme a vyrazíme. No teď vezměte toho chlapce tamhle do koralu a vyberte mu koně.“

„Pojď, mládenče,“ řekl Purcell Halovi. „Pojď, podíváme se, jaký máš voko na koně.“

Hal seskočil z ohrady a šel s Purcellem k druhému koralu. Jim vyrazil za nimi, ale Ken ho zadržel.

„Přátelé,“ začal Ken, „než se pustíme dál, chci vám něco říct o svém bratrovi. Ten vám je divoký jako zajíc březňák. Nejsem si jist, ale mám podezření, že zhltal spoustu knih o Divokém západě. Naši doma mu dělali pomyšlení a myslím, že ho rozmazlili. Tatínek je na Hala svým způsobem pyšný. Chlapec je bystrý, rychlý jako ocelová past, a přitom je to nejlepší, nejpoctivější dítě pod sluncem. Ale má ďábelský sklon vyvolávat nesnáze a dostávat se do bryndy. To by bylo dost zlé tam doma, že? A já jsem ho musel vzít na Západ!“

„Rozhodně jsem rád, žes ho přived,“ poznamenal Jim.

„Já jsem taky rád, Jime, dokud nepomyslím na Halovy zvláštní sklony – pak se děsím. Ten kluk dokáže spískat víc nemožných, nepředstavitelných situací než kterýkoliv jiný kluk na světě. Hal si představuje, že všechno dokáže levou rukou. A co horšího, vždycky má odvahu to zkusit, a abych vám pravdu řekl, ještě nikdy jsem neobjevil nic, co by nedokázal.“

„Umí jezdi na koni?“ zeptal jsem se. „Jezdit! Ten umí jezdit a stát přitom na hlavě! Tedy, Dicku a Jime, chtěl bych, abyste se o Hala starali ze všech sil, ale rozumějte, nechci na vás shodit odpovědnost za jeho blaho a bezpečnost. Zodpovědnost spočívá na mně – udělám pro něho, co bude v mých silách. I když jsem si hrozně přál mít Hala s sebou, radil jsem otci a přemlouval jsem ho, aby ho nepouštěl. Ale tatínek si myslí, že ten špunt dovede všechno udělat daleko lip než já. Řekl mi, že kam můžu já, tam může i Hal. Takže se musíme připravit na to, že po celou výpravu ze strachu nevyjdeme.“ Křik z druhého koralu upoutal naši pozornost. „Poslyšte, Leslie, pojďte sem!“ volal Purcell. Přeběhli jsme na druhou

stranu, proklouzli několika brankami, a když jsme se prodrali mračnem prachu, spatřili jsme uprostřed koralu Hala, jak drží za hřívu krásného mustanga.

„Leslie, ten mládenec si vybral Křídláka, toho nejhoršího pinta jakej kdy přišel z Buckskin Mountain," prohlásil Purcell. „A říká, že žádnýho jinýho mustanga tady nechce a taky neveme."

„No prosím! Co jsem ti říkal, Dicku? A teď ta legrace začne! Chacha!" vzkřikl Ken.

„A co je na tom zlého, Purcelli? Ten strakáč vypadá docela pěkně a správně," řekl jsem.

„Je to pěknej kůň," připustil Purcell. „Dovede výborně šplhat a předčí kdejakýho koně široko daleko. Jenže se na něm nedá jezdit, pokud si to zrovna sám nepřeje. Nedá se říct, kdy si co umane. Ne že by byl jankovitej – není to žádnej broncho[1], ale když se mu zachce, splaší se, a pak ho dokáže zvládnout jenom nějakej Navajo. Jak říkám, není to kůň pro žádnýho zelenáče."

Zatímco Purcell hovořil, bedlivě jsem Hala pozoroval a viděl jsem, že ačkoliv se zabýval Křídlákovou lesklou hřívou, slyšel každé slovo. A když vzhlédl, byl jsem přesvědčen, že Purcellova slova jej naprosto utvrdila v jeho rozhodnutí. Chlapec na mne vrhl ostrý pohled, hluboký jako moře. Rozhodně to nebyl chlapec docela nezkušený nebo ukvapený, a třebaže ve mně vzbuzoval jakýsi neklid, začínal se mi líbit.

„Špunte, nechceš mého mustanga?" zeptal se Ken.

„Ani nápad," odpověděl Hal. „Pojedu na Křídlákovi a vyklepu duši z tebe i z tvého mustanga."

Poslal jsem Purcella pro sedlo a on je okamžitě obstaral a Křídláka osedlal.

„Když vidím, mládenče, jak ses na toho pinta upíchnul, tak dobrá," povídal Purcell, když zapínal sedlový řemen.

Hal pohlédl zpříma na rančera.

„Pane Purcelli, doma jsem měl poníky a dovedl jsem na nich jezdit. Ale tohle je pro mě něco nového. Nedal byste mi pár rad?"

To mě náramně potěšilo. Ať byl Hal jakýkoliv, rozhodně nebyl hlupák. Zpozoroval jsem, že Jim Williams má výraz tak blízký vzrušení, jak jen to bylo u toho chladného Texasana možné. Snad v duchu toho mladíka vážil stejně jako já. Zdálo se, že i Purcellovi se chlapcova otevřenost líbí.

„Nevím, jestli ti můžu moc poradit," pravil. „Hlavně se musíš snažit,

[1] Divoký nebo polozkrocený kůň, nejčastěji mexický

aby ses udržel v sedle, to je všechno. Drž v třmenech jenom prsty nohou, abys je moh rychle vytáhnout. A tiskni koně kolenama, co ti síly stačí... Počkat! Dávej pozor, kam jedeš... Tak!“

Hal se pevně usadil v sedle. Křídlák hryzl udidlo a otáčel hlavu, pak jí pohodil, náhle zvedl zadní kopyta a nezvedeně vyhodil. Rozběhli jsme se a vyšplhali se na plot koralu. Když jsme se obrátili, strakáč se spustil zpět na všechny čtyři a zaujal bojovnou pozici. Sklonil hlavu, nahrbil hřbet a s překvapující rychlostí začal vyskakovat všema najednou a shodil Hala jako peříčko. Chlapec dopadl na zem, až to žuchlo, a pomalu se zvedl, značně otřesen. Pak šel k mustangovi, který teď klidně stál.

Malý houf vesničanů, hlavně kluků, se shromáždil, aby viděl tu legraci, a někteří z kluků měli chuť dělat poznámky na Halův účet. Jeden z nich, známý darebák, vstrčil hlavu mezi trámy vrat a k ohromné radosti ostatních kluků na Hala posměšně pokřikoval. Hal na něho chvilku hleděl, ale nic neříkal. Tím si kluk začal ještě víc troufat a vyšplhal se na ohradu, odkud vykřikoval další poznámky.

„Pane Purcelli,“ řekl Hal rančerovi, „na to jsem nebyl připravený. Nečekal jsem to. Jak s ním mám zacházet? Doma jsem měl ve zvyku poníkovi lichotit, být na něj hodný.“

„Nakonec se to dycinky nejlíp vyplatí, bejt na koně slušnej,“ přisvědčil Purcell. „Buď na něho laskavěj, ale pevnej, a užívej ostruhy.“

„Já nemám ostruhy. Nikdy jsem je nenosil.“

„Tady je budeš potřebovat.“

Hal znovu nasedl na strakáče. Křídlák se zatočil dokolečka, vzepjal se, vztyčil se na zadní, předními kopyty zahrabal ve vzduchu, zafrkal a pak se spustil dolů a začal běhat dokola koralu. Nabíhal proti plotu, zpomaloval, dělal krátké skoky a zároveň vyhazoval. Pak znovu zaujal bojovou pozici a sklonil hlavu.

„Pozor, Špunte!“ zvolal Ken.

Všichni jsme varovně vykřikli. Hal byl připraven a pár vteřin se udržel v sedle, zatímco pinto vyskakoval všema čtyřma najednou a zvířoval prach v koralu. Ale nový pohyb – jakési vyhození do strany – vymrštil Hala proti plotu, takže zůstal chvíli ležet. Byl to tvrdý pád, ale hoch vstal. Na bradě se mu začala ukazovat boule a krev, i ruce měl krvavé.

„Heleď, zrzku,“ zvolal drzý kluk, který obveseloval kamarády tím, že si dělal z Hala legraci. „To neumíš jezdit lip? Hahaha! Ty vůbec neumíš jezdit! Zrzku! Zrzku!“

„Poslyš, ty chytráku, a ty na něm umíš jezdit?“ zeptal se Hal chladně.

„To se vsadím, že jo!“

„Slez dolů a ukaž mi to. Nevěřím ti.“

Chlapec se díval na Hala poněkud pochybovačně. Hal vypadal velmi zaujatě, velmi přátelsky, ale měl studené a tvrdé oči. Chlapec ze Západu zaváhal, a konečně dohnán k tomu posměšky ostatních kluků, seskočil z plotu. Vhoupl se do sedla a objel na Křídlákovi koral kolem dokola. Držel se snadno v sedle, zatímco strakáč prováděl své kousky, a vcelku předvedl jízdu, nad níž by většina chlapců z Východu zezelenala závistí.

„Dovedeš na něm jezdit. Mýlil jsem se. Myslel jsem, že to nedokážeš,“ řekl Hal a pomalu se blížil k chlapci, který slézal z koně. „Jsi výborný jezdec.“

Náhle na kluka skočil, a v témž okamžiku Ken vykřikl a svezl se dolů z plotu. Já sám jsem byl příliš překvapen, než abych se mohl pohnout. Jim Williams otevřel ústa a v tichém nadšeni přihlížel.

Hal přitiskl mladíka k plotu a tloukl ho.

„Já ti dám, nadávat mi do zrzků a zelenáčů a nemehel!“ křičel Hal a pěsti mu jen lítaly.

Pak k nim doběhl Ken, Hala odtáhl a zachránil zmateného hocha, který už krvácel z nosu.

„Já to věděl, Dicku, já to věděl,“ pravil Ken, když vyváděl kluka ze vrat. „Hned jak Hal požádal toho chlapce, aby se svezl na mustangovi, jsem věděl, co se stane, ale nedostal jsem ze sebe ani slovo. Hal mě vždycky připraví o řeč.“

Williams se tak otřásal smíchy, že až rozdrnčel nejvyšší kládu ohrady, a Purcell přímo řval. Kdyby se na Kenově obličeji nezračila hanba a rozpaky, byl bych se sám rozchechtal. Vždyť ten prostořeký mladík si už dávno vysloužil mou nepřízeň a s gustem jsem sledoval, jak dostává splátku na to, co si právem zasloužil.

Pak jsem uviděl Hala, jak se skrz plot dívá na všechny ty cizí kluky. Rozhodně měl v sobě tu nejchladnokrevnější odvahu, jakou jsem kdy viděl.

„Já jsem se nenarodil v sedle, víte?“ řekl. „Přesto se vsadím, že za měsíc budu jezdit právě tak dobře jako každý z vás. Ale jednu věc můžu udělat rovnou teď – tak ať mně už žádný z vás neřekne zrzku.“

„Hale, buď zticha a pojď odtud,“ zavolal Ken.

„Za nic na světě,“ odpověděl Hal obratem. „Zkrotím toho mustanga s železnou hubou, nebo – nebo...“

Hal větu nedokončil, ale jeho vzezření bylo dostatečně výmluvné.

Jim Williams zvolna seskočil z plotu do koralu. Zatímco si sundával

ostruhy, pohlédl na Kena a zamžoural očima.

„Podívej, Kene, ty naděláš kolem svýho mladšího bratra takovýho povyku. Přenech mi ho.“

Tahle Williamsova slova mi nezměrně ulevila, a ačkoliv Ken pořád ještě vyhlížel pochybovačně, v jeho překvapeném pohledu bylo mnoho radosti a vděčnosti.

Jim se odloudal doprostřed koralu, pohupuje svými ostruhami.

„Špunte, počítám, že ty a já bysme se měli spunktýrovat, pokud jde o ježdění na pintech a o všechny ty drobnosti, co patřej k západnickýmu životu.“

Jim změnil délku řemínku u ostruh a podal je Halovi.

„Nandej si je,“ řekl. „Počítám, že pro tebe jsou moc dlouhý, a možná ti při chůzi budou podrážet nohy. Ale jsou to pravý, co na koňským hřbetě potřebuješ.“

Hal si ostruhy připjal a udělal pár nemotorných kroků, při nichž velkými kolečky na ostruhách kopal do země.

„Pro mě budou právě tak zlé jako pro koně,“ poznamenal.

Jim uchopil Křídláka, přitáhl mu podpěnku u sedla, zkrátil třmeny, a když mu sundal ohlávku, pustil ho.

„A teď, Špunte, poslouchej. Tydle západňácký koně a mustangové umějí člověka odhadnout a umějí využitkovat každou vejhodu, co nad ním mají. Musíš bejt z půlky kůň, abys poznal všecky jejich kousky. Malér s tebou teďka byl v tom, že Křídlák viděl, že se ho bojíš. Nesmíš připustit, aby todle kůň poznal. Musíš bejt přirozenej, nenucenej a pevnej. Musíš bejt pánem. Vem si ohlávku a jdi ke Křídlákovi z levý strany. Už nikdá se nepokoušej nasedat na koně z pravý strany. Nelichoť mu, ale taky na něho nekřič. Když něco řekneš, tak to taky musí platit. Jak ho dostaneš do rohu, jdi rovnou k němu, ani moc rychle, ani moc pomalu, a nandej mu ohlávku, jako kdybys to dělat celej život. Až mu ji nandáš, přetáhni mu otěže přes hlavu a rozumně je přitáhni. Drž je levou rukou a zároveň se ho důkladně chyť za hřívu. Vytoč třmen, vsuň do něj špičku levý nohy, pravou rukou se chyť hrušky sedla a nasedni. Pak se rozjeď a ukaž mu, kdo je pánem. Když bude chtít ject tudle, přiměj ho, aby jel támdle. Neboj se vrazit do něho ostruhy. Seš na koně moc jemnej. S tím v tomdle kraji nic nepořídíš. Tydle koně z šalvějovejch křovin nejsou jako koně na Východě. Umiň si, že ho teďka zvládneš. On to pozná. A jestliže bude vyskakovat všema čtyrma, bodej ho ostruhama, dokud nepřestane nebo dokud tě neshodí. A jestli tě shodí, zvedni se a pusť se za ním znovu.“

„Dobrá,“ odpověděl Hal klidně, sebral ohlávku a šel ke Křídlákovi.

Strakáč se otočil a sledoval Hala tak zvědavě, jako kdyby opravdu slyšel rady, které mu Texasan uděloval. Snad zaslechl cinkot ostruh a věděl, co to znamená. S od-frknutím vyskočil a rozběhl se kolem koralu. Hal mu pomalu odřezával cestu a nakonec ho dostal do rohu. A tady Hal dokázal, že dovede poslechnout trenéra právě tak ochotně jako Ken. Přikročil přímo k pintovi, nasadil mu ohlávku a rychle, odhodlaně naskočil.

Pak Křídláka pobodl ostruhami. Pinto se rozběhl, a jak se hnal, rozvířoval prach a písek. Ostruhy se mu nezamlouvaly, a tak divoce vyrazil. Hal byl teď v sedle jistější. Nebyla to ani tak sebedůvěra, jako spíš zoufalství. Snad mu také zkrácené třmeny umožňovaly pevnější stisk nohou. Každopádně jel půvabně a zdálo se mi, že se dobře drží. Přitahoval Křídlákovi otěže, a když ohnivý strakáč odfrkával a pohazoval hlavou a dával přednost vlastní cestě, dotykem ostruh jej ovládal. Takto objel Hal s kříd-lákem kolem plotu koralu, křížem krážem přes otevřený prostor a podle přání úspěšně měnil směr. Když potom koni polevil, strakáč se otočil, roztáhl nohy a pokusil se sehnout hlavu.

„Zvedni mu hlavu!“ vykřikl Purcell.

„Teď přišla ta pravá chvíle, Špunte!“ dodal Jim Williams. „Pobodni ho ostruhama!“

Hal nemohl pintovi zabránit, aby sklonil hlavu a začal vyskakovat, ale podařilo se mu použít dlouhých ostruh. To změnilo situaci – Křídlák se zarazil. Zdálo se, že není schopen řádně se rozpálit. Musil toho nechat, vyrazil, ale pak znovu zaujal bojovnou pozici a zase zkusil vyskakovat všema čtyřma.

„Nepovol, Hale!“ vykřikl jsem. „Jestli se teď udržíš v sedle, zvládneš ho!“

Všichni jsme křičeli a Ken Ward poskakoval kolem a riskoval, že ho divoký pinto porazí. Hal se držel jako klíště. Byly chvíle, kdy v sedle kolísal, nakláněl se na jednu a na druhou stranu a zase vysoko nadskakoval. Jednou jsme si byli jisti, že strakáč zvítězí, ale Hal se šťastně a nádherně vrátil do sedla. A potom se postupně pohupoval čím dál tím jistěji, lehčeji, zatímco Křídláka vyskakování a pobodá vání vysílilo.

Purcell vskočil do koralu a začal odhazovat závory na vratech.

„Teďka s ním vyjeď, Špunte!“ vykřikl Jim. „Důkladně a tvrdě ho prožeň! Ukaž mu, kdo je pánem!“

Křídlák nechtěl opustit koral, a tak mu Hal přitahoval otěže, až zvedl přední kopyta. Další dotek ostruh – a strakáč vyrazil z brány. Hal ho pobízel ostruhami a hnal ho po cestě.

Pozorovali jsme, jak Křídlák běží rychleji a rychleji, postupně se uklidňuje do pravidelného chodu, až nakonec přešel do volného klusu.

„Ten pinto má křídla, jen co je pravda," poznamenal Jim. „Purcell ho pojmenoval celkem správně A mezi náma, ten špunt není v sedle žádnej nemotora. Hned napoprvne toho čertovskýho koně nezlomí, ale bude na něm moct jezdit. Takže mužem vyrazit."

ODJEZD DO COCONINY

Navajský Indián, jehož jsem Purcellovým prostřednictvím najal, se ukázal až příštího rána, když jsme balili. Byl to divoch z pustiny, s měděnou kůží, havraními vlasy a jiskrnýma očima. Když Ken a Hal dosnídali, vyvolal jsem je z chalupy, aby se seznámili.

„Tady, chlapci, potřeste si rukou s Navvym. Tohle, Navvy, je velký bratr, a tohle malý bratr."

„*Me savvy* – já rozumět," řekl Indián a napřáhl ruku ke Kenovi: „Brýden."

Pak se otočil k Halovi: „Brýden."

Hal napodobil Kena a nesměle si s Navvym potřásl rukou. Bylo na něm vidět, že je na rozpacích a zjevně zklamán. Nepochybně měl v hlavě představy malebných Indiánů s pérovými čelenkami, jak si je vytvořil podle příběhů z Divokého západu. Po pravdě Navvy by byl zklamáním i pro naprosto neromantického chlapce, natož pak pro hocha s takovou obrazotvorností, jako měl Hal. Navvyho schlíplý klobouk, roztrhaná košile a džínsy – odložený oblek nějakého bělocha –, to byly věci, které Hala zklamaly. A tak jsem viděl, že se opět obrátil ke svému pintovi. Nové sedlo a uzda, ostruhy, chaparaios – ochranné kožené nohavice –, laso, polní láhev, bičík, puška v pouzdře a nůž na stahování kůží, to vše spolu s ohnivým Křídlákem ho uspokojovalo a okouzlovalo.

„Na kterým koni pojede Indián?" zeptal se Purcell.

„No, může si vylézt na hřebce," odpověděl jsem.

Purcellův hřebec Marek byl nádherný hnědák, velmi těžký a se silnou kostrou. Na hřbet jsme mu připevnili přikrývku a přes to jsme přivázali pár pytlů ovsa. Ostatní nákladní koně byli naloženi vším, co mohli unést.

„Vylézt si na něho může, počítám, ale zatraceně brzo bude dole," poznamenal Purcell suše.

„Pak mu nezbyde, než jít pěšky," odpověděl jsem.

„To bude nejlepší," řekl Purcell s velkou úlevou. „Leslie, dávejte na Marka pozor. V Kaňonu narazíte na zatraceně mizerný stezky, kde spousta koní uklouzla a slítla. Nepohánějte Marka ani ho netáhněte. Jenom s ním

zacházejte laskavě.“

„Dobrá, Purcelli, budeme opatrní ... Kupředu, hoši! Vyjíždíme pozdě, a k nejbližší vodě máme padesát kilometrů.“

Vedl jsem výpravu a před sebou jsem hnal nákladního koně. Pak šel Navvy, který vedl Marka. Ken jel třetí a Jim, bedlivě pozorující Hala a strakáče, uzavíral zadní voj.

Pár kilometrů dobré cesty mezi Kanabem a Fredonií, což je jiná malá vesnička, jsme jeli lehkým klusem a urazili jsme tu vzdálenost za něco víc než za hodinu. Za Fredonií jsme narazili na stezku a sjížděli jsme stále níž a níž mezi červené naplaveniny a přes roviny porůznu porostlé šalvěji. Začalo být vedro a prašno. Kolem poledne jsme dojeli k prvnímu povlovnému zvlnění zvedajícího se hřebene a od té chvíle jsme stále stoupali. Kolikrát jsem se ohlédl zpátky, tolikrát jsem viděl, že Hal má se svým pintem problémy. Jednou Křídlák, jako by opravdu měl křídla, přeletěl přes rovinu a shodil Hala do šalvěje. Navvy měl už dost chůze a vyšplhal se na pytle s obilím, které byly naloženy na Markovi, ale moc dlouho tam nezůstal. Pak byly potíže s mým nákladním koněm, který se vyděsil chřestýše a sešel ze stezky. Čas míjel rychle, jako vždycky míjí, když je člověk na cestě, a kolem třetí hodiny jsme dorazili k prvním cedrům. Odtud jsem viděl, že naše výprava je roztažena přes kilometr daleko. Navvy zrovna v té chvíli jel na Markovi, zato Ken kulhal před svým mustangem a Hal přesedal v sedle ze strany na stranu a přenášel váhu z nohy na nohu. Chlapci začínali být z jízdy celí obolavělí.

Slunce zapadalo, když jsme dorazili do horní části rokliny Nail Gulch. Tady nás očekával pramen a chata a také trochu pastvy pro koně.

„Mám zchromlé koleno,“ stěžoval si Ken. „A to jsem si myslel, že jsem v dobré formě.“

„Ať jsi jak chceš otužilý, bude to trvat tři dny a možná i víc, než se oblomíš,“ odpověděl jsem.

Hal se přivlekl až za Jimem. Spadl ze svého pinta, jen sebou žuchl, a opřel se o cedr.

„Páni, jestli tohle není senzační! Kene, podívej se na ty skály!“

Netrvalo dlouho a Jim a já jsme vybalili, připravili v chatě oheň, upekli placky a přichystali dobrou večeři. Navvy zavedl koně k vodě, svázal jim přední nohy a pustil je. Potom jsme pojedli. Ken a Hal byli navýsost šťastni, ale byli příliš unaveni, než aby byli veselí. Když se setmělo, oba již spali a Hal sebou zmítal, jako by měl divoké sny.

Za rozbřesku mě probudil Navvy, který přiváděl koně. Začalo se ukazovat, že Indián bude vítaným přírůstkem naší společnosti. Hledat ráno

koně bývala moje práce, a někdy práce dlouhá a svízelná. A Jim, který se vymotal z přikrývky a mžoural očima, ospale protáhl:

„No, na Indiána je to docela dobrý, docela dobrý!“

Hoši nás zaslechli a vstali, svěží a dychtiví, ale tak ztuhlí, že se stěží mohli narovnat. Za hodinu jsme posnídali, zabalili a byli jsme v sedle. Toho rána se nezdálo, že by Křídlák byl příliš bujný.

„Chlapci, dneska dostanete důkladně do těla, jen co je pravda,“ povídal jsem hochům. „Jeďte, jak dlouho to vydržíte, pak zase kousek jděte... Pojďte sem! Podívejte se na druhou stranu rokle. Vidíte tu dlouhou, černě vroubenou čáru se skvrnami sněhu? To je Buckskin Mountain. Dnes večer budeme tábořit pod borovicemi. A Kene, na Buckskinu jsou takové borovice, že borovice na Penetieru jsou proti nim učinění trpaslíci.“

Vyrazili jsme a pak se začala dlouhá, únavná, nezajímává jízda. Rokle Nail Gulch byla úzká a neposkytovala žádnou vyhlídku. Nízké pusté kamenné stěny a cedrové svahy se táhly kilometry a kilometry daleko. Celou cestu jsme stoupali, ale až do oběda to nebylo patrné. Musel jsem se smát, když jsem viděl, jak Ken a Hal padají ze sedel, chvíli pokulhávají a pak znovu unaveně nasedají, aby co nevidět představení zase opakovali. Vzduch zchladl, takže bylo docela příjemné mít rukavice.

Kolem třetí hodiny se začaly stěny rokle ztrácet a my jsme dorazili k prvním borovicím. Nebyly velké a byly roztroušeny po rozšiřující se rokli, ale jak jsme se šplhali po stezce výš, bylo jich stále víc a víc. Když jsme vyjeli z rokle do lesa na rovině, zahalovaly nás první stíny noci.

Tu a tam probleskovaly šerem sněhové ostrůvky. To vyřešilo problém vody, takže jsme se ihned utábořili. Plápolající oheň nás brzy zahřál. Důkladně jsme povečeřeli – slaninu, horké placky, kávu a nakládanou zeleninu. Ken a Hal byli tak unavení a obolavělí, že se sotva mohli hýbat, ale jejich chuť k jídlu to neovlivnilo. Potom jsme seděli u táborového ohně.

To už les ztmavl a vítr burácel mezi borovicemi. Pro Kena to nebylo nic nového, ale na Halovi bylo vidět, co to pro něho znamená. Domníval jsem se, že je dokonce vnímavější než Ken, ale nedával své city tolik najevo. Zdálo se, že Hal je zamlklý chlapec, ale možná, že si jenom na nás ještě nezvykl, a proto toho moc nenamluvil. Věděl jsem, že se mu v hlavě honí nádherné myšlenky. Velké oči mu planuly. Pozoroval táborový oheň a pohlížel do temného lesního šera a pak zpět na Jima a potom na netečného Indiána. Naslouchal větru a zvonkům koní.

„Kde máme stan?“ zeptal se náhle.

„Nespíme ve stanech,“ odpověděl Jim. „Roztáhneme si celtu...“

„Co je to?“

„No, celta, víš, je velkej kus plátna. Takovou celtu roztáhnem na zem, zabalíme se do dek a druhej konec celty přetáhnem přes sebe.“

Za chvíli Hal znovu prolomil mlčení. Trhl sebou a bez dechu se zeptal:

„Něco slyším, co je to?“

Chvíli jsme naslouchali, zatímco oheň popraskával. Burácení větru mezi borovicemi na chvilku přestalo a tu se ozval zdaleka z lesa divoký, pronikavý štěkot.

„To je kojot, Špunte,“ odpověděl Jim a pleskl Hala po koleně. „Nevzpomínáš si, že jsem ti vykládal o kojotech? Poslouchej!“

Hal toho večera už nepromluvil, ale když jsem byl ospalý a chystal jsem se ulehnout, stále ještě seděl, čilý, soustředěný, a pozoroval podivný a divoký les. Bylo radost vidět ho, když se Navvy zabalil do přikrývky, obrácen nohama k ohni.

„Já ospalý,“ řekl Indián.

To bylo jeho „dobrou noc“.

Tu noc jsme měli s Kenem společné přikrývky a celtu a Ken spal, ani jednou se neobrátil. Když se rozbřeskl šedivý úsvit, byl jsem už vzhůru a rozdělával jsem oheň. Jim zíval ze svého kutlochu a oba chlapci dál spali. Ráno bylo studené. Bílý mrazík postříbřil sporou trávu. Záhy jsme uslyšeli v dáli zvuky, zněly stále silněji a zrychlovaly se. Brzy se objevili koně – Navajo jel na jednom z nich -as dusáním kopyt a zvoněním zvonků se hnali do tábora. To chlapce probudilo.

„Teďka si pospěš, Špunte,“ řekl Jim Halovi. „Jestli sebou nehodíš, o něco přijdeš.“

„Au, jsem celý rozbitý!“ zvolal Ken. „Brrrrr! To je ale studený vzduch! Jak je ti, Hale?“

„Cítím se úžasně,“ odpověděl mu bratr. Ale všichni jsme viděli, že Hal stěží může vstát, a když vstal, že mu působí zoufalou námahu navléci holínky.

„Kde je nějaká voda na mytí?“ zeptal se.

„Poslož si sněhem tamhle ze závěje!“

Myslel jsem tím, aby si Hal nabral pánev sněhu a rozehřál jej na ohni, ale on mě špatně pochopil. Holýma rukama se vrhl do sněhu. Sníh měl nahoře zmrzlou vrstvu, kterou nemohl prolomit, tak do ní prokopl díru a z té si oběma rukama vyhrabával sníh a myl se. Taková činnost už vyžaduje zmužilosti. Hal vůbec nezareptal, ale potom tak pospíchal k ohni, že Jim si neodpustil, aby na mne poťouchle nezamrkal.

Když vyšlo slunce, byli jsme na cestě. Minuli jsme oblast stříbrných smrků, projeli jsme dlouhou osikovou úžlabinou a pak jsme vjeli do

hnědého průseku mezi velkými borovicemi Buckskinského lesa.

„Bože, Kene, já jsem nikdy dřív neviděl opravdový les!“ vydechl Hal.

„Hoši, mějte oči na stopkách a dívejte se po vysoké a po kojotech,“ řekl jsem.

Měl jsem v úmyslu přivést Kena a Hala až k okraji Velkého kaňonu bez upozornění. Chtěl jsem, aby se tato nádherná podívaná objevila před nimi tak náhle a neočekávaně, jako se kdysi objevila přede mnou. Proto jsem se o ní ani nezmínil. Ken byl zasněný, snad znovu prožíval svá dobrodružství na Penetieru. Hal trpěl svýma bolavýma nohama a namoženými klouby, ale byl u vytržení nad obrovskými sukovitými borovicemi a divokými pasekami. Oba hoši na Kaňon zapomněli. Tak jsem jel dál a blažila mě myšlenka, co to všechno pro ně znamená. Slunce rozehřálo jinovatku a modré zvonky vykukovaly z trávy.

„Tamhle je černá veverka s bílým chvostem!“ zvolal Hal.

„Špunte, nikdy v lese nekřič, ledaže bys k tomu měl pádný důvod,“ napomenul ho Ken.

V některých úžlabinách jsme vyplašili tetřívky, ale po vysoké ani stopy. Cesta byla snadná a jeli jsme rychle. Kolem poledne jsem použil malé válečné lsti, kterou jsem si naplánoval, abych odvedl pozornost chlapců od cesty vpřed. Řekl jsem jim, aby po obou stranách důkladně pátrali po vysoké. Opustili jsme stezku a drželi jsme se za hustými skupinami borovic, a tak se mi podařilo přiblížit se ke Kaňonu, aniž to mládenci tušili. Potom jsem objel jalovcovou houštinu a asi dvacet metrů od okraje Kaňonu jsem zvolal:

„Chlapci! Podívejte se!“

CESTA BUCKSKINSKÝM LESEM

Je známo, že silní muži, když náhle stanuli před pohledem na Velký kaňon, vykřikli radostí nebo bázní, rozplakali se, klesli na kolena nebo zkameněli v mlčení. Velmi vážní muži se prý nad ním smáli. Pohled na Kaňon nepůsobí ani na dva lidi stejně, ale neexistuje člověk, na něhož by nezapůsobil mohutně. Zaplatil jsem svou vlastní daň okamžikem posvátné bázně a pak jsem se podíval na chlapce.

Ken vypadal omráčený a bledý a hruď se mu dmula pohnutím. Halová tvář svítila zářivým žárem prudké radosti. Chlapec se na okamžik zajíkl a potom, když Ken začal vyrážet přerývané výkřiky, upadl do kamenného mlčení.

„Nádherné! Překrásné! To je... to je...," to bylo vše, co ze sebe Ken vyrazil.

„Rozhodně to je," přitakal Jim.

Potom jsem chlapcům řekl, že arizonský Velký kaňon je přes tři sta kilometrů dlouhý, dvacet až třicet kilometrů široký a dvaapůl kilometru hluboký. Byla to titánská průrva, v níž skály, náhorní roviny, propasti a útesy ležely pohřbeny v purpurovém oparu, průrva podivuhodná a tajemná, která jako žádná jiná na světě dovedla uchvátit srdce člověka. Měla zvláštní moc příchozího naráz naučit pokoře a vzápětí probudit jeho odvážného ducha.

„Svět praskl!" vykřikl Hal po chvíli. „Jak vznikl ten – jak vznikla ta strašná díra?"

„O tom si budem povídat a přemýšlet, až uvidíte něco z vrcholků a hlubin Kaňonu," odpověděl jsem.

U našich nohou se rozvírala modrá propast se slabými obrysy svahů porostlých cedry a poledním oparem bylo vidět zářící útesy. O kus dál se vinul temně purpurový kaňon svou nepravidelnou, rozervanou cestou a mizel v prostoru. Ještě dál se zvedaly holé vrcholky a kopule a vysoké skalnaté plošiny spící ve slunečním svitu. Za nimi se tyčila gigantická

náhorní rovina rozeklaného a smělého obrysu. Její žulové stěny na slunci zlatě zářily a les ji lemoval černým roztřepeným pruhem. Stála opodál horských štítů, oddělena od světa skal, strašidelná ve své osamělosti a divokosti.

„Chlapci, to je ta rovina, kde jsou pumy," řekl jsem. „Vidíte tam dole vlevo pod skalní stěnou místo, kde svah spojuje náhorní rovinu s okolní krajinou? To je Sedlo. Tam na nás čeká Hiram Bent se svými psy."

„Ale proboha, jak se tam vůbec dostaneme?" zapochyboval Ken.

„Vedou tam dvě stezky. Jedna vede tady dolů přes okraj, druhá oklikou lesem. My se pustíme po té lesní stezce, protože ta přímá není pro vás, chlapci, bezpečná, dokud se neostřílíte. Pojďte, když si pospíšíme, můžeme na Sedlo dorazit před setměním."

S těmito slovy jsem vyrazil do lesa, a protože jsem musel pátrat po málo používané stezce a přidržovat na ní soumary, neměl jsem čas starat se, jak se chlapcům daří nebo co dělají. Věděl jsem, že jízda je pro ně oba velmi namáhavá, a přesto nesmírně zábavná. Abychom se dostali na Sedlo, museli jsme jet dlouhou oklikou. Většinou vedla stezka nahoru a dolů četnými úžlabinami. Svahy byly tak příkré, že jsme museli sjíždět i vyjíždět serpentinami. Dále nám v rychlém cestování překážely houštiny pichlavých trnovníků, zakrslých doubků a černé šalvěje. Přitom jsem zjistil, že hřebec Marek je ten nejlepší kůň, jakého jsem kdy při cestování poznal. Nechtěl sice nést Indiána, ale zato nás vedl a prorážel nám cestu houštinami.

Slunce bylo ještě hodinu nad jihozápadním okrajem, když jsme dosáhli vrcholu úžlabiny, kde se stezka stáčela dolů k Sedlu. Mělká strž s travnatými a křovinatými svahy se prohlubovala a rozšiřovala, až se z ní stal kaňon s mlhavými žlutými stěnami. Byla stále hlubší a hlubší, pak zahnula doleva a vyústila v široký prostor pod velkolepou stěnou náhorní roviny. Zde jsem ucítil oheň, zanedlouho jsem spatřil probleskovat bílý stan a pak jsem zpozoroval sloup modravého kouře. Ozvalo se krátké, ostré a zvučné psí štěknutí. Zastavil jsem a čekal jsem, až mě dohoní Ken. Přišel pěšky, vedl mustanga a kulhal.

„Jen zvesela, Kene," povzbuzoval jsem ho. „Už tam skoro budeme."

„Já jsem veselý, Dicku. Jsem navýsost šťastný, ale úplně oddělaný. A kolikrát jsme s Jimem museli Hala zvedat do sedla, to už se ani nepamatuju. Dicku, co to s námi vůbec provádíš?"

„Za pár dní budeš v pořádku. Chtěl jsem se jenom dostat k cíli. Tamhle je Hal. Kupředu, Hale, držíš se dobře. Už jsme skoro na místě."

„Dicku, slyším psa," řekl Ken dychtivě. „Pospěšte si! Je tu taky cítit

kouř ... Ach! Už vidím Hirama!“

První pohled na starého lovce medvědů, krmícího pod stromem své psy, Kena Warda nesmírně potěšil. Viděl jsem to v jeho zářících očích a slyšel v jeho jásavém hlase. Brzy jsme projeli poslední houštinou do tábora. Psi zuřivě štěkali, dokud je Hiram neuklidnil.

Ken, vzdor své únavě, rychle doběhl k lovci a oba se vřele přivítali.

„Mládenče, pámbu je dobrej. Už léta jsem nezažil takovou radost jako teďka, když tě zas vidím ... No, pořádně jsi zmužněl.“

Hal předstoupil se stejně pátravým zářivým pohledem, jaký prve upřel na Navaje. Avšak tentokrát se nezklamal. Každý chlapec by byl okouzlen nádherným vzezřením starého lovce. A Hal byl víc než okouzlen. Bylo jasné, že Hiramova vysoká postava, blýskavé šedivé oči a drsná, počasím ošlehaná tvář, jelenicová košile a vůbec vše, co se starým lovcem souviselo, odpovídalo představě, kterou si Hal ve své chlapecké mysli vytvořil.

„No tak, hrom do toho!“ řekl Hiram a napřáhl svou obrovskou ruku k Halovi. „Kenův bratr! Už jsem o tobě slyšel, to si piš! Jsem moc rád, že se s tebou setkávám.“ Stín náhorní roviny se k nám doplížil a zastínil tábor. Slunce zapadalo. Byli jsme nějakých tři sta padesát metrů pod okrajem, takže jsme vzhlíželi nahoru na rovinu a také na vrcholky a štíty a západní svahy. Měly růžové a zlaté a červené čepičky a barvy se každým okamžikem měnily. Zatímco jsem vybaloval, zaslechl jsem, jak se Hiram ptá Jima, proč jsme proboha přivedli „toho zatrackaného rudocha“, a Jimova odpověď nenechala nikoho na pochybách o tom, jaký je jeho názor na Indiány. Oba, Hiram i Jim, měli někde v těle olověné kulky, které jim občas bolestně připomínaly, že mají na Indiány pifku.

Po západu slunce se temnota rychle ukládala pod okraj Kaňonu a dávno předtím, než jsme povečeřeli, nastala noc. Pak přišla tichá, přívětivá hodinka kolem táborového ohně, která – jak jsem předvídal – byla pro Kena i Hala zdrojem ryzího blaha.

Zdálo se, že Hiram nijak nepospíchá povídat nám o pumách, či jak se jim také říká, o stříbrných lvech, zato se však náramně zajímal o Kenův roční pobyt na univerzitě, a zvlášť o to, jak se Ken dostal do univerzitního družstva baseballu. Kladl nespočetné otázky a radoval se, když se dozvěděl, že Ken měl úspěchy a že byl zvolen kapitánem mužstva. Potom se zatoulal do vzpomínek a vyprávěl o Kenových dobrodružstvích loni v létě v Penetieru. Nakonec, když ukojil svůj zájem, přivlekl psy, jednoho po druhém, a hravě, třebaže vážně je hochům představil.

„Todle je Princ, bez výjimky nejlepší pes na pumy, jakýho jsem kdy

vycvičil. Má bezvadnej nos, je rychlej a sveřepej. A jestli kdy jaký psisko mělo rozum, tak je to Princ.“

Velký pes, hnědožlutě zbarvený, potvrzoval pravdivost Hiramova prohlášení. Byl mohutně stavěný, v bedrech štíhlý, měl dlouhé běhy a ušlechtilou hlavu s velkými temnými světly.

„Todle je Kudrnáč, ten je pomalej stopař a pořád hraje na čerstvou stopu, a to obojí jsou u psa dobrý vlastnosti. Princ běží rychle a šetří si dech, ale koneckonců to není jeho chyba, jestli se mu při lovu nemůžu udržet v patách. A tudle je Mux-Mux, a ten není k ničemu.“

Ošklivý černobílý pes takto označený vrtěl krátkým prutem a pohladil svého pána prackou, jako by chtěl dát najevo, že vůbec není tak špatný.

„No tak dobrá, Muxi, něco z toho odvolám. Seš dobrej při krmení a taky jsem ještě nikdá neviděl pumu, který by ses bál. A to je zlý, protože jednoho krásnýho dne tě zabijou.

Tudle je Královna, matka mladejch psů, a ta je spolehlivá, ovšem je pomalá, protože kulhá. Tudle je Tříslák, dobrej pes, a todle velký černý psisko, to je Zvoník. Ten bude časem tak dobrej jako Princ, jestli se mi ho podaří uchovat.“

Hiram připoutal každého psa řetězem k blízkým stromkům, a když si pak u táboráku zapálil dýmku, našel si pohodlné místečko.

„No, mládenci, je to zatrackaně dobrý, když vás tak vidím sedět kolem mýho táborovýho ohně. Zejtra pudem nahoru na náhorní rovinu a rozbijem tam trvalej tábor. Je tam v úžlabinách tráva a sníh a je tam spousta jelenů a divokejch koní a mustangů.“

„A jsou tam nějací horští lvi – pumy?“ zeptal se Ken napjatě.

„Právě jsem o nich chtěl mluvit. Můžu vám říct, že jsem jakživ neviděl takovou síť jejich stop jako na týdle náhorní rovině. A to jsem byl jenom na jednom jejím konci. Počítám, že narazíme na největší doupě pum tady na Západě. Víte, na tý rovině nikdo kromě Navajů nelovil, a Navajové pumu nezastřelí. Puma je totiž jedním z jejich bohů. No, jak jsem řek, možná tam narazíme na celej kočičí rod. A mládenci, co byste říkali tomu, chytat je živý?“

„Prima!“ vykřikl Ken.

Hiram obrátil tázavý pohled na Hala. Chlapcovy velké oči, úžasně jasné, se rozšířily a zasvítily.

„Jak?“ zeptal se a hlas mu zněl jako zvon.

„Chytit je do lasa, svázat je,“ odpověděl Hiram. V jeho laskavém, jasném pohledu nemohlo být klamu.

„Takže Ken přece jen nelhal?“ vyhrkl Hal.

„Bráška nikdy nevěřil, že jsem vám pomáhal chytat medvěda do lasa a že tady chceme dělat totéž z pumami,“ vysvětloval Ken.

„Je to pravda pravdoucí, chlapče,“ dodal Hiram. „No, co tomu říkáte? Většina mladíků ráda střílí. Možná přijdete na to, zeje to legrace, zahnat pumy na stromy a pak je zastřelit, ale že je kapánek větší vzrušení, když je stahujete lasem. To sebou člověk musí pěkně hodit. Co by se vám teda nejlíp zamlouvalo – střílet, nebo chytat?“

„Mně by se nejvíc líbilo – chytat je živé,“ odpověděl Hal velmi tichým hlasem.

„No, tak to jsem teda rád. Víte, mně nejde o to vzrušení, i když neříkám, že nerad chytám zvěř do lasa, ale fakt je, že za kůži z takový pumy dostanu deset dolarů, a za živou pumu tři stovky. Takže vy, mládenci, budete mít zábavu, já si přijdu na pěkný prachy a zároveň zbavíme Coconinskou rezervaci tudlectěch potvor. A teďka se zachumlejte, protože jste unavený a zejtra musíme brzo vstávat.“

NA NÁHORNÍ ROVINĚ

Ráno nás Hiram všechny zburcoval, dokud stíny byly ještě šedé. V táboře nastal ruch. Když jsme měli sbaleno a seděli jsme na koních, přichystáni k výstupu na náhorní rovinu, borovice i svahy byly dosud zahaleny šedivým šerem. Hiram nás vedl po stezce zarostlé křovinami. Záhy jsme začali stoupat do tak příkrého svahu, že jsme měli co dělat, abychom se udrželi na koních.

Sedlo byl úzký hřeben stoupající na náhorní rovinu a po jeho vrcholku se klikatila stezka. Po pravé straně houštinou zarostlá roklina směřovala do širého prostoru, kde se začaly objevovat vrcholky a vysoké skalnaté plošiny – mesy. Na levé straně byla propast naplněná smetanově bílou mlhou. Nebylo vidět dolů ani na pět metrů, a přece jsem měl bezpečný pocit, zeje tam Kaňon. Stoupání bylo pro koně obtížným úkolem, protože stezka byla původně vyšlapána vysokou zvěří, ale za necelou hodinu jsme byli nahoře na okraji. V tom okamžiku proniklo trhlinami v převalujících se mračnech mlhy slunce, a tu jsme spatřili za sebou a nad sebou dlouhou, smělou, černou čáru Buckskinu.

Hiram se vydal od okraje roviny nádherným borovým lesem. Snad po třech kilometrech začal starý lovec objíždět krajinu v kruhu a zřejmě hledal určité místo. Zanedlouho se zastavil na krásné mýtině nad roklinou, v níž ležela mohutná návěj sněhu. Tráva na svazích byla dosud slabá, ale na mýtině byla hustá. Sníh a tráva zde vyřešily náš problém vody a krmiva pro koně.

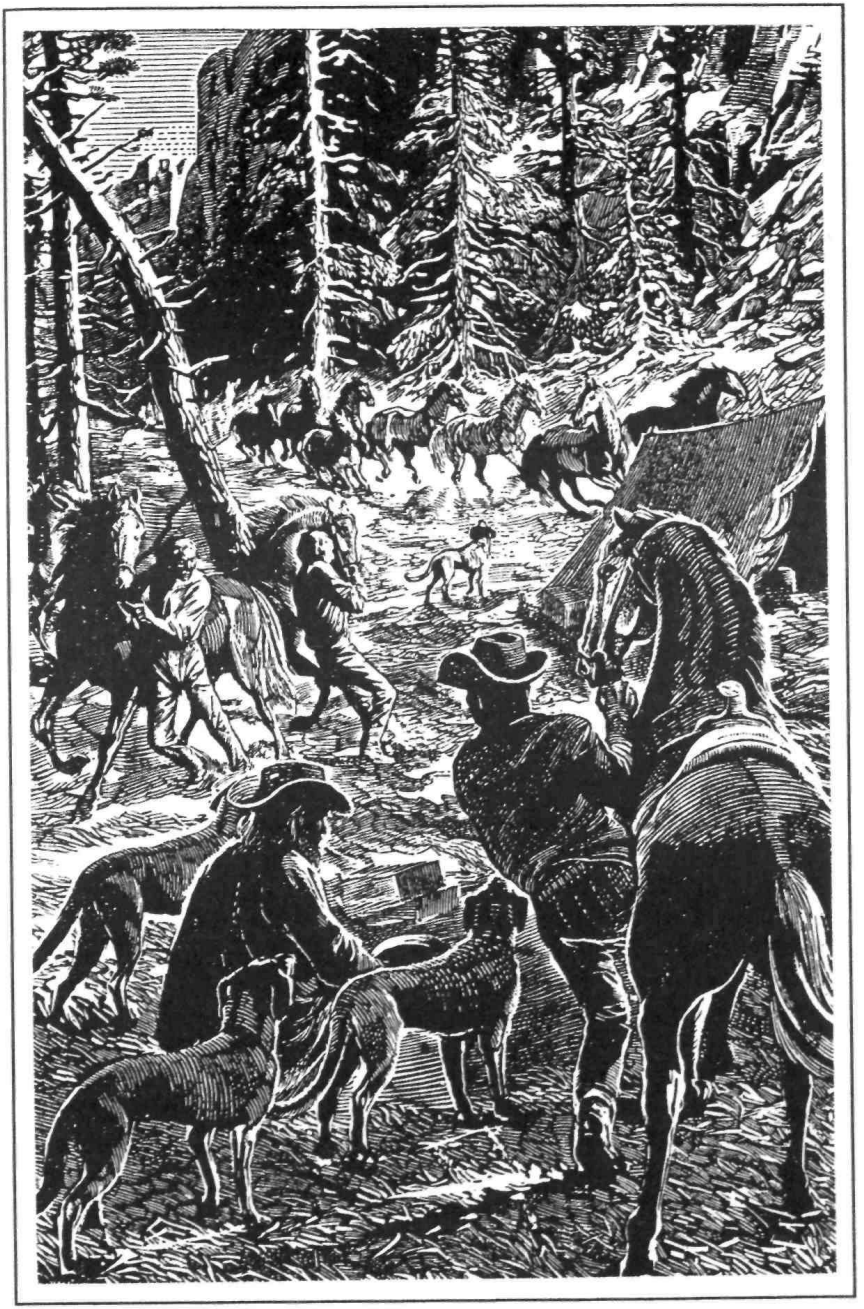
„Tak jsme tady," zvolal Hiram bodře. „Rozbijeme tábor na týdle mýtině, ale trochu dál od tamdletěch borovic na severozápadní straně. Silnej vítr někdy některou z nich vyvrátí."

Všichni jsme byli plně zaměstnáni vybalováním, když nás náhle vyrušilo těžké dunění kopyt na trávě.

„Držte koně!" vykřikl Hiram. „Každej drapněte jednoho!"

Všichni jsme se vrhli k našim odfrkujícím a vzpínajícím se koním.

„Mládenci, dívejte se dobře! Ať vám nic neujde! To je podívaná!" volal Hiram.

Zvuk dunících kopyt jako by se valil rovnou do tábora. Spatřil jsem řadu divokých koní řítících se kolem. Vedl je černý hřebec, a jak běžel nádhernými dlouhými skoky kolem nás, obrátil svou krásnou hlavu, aby se na nás podíval a zafrkal divokou výzvu. Brzy on i jeho stádo zmizeli v lesní temnotě.

„To byl nejkrásnější pohled, jaký jsem kdy zažil!“ vyrazil ze sebe Ken. „Hale, nebylo to prostě nádherné?“

„Teď už ať se stane cokoliv, jsem odměněn za tu namáhavou cestu sem,“ odpověděl Hal.

Sotva několik minut poté Indián celý vzrušený ukazoval nahoru do rokliny. Tlupa velkých jelenů s bílými zrcadly sestupovala dolů a zastavila se asi sto metrů od nás. Pak nehybně stáli s dlouhými slechy vztyčenými.

„Střílet, střílet!“ křičel Navvy.

„Ani ránu, Navvy!“ zarazil ho Hiram.

Indián vypadal ohromeně a zíral střídavě z ručnic na nás a pak na jeleny.

„Jé!“ zvolal Hal. „To jsou krotcí jeleni! Ti jsou krásní, a velcí! Ani zanic bych je nemohl zastřelit!“

„Ne, chlapče, to nejsou krotký jeleni. Jsou tak divoký, že se nebojej. Na tudle tlupu ještě nikdá nikdo nevystřelil. A tydle jeleni, chlapče, jsou kříženci a jistě v sobě mají losí krev. To vysvětluje, proč jsou tak velký. No ale nejsou prostě krásný?“

Psi spatřili tlupu a divoce se rozštěkali. To jeleny vyděsilo, takže odběhli dlouhými, pružnými skoky, jež jsou pro ně tak příznačné.

„Jako by skákali na gumových chůdách,“ poznamenal Hal.

„A teďka se všici pusťme do budování tábora. Napřed postavíme můj stan. Ujišťuju vás, že takovej stan může bejt náramně užitečnej, kdybysme dostali bouřku. A v týdle vejšce – jsme víc než dvaapůl kilometru vysoko – mužem mít chumelenici dnes jak zejtra.“

Netrvalo dlouho a měli jsme pohodlný a hezký tábor. Na vzdálenější straně mýtiny stála skupina malých boroviček a Ken prohlásil, že na nich bude trochu zkoušet lesničinu. Stromky byly slabé a měly jehličí jenom na vrcholcích. Ken prohlásil, že tu skupinu probere.

„No, to je dobrej nápad,“ podotkl Hiram. „Prober je a nechej asi tucet stromků tři metry od sebe. To bude právě to, co potřebuju na přivazování našich pum.“

Stálo za to, vidět tváře obou chlapců při těch slovech. Obzvláště Hal vypadal, jako kdyby snil o nejdivočejším a nejopravdovějším dobrodružství.

Když byla práce hotova, hoši se vrhli na matrace ze suchého borového jehličí a dopřávali si odpočinku. Ale Hiram jim mnoho lenošení nepovolil.

„Sedlejte, mládenci," zvolal, „ledaže byste ovšem byli příliš unavený, než abyste jeli s náma."

A chlapci hned oživli, jak jen jim to jejich bolavé kosti a svaly dovolovaly.

„Leslie, nech Indiána v táboře, aby dával pozor na věci, a my se vydáme obhlédnout terén."

„A on nám sežere kdeco v celým táboře," zamumlal Jim Williams. „Rozhodně vůbec nechápu, proč jsme ho najímali."

Celé odpoledne jsme jezdili po náhorní rovině. Zapůsobila na nás hlubokým dojmem. Byli jsme překvapeni množstvím divokých koní, mustangů, vysoké, kojotů, lišek, tetřívků i jiné pernaté, a celí nadšení tím, že jsme našli nespočetné stopy pum. Když jsme se vrátili do tábora, nakreslil jsem v hrubých obrysech mapu, Hiram ji rozložil na zem a svolal nás k sobě.

„A teďka, mládenci, dejme hlavy dohromady." Svým tvarem se náhorní rovina podobala křížovému esu. Střední a boční ramena byla vysoká a zarostlá mohutnými borovicemi, střední křídlo bylo nejdelší, sklánělo se k západu a nerostly tam žádné borovice, ale zato hustý porost cedrů. Toto střední křídlo přetínaly četné hřbety a kaňony. Střední kaňon, nejdelší a nejhlubší, rozděloval rovinu vejpůl,vyúsťoval poblíž našeho tábora a běžel rovnoběžně se dvěma menšími kaňony, které jsme pojmenovali Pravý a Levý kaňon. Tyto tři kaňony sloužily pumám jako stezky a stovky jeleních koster lemovaly jejich houštiny. Severní úžlabina byla jedinou prohloubeninou a zároveň stezkou pum na severozápadním okraji. Nejzápadnější cíp náhorní roviny tvořil Západní výběžek. Vlevo od Západního výběžku byla v okrajové stěně hluboká strž, které se říkalo Chobot. Do ní ústily ty tři důležité kaňony. Od Chobotu byl jižní okraj pravidelný a neschůdný až k úzkému Sedlu, které spojovalo náhorní rovinu s ostatní krajinou.

„No tak," řekl Hiram, „podívejte, jakou výhodu mužem získat nad těma zatrackanejma potvorama. Rovina je bezmála patnáct kilometrů dlouhá a na nejširším místě devětapůl kilometru široká. Proto nikdo z nás nemůže nadlouho zabloudit. To je pro nás velký plus. Víme, kudy pumy přecházejí přes okraj, a tam je zaskočíme a nadběhnem jim, což je, řek bych, při lovu na pumy novinka. Přes druhou skalní stěnu se pumy nemůžou dostat, leda v tom místě, kde jsme se vyšplhali Sedlem. První stěna, to jsem vám měl říct, je nějakejch tři sta padesát metrů vysoká a místy porostlá keři. Potom

přijde dlouhej svah s cedrama a piniema, zvětralý sutiny, rozervaný útesy a skály, a pak druhá skalní stěna. A pokud jde o stopy těch potvor – no, skoro ani svejm očím nevěřím. Náhorní rovina je panenská půda. Narazili jsme na plemeniště stovek pum, který znepokojujou severní okraj.“

Hiram si bouchl svou obrovskou pěstí do dlaně druhé ruky. Pohlédl na Jima a na mne, pak na chlapce. Nebylo třeba zvlášť dobrého pozorovatele, aby poznal, že starý lovec medvědů je opravdu vzrušen. Jim si zajel rukou do vlasů a poškrábal se na hlavě, jak měl ve zvyku, když mu mozek pracoval naplno.

„Dostali jsme je do pasti, namouduši!“

Záblesk v Hiramových jasných očích se změnil v starostlivý pohled, který přeběhl od Kena a Hala k našim koním.

„Počítám, že při troše zdravýho rozumu a opatrnosti to bude pro mládence bezpečný,“ řekl, „ale pár koní a pár psů bude zraněnejch a možná i vyřízenejch.“

Tato poznámka od takového muže, jako byl Hiram, mě víc než co jiného vzrušila svou jemnou nápovědí. Měl koně a psy rád. Viděl, že je čeká nebezpečí.

„Mládenci, poslouchejte,“ pokračoval vážně, „máme před sebou pěknejch pár lovů. Chci, abyste nejdřív mysleli na svý nebezpečí a pak na nebezpečí, který hrozí koním, co na nich jedete. Nedejte se strhnout k žádný divokosti. Buďte chladný. Nechtě koně, ať si sami najdou svou cestu. Dávejte důkladnej pozor na větve, balvany a jiný věci. Kene, ty se drž co možná nejblíž za Lesliem, a ty, Hale, se drž Jima. Samo sebou že ztratíme jeden druhýho a psy a dá nám fušku, než se zas najdem. Ale hlavní je: zachovejte si chladnou hlavu a jeďte pomalu, když vidíte, že není bezpečný jet rychle.“

Při večeři jsme mnoho hovořili a potom jsme pokračovali v hovoru kolem táborového ohně. Jedině Hal mlčel a byl příliš zahloubán do toho, co slyšel, než aby se ozval.

Ale za jedné přestávky v rozhovoru se náhle zeptal:

„Rád bych věděl, proč naši koně dnes ráno tak vyváděli, když ten hřebec se svým stádem běžel lesem?“

„To je docela jednoduché, Hale,“ odpověděl jsem. „Chtěli se utrhnout a utéct s divokými koňmi. A taky to udělají, než odtud odjedeme. My v jízdních hlídkách máme potíže, abychom si koně udrželi. Hory jsou plné mustangů a takových zdivočelých stád, jaká jsi dnes viděl. A když některého mustanga ztratíme, je skoro nemožné znovu ho chytit.“

Snesl se soumrak a pod borovicemi se kupily stíny, noční vítr se zdvihl

a začal naříkat.

„Ve větru je rozhodně cejtit stopu,“ řekl Jim a zapálil si žhavým uhlíkem dýmku. „Podívejte se, jak je Princ neklidnej.“

Pes zvedl tmavou hlavu, mířil čenichem do studeného větru a procházel se sem a tam, jako by střežil svou smečku. Mux-Mux popadl do zubů kost a vrčel na jedno ze štěňat. Kudrnáč spal. Zvoník pozoroval Prince podezíravým pohledem. Ostatní psi leželi nataženi u ohně.

„No tak, Princi, dneska večír po žádný stopě nepůjdem,“ řekl Hiram. „Kene, tady v táboře bude jednou z tvejch povinností pomáhat mně se smečkou. Tak je teďka přivaž a půjdem na kutě.“

STOPOVÁNÍ

Když jsem se druhého dne ráno probudil, údery Hiramovy sekyry ostře zvonily a světlo z táborového ohně si pohrávalo na tváři spícího Kena. Viděl jsem, jak starý Mux vstává a protahuje se. Cinkot zvonků z lesa mi prozradil, že na koně nebudeme muset dlouho čekat.

„Ten Indián je dobrej," slyšel jsem Hirama.

„Pospěšte si všichni k snídani," zvolal Jim. „Kene! ... Hale!"

Hoši se vysoukali z přikrývek, s čerstvými tvářemi a jasnýma očima, ale dosud celí ztuhlí a rozlámaní.

„Jejda! Kene, slyšíš, koně přicházejí," řekl Hal. „Jak je Navvy vůbec může pokaždé najít? Vždyť je sotva šero."

„To je tajemství, které by myslím každý zálesák rád znal," odpověděl Ken.

„Ten Indián se mi líbí – daleko víc, než se mi zamlouval zpočátku," pokračoval Hal.

Jedli jsme v pološeru, zatímco mezi stromy se zvedaly šedivé stíny. Když jsme osedlali koně, rozednilo se. Štěňata pobíhala sem a tam na řetězech a větřila. Starší psi stáli klidně a čekali.

„Pojď, Navvy, pojď lovit stříbrný lvy," vyzval Navaja Hiram.

Indián učinil podivné gesto, nemohl jsem poznat, zda nechuti, nebo strachu.

„Ať hlídá tábor," navrhl jsem.

„Rozhodně nám všecko zbaští," poznamenal Jim.

„Na koně, mládenci," přikázal Hiram. „A pamatujte si, co jsem vám řek o opatrnosti... No tak, mám všecky svý krámy – laso, řetězy, obojky, drát a štípačky? V pořádku. Sem, vy líný psiska – jedem. Ujmi se vedení, Princi." Jeli jsme vedle sebe lesem a já jsem nemohl nevidět potěšení v Kenově tváři a divokou odvahu v Halovych očích. Psi sledovali Prince spořádaným klusem. Z borového lesa jsme vyrazili v půl šesté. Plující mlhy skrývaly dolní konec náhorní roviny, ale cedry se už začaly zelenavě odrážet proti jemné šedi šalvěje. Třebaže nebyl mráz, jitro bylo chladné. Zvolna jsem se pohybovali kupředu, překročili jsme Střední kaňon a blížili jsme se k

tmavé čáře cedrového lesa, když tu Hiram, který jel v čele, zvedl varovně ruku.

„Jejda, Kene, podívej se na Prince!“ zašeptal Hal bratrovi.

Pes stál strnule, s hlavou zdviženou, nos mu pracoval a srst na hřbetě se mu ježila. Všichni ostatní psi kňučeli a drželi se těsně u něho.

„Princ větří,“ řekl Hiram. „Někde tady byla puma. Ještě nikdá jsem neviděl, aby se Princ spletl. Její pach zůstal ve vzduchu. Za ní, Princi! Alou, psi!“

Smečka se pustila do práce podél skalního hřebene. Blížili jsme se k úžlabině a tam se Princ dychtivě rozštěkal. Kudrnáč mu odpovídal a stejně tak Královna. Muxovo krátké, hněvivé haf-haf ukazovalo, že s nimi drží krok. „Zvoník je pryč,“ vykřikl Jim. „Byl nejvíc vpředu. Rozhodně narazil na stopu.“

„Je to možný,“ odpověděl Hiram. „Ale Zvoník nevydává ... Tamhle Princ něco má. Dívejte se dobře, mládenci, a připravte se na pořádnou jízdu. Už jsme blízko!“ Psi se prudce hnali šalvěji, hledali usilovněji a usilovněji, volali na sebe a odpovídali si navzájem, a po celou tu dobu pronikali stále dál do rokliny. Náhle začal Princ hlásit. Jako žlutý oštěp vystřelil mezi cedry a běžel s hlavou vztyčenou. Kudrnáč zavyl svým hlubokým, plným hlasem a za vzteklého hlomozu vedl zbytek smečky vzhůru po svahu.

„Kupředu!“ vykřikl Hiram a ostruhami pobídl svého obrovského koně.

„Drž se u mě, Špunte,“ zakřičel Jím přes rameno na Hala. Chlapcův pinto se rychle rozběhl. V okamžiku zmizel mezi cedry. Slyšel jsem Kena blízko za sebou a křikl jsem na něho, aby přidal. Praskot vpředu mezi cedry, dusot kopyt a výkřiky mi pomáhaly udržovat směr. Překvapilo mě ohnivé hraní smečky. Právě tak jako pro chlapce byl takovýto lov novinkou i pro mne a podle bušení v žilách jsem poznával, že je pro mne i stejným vzrušením. Vzpomněl jsem si, jak Jim říkal, že Hiram se svým ořem asi udrží smečku na dohled, ale my ostatní že to nedokážeme.

Můj kůň mě nesl rychlým krokem po něčí stopě, jako by si uvědomoval, že bude-li se držet této cesty, ušetří si část práce při prodírání houštinami. Kenův kůň se hlučně hnal za mnou. Ostré cedrové větve mě šlehaly a bodaly a slyšel jsem, jak zasahují Kena. Vyšplhali jsme se na hřeben a zjistili jsme, že cedry řídnou a že se tam objevují volné paseky. Když jsme dojeli ke svahu pokrytému šalvěji, zahlédl jsem Hirama na jeho obrovském koni.

„Teď to rozpal, chlapče!“ křikl jsem na Kena.

„Držím se za tebou! Dej se do toho!“ zakřičel v odpověď.

Hnali jsme se přes trsy šalvěje a krkolomnou rychlostí jsme jeli přes houštiny, skály a rokliny. Neslyšel jsem nic než vítr, který mi zpíval v uších. Hiramova stopa, zřetelná na žluté půdě, mi ukazovala cestu. Když jsme opět vjeli do cedrového lesa, ztratili jsme ji. Zastavil jsem koně a zarazil Kena. Pak jsem zavolal. Zaslechl jsem psy, ale na můj signál nikdo neodpověděl.

„Neříkej, že jsme je ztratili!“ zvolal Ken.

„Jedem dál. Psi jsou blízko!“

Vyrazili jsme přes křoví, hledali jsme si cestu bludištěm cedrů a tryskem jsme se hnali přes šalvějové roviny, až nás signální výkřik přicházející z pravé strany přinutil změnit směr. Odpověděl jsem a výměna signálů nás dovedla na otevřenou mýtinu, kde jsme nalezli Hirama, Jima a Hala, ale po psech nebylo ani stopy.

„Tak tady jste,“ uvítal nás Hiram. „Zastavte teda a poslouchejte, jestli nezaslechnete psy.“

Koně tak těžce oddychovali, že jsme neslyšeli žádný jiný zvuk. Slezl jsem z koně, kousek jsem poodešel a nastavil jsem ucho proti větru.

„Slyším Prince,“ vykřikl jsem okamžitě.

„Odkud?“ zeptali se oba muži.

„Od západu.“

„To je divný,“ mínil Hiram.

„Snad se psi nerozdělili?“ zeptal se Jim.

„Že by Princ opustil tu teplou stopu? To není moc pravděpodobný. Ale dneska ráno běží ňák divně.“

„Tamhle! Teď poslouchejte!“ vpadl jsem. „Je to Princ a ještě nějaký jiný pes s hlubokým hlasem.“

„To je Kudrnáč. Teďka je slyším. Běží k nám, a pořádně rychle. Možná že za chvilku uvidíme pumu. Držte koně zkrátka, mládenci. Pamatujte si, že kůň se pum k smrti bojí.“

Štěkot se stále přibližoval. Koně vztyčovali uši. Halův pinto se vzepjal a zafrkal, avšak chlapec ho dobře ovládal. Pak Jim rychle vykřikl a spatřili jsme, jak Princ běží přes dolní konec rovinky.

Naše koně nebylo třeba pobízet ostruhami. Stačilo povolit uzdu, a už jsme se hnali. Princ bleskurychle zmizel a po něm z cedrového lesa za plného štěkotu vyrazili Kudrnáč, Mux a Královna. I oni se nám brzy ztratili z očí.

„Psi běží nazdařbůh,“ vykřikl Hiram a vyrazil.

Start lovce a jeho koně byl tak prudký, že jsem se až lekl a ani jsem neměl čas se mu obdivovat. Viděl jsem, jak se zeleň nízkého cedru otřásla

a rozdělila, aby jí mohl proniknout obrovský štíhlý kůň s jezdcem skloněným přes sedlo. Pak k nám ze směru, jímž se dali psi, dolehl praskot lámaného křoví a údery kopyt. Skloněni nízko nad hruškami sedel, rozjeli jsme se v řadě po stopě, kterou Hiram za sebou zanechal. A ačkoliv jsme jeli po jeho stopě a sledovali jsme ji sotva poloviční rychlostí, přesto nás cedrové jehličí pořádně škubalo a bičovalo.

Asi po půl kilometru jsme v lese neočekávaně narazili na Hirama, který seskočil z koně a prohledával zem. Mux a Kudrnáč byli s ním, zřejmě ztratili stopu. Náhle Mux mýtinku opustil a s mrzutým rychlým zaštěknutím zmizel pod stromy. Kudrnáč seděl na zadku a vydával.

„Něco rozhodně není v pořádku," řekl Jim a hrnul se ze sedla. „Hirame, vidím stopu pumy."

„Přátelé, tady vidím stopu, a ne tam, kam vy se díváte," řekl jsem já.

„A na co myslíte, že vlastně brejlím, když ne na stopy?" zeptal se Hiram. „Tudle je jedna stopa a tamdle je druhá. Seskočte, mládenci, a dobře si je prohlídněte. Todle je stopa, co po ní jedem, a todle je druhá, co ji přetíná v pravým úhlu. Obě jsou čerstvý, jedna je sotva pár minut stará. Princ a Královna se pustili jedním směrem a Mux druhým. Kudrnáč, to chytrý starý psisko, si nevěděl rady, a tak počkal na mě. Ale kde u všech všudy je Zvoník? To mu není podobný, ztratit se, když je takovádle práce."

„Co teď?" zeptal se Jim a vskočil do sedla.

„Nasadím Kudrnáče na tu nejčerstvější stopu," odpověděl Hiram. „A vy všici byste se měli držet v doslechu za ním ... No tak! Kudrnáči! ... Hej! Hej!"

Kudrnáč vyrazil po stopě, kterou sledoval Mux. Pak přišla namáhavá jízda. Hal a pinto byli přímo přede mnou a viděl jsem, že kluk jede tu nejkrásnější jízdu svého života. Někdy se skrčil pod cedrové větve, ale jindy zas nebyl dost rychlý. V některých okamžicích jsem si myslel, že bude smeten ze sedla, ale on se udržel, zatímco pinto se prodíral houštinami. Najednou vyklouzly Halovi nohy z třmenů. Po celou tu dobu, co jsem ho pozoroval a co jsem se obracel, abych se podíval, zda je Ken v pořádku, dostával jsem rány cedrovými větvemi. Ale vnímal jsem pouze nejkrutější šlehy.

Čas od času Hiram vykřikl. Podařilo se nám udržovat se v doslechu za Kudrnáčem a záhy jsme dosáhli kaňonu, který – soudě podle hloubky – musel být Prostředním kaňonem. V té chvíli se stal překážkou našemu postupu, ale naštěstí Kudrnáč se nešplhal vzhůru do protějšího svahu, a tak jsme jeli po okraji a psa jsme doháněli. Brzy jsme slyšeli i Muxe. Kudrnáč se k němu připojil. Dojeli jsme k místu, kde Kaňon nebyl tak hluboký, zato

byl širší a svahy měl méně rozervané. Kudrnáč nepřetržitě hlásil, Mux vyrážel drsné vytí a oba psi, na které jsme teď dobře viděli, začali pracovat v kruhu. Hiram zadržel svého koně a seskočil a také my ostatní jsme se zastavili.

„A teďka, mládenci, slezte," řekl Hiram rázně, „a důkladně si přivažte koně. Puma zalezla někam nahoru. Běžte podél svahu a pozorně se dívejte na každej cedr a na každou pinii a do každý skalní rozsedliny."

Hal seskočil, ale svého pinta nepřivázal. Byl bledý vzrušením a těžce oddychoval. Ken opustil svého mustanga a spěchal přede mnou podél okraje skály. Každých pár kroků se zastavil a opatrně se rozhlížel kolem. Najednou se napřímil, jako by do něho uhodilo, a jeho hlas se rozezněl:

„Puma! Puma! Tady je! Vidím ji! Pospěš si, Hale!"

Běžel jsem ke Kenovi, ale pumu jsem neviděl. Zastavil jsem se a pozoroval Muxe. Běžel k okraji nízké kamenné stěny vedoucí přes kaňon, díval se přes ni a divoce hlásil. Když jsem viděl, jak klouže dolů po příkrém svahu, běží k úpatí kamenné stěny a vyskakuje do koruny jednoho cedru, věděl jsem, kde pumu hledat. Potom jsem zahlédl žlutý míč důmyslně stočený v hustých větvích. Puma pravděpodobně seskočila na strom z oné stěny.

„Na stromě! Na stromě!" křičel jsem. „Mux ji našel!"

Objevil se Hiram a hřmotně pádil dolů po zvětralém svahu.

„Všichni sem," křičel. „Honem dolů a dělejte kravál. Nesmí nám seskočit."

DVĚ PUMY

Hiram a Jim seběhli dolů a při svém sestupu oddrolili spoustu kamení. Zavolal jsem na chlapce, aby šli také. Hal nepohnul ani svalem a Ken stál, jako by byl řetězy připoután. Hiram se obrátil a spatřil je.

„Hoho, mládenci, snad se nebojíte?“ zakřičel.

„Bojím se, ale už jdu,“ odpověděl Ken. Avšak stále podivně váhal. Potom, překonán buď hněvem, nebo studem, vyrazil dolů po svahu a nezastavil se, dokud nebyl pod vrčící pumou.

„Zpátky, Kene, zpátky! Seš moc blízko,“ varoval ho Hiram, „mohla by skočit. A jestli to udělá, tak neutíkej, ale padni na zem. Je to macek, dvouročák, a je drzej.“ „Nezáleží mi na tom – jestli skočí – nebo ne,“ supěl Ken a pružně poskakoval kolem. „Musím se – vyléčit – z toho – z toho ...“

Z čeho se musí vyléčit, to Ken neřekl, ale nepochyboval jsem, že míní strach. Já sám jsem se necítil úplně chladný, měl jsem hezkých pár stupňů navrch. Planoucí oči pumy, její otevřená tlama s bílými tesáky, neustálé syčivé vrčení, vlnění svalů, jako by se užuž chtěla vrhnout na psy – to byly věci, při nichž jistě nikdo nemohl zůstat klidný. „Podívejte se na Muxe!“ zvolal Ken. Starý pes už se vydrápal na strom do třetiny vzdálenosti mezi zemí a pumou.

„K noze, Muxi, ty mývalobijče darebácká!“ zahoukl Hiram a házel po psu kamením a klacky. „Jedeš sem!“ Mux odpověděl nevrlým zaštěknutím a šplhal pořád dál.

„Budu ho muset stáhnout dolů, nebo nám ho puma za minutu oddělá,“ rozhodl se Hiram. „Jime, ty se dobře dívej a řekni mi, kdyby puma chtěla seskočit. Já skrz ty hustý haluze nevidím. Těsně předtím, než skočí, bude hrozně neklidná.“

Sotva Hiram vyšplhal do prvních větví cedru, macek vyrazil zlověstné zavrčení, svinul se do koule a po celém těle se začal třást.

„Rozhodně se chystá dolů,“ zařval Jim. Puma s divokým vrčením začala slézat a Hiram obezřetně ustoupil. Byl to kritický okamžik pro nás pro všechny, a zvláště pro Hirama. A pokud mě se týká, sledoval jsem jedním okem pumu a druhým hlídal oba chlapce, a tak jsem měl plno

práce. Hal si vedl podivně – pobíhal po svahu nahoru dolů, mával rukama a vyrážel indiánské skřeky. Jeho bratr poskakoval sem a tam, jako by stál na rozžhavené plotně. Nikdy předtím jsem neviděl takové oči, jaké se blýskaly ve tváři Kena Warda.

Puma se vrátila zpět na cedr, za ní pracně lezl Mux a za Muxem Hiram.

„Chlapci, možná že klame," řekl Hiram. „Vyzkoušejme ji. Popadněte každej nějakej klacek a s řevem běžte ke stromu, jako byste ji chtěli zabít."

Bušili jsme do kmene a řvali a randál, který jsme pod tím cedrem dělali, by jistě vyplašil i afrického lva. Macek se chvěl po celém těle, cenil bílé tesáky a šplhal tak daleko, že větve, jichž se držel, se povážlivě prohýbaly.

„Haló, srazte tímdle Muxe dolů," zvolal Jim a podával nahoru Hiramovi dlouhou tyč.

Starý pes se přimkl ke stromu, takže bylo těžké ho sehnat, ale nakonec ho Hiram přece jen srazil. Mux těžce dopadl, vzápětí však vyrazil silný válečný ryk a pokusil se šplhat znovu.

„Ty starej gladiátore! Jedeš dolů!" protestoval Hiram. „Co u všech ďasů si máme počít s takovýmdle psiskem? Uvažte ho někdo!"

Jim uchopil Muxe a rychle ho přivázal k lasu, jímž byl už zajištěn Kudrnáč.

„No, chlapci, odtud na ni nemůžu dosáhnout. Lezu ještě vejš," oznámil lovec.

„Ale pospěšte si," zahulákal Jim.

Viděl jsem, že Hiram to zřejmě má v úmyslu. Šplhal rychle. Stačilo ho pozorovat, a v člověku se tajil dech. Slyšel jsem, jak Ken těžce oddychuje. Hiram dosáhl rozsochy uprostřed koruny cedru, napřímil se a napřáhl smyčku lasa na špici tyče. Macek po ní se syčením a chňa-páním divoce uhodil. Při druhém pokusu se puma snažila uchopit laso do zubů. Hiram bleskurychle odtáhl tyč a uvolněnou smyčku přetáhl pumě přes hlavu. Druhý konec lasa hodil dolů Jimovi.

„Táhni!" zakřičel.

Jim do toho vložil veškerou svou sílu a s praskotem stáhl pumu dolů, přičemž tak strašlivě otřásl cedrem, že Hiram ztratil rovnováhu. Hrábl po větvích, ale nepodařilo se mu zachytit, a tak spadl a vypadalo to, že přímo na pumu. Vznesl se vířivý oblak prachu a z něho obrovskými skoky vyletěl Hiram.

„Pozor!" řval.

I beze slov by jeho činy byly dostatečně elektrizující. Uskočil jsem stranou, právě když puma minula Hirama. Potom se skokem, při němž se až kameny rozchrastily, vrhla na Kena. Mladík skočil ze svahu rovnou

dolů do houští. Když se rozzuřená puma obrátila na Jima, ten kabrňák pustil laso a dal se na útěk. V té chvíli pohotový Hiram popadl volný konec plouhajícího se lasa a přivázal jej k mladému stromku. Pak vzpouzející se puma zmizela v hustém mračnu prachu.

„Zatrackaný štěstí!“ zařval Hiram, zvedaje Jimovo laso. „Nemyslel jsem, abys ji stah ze stromu. Teďka se buď zabije, nebo se osvobodí.“

Když se prach usadil, viděl jsem, že naše kořist leží úplně natažená s pěnou u tlamy. Jak se Hiram blížil a točil druhým lasem, puma zahájila takovou sérii skoků a obratů, že se podobala kotouči žluté srsti a prachu. Pak sebou žuchla a zůstala ležet.

Hiram se na ni vrhl a uvolnil jí smyčku kolem krku.

„Bojím se, že je po ní. Ale možná že ne. Ty potvory mají tuhej život. Ještě dejchá. Pojď sem, Leslie, a pomoz mi svázat jí pracky ... Buď opatrnej...“

Když jsem se přiblížil, puma sebou pohnula a zvedla hlavu. Hiram jí přehodil smyčku druhého lasa přes zadní tlapy a pumu natáhl. Dokud byla v této bezmocné pozici, bez síly a skoro bez dechu, bylo s ní snadné pořízení. Hiram jí s mou a Jimovou pomocí ustříhal ostré drápy, svázal všechny čtyři tlapy dohromady, sundal laso z krku a nahradil je obojkem a řetězem.

„Ať si trošku vydechne. Docela dobře se vzpamatovává,“ řekl Hiram. „Ale měli jsme štěstí. Jime, další pumu nikdá nestahuj rovnou ze stromu. Stahuj ji přes nějakou větev a tam ji nech viset, dokavaď jí někdo dole nesváže zadní tlapy. To je jedinej způsob, a když se ho nebudem držet, někdo to odskáče.“

V té chvíli se objevil Ken, celý poškrábaný a potrhaný od svého skoku do trnitého křoví. Podíval se na našeho zajatce a pak zahoukal na Hala. Chlapec se spustil dolů po svahu a dychtivě se k nám blížil. Ani si neuvědomoval, že se mu smějeme. Tvář měl zardělou, čelo zvlhlé a výmluvné oči mu lezly z důlků. Ať těch pár vzrušujících okamžiků znamenalo pro nás cokoliv, nebylo to nic v porovnání s tím, co to znamenalo pro Hala.

„No tak, chlapče, kde jsi byl, když jsme lovili?“ vyptával se ho Hiram s úsměvem.

„Dostali jsme ji – doopravdy?“ zašeptal Hal.

„Rozhodně, Špunte. Teď je to docela hodná pumička,“ odpověděl Jim.

„Pojď a podívej se, jak tomu Mackovi nandám náhubek,“ vyzval ho Hiram.

Tato část práce byla nejhazardnější ze všeho. Hiram strčil Mackovi mezi

otevřené čelisti haluz, a když ji Macek rozdrtil na třísky, zkusil to s jinou a ještě s další, až nakonec našel jednu, kterou Macek nezlomil. Potom, zatímco Macek do klacku kousal, Hiram mu nasadil přes čenich drátěnou smyčku a tu pak zvolna utahoval, až konečně klacek nemohl přes velké špičáky vypadnout dopředu.

„Tak, a jedno zvíře připravený, jen ho dopravit do tábora. Necháme ho tady a půjdem hledat Prince a Královnu. Toudle dobou budou mít druhou pumu taky na stromě.“

Když Jim odvázal Muxe a Kudrnáče, bylo pozoruhodné, jak málo je teď bezmocná puma zajímala. Mux zavrčel a rozběhl se za Kudrnáčem do svahu. Všichni jsme se vyšplhali nahoru a nasedli na koně.

„Poslouchejte!“ zakřičel Hiram. „To vydává Princ. Hej! Hej! Hej!“

Od cedrů na druhé straně hřebene zaznívalo pronikavý psí sbor. Hiram pobodl koně a my jsme se v trysku seřadili za ním. Vyšlapali jsme úzkou uličku mezi šalvěji při tom krátkém závodě, a když Hiram na pokraji neproniknutelného cedrového lesa seskočil, byli jsme mu těsně v patách. Zmizel v lese a Jim a Ken ho následovali. Slyšel jsem, jak se prodírají mezi sušinami, a brzy se do řevu a štěkotu psů vmísil hluboký křik. Zdržel jsem se, abych přivázal Kenova mustanga, a touž službu jsem musel prokázat i Halovi, protože tomu se ruce tak chvěly, že to sám nedokázal. Vytrhl pušku z pouzdra.

„Ne, ne, Hale, to nebudeš potřebovat. Dej ji zpátky. Mohl bys v rozrušení někoho zastřelit. Pojď. Vem rozum do hrsti. Vyšplhat se nahoru nebo uskočit stranou dovedeš právě tak jako já.“

Pak jsem ho vtáhl do temné skupiny cedrů, odkud se ozýval povyk. Nejdřív jsem spatřil Kena, jak rychle šplhá na jeden strom, pak Muxe, jak šplhá na druhý strom, pod nímž stáli ostatní psi s čenichy vztyčenými k obloze, a naposled jsem uviděl na nejvyšších větvích velkou hnědožlutou pumu.

„Hej!“ uklouzl mi výkřik. Jindy tichý Jim hulákal, Ken křičel, až se skály třásly, a Hiram vyrážel ze své klenuté hrudi dunivý řev, v němž se téměř utápěl řev nás ostatních. Zvedl jsem Hala a vysadil ho najeden cedr a pak jsem se pustil do vážné práce. Hiramovou první starostí bylo stáhnout Muxe ze stromu. „Haló, Leslie, popadni ho, má víc síly než kůň.“ Kdyby byl Mux jen o trošku silnější, byl by se mi vytrhl. Jim provlékl pod obojky psů laso a pak jsme je společně odtáhli zpod stromu, kde byla puma.

„Musíme to uvázat na smyčku,“ řekl Jim, když jsme se pachtili s lasem. „Kdyby puma seskočila, rozhodně bysme museli psy rychle uvolnit.“

Potom Hiram šplhal nahoru a Jim a já jsme čekali. Viděl jsem, že Ken

je na vršku jednoho cedru ve stejné výšce jako puma. Hal objímal větev a napínal zrak, a soudě podle jeho výrazu, měl srdce až v krku. Hiramův šedivý klobouk se prodíral nahoru mezi suchými pahýly a za ním následovala jeho hřmotná ramena. Chvějící se svalstvo pumy se napjalo a její pružné tělo se nahrbilo. Byla užuž připravena skočit. Zpěněná tlama, divoké oči pátrající po možnosti úniku, huňatý ocas tlukoucí do větviček a lámající je – to vše svědčilo o její hrůze a napětí. Lovec šplhal dál s lasem v zubech a s dlouhou tyčí v ruce. „Připravte si lasa tam dole!“ zakřičel Hiram. Mé laso bylo nové a obtížně se ovládalo. Sotva jsem si ho přichystal, uslyšel jsem praskot větví. Vzhlédl jsem a spatřil jsem pumu, jak divoce chňapá po lasu, které se jí obtáčelo kolem krku. Jim s rozevřenou smyčkou v rukou běžel rovnou pod strom. Potom Hiram táhl a táhl, ale puma se držela pevně. Nato mi Hiram hodil svůj konec lasa: „Tudle, Leslie, pomož mi!“

Oba jsme táhli, co nám síly stačily, ale puma byla pořád ještě příliš silná. Najednou se větev zlomila a puma padala a zuřivě přitom sekala všemi čtyřmi tlapami. Jim jednu zadní tlapu popadl a obratně na ni připevnil smyčku, avšak jen o vlásek unikl seknutí druhé tlapy.

„Pusť, Leslie!“ křikl Hiram.

Poslechl jsem a laso, které jsme Hiram a já drželi, přeletělo přes větve, jak puma padala, a pak sklouzlo na zem. Hiram se vynořil ze stromu, v letu po lasu chňapl, uchopil je a pevně držel.

„Natáhni ji, Jime,“ řval Hiram. „A ty, Leslie, buď připravenej hodit další laso.“

Byla to velmi rychlá akce, ale ve srovnání s tím, co začalo pak, byla pomalá. Ukázalo se, zeje nemožné, aby dva silní muži, jeden z nich obr, zápasící pumu roztáhli. Prach vířil, klacky praskaly, kameny chřestily o cedry. Jim klesl na kolena a Hiramův obrovský trup se námahou ohýbal. Potom začal Jim vyorávat břichem brázdu do země. Přiběhl jsem mu na pomoc a chytil jsem laso, které teď držel jen jednou rukou. Jim vstal, a když jsme spojili své úsilí, společně se nám podařilo silně zatáhnout. Byl to sice jen krátký okamžik, ale umožnil Hiramovi, aby přivázal své laso k jednomu cedru. Všichni tři jsme zvíře napnuli od stromu ke stromu a pak se Hiramovi podařilo navléci pumě třetí laso na přední tlapy.

„Náramná samice,“ pochvaloval si Hiram, když náš zajatec ležel bezmocně s dmoucími se boky a plápolajícíma očima. „Měří od hlavy k ocasu dobrý tři metry, ale není nijak mimořádně těžká. Samice nikdá neztloustnou. Podej mi další laso.“

Když byla čtyři lasa umístěna tak, aby to Hiramovi vyhovovalo, puma

se nemohla hýbat. Pak jí Hiram svázal tlapy, ustříhal drápy, nasadil náhubek a připoutal ji řetězem.

„Počítám, že vy, veverky, můžete teďka už slézt," poznamenal Hiram suše k bratrům. „Podívejte se, jednoho krásnýho dne se může stát, že se rozdělíme a že nebudu mít nikoho jinýho, kdo by mi pomoh, než jednoho z vás, mládenci. A co potom?"

Halovi a Kenovi, kteří se spustili ze svých bidýlek, řeč starého lovce zřejmě naznačila něco děsivého a lákavého zároveň.

„Namouduši, to se rozhodně přinatrefí," dodal Jim a přitom si stíral z obličeje pot a prach.

„Nikdy v životě jsem se necítil – takhle...," řekl Hal rozechvěně. „Všecko se ve mně hnulo, jako když se u hodin strhne pero... Potom jsem byl jako přimražený – hrůzou jsem úplně ztuhl."

Jeho naivní doznání jenom zesílilo všechny dosavadní příznivé dojmy. Ken se zasmál:

„Špunte, copak jsem ti neříkal, že to na tebe přijde?"

Hal neodpověděl, obrátil svou pozornost na psy, které Jim právě odvazoval z provazu. Přestali štěkat a byl jsem zvědav, jak se budou chovat k naší zajatkyni.

Princ přešel asi na metr od pumy a tvářil se příliš pohrdavě, než aby šijí vůbec všiml, a ulehl. Kudrnáč zavrtěl prutem, Královna si začala lízat bolavý běh, Tříslák se unaveně natáhl, aby si zdříml. Jenom nenapravitelný Mux si podržel antipatie k naší svázané zajatkyni a jednou na ni hluboce a tiše zavrčel, jako by jí chtěl připomenout, že to on ji přivedl do téhle bryndy. A v té chvíli přiběhl na mýtinu Zvoník, zchromlý a zaprášený, a když pohlédl na pumu, nevrle zasténal a žuchl sebou na zem.

V TÁBOŘE

Jak dostat naše zajatce do tábora? To byla nejbližší otázka, kterou jsme museli řešit. Poslali jsme Kena pro soumary. Byl pryč dlouhou dobu, a když se konečně objevil v dohledu na rovince porostlé šalvěji, bylo zřejmé, že máme na krku potíže. Marek, kaštanový hřebec, se plašil.

„Proč nevzal s sebou Indiána?“ bručel Hiram, který pozbýval trpělivosti, jenom když bylo něco v nepořádku s koňmi. „Rozestupte se, hoši, a nadběhněte mu.“

Podařilo se nám hřebce obklíčit a Hiramovi se poštěstilo nasadit mu ohlávku. Ken byl rudý ve tváři, měl zplihlé vlasy a vypadal, jako by prožil hodinu či dvě perné zodpovědnosti.

„Nechtěl jsem toho hřebce brát,“ vysvětloval. „Ale bez něho jsem nemohl hnát ostatní koně. A co říkáte tomuhle? Když jsem pověděl Indiánovi, že jsme chytili dvě pumy, utekl do lesa ... No, možná jsem s tím hřebcem nemusel mít žádné potíže. Myslím, že je jediný způsob, jak ho někam dostat: jet na něm. A to taky příště udělám.“

„Teda, až přijdem do tábora, rozhodně nejdřív ze všeho skalpuju toho rudocha,“ prohlásil Jim.

„Mládenče, nemusíš bejt hned tak skleslej,“ vložil se do hovoru Hiram. „Počítám, že to byl vejkon, žes sem Marka vůbec dostal.“

Při této rozmluvě stáli na otevřeném hřebeni při vstupu do hustého cedrového lesa. Obě pumy ležely právě ve stínu. Hiram a Jim vzali tyč a přinesli našeho prvního zajatce, kterého jsme pojmenovali Macek, z kaňonu nahoru na místo, kde jsme svázali samici.

Ken, jak jsme mu přikázali, přivezl nákladní sedlo a dva dlouhé pytle z plachtoviny. Když se Hiram pokusil vést koně, který to přinesl, zvíře se začalo třást a couvalo.

„Rozepněte mu někdo řemeny!“ křikl Hiram.

Ještě štěstí, že jsem mu sundal pytle a sedlo, protože kůň se Hiramovi třemi skoky vyrval a hnal se pryč přes šalvějovou rovinu.

„Ten se rozhodně přidá k stádu zdivočelejch koní,“ poznamenal Jim.

Přivedl jsem druhého koně a snažil jsem se ho udržet, zatímco Jim a

Hiram mu přidržovali nákladní sedlo. Ale bylo by potřeba všech tří, abychom ho udrželi.

„Cejtí pumy," řekl Hiram. „Toho jsem se bál. Zatrackaná smůla! Měl jsem všeho všudy jednoho valacha, kterej si dal naložit pumy."

„Zkuste ryzáka," navrhl jsem. „Vypadá docela vlídně."

Poprvé za celý svůj užitečný život — jak pravil Hiram – ryzák přerval ohlávku a kopal jako plantážnický mezek.

„Rozhodně jsou vyděšený," mínil Jim. „Ale Marek se nebojí. Zkuste Marka."

Hiram pohled na Jima, jako kdyby se přeslechl.

„Jen toho hřebce zkuste, Hirame," přidal jsem se. „Líbí se mi, jak se dívá."

„Naložit pumy na tohodle koně!" zvolal užaslý Hiram.

„Rozhodně," přisvědčil Jim.

Obrovský hřebec vyhlížel jako král koní — a jistě by jím byl, kdyby ho Purcell nebyl odvedl jako hříbě od jeho divokých bratrů žijících v pustinách. Cítil pumy, neboť držel svou hrdou hlavu vztyčenou, uši vzpřímené a velké tmavé oči mu planuly jako oheň.

„Zkusím ho přivíst a ukázat mu pumy. Nemůžem ho ošidit," řekl Hiram.

Marek ani v nejmenším nezaváhal a neprojevil opravdu vůbec nic z toho, co jsme očekávali. Stál před pumami s nohama strnulýma a vyhlížel, jako by se chtěl pustit do boje.

„Rozhodně je ponese," prohlásil Jim.

Když jsme Markovi připnuli nákladní sedlo a připevnili pytle, podržel jsem hřebce a Hiram a Jim zvedli Macka a vstrčili ho do levého pytle. Na celém světě nebyla rozzuřenější puma než Macek. Bylo již dost zlé, že byl chycen do lasa, a dost potupné, že byl „svázanej jako čuník", jak to vyjádřil Jim, ale že byl všoupnut do pytle a naložen na koně, to bylo víc, než mohl jakýkoliv své cti dbalý příslušník jeho rodu snést. Macek měl pěnu u tlamy a vypadal jako syčící torpédo, jenjen vybuchnout. Samici, která byla podstatně větší, jsme s obtížemi vsunuli do druhého pytle, ale hlava a přední tlapy jí visely ven.

„Bojím se, že nám Macek uteče přes okraj," řekl Hiram. „A to jsi, Leslie, Purcellovi slíbil, že dáš na tohodle koně dobrej pozor."

Hiramovy obavy zastínily jeho úsudek, a tak se mýlil. Marek odnesl pumy do tábora v pořádku, a jak se vyjádřil Jim, „ani okem nemrknul". Spatřili jsme, že Navajo vystrkuje za stromem hlavu.

„Haló, Navvy!" zavolal jsem.

Hiram a Jim na něho posměšně zakřičeli, načež se černá hlava ztratila a už se neobjevila. Pak sundali z koně jeden pytel a vysypali z něho samici. Hiram připoutal její řetěz k malé borovici, a jak tak bezmocně ležela, vytáhl jí z tlamy klacek. To způsobilo, že náhubek spadl. Puma přivítala tento kousíček svobody zařváním. Poslední uvolňování pout předvedl Hiram s velkou obratností. Sundal smyčku poutající jednu tlapu, tím provaz uvolnil a nechal pumu, aby si v okamžiku osvobodila ostatní tlapy. Samice vyskočila s tlamou dokořán, s ušima sklopenýma a s očima jeden plamen.

Dřív než muži sundali Macka z nákladního sedla, přistoupil jsem k němu a přiblížil jsem tvář na patnáct centimetrů. Okamžitě na mne vyprskl. Chtěl jsem vidět oči divoké pumy zblízka. Byly nádherné. Velké polokoule z hnědožlutého jantaru čárkované jemnými černými linkami obklopovaly zorničky žhoucí jako purpurový oheň.

„Chlapci, pojďte sem!“ zavolal jsem na Kena a Hala. „Nenechte si ujít tuhle příležitost. Nakloňte se blízko k Mackovi a podívejte se mu do očí.“

Oba chlapci uskočili, když Macek zaprskal a zasyčel, ale vzápětí sebrali odvahu a přistoupili blíž. „Tak ... A co vidíte?“ „Obrázky!“ zvolal Ken.

„Chci ho pustit na svobodu,“ prohlásil okamžitě Hal. Potěšilo mě, že bratři spatřili v očích pumy skoro totéž, co jsem tam viděl já.

Zářily tam obrázky a mizely v jantarovém světle – rozeklaná náhorní rovina, tmavé borovice a mlhavé kaňony, žluté útesy a skaliska. Hluboko v těchto živých zorničkách, měnících se a pulsujících tisíci vibracemi, chvěla se duše tohoto divokého zvířete, nejdivočejšího z divoké přírody, neuhasitelná láska k životu a ke svobodě a plamen vzdoru a nenávisti.

Hiram to zařídil s Mackem stejně jako předtím se samicí a přivázal ho k sousední malé borovici a tam potom Macek skákal a zápolil.

„Dicku, podívej se! Tamhle jde Jim s Navvym!“ řekl Ken.

Viděl jsem, že Jim vede a táhne Indiána do tábora. Bylo mi Navvyho líto, protože jsem byl přesvědčen, že jeho strach nebyl ani tak fyzický, jako duševní. Indián uctíval pumu, která byla navajským božstvem, a nebylo tedy divu, že se stranil tohoto svatokrádežného zacházení se svým bohem. Jim ho násilím vlekl a Navajo táhl nohy za sebou a odvracel tvář. Jim ho dopravil až na pět metrů od pum a tam ho držel, zatímco Hiram se snažil ukázat a říct tomu ubohému chlapíkovi, že pumy mu neublíží. Navvy se díval strnule a něco si pro sebe mumlal. Zdálo se, že Jim má za lubem nějakou čertovinu, neboť se stále víc přibližoval ke zvířatům.

Právě v té chvíli však ukázal Hiram na odvázané koně a řekl Indiánovi:

„Činigo!“[2]

Ale jakmile Jim Navvyho pustil, Navvy se rozběhl a výkřiky, které jsme za ním posílali, ho jen popohánějí k ještě větší rychlosti.

„Však on se vrátí, až dostane hlad,“ usoudil Hiram. „Kene, zažeň koně dolů do úžlabiny, tam je dobrá pastva.“

Svižným skokem se Ken vyhoupl hřebci na široký hřbet.

„Holá, mládenče, jedeš dolů!“ zvolal Hiram. „No zatrackaně!“

Náš obrovský hřebec jako by odložil svou ušlechtilost a zas jednou ukázal svou pravou povahu. Než se Ken pořádně usadil, Marek sklonil hlavu, nahrbil hřbet, dal nohy „ k sobě a začal vyskakovat všema čtyřma najednou. Připadalo mi, jako by to Marek dovedl důkladněji než nejdivočejší broncho, který se kdy prohánějí pustinami. Marek byl totiž neobvykle robustní a těžký, a přesto nadmíru čilý. Jednou jsem ho viděl převalit se v prachu třikrát na každou stranu, a docela snadno, což byl výkon, který jsem nikdy u jiného koně neviděl.

Ken začal na hřbetě nadskakovat. Uchopil hřebce svýma silnýma rukama a držel se. Bylo zřejmé, že v Kenovi vře krev. Všichni jsme viděli, že teď je pro něho bezpečnější zůstat v sedle, a tak jsme ho začali povzbuzovat.

„Rozhodně se dobře držíš,“ hulákal Jim. Ale zdálo se mi, že si Jim doopravdy nemyslí, že by se Ken držel moc dobře. Hiramovy obavy se změnily ve veselost a Hiram řval. Pozorovat Hala bylo právě tak legrační jako pozorovat Kena. Mladší kluk byl bez sebe vzrušením a radostí. Pobíhal kolem Marka a vyrážel pronikavé výkřiky.

„Drž se ho, Kene... Drž se... Stiskni ho pevně... Znovu ho popadni... Pozor!“

Pak se Marek proměnil v démona. Přímo rozorával zem. Vypadalo to, jako by vyskakoval na dva metry vysoko.

Dřív Ken nadskakoval. Teď začal přímo vystřelovat do vzduchu. Ale chlapec byl silný a jeho sevření se nedalo snadno zlomit. Létal výš a výš a nakonec se mu dostaly paty výš než hlava. Vylétl, jak mu to napjaté paže dovolily, a když padal těžce dolů, jeho sevření povolilo. Převalil se na hřebcových širokých zádech a svalil se na zem. Měkká žíněnka z jehličí jej uchránila před zraněním a Ken se posadil.

„Páni!“ zvolal, „není divu, že na něm Navvy nemohl jet.“

Když jsme se vzpamatovali ze svého veselí, prohlásil Jim protahované:

„Kene, todle bylo to nejlepší vyskakování, co jsem kdy u koně viděl. Marek by rozhodně dokázal shodit řemenem přivázaný sedlo.“

[2] Nakrmit!

„Počítám, Kene, že před Markem budeš muset kapitulovat," řekl Hiram. „Udělal bys lip, kdybys jel na svým koni."

„Nebojte se," odpověděl Ken. „Vím, kdy mám dost." Nasedl na svého mustanga a zahnal Marka a ostatní koně dolů do úžlabiny. Když se vracel, viděli jsme, jak se Navvy plíží do tábora za ním. Indián se zastavil u nedaleké borovice, ale když viděl, že mu nevěnujeme pozornost, záhy se vrátil do tábora.

Všichni jsme byli zaměstnáni kolem táboráku, a já jsem pomáhal Kenovi krmit psy. Když krmíte obyčejné psy, hodíte jim pár kostí, ale naši psi nebyli obyčejní psi. Nakrmit je vyžadovalo čas a ohromnou spoustu masa. Přivezli jsme si množství masa z divokých koní, nakrájeného na malé kousky a usušeného na větvích zakrslých doubků.

Prince bylo třeba krmit z ruky. Slyšel jsem Hirama povídat, že pes by hladověl, kdyby se maso házelo bez rozlišení celé smečce. Kudrnáč uplatňoval svá práva a dával přednost větším kusům najednou. Královna prosila s vážným pohledem, ale přes všechnu svou jemnost dokázala sežrat víc než svůj podíl. Třísláka bylo třeba hlídat a Zvoník, který neměl dokonale vyvinuté zuby, musel dostávat svou porci nakrájenou na drobné kousky. A pokud jde o Mux-Muxe – no, velcí psi mívají své chyby -, ten nikdy neměl masa dost. Vždycky se rval s ubohou zmrzačenou Královnou, dokonce kradl i štěňatům, a když sežral vše, co mu Ken dal, a vše, co si dovedl urvat, odkolébal se s nadutými boky a vypadal jako stará holandská válečná loď.

„Budou naše pumy žrát?" chtěl vědět Hal.

„Pár dnů ne," odpověděl Hiram. „Možná že asi tak za tejden se nám podaří nalákat je, aby žraly čerstvý králíky. Ale dneska budou jen pít."

Pořádně jsme se najedli a potom jsme Hiram, Ken a já šli lesem k okraji náhorní roviny. Žlutá výspa, obrovská a lesknoucí se, nás zvala na západ, a po kilometrové zacházce jsme tam dorazili. Výběžky okraje, napřahující se do nezměrné prázdnoty, mě vždycky neodolatelně přitahovaly. Shledali jsme, že vyhlídka z této skály je okouzlující. Svraštělý okraj prostředního křídla roviny se vypínal k západu a v tomto okamžiku se zdálo, že sahá až k zapadajícímu slunci. Zlaté světlo, šlehající z miliónů plošek ohlazeného kamene, bylo příliš nádherné a intenzívně zbarvené a pestré pro pohled obyčejného smrtelníka. A zahledět se dolů, bylo jako zahledět se do klidné, modré, bezedné hloubky Tichého oceánu.

„Haló, pomozte mi shodit tenhle kámen," řekl jsem. Opřeli jsme se do velkého kulatého kamene, a když jsme ucítili, že se hýbe, povzbudilo nás to. Naštěstí tam byl malý svah, balvan zaúpěl, zakymácel se a začal se

kutálet. Přesně ve chvíli, kdy se převalil přes okraj roviny, podíval jsem se na vteřinovou ručičku na hodinkách. Potom jsme s očima upřenýma přes okraj čekali. V kaňonu vládlo ticho, mrtvé a obrovské, jež se ještě znásobovalo, jak jsme bez dechu napínali sluch. Deset dlouhých vzrušujících vteřin, a nic jsme nezaslechli. Vzdal jsem se. Vzdálenost byla příliš velká, než aby k nám zvuk doletěl. Patnáct vteřin – sedmnáct – osmnáct...

A v té chvíli jako by se zvedl závan vzduchu a přinesl ohlušující zahřmění. Valilo se a šířilo, skomíralo, potom znovu vybuchlo a valilo se ještě hlasitěji, pak pomalu rachotilo pod okrajem stěn, pohybovalo se dál a dál a jeho řev se odrážel ozvěnou od vysokých skalnatých plošin. Řev a rachot – řev a rachot! Hodnou chvíli se na nás valila tupá a dutá mnohonásobná ozvěna a nakonec pomalu odumírala v dalekých kaňonech.

„To je náramná hloubka," poznamenal Hiram. Soumrak se k nám přikradl, zatímco jsme se tam mlčky potloukali a spokojeně pozorovali, jak rudá záře mizí z osamělých pahorků a vrcholků, jak barva čím níž, tím víc temní, až splývá s ebenovými stíny noci, které se plížily vzhůru jako temný příliv.

Když jsme se vraceli do tábora, chtěli jsme se dát zkratkou, a ta nás zavedla do hluboké úžlabiny se skalnatými stěnami. Zdálo se výhodnější ji obejít. Nicméně úžlabina byla dosti dlouhá, a tak jsme se brzy rozhodli, že ji překročíme. Sestoupili jsme kousek, když mě náhle starý lovec svou velkou rukou zadržel. „Poslouchej," zašeptal.

V lese bylo ticho, jenom slabý vánek pohyboval borovým jehličím a pod stromy jako by se plížila tajuplná šedá temnota.

Zaslechl jsem cupitání lehkých, tvrdých spárků na kamenitých svazích úžlabiny.

„Vysoká?" zeptal jsem se tiše.

„Ano," odpověděl a ukázal před sebe, „vidíš, zrovna pod tou puklou skalní stěnou, zrovna na týdle straně. Sestupujou."

Rozpoznal jsem šedivě zbarvené siluety, které se jako stíny pohybovaly dolů.

„Zvětřili nás?"

„Sotva, vítr vane proti nám. Možná že zaslechli, jak jsme zlomili nějakou větvičku. Zastavili se, ale nedívají se směrem k nám. No, to jsem zvědavej..."

Náhle se ozval rachot kamení, po něm následovalo neurčité žuchnuti, jako by se srazila dvě měkká, těžká tělesa, a pak bylo z úžlabiny slyšet zvuk zápasu.

„Puma skočila na vysokou!" vykřikl Hiram. „Právě před našima očima.

Kupředu! Kene, vytáhni na tu bestii revolver. Tamdle je! Hej! Hej! Hej!“

Hiram běžel po svahu dolů a celou cestu řval a já jsem mu byl v patách. Jak jsme se blížili ke dnu, zdržovala nás houština, kterou jsme se museli prodírat. Ale Ken nás předběhl. Ozval se jeho výkřik a pak prásk! prásk! promluvil jeho šestiranný revolver. Zahlédl jsem šedivý, bystře ubíhající předmět, na jelena příliš dlouhý a příliš nízký. Chvatně jsem vytáhl revolver a mačkal jsem spoušť, jak nejrychleji jsem mohl. Ken také střílel a rány se mísily v hluk, který se odrážel od skal. Ale přes všechno naše střílení puma unikla.

„Pojďte sem – tudy – pospěšte,“ volal Ken.

Hiram a já jsme vyrazili z křoví a v příštím okamžiku jsme se skláněli nad šedivou hmotou, která ležela stočená u Kenových nohou. Byl to kus vysoké, který lapal po dechu a dusil se.

„Je to roční laň,“ řekl Hiram. „Podívejte se semdle, dolů na krk, tam se jí ta zatrackaná kočka zakousla. Slyšíte to chrčení? To je krev v hrdle. Kene, jestli máš ještě jednu ránu, vysvoboď ji, ať se netrápí.“

Ale ani Ken, ani já jsme neměli s sebou zásobní náboje, a ani Hiram neměl svůj zavírák, a tak jsme museli tiše stát, dokud se laň nezachvěla a nezhasla.

Pak se ze svahu ozval signální výkřik.

„To je Jim,“ řekl Hiram. „Netrvalo mu dlouho, než se k nám dostal.“

Zapraskalo křoví, ozvaly se rychlé údery běžících nohou a v houstnoucí temnotě se objevil Jim. Nesl v každé ruce pušku a pohyboval se tak jistě a vypadal v přítmí tak nebezpečně, že jsem si pomyslel, co by taková posila znamenala v případě opravdového nebezpečí.

„Jime, ve svým životě jsem viděl fůru podivnejch věcí,“ řekl Hiram, „ale todle bylo prvně, co jsem kdy viděl pumu skočit na vysokou.“

„Rozhodně jste stříleli tak vydatně, že jsem si pomyslel, že se něco stalo,“ odpověděl Jim.

Brzy jsme se vrátili do tábora, bohatší o množství čerstvé zvěřiny.

Hal seděl těsně u ohně a byl pobledlý. Zpozoroval jsem, že svírá pušku. Nepromluvil ani slovo, dokud mu Ken nevypověděl naše malé dobrodružství.

„Právě než začal všechen ten křik a střelba, jsem náhodou pozoroval Prince,“ řekl Hal. „Byl neklidný, nechtěl ležet, větřil a vrčel. Myslel jsem si, že někde nablízku je jistě puma.“

„No, rozhodně bych si přál, aby ji Ken byl odprásknul,“ připojil se Jim.

Věřil jsem, že Jimovo přání našlo odezvu v srdcích nás všech. V každém případě, když jsem slyšel, jak Jim a Hiram laň litují, do určité míry

jsem omlouval své vlastní pocity. Tragédie, kterou jsme málem překazili, se odehrává každou noc, často možná i ve dne, a nejspíš na řadě různých míst zároveň. Hiram vyprávěl, jak našel čtrnáct hromádek vybílených kostí a uschlých chlupů v houštinách asi kilometr od úžlabiny, kde jsme tábořili.

„Pochytáme ty zatrackaný kočky do lasa, chlapci, nebo, při svatým Jiří, je odprásknem! No, už začíná studeně profukovat. Hej, Navvy, *koko, koko!*“[3]

Indián opatrně odložil cigaretu, rozkopl oheň a přihodil trochu dřeva.

„*Diskas*“,[4] řekl Kenovi, „*koko vejno*“?[5]

Ken odpověděl: „*Me savvy* – ano.“

„Ospalý?“ zeptal se Navvy.

„*Muča*“,[6] odpověděl Ken.

Zatímco jsme pokračovali v tomto novém druhu konverzace, plném navajštiny, angličtiny, španělštiny a posuňků, padla na tábor úplná tma. Viděl jsem, jak se hvězdy ztratily. Vítr se změnil v severák, zchladl a bylo v něm cítit sníh. Severák jsem měl nejraději – samozřejmě když jsem byl pod teplými pokrývkami –, protože dovedl tak krásně burácet a utichat a znovu burácet v borovicích. Zanedlouho jsem zalezl do přikrývek a tam jsem ležel a dlouho naslouchal zvedajícímu se bouřlivému vichru. Někdy se vzdouval a praskal jako náraz vlny na pobřeží, ale většinou stoupal od tichého nepřetržitého nářku k mohutnému přívalu a pak se náhle odmlčel – a tato přestávka uspávala.

[3] Oheň
[4] Zima
[5] Oheň je dobrý
[6] Velice

NÁVŠTĚVA

Navajo nás probudil svým zpěvem. Ken líně vykoukl zpod přikrývek a pak se zase zachumlal. Vzduch byl studený a přes náš větrolam z borových haluzí se hnaly bílé vločky.

„Sníh!“ zvolal Ken.

„Při všem, co nosí štěstí,“ odpověděl jsem, „Hiram si přeje sníh víc než co jiného.“ „Proč?“ chtěl vědět Ken.

„Abychom mohli vystopovat pumy. Taky abychom měli dost vody ze sněhu. Vylez ven, Kene.“

„Oh – oh – oh, já jsem ale celý rozbitý,“ zasténal Ken, když namáhavě vstal a začal si obouvat boty. „Trénink na baseball se s touhle prací nedá vůbec srovnávat.“ „Příště nelez na jankovitého koně,“ poradil jsem mu. Šli jsme k hučícímu táboráku. Všichni ostatní byli už vzhůru, dokonce i Hal už vstal a byl v plné práci. Hiram právě položil doprostřed našeho celtového ubrusu své placky, dobře dohněda vypečené a štědrých rozměrů; kotlík na kávu voňavě vřel a na velkém kuthanu syčela spousta plátků zvěřiny.

„Mládenče, slyšels toho Indiána?“ zeptal se Hiram, když shraboval žhavé uhlíky na hromadu kolem kuthanu. „Jeho zpěv mě probudil,“ odpověděl Ken.

„To nebyla píseň. To byla navajská ranní modlitba, chorál...“

Přerušilo ho vrčení a bručení pum. Vzhlédl jsem a spatřil jsem Hala, jak se potuluje kolem našich zajatců. Byli mokří, špinaví, ucouraní. Hiram uřízl borovičku a udělal pro pumy přístřešky, ale jim se nechtělo schovávat se před sněhem.

„Nech je na pokoji, chlapče,“ napomenul Hiram Hala. „Nedají se tam zahnat. Možná že za chvilku tam z toho mokra vlezou samy... Máme zároveň štěstí i smůlu. Sníh, to je to, co potřebujem. Ale teďka zas nemůžem najít stopy tý pumy, co zabila laň.“

„*Činigo!*“ zvolal Jim, který si stejně jako my ostatní začal trochu osvojovat navajštinu.

Pak jsme se pustili do jídla s chutí, jakou kromě lovců nikdo nezná.

Indián v době jídla jaksi tíhl k Halovi a i teď seděl se zkříženýma nohama vedle něho, nastavoval talíř a vypadal stejně hladově jako Mux. Nejdřív vždycky žádal o to, co bylo náhodou na Halově talíři, a když byl talíř prázdný, vzdal se všeho napodobování a žádal o všechno, co mohl dostat. Navajo měl podivuhodnou chuť k jídlu. Měl rád sladkosti, nejvíc ze všeho cukr. Bylo osudnou chybou připustit, aby se mu do ruky dostala konzerva s ovocem. Třebaže vzbuzoval v Hiramovi nechuť a v Jimovi ještě něco horšího, pro chlapce byl zdrojem nevyčerpatelné zábavy.

„Co máme dneska na programu?“ zeptal se Ken.

„No, dneska se mužem jen tak potulovat kolem tábora a nechat psy odpočinout,“ odpověděl Hiram. „Měl jsem v úmyslu jít za tou pumou, co zabila laň, ale tendle sníh zahladil stopy.“

„Rozhodně brzo přestane sněžit,“ řekl Jim.

Padající sníh řídl a vypadal jako létající poprašek. Olověné mraky, které se převalovaly nízko nad vrcholky stromů, byly čím dál světlejší a trhlinami prosvítaly kousky azurové oblohy.

Navvy odešel hledat koně a zanedlouho po jeho odchodu jsme uslyšeli cinkot zvonků. Pak se Navvy objevil; jel na Halově mustangu a hnal ostatní koně do tábora.

Ken a já jsme se pustili do stavby přístřešku pro psy. A když jsme ho dokončili, nebylo ho vůbec potřeba, aspoň ne pro tu chvíli, protože všechen sníh zmizel. Slunce teple hřálo a les byl hnědý a skoro stejně suchý jako předchozího dne.

„No, je to dobrej nápad, udělat si jednou začas volno,“ řekl Hiram, když se Ken netrpělivě dožadoval, aby se šlo na lov. „Mládenče, ještě si toho všeho užiješ. Ale povídám, mohlo by pro nás bejt užitečný okouknout to tady kolem a prozkoumat některý úžlabiny. Musíme je dobře poznat, abysme věděli, kde je mužem překročit, kam ústí a tak podobně. Teďka ty a Dick půjdete na sever a Jim a já na jih. Hal s Navvym můžou hlídat tábor.“ A tak jsme s Kenem vyrazili na obchůzku. Zjistili jsme, že úžlabiny jsou mimořádně zajímavé. Začínaly tam, kde borový les přecházel v šalvějové roviny. Některé úžlabiny byly mělké a jiné tvořily hluboké zářezy v podobě V, příliš příkré, než abychom se mohli pustit po bočních svazích přímo dolů. Houštiny ze zakrslých doubků lemovaly svah a osikové houštiny pokrývaly dno. Každá úžlabina měla svou zřetelnou stezku vyšlapanou vysokou a pumami a každá houština svou hroznou hromádku kostí a kůže. Vyplašili jsme jeleny a zdvihli tetřívky a z jedné úžlabiny jsme vyhnali divokého hřebce a jeho stádo. Ken měl radost, zeje viděl. Po několika hodinách pohodlného zkoumání jsme se vraceli k

táboru.

„Dicku, vidím tam cizí koně!“ hlásil Ken, když jsme přišli blíž.

Opravdu, v táboře byli koně, kteří nepatřili k naší skupině, a záhy jsem spatřil muže, a nebyli to ani Hiram, ani Jim. Měli jsme návštěvu.

„Snad jsou to mormonští[7] lovci divokých koní,“ mínil jsem. „Doufám aspoň, protože bych rád, aby ses setkal s některými z nich a šel s nimi na lov... Ne, je to jízdní hlídka. No, tohle se mi, Kene, ani za mák nelíbí.“

Když jsme došli do tábora, nebylo nikde vidět ani Hala, ani Indiána. Tři chlapi se líně povalovali pod borovicemi. Jednoho z nich jsem neznal; druzí dva se mnou kdysi pracovali a neměli mě o nic raději než já je, a to nebylo moc.

Pak se odněkud ze stínu vynořil čtvrtý chlapík, a když jsem ho poznal, ovládl mě zpola hněv a zpola nedůvěra nad tímto vpádem do našeho tábora. Tento čtvrtý chlapík, nějaký Belden, býval členem jízdní hlídky, a protože to byl budižkničemu a překážel ostatním, dal jsem ho propustit. Znepokojovalo mě, že po svém propuštění zůstal nadále v rezervaci. Po pravdě všichni tito muži byli mormoni a neschvalovali příchod Hiramův, Jimův a můj. Jádro sporu bylo v tom, že lesní správa nás ustanovila jako jejich nadřízené. A nepřátelské pocity sdílel dokonce i vrchní lesní dozorce, který s domorodými členy hlídek silně sympatizoval. Zdálo se mi, jako by tito muži byli vysláni, aby náš špehovali, nebo jako by se do toho pustili na vlastní pěst.

„Haló, přátelé,“ řekl jsem, „co tu děláte? Myslel jsem, že stavíte chatu v Quaking-Aspu.“

„Jenom jsme tak náhodou jeli kolem,“ odpověděl jeden muž, jménem Sells, a to byl ten nejlepší z nich.

„Chtěli jsme vidět, jak ty pumy chytáte do pasti,“ řekl druhý.

Belden se hlasitě zasmál:

„A já, já taky tak trochu špehuju, Leslie; já mám teďka nový zaměstnání.“

„U lesní správy?“ zeptal jsem se.

„Jo.“

„Co je to za práci?“

„Dohlížím na všecky lesáky. Vrchní lesní dozorce říká, prý se špatně povede každýmu, kterýho chytím s čerstvou zvěřinou.“

Belden na mne významně pohlédl. Domníval jsem se, že chlapík lže, pokud jde o jeho nové zaměstnání, ale přece jen jsem si tím nemohl být jist.

[7] Mormoni – náboženská sekta založená v Americe roku 1830; první kolonizátoři státu Utah.

Nebylo však pochyb o tom, co znamená záblesk v jeho očích. Myslel si, že mě přistihl, jak přestupuji zákon.

„Máme v táboře čerstvou zvěřinu, ale my jsme ji nezastřelili."

„Hahaha!" rozřehtal se.

Jen taktak jsem zachoval klid. Vzápětí jsem se zaradoval, neboť jsem spatřil, jak se blíží Hiram a Jim. Hiram se zastavil poblíž místa, kde byly připoutány pumy, a slyšel jsem, jak si mumlá: „U všech rohatejch, co se to stalo s tím Mackem?" Z místa, kde jsem stál, jsem nemohl vidět žádného z našich zajatců. Jim došel zvolna do tábora, a když ostrým pohledem zběžně přelétl z návštěvníků na mne, jeho bodrý úsměv zmizel. „Tak jsme dostali společnost," pronesl protahované. Byl bych přisvědčil, a to nijak zvlášť srdečně, ale zrovna v té chvíli vyšel ze stanu Hal a pohled na něho mi přetrhl řeč.

Hal měl na tváři širokou rudou skvrnu a každý mohl vidět, že je to stopa po políčku. Kromě toho se chvěl buď vzrušením, nebo vztekem, a při bližším pohledu jsem viděl, že pod opálením je bledý. „Hale!" zvolal Ken ostře. „Co je s tebou?" „Nic. Jsem v pořádku."

„To není pravda. I kdybys neměl tu rudou skvrnu na obličeji, poznal bych to podle toho, jak vypadáš. Kdo tě udeřil? Hale – snad ses nerval s Navvym?"

„Nesmysl – nestarej se, kde jsem k té skvrně přišel. Přišel jsem k ní, a dost," odbyl ho Hal.

Kde Hal přišel k té skvrně, to se mi nejevilo jako žádná zvláštní záhada. Byl bych vsadil svého koně, že ho uhodil Belden.

„Sellsi," zeptal jsem se, „který z vás toho chlapce udeřil?"

Sells si vyndal dýmku a vypustil mračno kouře. Zřejmě nijak nepospíchal s odpovědí.

„Mluvte, člověče! Kdo toho chlapce uhodil? Byl to Belden, že?"

Tentokrát Sells přikývl.

„Proč? Co provedl?... Copak nemáte jazyk? Mluvte! Chci vědět..."

Ucítil jsem na paži ruku Kena Warda a zaváhal jsem. Ken pokročil dlouhým krokem kupředu.

„Ten chlapec je můj bratr," řekl. „Mám tomu rozumět tak, že jeden z vás ho uhodil?"

Sells znovu přikývl.

„Kdo?" naléhal Ken.

Sells ukázal na usmívajícího se Beldena. Ken se rychle, vášnivě pohnul a pak udělal jakoby bezděčně další dlouhý krok; pak se otočil k bratrovi.

„Hale, co jsi tentokrát provedl? Slíbils mi, že se budeš slušně chovat,

když tě vezmu s sebou na Západ. Prohlašuju, že se za tebe stydím. Už nikdy...“

„Nekecej! Drž hubu!“ zvolal Hal podrážděně. „Ty vždycky obviňuješ mě. Jak to víš, že jsem si zasloužil dostat pár facek? Copak vždycky zasluhuju to nejhorší?“

„Je mi líto, že to musím říct, Hale, ale skoro vždycky,“ odpověděl Ken vážně.

„No dobrá, tak tedy tohle je jeden z těch mála případů, kdy si to nezasluhuju,“ řekl Hal pochmurně.

„Co jsi provedl?“ naléhal Ken.

„Nadával jsem tomu chlapovi všemi nadávkami, co mi slina na jazyk přinesla,“ odsekl Hal a ukazoval chvějícím se prstem na Beldena. „Nadával jsem mu lhářů a zbabělců. Pak mě udeřil.“

„A proč jsi mu nadával?“

„Uviděl zvěřinu, která visela tam na tom stromě, a pořád tvrdil, že jsme zastřelili vysokou. Ale já jsem se ještě ovládal. Pak začal dráždit Macka a pokoušel se ho přidržet vidlicovitým klackem. Tvrdil, že jsme pumy chytili do pasti a že hledá stopy po železech. Macek mu jednu plácl a trochu ho škrábl. Pak vzal ten chlap klacek...“

V této kritické chvíli vstoupil do kruhu Hiram Bent a zařval:

„Kdo tu pumu tloukl? Jestli ten rudoch...“

Starý lovec soptil hněvem.

„Počkejte, Hirame,“ přerušil jsem ho. „Právě se dostáváme k věci. Hal nám to právě vypravuje. Pokračuj, chlapče.“

„Povídej, Hale,“ promluvil Ken velmi vážně, „řekni nám čistou pravdu. Nepřeháněj. Dej mi své slovo. Pak ti budu věřit, a když uvěřím já, uvěří ti i Hiram a Dick a Jim.“

Hal zopakoval přesně, co řekl, než ho Hiram přerušil, a pak pokračoval:

„Belden popadl klacek a mlátil Macka po hlavě. Tak ho mlátil, až jsem si myslel, že je po něm. Pak jsem to už nemohl vydržet, tak jsem Beldenovi nadával do zvířat, zbabělců, lhářů – všecko, na co jsem si vzpomněl. A on mě uhodil, srazil mě k zemi a kopal mě.“

„Leslie, ten chlapec povídá pravdu,“ řekl Hiram. „Macek je celej zmlacenej, a každej ničema, kterej dovede tlouct přivázaný zvíře, dovede uhodit chlapce.“

Potom se starý lovec obrátil k Beldenovi. Ten výtečník se přestal usmívat. Důkladněji jsem si ho prohlédl, abych viděl, zda pil, ale nebylo to tím, byl určitě docela střízlivý.

„Beldene, dřív než řeknu cokoliv jinýho, rád bych věděl, co tím sledujete, když se takhle chováte," pokračoval Hiram. „Možná si myslíte, že tlouct přivázaný pumy a chlapce, který hlídaj tábor, není nic vážnýho. Ale počítám, že svůj názor změníte."

„Bente, žádný svý názory měnit nebudu," odpověděl Belden. „Jeden můj názor je, že jste ty pumy chytili do pasti. A druhej názor je, že jsem vás přistih, jak lovíte vysokou. A to je proti zákonu. A za to vás budu stíhat."

Místo odpovědi šel Hiram k borovici vzdálené nějakých dvacet kroků ze stanu a ze suché větve něco sundal. Když se vrátil, viděl jsem, že je to hlava a krk roční laně. Ukázal je Beldenovi a upozornil na roztržení způsobené zuby šelmy. Belden nic neříkal. Pak Hiram ukázal ránu ostatním mužům.

„Sellsi, vy jste myslivec. Tak co způsobilo tudlectu ránu?"

„Tu laň zabila puma – o tom není pochyb," připustil Sells.

„Tak!" Starý lovec odhodil laní hlavu a otočil se k Beldenovi. Nikdy jsem neviděl člověka zuřivějšího, než byl Hiram, a přitom tolik se ovládajícího.

„Na tom, co si lidi jako vy myslejí o mým chytání pum, mi nezáleží, ani co by se za zatrackanej nehet vešlo. Ale že bijete bezmocný zvíře, na tom mi náramně záleží – jste horší, než jak vám ten chlapec nadával – jste nejprašivější pes, jakýho jsem kdy viděl. A že jste tohodle mládence uhodil, to vám oplatím..."

Ken Ward uchopil starého lovce za paži. Hoch byl bledý, ale byl ledově chladný a v jeho očích se objevilo temné zablesknutí, jaké jsem v nich už několikrát zahlédl. Stoupl si před Hirama a směle si Beldena změřil. „Beldene, dám vám příležitost, abyste mě ztloukl."

„Cože?" zeptal se Belden hloupě a vyjeveně. Hiram a Jim se zdáli příliš překvapeni; a pokud jde o mne, předvídal jsem s jakýmsi vlahým rozechvěním, co přijde.

„Cože?" opičil se Ken. „Co si myslíte? Mám na mysli boj."

Belden se pořád díval vyjeveně. Byl dospělý muž a pravděpodobně mu nešlo na rozum, že by se takový chlapec chtěl s ním prát. Ale já jsem Kena Warda znal a taky jsem viděl, že je málem tak vysoký jako Belden, a když jsem je oba srovnával a pomyslel jsem na Kenovu nádhernou hbitost a sílu, cítil jsem, jak se ve mně vzmáhá touha po zápase. Potom se ve mně ozvalo svědomí, a tak jsem učinil chabý pokus Kena odtáhnout. Ale přišel jsem pozdě.

Chlapec napřáhl ruku – tu mocnou pravačku, která získala mnoho ze

své síly při chytání míče při baseballu – a popadl Beldena za nos. Nebylo divu, že to udělal. Beldenův nos byl dlouhý a červený a byl to nos urážlivý. Účinek byl překvapující. Belden zařval jako splašený býk. Ken ho tahal sem a tam, pak ho pustil a postavil se k zápasu. Belden zuřivě zařval a vyřítil se na něho. Chlapec uskočil stranou a skoro ve stejném okamžiku se vrhl kupředu. Zazněl ostrý úder a Belden se zastavil ve svém útoku a zapotácel se. Ale neupadl. Pak začal Ken kolem lesníka tancovat. Jakýkoliv zápas mě vždycky hrozně vzrušuje, a tenhle mě popadl tak pevně, že jsem ho taktak viděl. Ale potom zahájil Ken Ward tak rychlé akce, že ani kdybych byl docela chladný, nebylo by snadné sledovat jeho pohyby. Viděl jsem dost, abych věděl, že zápas, který bojoval s Křivákem, když jsem byl pevně spoután, nebyl nic ve srovnání s tímto. Ken jako by útočil na Beldena ze všech stran najednou. Zdálo se, že má tolik rukou jako stonožka noh. Beldenovy divoce mávající pěsti zasahovaly jenom vzduch. Způsob, jak se mu hlava vymršťovala vzhůru, prozrazoval, jak Ken zasahuje svůj cíl, a chlapcovy rány zněly jako rychlá střelba z revolverů. Beldenův snědý obličej zrudl a napuchl.

Najednou se mi zdálo, že slyším, jak se Hiramovy a Jimovy výkřiky prolínají, a tím jsem si uvědomil, že i já sám křičím. Kenova šedá postava se míhala kolem Beldena a déšť promyšlených úderů pokračoval. Náhle Ken ustoupil a mohutně se rozmáchl. Belden klesl na kolena, zapotácel se a pak dostal omračující ránu, která ho složila.

Namáhavě se pohnul, zasténal a zaklel, pokusil se posadit, ale upadl nazpět. Byl zkrvavený; jeho nos vypadal jako červený květák a jedno oko měl takřka zavřené. Ken stál vzpřímeně, těžce oddychoval, oči mu stále žhnuly, a ještě nebyl spokojen. Na jeho tváři se zračil rozpor.

Hiram Bent pohlédl dolů na Beldena.

„Čert aby to vzal! Dostal jste ale zatrackaně pořádnej vejprask!... Že jo?“

Tato dobrosrdečná otázka od Hirama, který byl nedávno tak vzteklý, nás ostatní vzpamatovala.

HAL

Zanedlouho Belden vstal. Nepohlédl na Kena ani na nikoho z nás a šel přímo ke svým koním. Spěšně je osedlal a naložil. Z toho bylo zřejmé, co to pokoření pro něho znamená, a také, co je to za člověka, poněvadž odjel, aniž se slovem rozloučil se svými společníky.

Ti byli nakloněni dělat si z toho legraci a nebyli povzneseni nad to, aby Kena pochválili. Brzy potom si postavili stan a pustili se do příprav k večeři. Rozhodně jsem netoužil po jejich společnosti, ale také jsem neměl právo požádat je, aby odjeli, tak jsem si pomyslel, že bude nejlépe, když se pokusíme vycházet přátelsky.

„Kdybyste vy všichni proti tomu nic neměli, chtěli bychom vidět, jak chytáte pumu," řekl Sells. „Jistěže – rádi vám to ukážem," souhlasil Hiram. A zakrátko jsme si kolem táboráku povídali a smáli jsme se, jako kdyby nebylo došlo k žádným nepříjemnostem. Zpozoroval jsem jen, že Hal nepromluvil s žádným z našich návštěvníků ani slovo, ba byl tak nezdvořilý, že jim neodpovídal na otázky. To mě přivedlo na myšlenku, že Hal nám neřekl všechno, co se mu přihodilo, zatímco jsme byli pryč. Jistě, nebyl to typ upovídaného chlapce. Podle ohně v jeho velkých šedých očích jsem však usoudil, že je na tyto vetřelce právem rozhněván. Povšiml jsem si také, jak pozorně naslouchá všemu, co říkají.

„Koukněte, Bente," zeptal se Sells, „a není žádný nebezpečí, že by se ty pumy dostaly na svobodu?"

„No, někdá přetrhnou obojek nebo řetěz. Tak jednu z desíti ztratím tímdle způsobem. Ani nijak pevnějc je uvázat nemůžu, protože by se uškrtily."

„Ať jsem zatracenej, jestli spím rád takhle blízko pum," pokračoval Sells. „Vždycky jsem se jich bál; prostě nemůžu kočky vůbec vystát, ať už jsou jaký chtějí."

„Ani já nejsem tou myšlenkou nijak moc nadšenej," poznamenal jeden z jeho společníků. „Tak proč jste ten stan postavili tak blízko?" chtěl vědět Sells.

„Žádnej strach," vmísil se Hiram. „Moje pumy vám neublíží, ledaže

byste jim přišli do cesty. Pak, počítám, byste nějakou tu ránu schytali.“

Povídali jsme a pokuřovali kolem táborového ohně něco přes hodinu. Potom se zvedl severní vítr a hučel v borovicích a noční vzduch se ochladil. Brzy jsme všichni zalezli do přikrývek.

Usnul jsem rychle. Za nějakou dobu mě probudil děsivý zvuk. Prudkým trhnutím jsem se posadil a cítil jsem, že Kenovy paže mě objímají jako svěrák. Slyšel jsem jeho hlas, ale nemohl jsem rozeznat, co říká. V táboře byl totiž takový řev, že bylo nemožné poslouchat cokoliv jiného. Výkřiky, při nichž stydla krev, volání a kletby se mísily se zvuky zápasu. Všechno to se ozývalo od stanu našich hostů. Ve slabém měsíčním světle jsem viděl, jak se jejich stan chvěje a otřásá. Pak následovalo ostré trhání plátna. Z šera se vynořil Hiram a skokem se vrhl vpřed. Vyskočil jsem, dychtiv pomoci, ale protože jsem nevěděl, co mám dělat, držel jsem se zpátky. Potom prásk, prásk, ozval se revolver a kulky hvízdly kolem.

„K zemi!“ zařval Hiram tak, že to přehlušilo vřavu ve stanu.

Okamžitě jsem strhl Kena s sebou za borovici a vykukoval jsem ven.

Aby byl hluk ještě horší, všichni psi se divoce rozštěkali. Náhle jsem spatřil divoký náraz těžkého těla, které se vrhlo na vnitřní stěnu stanu. Stan se zakymácel sem a tam a spadl. Zpod zmítajícího se plátna se ozvaly drsné, dušené skřeky. Kdybych nebyl tak rozrušený, byl bych se rozesmál. Ale s návštěvníky bylo něco strašně v nepořádku. Spatřil jsem tmavou postavu, která se vykutálela ze stanu, vstala a hnala se do lesa. Pak se z druhé strany objevila druhá. Teď řev ustal a následovaly něčí bolestné výkřiky.

Nato se Hiram rozběhl vpřed. Viděl jsem, jak se shýbá, a pak jsem s úžasem pozoroval, jak se napřimuje a táhne něco pryč. Ale šedivý, poskakující předmět záhadu vysvětlil. Hiram táhl od zdemolovaného stanu jednu z pum.

„Proboha! Kene, jedna puma se utrhla,“ zvolal jsem, „a musela vběhnout rovnou těm chlapům do stanu.“

„Ohromné!“ odpověděl Ken Ward.

Vyskočil jsem a běžel jsem Hiramovi na pomoc, ale než jsem se k němu dostal, měl už pumu přivázanou. I při svém rozčilení jsem zpozoroval, že z konce řetězu odvazuje laso. Pohlédl jsem na Hirama a Hiram pohlédl na mne.

„Nikomu ani muk,“ zašeptal. „Někdo přivázal k řetězu laso a potom pumu odvliknul k jejich stanu. Našel jsem laso přivázaný ke stanový tyčce.“

„Fíííí! Co z toho plyne?“ vyrazil jsem. „Kdo to udělal?“

„Jak to u všech všudy proved, to nemůžu posoudit, ale vsadil bych se, že to byl ten zatrackanej kluk.“

„Hal?... To není možné, Hirame!“

„No, soudím, že pro bratra Kena Warda není moc nemožnejch věcí... Pojď – někdo je zraněnej – o tomdle mužem přemejšlet pozdějc.“

Objevil se Jim a potom se z tmavého stínu borovic vynořili dva muži. Jeden byl Sells. V té chvíli jsme málo hovořili. Zvedli jsme stan a pod ním jsme našli třetího z našich hostů. Pomyslel jsem si, že kdyby byl tak vážně raněný, jako je vystrašený, jistě bychom záhy měli v rukou nebožtíka. Avšak když jsme mu smyli krev z obličeje, zjistili jsme, že byl těžce podrápán, ale nikoliv vážně zraněn. A protože ani Sells, ani druhý muž nebyli zraněni, napětí se zmírnilo, a obzvláště Hiramovi jako by spadl kámen ze srdce.

„Probudil jsem se,“ vyprávěl Sells, „a vidím, že ta zatracená puma skáče rovnou do stanu. Byla rychlejší než blesk a začala na mě dorážet. Uhnul jsem jí a křičel jsem jako blázen a snažil jsem se dostat ven. Ale pokaždý, když jsem se dostal ke vchodu do stanu, puma se na mě vrhla a já musel uskočit. Pak nás vyplašila všecky a nám nezbylo než se převalovat a skákat a uhýbat. Pell vytáhl revolver a začal střílet, a nebejt toho, že stan spadl, byl by některýho z nás provrtal... Já jsem to zrovna cejtil, že některá z těch pum nás v noci dostane.“

Bylo jasné, že Sells nemá nejmenší podezření na nějakou levotu. Tím se mi ulehčilo. Rozhlédl jsem se po Halovi, ale nikde po něm nebylo ani vidu a předpokládal jsem, že vůbec nevylezl z přikrývek. Za chvíli bylo v táboře zase ticho, jen pumy byly neklidné a řinčely řetězy. Sells a jeho společníci se přestěhovali o kus dál pod borovice. Než jsem šel znovu spát, svěřil jsem Kenovi, co říkal Hiram o Halovi, a Ken odpověděl:

„No jo! Vždyť jsem to věděl, ať se stalo cokoliv, spískal to Hal.“

„Ale Jim v tom musel taky mít prsty,“ prohlásil jsem. „Jak by mohl Hal odtáhnout pumu, i kdyby k tomu měl dost odvahy?“

„Dicku, ten kluk by utáhl nosorožce, kdyby si tak mohl vyřídit účty s někým, kdo s ním špatně zacházel. Dej na mé slovo – ti chlapi provedli Halovi něco víc, než co víme.“

„No dobře, ale ať mu provedli cokoliv, vyrovnal se s nimi. Slyšels už někdy takový křik? Byli strachy celí diví.“

„Připomíná mi to dobu, kdy se Herky-Jerky a Křivák připletli k mému medvíděti ve staré chatě na Penetieru. Jenomže tohle bylo horší.“

Brzy jsme znovu spali a díky tomu vyrušení ze spánku jsme se probudili až dost pozdě. Sells a jeho společníci se rozhodli, že koneckonců

nestojí tolik o to, vidět Hirama, jak svazuje pumu, a s východem slunka odjeli.

„Rozhodně jsme se jich dobře zbavili," prohlásil Jim.

„Kde je Hal?" zeptal se Ken.

Z jeho otázky jsem se dozvěděl, že Hal zmizel. Ken si o něho dělal starosti.

„Neměj strach, mládenče," uklidňoval ho Hiram. „Tvůj bratr se brzo objeví."

„Viděl jste ho dnes ráno?"

„Ani jsem ho nezahlíd," odpověděl Hiram.

„A ty, Jime?"

„Taky ne. A co víc, když mě včera v noci vyburcoval ten pekelnej kravál, neležel na svým místě. A nevrátil se."

„No to teda je pro mě novinka," řekl Hiram a zvážněl.

Ken začal přecházet sem a tam před táborovým ohněm. „Jestli se Halovi něco stane, jak se kdy budu moct podívat otci do očí?"

„Podívej se, mládenče, počítám, že tvůj táta je rozumnej chlap," odpověděl Hiram. „Věděl, že toho divokýho kluka tu něco potká, a proto ho s tebou poslal. Hal se tady ostřílí. Počítám, že uděláš nejlíp, když se přestaneš trápit a necháš věcem volnej průchod."

„Rozhodně, rozhodně," přidal se Jim vážně.

„V tom, co Hiram říká, je hodně pravdy," připojil jsem se i já. „Hal se nepochybně někde skrývá. A vrátí se, hned jak zjistí, že hosté odešli... Jime, neměl jsi prsty v tom včerejším kousku?"

„Rozhodně ne," odpověděl Jim samolibě. Podle toho jsem poznal, že nikdy nezjistíme, zda opravdu Halovi pomáhal, nebo ne.

„Hirame, bylo by možné, aby Hal provedl ten kousek s pumou docela sám?" zeptal jsem se.

Starý lovec se zamyslel.

„No, vypadá to nepravděpodobně. Ale nepochybuju o tom. Ten kluk je silnej a odvážnej. Taky mě pozoroval, jak s pumama zacházím. Dovede báječně napodobovat, to teda jo. Jistý je, že mladá puma, když je den dva uvázaná, bude trochu jakoby líná, když ji znova někam povlečou. Bude se zdráhat a nezačne skákat a škubat sebou a bít se, dokavad se úplně neprobere. Je docela možný, počítám, že se Hal odplížil ke stromu, uvolnil řetěz a přivázal k němu laso. Potom dotáhl pumu ke stanu těch chlapů, přivázal laso ke stanový tyčce a pak – teda teďka jsem v koncích. Jak dostal pumu do stanu? To nám bude muset říct sám."

„Je div, že nikdo nepřišel o život," řekl Ken.

„To rozhodně je," přidal se Jim.

„Kdyby se už vrátil," pokračoval Ken. „Jenomže co provede příště?"

Udělali jsme si snídani a snědli ji, a Hal se ještě pořád neobjevoval. Ale vrátil se Navajo, a tak jsme uvažovali, jak daleko asi byl od tábora. Jim byl toho mínění, že Navvy byl tak vyděšen lomozem v táboře, že běžel, dokud nepadl. Zpozoroval jsem mnoho borového jehličí v Navvyho černých vlasech a podle toho jsem poznal, že spal někde pod stromem.

Hiram šel nakrmit psy, a téměř okamžitě jsem slyšel, jak zvolal:

„Teda, ať mě rohatej sebere!"

„Co se stalo, Hirame?"

„Štěně je taky pryč. Neutrhlo se. Bylo odvázaný, to je jistý. Protože já si dal na tom záležet, abych ho uvázal pevně. Bylo celý divý utýct a pustit se po nějaký stopě. Ten kluk si ho vzal."

Ken přešel k místu, kde měl Hal sedlo a výstroj. „Pušku a všecko ostatní tu nechal."

Náhle mě zamrazilo.

„Hirame, nemohl nás Sells podfouknout? Předstírat, že o tom kousku neví, a pak se Hala zmocnit?... Ti mormoni by si nedělali těžkou hlavu z toho, kdyby ho shodili do propasti."

„Ale ne!" vykřikl Ken Ward.

Poté jsme všichni upadli do mlčení a instinktivně jsme vzhlíželi ke starému lovci o pomoc nebo útěchu. Avšak Hiram se zdál příliš rozrušen. Zčistajasna projelo jeho vysokou postavou lehké zachvění.

„Poslouchejte!" řekl.

Nastražil jsem uši, ale neslyšel jsem nic kromě větru v borovicích a datla, který tloukl do mrtvé haluze.

„Rozhodně...," začal Jim.

Hiram zvedl varovně prst.

„Poslouchejte – při závanech větru."

Pak následovalo dlouhé ticho, kdy všichni naslouchali. Po době, jež se zdála věčností, jsem zaslechl slabé psí hafání. Bylo tak tiché, že bylo skoro nerozeznatelné. Jim je také zaslechl, a nakonec i Ken, jak jsem poznal podle jejich tváří. Všichni jsme zůstali zticha, stále nás ještě zdržoval Hiramův zdvižený prst.

„To je to štěně," řekl konečně Hiram. „Je tamhle na západě. Počítám, že honí kojoty – anebo štěká, protože se něco stalo tomu... No, přátelé, já se teďka pustím rovnou za nosem tam, kde podle mě to štěně je. Když vyrazím řadu výkřiků, přiběhněte všichni za mnou se psy a s revolvery. Když vykřiknu jednou, nadběhněte mi vlevo, když dvakrát, nadběhněte mi

vpravo.“

S těmito slovy popadl pušku a odkvapil do lesa. Jim neměl co říci a já jsem se nedíval na Kena, protože podle Hiramovy nedokončené věty to vypadalo, jako by se Hiram bál, že se Halovi přihodila nějaká nehoda.

Čekali jsme a čekali. Jednou se Ken domníval, že slyší výkřik, potom zas Jim obrátil pochybovačně ucho k západu, ale ujistil jsem je, že se mýlí. Brzy potom jsme byli elektrizováni rychlými výkřiky. Ozývaly se daleko z lesa, a přesto byly jasné a zvučely ve větru. Jim pustil psy z řetězu a protáhl jim pod obojky provaz, zatímco Ken a já jsme posbírali revolvery a lasa. Navajo byl stejně vzrušen jako my a doprovázel nás z tábora, ale brzy začal zůstávat pozadu. Běželi jsme přes ploché mýtiny a hnědé průseky a dolů a nahoru úžlabinami.

Jim zavelel stát a zahřímal signál pro Hirama. Přišla odpověď a znovu jsme se rozběhli. Psi se tímto neobvyklým postupem vzrušili; štěkali a snažili se Jimovi vytrhnout. Ken nás předběhl a Jim na něho křičel, aby počkal. Když jsme ho dohonili, Jim znovu vykřikl. Tentokrát Hiramova odpověď ukázala, že směřujeme příliš doprava, tak jsme obloukem odbočili a spěchali dál. Podle mezer v temně zelené stěně borovic jsem usoudil, že se blížíme k okraji náhorní roviny. Úžlabiny se prohlubovaly a museli jsme je obcházet, a tato změna směru nás odváděla z cesty.

Na další Jimův signál odpověděl starý lovec mohutným výkřikem, a to nás přimělo, že jsme běželi ze všech sil, které nám ještě zůstaly. Potom jsme na konci dlouhého průseku spatřili Hirama, jak na nás mává, a pustili jsme se do bláznivého závodu, v němž Ken zvítězil o pěknejch pár metrů.

Zastavil jsem se lapaje po dechu a rychlým pohledem jsem přehlédl mýtinu. V téže chvíli smečka psů vybuchla v divoký řev.

„Tamhle je Hal!“ zvolal Ken šťastným hlasem.

Spatřil jsem pohřešovaného chlapce, jak klidně sedí na vývratu. Nato jsem uviděl štěně. Bylo úplně bez sebe, štěkalo, skákalo a jeho čenich ukazoval přímo vzhůru. Sledoval jsem směr takto naznačený, pohlédl jsem vzhůru na nízkou odumřelou borovici a uviděl jsem vrčící pumu.

HIRAM ŽÁDÁ KENA O POMOC

Divoký, halasný chór psů se mísil s našimi radostnými výkřiky. Princ se postavil na zadní a tloukl předními prackami do vzduchu, dychtiv se dostat k pumě. Mux-Mux, starý válečník, jako obvykle ztratil rozum.

Když jsme se poněkud uklidnili, řekl Hiram:

„Je to zase dvouročák, a pěkně urostlej. Přátelé, pro naše účely je to ten nejlepší strom, na jakým jsem kdy pumu viděl. Teďka se rozestupte a obkličte ji a dělejte pořádnej randál."

Když se Hiram vyšvihl na první pahýlovitou haluz borovice, puma, která byla o nějakých pět metrů výš, skočila na jinou větev, a větev, kterou opustila, zapraskala, zakymácela se a ulomila. Spadla přímo na Hirama, tupým koncem jej udeřila do hlavy a srazila jej ze stromu. Naštěstí dopadl na nohy, jinak by si jistě polámal kosti. Zdálo se, že je omráčen, a klopýtal tak, že ho Jim musel zachytit. Z rány na hlavě mu proudila krev.

Tímto náhlým otřesem jsme okamžitě vystřízlivěli. Při bližším ohledání jsme objevili v Hiramově skalpu dlouhou nerovnou tržnou ránu. Omyli jsme ji vodou z mé polní láhve a sněhem, který Jim sehnal v blízké úžlabině, a posléze se nám podařilo zastavit krvácení. Naléhal jsem na Hirama, aby se vrátil do tábora, kde mu ránu patřičně ošetříme, on však trval na tom, abychom ji pouze zavázali barevným šátkem.

„Počítám, že to nic není," řekl Hiram. „Ale mám kapánek závrať, a teďka abych už raději nahoru nelez... Teda, mládenče, teďka tě žádám o pomoc."

Poslední poznámka platila Kenovi.

„Co – cože?" zakoktal Ken.

„Chci, abys vylezl nahoru a přehodil laso pumě přes hlavu. My uděláme zbytek."

Kenova tvář nejdřív zrudla, pak zbledla. Najednou dychtivě zalapal po vzduchu a divoce vyskočil. Hleděl na starého lovce a trvalo hodnou chvíli, než se mu vrátila přirozená barva.

„Vy chcete – abych ji chytil do lasa?“

„Jistě. Seš hbitej a rychlej, a když ti budu říkat, co máš dělat, dopadne to možná lip, než kdybych se za ní šplhal já. Jen žádnej strach, Kene. Kdyby puma začínala bejt nepokojná, budu tě včas varovat.“

Ken vzal beze slova laso a jal se šplhat na borovici. Hal Ward stál jako zkamenělý; jenom oči jako by byly živé, a ty bylo nádhera pozorovat. Věděl jsem, co ta situace pro chlapce znamená – nevěřil Kenovým historkám o tom, jak starý lovec chytá divoké šelmy do lasa – a teď se mu Ken sám chystá ten zázrak předvést!

„Ne tak rychle, mládenče,“ zvolal Hiram. „Netlač se na ni. Je těžko říct, jakej pohyb udělá v příští chvíli, a v tom právě je nebezpečí.“

Puma měnila pozici, vrčela, drápala větev a hleděla, aby měla stále mezi sebou a Kenem kmen stromu.

„Počkej, je moc blízko u kmene,“ řekl Hiram. „Budeš ji muset zahnat dál na větev. Bude nejlíp, když se dostaneš kousek nad ni, Kene. Zkus ji vyplašit. Ulom větev a hoď ji po ní.“

Ken byl šest metrů pod pumou, na opačné straně stromu. Ulomil pahýl větve a nejdřív jím mlátil a tloukl a pak jej hodil – a zasáhl zvíře rovnou do boku. Ozval se výbuch prskání a vrčení a syčení.

„To je ono,“ hulákal Hiram. „Ať si myslí, že ji chceš zabít. Teďka lez nahoru, honem! Nečekej! Bude couvat na tamtu silnou větev.“

Jistě to musela být zkouška pro Kenovy nervy, poslechnout lovce. Myslel jsem si, že bychom Kena museli omluvit, kdyby neposlechl. Ale on šplhal nahoru a puma pomalu ustupovala na větev.

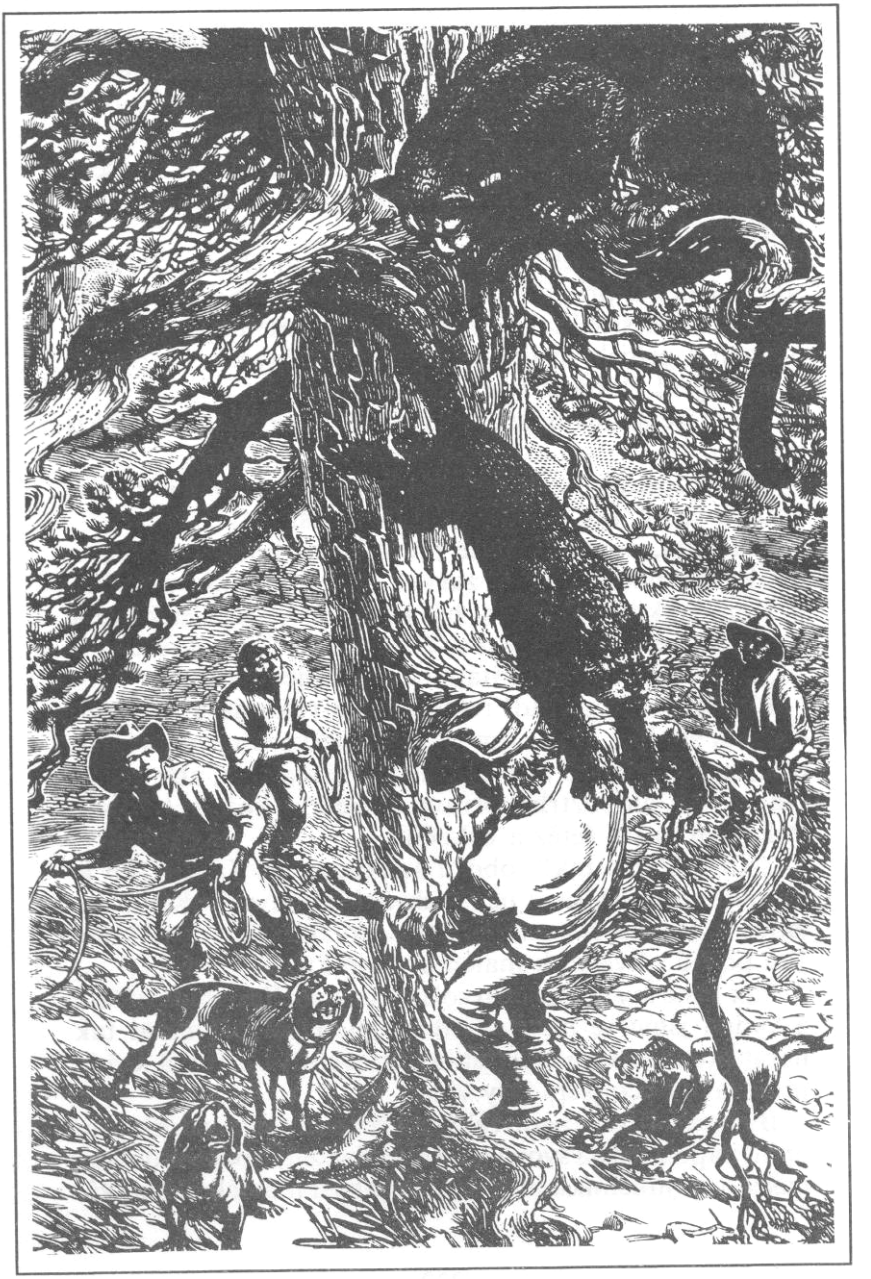
„Rozhodně seš na tom stromě víc doma než ta potvora, Kene,“ volal Jim.

A opravdu to tak vypadalo. Keňo vy pohyby byly rychlé a jisté, jeho pružná, silná postava jakoby bez námahy klouzala mezi větvemi, zatímco puma byla neohrabaná a pomalá a bylo vidět, že se bojí, aby nespadla.

„Tak, Kene, to stačí,“ zakřičel Hiram, když se Ken dostal na místo kousek nad pumou. „Teďka seš dobře. Udělej smyčku, ne moc dlouhou, a hoď ji. Zkus to znova, mládenče, a s rozvahou. Seš nervózní. Žádný nebezpečí ti nehrozí, kdyby chtěla po tobě jít, jenom se vyšplháš o kousek vejš. Nahoru za tebou nikdá nepoleze... Tak!... Tentokrát ji dostal. Hoho!“

Všichni jsme pokřikovali a zdálo se mi, že Jim Williams se postaví na hlavu. Projevoval nesmírné potěšení nad úspěchy chlapců.

„Smyčku pevně utáhni... Táhni jen lehce, protože puma kouše po provaze, a když trhneš moc prudce... Tak! Sám bych to lip neudělal. Teďka

pojď dolů... Ne, neslejzej. Sklouzni po provaze.“

Ken nepromluvil ani slovo od chvíle, co vylezl na borovici, a teď k nám dolů obrátil svou napjatou bílou tvář a vypadal, jako by dobře neslyšel.

„Sklouzni po provaze,“ křičel Hiram. „Udrží tě.“

Ken tedy prudce zatáhl za provaz a puma se vzepřela. Pak Ken slezl z větve a ručkoval po provaze dolů, zatímco puma zřejmě snadno držela jeho váhu. Ken těžce oddychoval a měl výraz člověka, kterého silné, úchvatné vzrušení přimělo provést čin, který stěží dovede ocenit.

„Připrav si smyčku!“ křikl Hiram na Jima.

Upustil jsem své laso, abych jim pomohl stáhnout zvíře z jeho hradu. Zlámané větve jen pršely; a pak se vynořila syčící, vrčící a kroužící puma. Málem nám vyškubla provaz z rukou, ale spustili jsme ji dolů a Hiram jí bleskurychle spoutal zadní tlapy smyčkou.

„Upevni provaz!“ zakřičel. „Tak, tak je to dobře. A teďka dolů s ní – opatrně.“

Sotva se puma dotkla země, pustili jsme laso, to se vymrštilo a přelétlo přes větev. Z pumy se stal kulatý, žlutý, rychle se pohybující míč. Jim první popadl volné laso a zadržel převalující se zvíře. Hiram mu přiskočil na pomoc a oba roztáhli zápasící pumu, zatímco já jsem vrhl další smyčku. Na druhý hod jsem zachytil přední tlapu.

„Táhni pořádně! Natáhni ji!“ hulákal Hiram. Popadl silný klacek a přistrčil jej k pumě. Puma se do něho zakousla, až třísky lítaly. Hiram stáhl šelmě hlavu dozadu na zem a přitiskl svalnaté koleno na dřevo.

„Obojek! Obojek! Rychle!“ zvolal.

Hodil jsem mu obojek a řetěz a Hiram jej pumě v mžiku připnul.

„Tak, dostali jsme ji!“ prohlásil. „Do tábora je to jen kousek cesty, tak ji potáhnem bez košíku.“

Jak vstal, puma se náhle převalila na bok a zaťala mu tesáky do nohy. Hiram zařval. Jim a já jsme vykřikli. A Ken, jakkoliv poděšen, byl tak posedlý myšlenkou na fotografování, že začal nastavovat závěrku aparátu.

„Popadněte řetěz! Odtáhněte ji!“ křičel Hiram.

Přiletěl jsem, popadl řetěz oběma rukama a ze všech sil jsem škubal. Také Jim se opřel veškerou svou váhou do lasa. Spojenými silami jsme přiměli pumu, aby povolila sevření, ale roztrhla přitom Hiramovi kožené legginy. Pak jsem pustil řetěz a uskočil.

„No tak! No tak!“ obořil se Hiram na Kena. „To je ti milejší fotografovat než zachránit mi život?“ Když vyjádřil tento ne nerozumný protest, odvázal laso, které Jim pevně přivázal k malému stromku.

Pak jsme my tři muži utvořili trojúhelník kolem zvířete a vydali jsme se

na pochod lesem. Byl to pochod tak nabitý rozmanitou činností a lomozem, že předčil každé představení, co jsem kdy viděl.

Bylo to něco tak neobvyklého, že Navajo vyšel z úkrytu, úplně zapomněl na svou úctu a strach a začal podél odvěsen našeho trojúhelníku provozovat jakýsi magický nebo válečný tanec nebo každopádně nějaký druh indiánského tance.

Byly chvíle, kdy puma dostala Jima a mě na zem a Hirama rozkolébala, a byly jiné chvíle, kdy běžela po svázaných tlapách a hnala dva před sebou a třetího táhla za sebou; a ještě jiné chvíle, kdy se užuž do někoho zakousla.

Chytili jsme divocha. Netroufli jsme si ho pustit, a třebaže to Hiram přikázal, nikdo nepřivázal laso pevně ke stromu. Prostě to nešlo. Puma byla tři čtvrtiny času ve vzduchu a zbývající čtvrtinu ji pro prach nebylo vůbec vidět. Každé laso bylo jedenáct metrů dlouhé, ale i tak jsme se sotva udrželi mimo její dosah.

Pak přišlo vyvrcholení, a jak to při lovu na pumy vždycky bývá, neočekávaně a bleskurychle. Blížili jsme se ke dnu druhé úžlabiny – s dobrým rozestupem, s lasy napjatými, obličeji k sobě. Klopýtl jsem a puma skočila. Váha nás obou strhla Jima, takže se smekl, sklouzl a povolil laso. Skokem se puma dostala na dosah Hiramovi, a jak se zvedala, napřáhla po Hiramovi velkou pracku právě ve chvíli, kdy Jim celou svou silou a váhou lasem trhl.

Zadní část Hiramových kalhot zůstala šelmě v drápech. Puma pak spadla dozadu, překonána Jimovým zoufalým výpadem. Hiram vyskočil s rychlostí akrobata a jeho křečovitě se stahující brunátná tvář a pohybující se rty ukazovaly, jak je zcela neschopen dát výraz svému vzteku. Píchalo mě v boku, div jsem neumřel, ale musel jsem se smát, i kdybych z toho měl mít smrt.

Ale Hiram v tom neviděl nic směšného a svolával na nás hromy a blesky.

Ovšem po celou tu dobu jsme prchali před pumou, takže jsme se dostali, dřív než jsme si to uvědomili, rovnou do tábora. Naše zajaté pumy se vřavou vyděsily a koně se hrůzou splašili.

„Ou!“ pokřikoval Hiram a nikdo nevěděl, jestli křičí na nás, nebo na zápasící pumu. Ale Navvy se domníval, že Hiram oslovuje pumu.

„Ou! Nevím, proč křičet ou. Ona vůbec nerozumět tomu ou!“ opakoval Navvy, což nezvratně dokázalo, že Navajo má právě tak pochopení pro věc jako smysl pro humor.

Brzy byl náš další zajatec bezpečně přivázán řetězem a vrčel shodně s ostatními. Vrátil jsem se odvázat psy a zjistil jsem, že jsou nahněvaní a ve

Š

patné náladě z toho, jak se s nimi neobratně zacházelo. Hlučně sledovali stopu pumy až do tábora, a když tam pumu našli na řetěze, znechuceně toho nechali.

Hirama hněv brzy přešel a hlasitě a dlouho se smál tomu, co považoval za ten nejhanebnější kousek, jaký mu kdy jaká puma provedla.

Potom, když jsme ve stínu odpočívali, spokojeni sami se sebou, Hiram a Jim a Ken zahájili palbu otázek na Hala. Chlapci jako obvykle nebylo do řeči. Ale obdiv starého lovce a domlouvání Jima Williamse ho nakonec přemohly. Jeho vyprávění, jak dostal pumu ke stanu nezvaných hostů, odpovídalo přesně způsobu, jak to vysvětloval Hiram.

„No, počítal jsem, že to bylo takhle," řekl Hiram. „Ale, chlapče, jak jenom jsi dostal tu pumu dovnitř do stanu? To mi nejde na rozum."

Hal vypadal překvapeně.

„Ale já jsem jim ji nedal do stanu. A puma taky do stanu nevlezla. Když jsem přivázal laso ke stanové tyčce, Macek se začal probouzet a jankovatěl. Prudce ucouvl ke vchodu do stanu a začal řvát a prskat. Právě tehdy se Sells, myslím, probudil a spustil křik. Odplazil jsem se a skryl se za strom. Potom jsem všecko pozoroval. Připadalo mi, jako by se muži probudili a běhali i se stanem sem a tam. Páni! Ti ale vyli! Ale vím bezpečně, že puma ve stanu vůbec nebyla."

„Jak tedy u všech všudy přišel ten chlap ke všem těm svým škrábancům?" podivil jsem se.

„Mně se hned zdálo, že ty škrábance se jaksi nepodobají škrábancům od pumy," poznamenal Hiram. „Ten chlapík se poškrábal sám, když ve stanu zápasil."

„Potom rozhodně ta Sellsova historka nebyla nic než ohromnej vejmysl. No přece podle toho, jak mluvil, by člověk řek, že ve stanu se to pumama jenom hemžilo," řekl Jim.

„Počítám, že Sells nemluvil pravdu, ale že věřil tomu, co říkal. Nejspíš se probudil, a když spatřil mezi plachtama stanu pumu, byl tak vyděšenej, že si všecko ostatní přimyslel. A jeho pokřik samozřejmě stačil k smrti vyděsit ostatní. Vždyť já sám jsem se vyděsil."

Srdečně jsme se zasmáli na účet Sellse a jeho společníků a byli jsme přesvědčeni, že draze zaplatili za svou vyzvědačskou návštěvu.

„No dobrá, a cos dělal potom?" pokračoval Hiram.

„Odvázal jsem jednoho psa, prvního, který se mi dostal pod ruku," odpověděl Hal. „Chtěl jsem utéct do lesů, protože jsem si myslel, že ti chlapi objeví, kdo to na ně ušil. A chtěl jsem mít společnost, tak jsem si vzal psa. Chvilku jsem seděl a pak jsem usnul. Když jsem se probudil, v

lese svítalo. Blížilo se ráno. Štěně mě opustilo a za chvilku jsem slyšel, jak o kus dál v lese štěká. Šel jsem za ním, a když jsem ho našel, měl na stromě zahnanou pumu. To je všecko.“

„Tak, to je všecko, co?“ opáčil Ken a podivně pohlédl na svého bratra. „No dobrá, doufám, že teď dáš na chvilku pokoj.“

„Chlapče, nemám to srdce, abych tě zrovna teďka káral,“ řekl Hiram rozvážně. „Ale byls bezohlednej k sobě i k ostatním.“

„Rozhodně to bylo vyloženě špatný, Špunte,“ přidal se Jim. „Jak se to vyvrbilo, ten kousek s tou pumou mě až k smrti potěšil. To rozhodně. Ale možná, že to mělo šťastnej konec jen čirou náhodou. Podruhý nic takovýho neprováděj.“

Připojil jsem svou radu k radám ostatních, ale pozoroval jsem, že Hal, třebaže vypadal kajícně a pokorně, neučinil žádný ukvapený slib o svém budoucím chování.

NAVVYHO WATERLOO

Toho večera jsme seděli kolem táboráku a Hiram bafal z dýmky takovým způsobem, jako by oznamoval, že je docela nakloněn vypravovat nějaký příběh, který chlapcům už dlouho sliboval.

Byl neobvykle chladný večer, tak chladný, že my všichni až na Hala jsme se tiskli k ohni. Hal se držel zpátky ve stínu. Sotva bych si byl té snahy nějak zvlášť povšiml, kdyby se nebyl usilovně věnoval nějakému skutečnému nebo předstíranému úkolu. Začal jsem se na něho dívat se značnými pochybami a považoval jsem za bezpečnější pozorovat ho z určité vzdálenosti.

Navvy seděl rovnou u ohně, lhostejný jako obvykle, s jasnýma černýma očima upřenýma do rudých žhavých uhlíků. Čas od času zabafal z cigarety. Ken měl místo vzadu za Indiánem, už mimo dosah nejkrutějšího žáru, a tu a tam je opouštěl, aby prohrabal oheň a nahrnul nějaké uhlíky na brambor, který si pekl.

„Kolem táboráku je rozhodně příjemně," poznamenal Jim a napřáhl ruce k plamenům.

„Ve větru je cejtit sníh," řekl Hiram. „To mi připomíná..."

Právě v té chvíli Ken opět prohrábl žhavé uhlíky. K našemu překvapení táborový oheň oslepivě vzplanul jako blesk. Vyšlehl obrovským světlem a explodoval do miliónu jisker. Kousky hořícího dřeva se rozlétly na všechny strany. Byli jsme pokryti rudými oharky, horkým popelem a sprškou jisker. Slyšel jsem, jak Indián vykřikl, a Ken vykřikl ještě hlasitěji. Pak přišla černá temnota.

Všichni jsme se poplácávali, k smrti vyděšeni, a snažili jsme se utlouci oheň na doutnajících šatech. Byla to pěkně rušná chvíle. Když se vzrušení poněkud utišilo, zaslechl jsem Jimův vzteklý hlas. Hiram byl tak ohromen, že se ani nemohl zlobit.

„Ať mě rohatej sebere!" vyrazil ze sebe. „U všech všudy, co to bylo? Mládenče, tos pek bramboru, nebo dynamit?"

„Proboha!" vydechl těžce Ken. „To jsem to schytal. Nemám tušení, co se stalo. Udělejte světlo. Jsem zaživa upálený."

Za chvíli, když Hiram rozdělal nový oheň několik metrů od nebezpečného ohniště, se ukázalo, že Ken byl dost vážně zasažen. Tvář měl černou od dřevěných oharků. Chvíli nám trvalo, než jsme uhasili hořící díry v jeho košili a kalhotách. Kenovi se chvěly ruce, a když si smyl černotu z obličeje, viděli jsme, jak je bledý. Byl velice vyděšený, ale naštěstí unikl vážnému zranění.

Chvilku jsme mluvili všichni najednou, takže jsem stěží mohl pochopit, co se říkalo. Z temnoty se ostražitě vynořil Indián a bylo to poprvé od exploze, co jsme ho viděli. Úplně jsme na něho zapomněli. Seděl blíž k ohni, ale třebaže byl zjevně vyděšenější než Ken, nebyl tak těžce popálen.

„Hej, Hale, kde jsi?“ zvolal Ken.

„Tady,“ ozvala se odpověď od hranice dříví.

„Jsi v pořádku?“

„Jistě. Ani se mě to netklo,“ odpověděl Hal.

„Ale vsadím se, že tě to vyděsilo.“

„To by muselo být něco víc než praskající poleno, abych se vyděsil“

Ken mlčel. Všichni jsme mlčeli a převraceli jsme si v hlavách Halovo chladné vysvětlení exploze.

„No-o, to by muselo!“ zvolal nakonec Ken a zvláštní tón jeho hlasu skrýval mnohoznačný výklad.

Hiram tiše a hluboce zavrčel. Jim se otřásl tichou radostí. A Navajo upřeně pohlížel z jednoho na druhého, jako kdyby nevěděl, co si má o takové společnosti myslet. Stále si ohmatával košili, a to mě přivedlo k objevu, že jeho košile je mokrá. A nejen mokrá, byla i horká.

„Hirame, Indiánova košile je celá mokrá a taky pořádně horká,“ řekl jsem. „Neměl jste na ohni hrnec s vodou? Možná že se převážil a způsobil výbuch.“

Hiram nedůvěřoval své paměti a šel se podívat na pánve a hrnce, z čehož bylo jasné, že jeho mysl je velice znepokojena.

„Možná... možná...,“ mručel, zatímco neohrabaně kramařil mezi nádobím. „Čert aby to vzal – ne! Jsou tu všecky a žádnej není mokrej.“

„Jime, nezdá se ti to podezřelé?“ zeptal jsem se.

„Ne. Rozhodně to muselo bejt praskající poleno,“ odpověděl Jím.

„Člověče, to byl výbuch páry,“ tvrdil jsem. „Někdo dal do ohně zaletovanou plechovku s ovocem nebo zahrabal do popela nádobu s vodou.“

V té chvíli jsme už o tom víc nemluvili, ale později, když Hal a Jim přivazovali psy, pronesl Ken s důrazem:

„To je další kousek toho kluka! Ať to bylo cokoliv, rozhodně jsem to

schytal. Nikdy v životě jsem se tolik nevyděsil. Hirame, nenapadá vás něco, jak bychom mohli Hala postrašit? Musí se to udělat.“

„No dobrá, mládenče, budu o tom přemýšlet.“

„Něco mu proveďme a dejme mu ochutnat jeho vlastní medicínu. Moc se divím, Hirame, že vám a Dickovi dosud nic neprovedl. Ale to ještě přijde.“

„No dobrá, mládenče, počítám, že v Lesliem a ve mně najdeš spojence při každý trochu rozumný boudě na toho kluka.“

„To bude úžasné... Ale co on nám provede, jestli na to přijde, to bude stát za to.“

V té chvíli se zdálo, že Ken je svou myšlenkou posedlý, nicméně celou tu dobu jevil podivnou polováhavost, jako kdyby si uvědomoval, že Hal dovede pozoruhodně oplácet.

„Ale jak na to?“ zeptal se. „Můžeme vzít do spolku i Jima?“

„To nech na mně, Kene,“ ujistil jsem ho, „ten je pro každou legraci. Přemluvíme Jima, aby už s Halem nenocoval v jedné celtě, a my všichni ho pod tou či onou záminkou odmítneme vzít k sobě. Potom se Navajo přirozeně přikloní k Halovi a my si vymyslíme nějaký způsob, jak ho vyděsit.“

Druhý den ráno jsem si našel vhodnou příležitost, jak Jima seznámit se svým návrhem, a snadno jsem ho získal. To byla jeho slabůstka.

Ten den jsme byli na lovu a při večeři Jim náramně vzdychal a sedal si s takovými obtížemi, jako by měl nohu na cimprcampr.

„Co je s tebou?“ vyptával se Hiram s dojemnou účastí. „Ale ta moje noha.“ „Co s ní je?“

„Vždyť jsem vám to říkal. To je to místo, kam mě Hal noc co noc ve spaní kope.“

„Co-o-o-že?“ zakoktal Hal a vykulil oči.

„Chlapče, je mi líto, že musím zranit tvý city,“ odpověděl Jim mírně. „Ale rozhodně jsem to snášel tak dlouho, jak jen jsem moh. Ty jsi jeden z těch spáčů, co mají divoký sny, a když se za něčím pustíš nebo něco se pustí za tebou, potom kopeš. Nikdá jsem neviděl broncha, kterej by tě trumfnul. Ať ležíš jak ležíš, na boku, na zádech nebo na břiše, dokážeš kopat, a vždycky do stejnýho místa. Jednou jsem slít z koně a tudle nohu jsem si zranil, a právě do toho samýho místa mě kopeš.“

Hal vypadal, jako by měl slzy na krajíčku. Zřejmě se opravdu styděl.

„Ach Jime, já vím, že mívám bláznivé sny a že sebou ve spaní házím. Proč – proč jste mi to kopnutí neoplatil, proč jste mě nevykopl z lůžka?“

„Chlapče, z toho si rozhodně nemusíš dělat těžkou hlavu, já ti to nevyčítám. Chápu, že při lovu na pumy se dostáváme do pěkně horkejch

situací, aby z toho měl člověk divoký sny.“

„Už vás nebudu trápit,“ řekl Hal vážně. „Budu spát někde jinde... Hirame, mohu jít do vašeho stanu – někam na krajíček, daleko od vás?“

„Chlapče, přál bych si, abys mě o to nebyl požádal,“ odpověděl Hiram v zřejmých rozpacích. „Já tě totiž musím odmítnout. Už stárnu, Hale, a musím mít svůj klid. Ty bys mi nedal usnout.“

Hrdost a pokoření zabránily Halovi, aby se dál někoho doprošoval. Bez dalšího slova dokončil večeři. Pak vzal sekyru, usekl pár malých boroviček a začal si dělat přístřešek. Navvyho to tak zaujalo, že mu nabídl svou pomoc, a když byl přístřešek hotov, k našemu velkému potěšení Hal pozval Indiána, aby jej s ním sdílel.

Druhého dne jsme měli perný lov; smečka se rozdělila po čerstvých stopách a my jsme se odtrhli jeden od druhého. Po jednom jsme se vrátili do tábora a bylo sporné, kdo byl víc utahán, zda lovci, nebo psi. Už se stmívalo, když přijel Jim.

„Chlapi, rozhodně jste o moc přišli,“ řekl a hodil na zem kůži z pumy.

„Teda, čert aby to vzal, tys musel jednu zastřelit!“ zvolal Hiram.

„Rozhodně. Kudrnáč a Tříslák ji zahnali na strom a já na vás křičel, až jsem ochraptěl. Nakonec začala slézat, a protože jsem se bál, že některýho psa odpraví, musel jsem ji zastřelit. Když jsem stah kůži, vydal jsem se nahoru k místu, kde jsem si nechal koně. Je tam ošklivej svah. Z boku jednoho útesu jsem viděl, kudy se tam můžu dostat, jestli se mi podaří slézt jedno hladký místo. Tak jsem to zkusil. Byly tam malý pukliny a výstupky pro ruce a nohy. Najednou jsem uslyšel rovnou nad sebou tichý zavrčení. Podívám se nahoru a vidím obrovskou pumu, větší než všecky, co jsme honili. Vystrkovala hlavu z díry a rozhodně mi doporučovala, abych dál nechodil. Ani jednou, ani druhou rukou jsem se nemoh pustit a sáhnout po revolveru, protože bych slít; tak jsem na ni aspoň z plných plic zařval. Prskala na mě a pak vylezla z díry, přešla terasu, pyšná jako hraběnka, a seskočila, takže jsem ji už neviděl. Vyšplhal jsem docela dobře nahoru, ale už byla pryč. A to mi věřte, rozhodně jsem se kvůli ní na chvilku pěkně zapotil.“

Ten večer Hiram pošeptal Kenovi, Jimovi a mně, abychom zůstali vzhůru, dokud si Hal a Navvy nepůjdou lehnout. Nemuseli jsme čekat dlouho, brzy nás Navvyho chrápání a Halovo hluboké oddychování ujistilo, že můžeme o našem plánu bezpečně rokovat.

„Mládenče, vklouzni k nim a ukradni Halovi revolver,“ zašeptal Hiram. „Nemoh bych tomu Špuntovi bez obav něco provádět, kdyby měl po ruce zbraň.“

Ken se spustil na ruce a na kolena a bez hlesu se plížil k přístřešku. Nějakou dobu se nevracel. Konečně se objevil a nesl Halovy zbraně. Hned se nám všem dýchalo volněji.

„Ten Špunt nám rozhodně všem zamotal palici," poznamenal Jim.

Pak jsme dali hlavy dohromady. Nebylo na tom nic divného, že Ken dychtil oplatit Halovi stejnou mincí, a já jsem snad byl ještě dost mladý, abych měl legraci z dobře provedené a zasloužené oplátky. Spíš bylo divné, že Hiram Bent a Jim Williams nás svým zápalem předčili. Hiram byl vzrušen a Jim přímo pukal potlačovaným veselím.

„Tak koukej, mládenče, všecko jsem to naplánoval," řekl Hiram. „Teďka si vem tudleto laso – má smyčku na každým konci – a obtoč je jednou kolem toho malýho stromku tamhle, a pak navlec jednu smyčku na nohu Halovi a druhou Navvymu."

„Vy jste to naplánoval, a já abych to provedl," protestoval Ken. „Propánakrále! Hirame, nemohl by mi Dick pomoct?"

„Vezmu jeden konec lasa," nabídl jsem se. „Aspoň snáz obtočíme střed lasa kolem stromku. Oba ho jednou obejdeme. Pojďme."

Stromek stál asi pět metrů od Halová přístřešku, a úplně o samotě. Ken a já jsme laso ovinuli kolem něho, pak jsme se spustili na všecky čtyři a pokradmu se vplížili k přístřešku.

„Vem si Indiána," navrhl jsem šeptem.

„Dobrá," zašeptal Ken. „Raději bych se pokusil spoutat samotného Geronima[8] než svého bratříčka."

Plížili jsme se dál jako hadi, tak napjatě a tiše, jako kdyby hrozilo opravdové nebezpečí. Dosáhli jsme přístřešku a na okamžik jsme zalehli. Hal byl zabalen do přikrývky, zato Navajo ležel částečně odkrytý. Ukázalo se, že jsem si vybral obtížnější část úkolu, protože Ken navlékl svou smyčku na Navvyho nepřikrytou nohu natošup. Já jsem však musel z Hala pozorně odstranit přikrývku, než jsem mu mohl na nohu upevnit laso. Hal kopal, ale neprobudil se. Vrátil jsem se k ostatním spiklencům a zjistil jsem, že Ken tam už je.

„Co dál?" vyptával jsem se.

„Teda, teďka je řada na mně," zašeptal Hiram. „A jestli, chlapi, neuvidíte žádnou legraci, tak jsem starej blázen."

„Co chcete dělat?" zeptal se Ken.

„Mládenče, nikdá jsem neviděl spícího Indiána, kterýho bych nemoh k smrti vyděsit, tak jen poslouchej a dívej se."

[8] Bojovný náčelník Apačů z konce minulého století

Hiram se přitiskl k zemi a začal se plížit bezvadně nehlučným pohybem jako had. Zmizel nám z očí směrem k přístřešku.

Drželi jsme se pohromadě a čekali jsme, napínali jsme zrak a naslouchali ze všech sil. Ticho bylo neobvyklé, bylo slyšet jen slabé sténání větru v borovicích.

Náhle se ozval nočním vzduchem ohavný, uši rvoucí zvuk. Nebyl to ani křik, ani řev, ani vřískot. Pronikl námi jako dlouhý nelidský skřek a přimrazil nás k zemi. Trochu se vzdáleně podobal děsivému, hlasitému drsnému hvizdu.

Přístřešek vyletěl do výšky a zhroutil se v kusech a z nich se vyřítil Navajo. Jeho vyděšené zaskučení přehlušilo Hiramův příšerný pokřik. Navvy vyskočil a pak upadl jako kuželka. Hal vyskočil a s křikem vyrazil druhým směrem a upadl. Oba vyskočili a znovu se rozběhli, jen aby se zase skáceli. Navvy bleskurychle vstal a rozběhl se; Hal učinil totéž a vběhl Indiánovi do náruče. Pak Hiram ustal se svým příšerným lomozem. Vyděšení psi se rozběsnili. Všecko se udalo tak rychle, že jsem to sotva stačil sledovat. Navvy a Hal se skulili na hromadu. Najednou Hiram zařval:

„Haló, ty zatrackanej rudochu! Hned s tím přestaň!“ Rozběhli jsme se k přístřešku a zjistili jsme, že Navvy sedí rozkročmo na Halovi a usilovně do něho buší. Bylo dílem okamžiku zachránit ubohého Hala. Řval tak hlasitě jako Hiram, zato my jsme řvali smíchem.

Nenapadlo nás, že Navvy bude podezřívat Hala, a proto byl náš kousek trojnásobně úspěšný.

„Co – by – to – muselo – být – aby – ses – vyděsil?“ zajíkal se Ken.

Hiram si přisadil:

„Hale, právě mě napadlo – co by si myslel – tvůj tatínek – kdyby tě viděl?“

Až do druhého dne jsme Hala už neviděli. Protože to měl být den odpočinku, hlavně pro psy, lenošili jsme ve stínu. Ovšem Hiram, který zřídkakdy zahálel, trávil čas tím, že z jelenice vyráběl pro psy mokasíny. A všichni jsme škádlili Hala dohady o tom, co by bylo potřeba, aby se vyděsil.

Hal snášel naše výpady mlčky. Abych pravdu řekl, nezdálo se, že by na nás zanevřel – Hal nebyl ten typ -, ale jeho mozek pracoval na plné obrátky. A nám všem jezdil mráz po zádech. Ať byly Halovy pocity k nám jakékoliv, nedal je najevo, zato Indiána pozoroval vytrvale a zamyšleně. Podle toho jsme poznali, že Hal proti Navvymu něco kuje, a očekávali jsme vývoj situace s trochou ulehčení a se spoustou zájmu.

K večeru jsme bylí vyrušeni Navajovými výkřiky venku v lese. Dříve než se Navvy objevil, bylo slyšet praskot větví a dupot kopyt. Indiánovi se nějakým podivuhodným způsobem podařilo nasadit Markovi uzdu a obrovský hřebec se teď řítil přes vývraty a skrz houštiny, jako by měl v úmyslu Navaja zabít. Indián uslyšel Hiramův pokřik a obrátil Marka do tábora. Když se kůň blížil k mýtině, zpomalil a snažil se vyhazovat zadkem. Ale Navvy ho držel zkrátka. Marek dal tedy průchod nekontrolovatelné zuřivosti a přímo prolétl táborem, porazil přístřešek pro psy a hřmotně se valil dolů po hřebeni.

Navajo s uzdou v rukou byl teď ve svém živlu; mstil se na Markovi a byl by se udržel na každém divokém mustangovi. Ale Marek náhle odbočil pod nízkou větev borovice a Indiána smetl.

Když Navvy nevstával, začali jsme se strachovat, že je vážně zraněn, možná zabit, a běželi jsme k místu, kde ležel.

Tváří dolů, ruce rozpaženy, bez jediného pohybu těla nebo svalu – rozhodně vypadal jako mrtvý.

„Je těžce zraněnej," řekl Hiram, „snad má zlomenou páteř. Už jsem to dřív viděl právě při takovejch nehodách."

„To snad ne!" vykřikl jsem. A byl jsem tak hluboce dojat, že jsem ani mluvit nemohl. Jim, který vždycky říkával: mrtvěj Indián, dobrej Indián – vypadal nesmírně zarmouceně.

„Je opravdu mrtvěj Indián," řekl Hiram. Vztyčili jsme se z našich skrčených pozic a stáli kolem, nejistí a hluboce zarmoucení, když tu truchlivý Navvyho vzdech nám svalil kámen ze srdce. „Tady máte toho svýho mrtvýho Indiána!" vykřikl Jim. Hiram se sklonil, prozkoumal Indiánova záda a za odměnu uslyšel další truchlivé zavzdechnutí.

„Jsou to ty záda," řekl Hiram, a věren své vášni vždycky sloužit potřebám koní i lidí i věcí, začal Indiána masírovat a chtěl po nás mazání.

Hal pro ně doběhl, zatímco já, dosud pevně přesvědčen, že Navvy je nebezpečně zraněn, jsem si u Indiána klekl, zvedl mu košili a odkryl mu hnědá záda.

„Tady máte to mazání," řekl Hal, když se poklusem vrátil s lahví.

„Trochu ho nalej," požádal Hiram. Hal vyndal zátku a nanesl mazání Indiánovi po celých zádech.

„Neplejtvej tím," napomenul ho Hiram a počal Indiána masírovat.

Pak se přihodilo něco nesmírně podivného. Indiánovým tělem jako by projela jakási křeč; jediným skokem se zvedl, a vydávaje divoké, pronikavé výkřiky, dal se na útěk. Nikdy jsem žádného Indiána ani nikoho jiného neviděl běžet tak hbitě, a přitom ještě vyrážet výkřik za výkřikem.

Naprosto ohromeni jsme zírali jeden na druhého.

„To je ten váš mrtvěj Indián!“ vyhrkl Jim.

„Ať mě rohatej sebere!“ vykřikl Hiram.

„Poslyšte!“ zvolal jsem a zvedl jsem láhev. „Podívejte se! Necítíte to?“

Jim padl tváří na zem a smích s ním lomcoval.

„Cože?“ zařval Hiram. „Terpentýn! Vy idioti! Terpentýn! Hal přines špatnou flašku!“

KAŇON A JEHO OBJEVITELÉ

Ale s Halem nebyly pořád jenom potíže. Stejně jako Ken měl hloubavou povahu, a když byl v tomto rozpoložení, nelenil a hledal poučení.

„Jak vznikl tenhle Kaňon?“ zeptal se jednou.

A já jsem se ujal vysvětlování.

„Tedy, Hale, nevím, jak by se někdo mohl podívat na tento Kaňon a nezajímat se, jak vznikl,“ řekl jsem. „Zdá se mi, že přírodní síly zde nebyly o nic podivuhodnější než jinde. Ale tady můžeš vidět tolik z jejich činnosti, že to v tobě vzbuzuje zvědavost.

Před dávnými věky, jak víš, byla celá tvář země pokryta vodou. A jak kůra začala chladnout a smršťovat se a zvrásňovat, začaly se vynořovat nad vodu první pevniny. V této části země se první objevily Skalisté hory, Jak se zemská kůra dál smršťovala, tyto hory se zvedaly výš a výš nad vodu. Od té doby, co se zvedly, byly vystaveny vlivům počasí, a prach, písek a kamení se odplavovaly zpátky do oceánu a tvořily na jeho dně vrstvy. To pokračovalo tisíce a tisíce let.

Po celou tu dobu se země vynořovala z moře a nakonec se vytvořil kontinent. Ale nebyl příliš podobný dnešnímu kontinentu. Florida a jižní státy byly ještě pořád pod vodou. Severně od oblasti této náhorní roviny bylo velké vnitrozemské moře, a jak se země dále vynořovala, toto vnitrozemské moře začalo vytékat a jako řeka se zařezávalo do roviny. Ta řeka bylo Colorado.

V těch raných dobách pravděpodobně pršívalo mnohem víc a déle, a řeka se svými přítoky měla větší sílu, takže vznikala další eroze. Colorado si prorazilo cestu do Kalifornské zátoky. Jak čas plynul a země se dál vynořovala, řeka se zařezávala hlouběji a hlouběji a eroze deštěm a větrem a mrazem rozšířily koryto řeky v kaňon. Různé části vynořených skal byly různě tvrdé.

Některé se snadno odplavovaly, jiné byly pevné. Tyto odplavované

částice se staly zásobárnou náplavu pro mořské dno, kde se spájely a stmelovaly ve skalní vrstvy – strata. Z tohoto místa, kde teď sedíme, bylo odplaveno asi pět kilometrů strat.

Potom vynořování pokračovalo, nebo se snad náhorní rovina zvedla podruhé, a rychleji. Tady, kde jsme, se zvedla víc než na jihu. Proto je severní okraj o tolik vyšší. Celá náhorní rovina stoupá k severu. Toto druhé zvednutí zvýšilo spád řeky do moře, a samozřejmě se tedy zvětšila její vymílací síla. Tak vznikl úzký vnitřní kaňon a vnitrozemské moře se odvodnilo. Řeka je teď malá ve srovnání s tím, jaká byla tehdy. Ale tam dole probíhá stejné odplavování a vymílání písku ze skal a tady nahoře probíhá táž eroze a týž vliv počasí působí na okraje skalních stěn."

„Páni!" zvolal Hal. „Tak, jak to povídáte, je to docela srozumitelné. Pak tedy tyhle různě zbarvené útesy, žluté a červené a bílé, vznikly z naplaveného písku a štěrku, který byl kdysi spláchnut do moře a zkameněl ve vrstvy – strata jim říkáte –, a ty se pak vynořily, aby byly znovu odplavovány. Nad tím se člověku tají dech."

„Ano, a podle těch vrstev můžeme určit, kdy se poprvé objevil v moři život. Protože v téhle skále nacházíme skořápky a kosti nižších živočišných druhů."

„Kdo vlastně objevil Kaňon?" zeptal se Hal. „Jestli ten chlapík vyjel z cedrového lesa rovnou na okraj a nebyl na to připraven, vsadím se, že si myslel, že se dostal na sám konec světa."

„Ken ti to může povědět lip než já," řekl jsem.

„Stojí to za to, Hale," začal Ken. „Co myslíš, kdo vlastně byli první běloši v Americe?"

„Jamestownská osada ve Virgínii v roce 1607," vyhrkl Hal vítězoslavně, „osada v Plymouthu v roce 1620."

Ken se zasmál.

„No, pravda, pravda," připustil Hal poněkud rozmrzele, „samozřejmě jsou tu všecky ty historky o Seveřanech, kteří v dávných dobách přistávaly na pobřeží od Newfoundlandu až po Long Island Sound, ale ti jistě jako osadníci mnoho neznamenají."

„Ne, Seveřany nebudeme počítat," souhlasil Ken. „Ale, Hale, považ: Velký kaňon, tady daleko v téhle divočině, byl objeven v roce 1540, tedy šedesát sedm let předtím, než přistáli osadníci, kteří založili Jamestownskou osadu, a osmdesát let předtím, než Mayflower[9] přistála v Plymouthu." Hal

[9] Loď, na níž v roce 1620 přijeli první angličtí vystěhovalci do Severní Ameriky.

hvízdl.

„To pak Plymouthská skála[10] vypadá mladě," řekl. „Kdo objevil Kaňon?"

„Objevil ho jeden Španěl. Jmenoval se don Lopez de Cardenas. Byl to poručík velkého španělského objevitele Coronada, a ten ho vyslal ze svého tábora poblíž takzvaných Sedmi měst cibolských, obvykle označovaných jako Pueblos Zunii – osady Zuniů. Cardenas s hrstkou mužů putoval do severní Arizony a nakonec dospěl k roklině nyní známé jako Velký kaňon. Musel překročit jižní hřeben Coloradské náhorní roviny a projít coconinskými lesy."

„Tomu nerozumím," řekl Hal. „To byli španělští bojovníci v helmách a krunýřích jako Cortézovi muži v Mexiku a Pizarrovi v Jižní Americe? Co je přivedlo na místo, které bylo tak z ruky jako tohle?"

„Je to úplný román," odpověděl Ken vážně, „aleje to pravdivý román, a sahá zpět až do doby, kdy se hledala cesta k pokladům Dálného východu. To vedlo ke Kolumbovu objevení Kočičího ostrova neboli ostrova Malého svatého Salvátora v Západní Indii a potom ke španělské okupaci Kuby a k honbě za zlatem, kterou vedl De Soto na našem Jihu a Pizarro v Jižní Americe."

„Nevidím souvislost," zabručel Hal.

„Za chvilku ji uvidíš. Víš, když se Španělé na počátku šestnáctého století usadili na Kubě, neustávali pátrat po dvou věcech – po zlatě a po vodní cestě de Země kitajské neboli do Číny a na ostrovy Molucké. No^a v roce 1528 potkalo španělskou expedici vedenou Narvaezem na Floridě neštěstí. Pár lidí, kteří to přežili, se vydalo přes Mexický záliv, a nakonec čtyři, kteří zbyli, byli kousek na západ od ústí Mississippi zajati Indiány. Po léta byli jejich zajatci ve východním Texasu a západní Louisianě. Podnikli mnoho dlouhých výprav a jejich vůdce, Alvar Nuňez Cabeza de Vaca, si získal jakousi oblibu, protože dělal medicinmana. Ale nakonec přece jen uprchlí. Cestovali přes Texas a severní Mexiko a roku 1536 úspěšně dosáhli severní španělské výspy v Mexiku, v Culicamu, v Sinaloa."

„To bylo jistě poprvé, co běloch překročil tento kontinent," vpadl mu do řeči Hal.

„Ano, Alvar Nuňez Cabeza de Vaca byl první, kdo přešel kontinent. Byl prvním bělochem, který spatřil bizona, a kromě toho s sebou přinesl zprávy o nádherných městech oplývajících bohatstvím, o nichž mu

[10] Skála u města Plymouthu, kde prý poprvé vstoupili na americkou půdu Otcové poutníci – angličtí vystěhovalci, kteří přijeli na Mayfloweru do Ameriky.

vyprávěli Indiáni. Podobné zprávy došly ke sluchu Španělů už dřív. Za tři roky poté mnich Marco de Nizza vzal jednoho z druhů Alvara Nuňieze Cabezy de Vaca a vydal se na sever hledat Sedm měst Cibolských. Pravděpodobně objevil osady Zuniiů, ale přinesl zpět přehnané zprávy. Tyto zprávy – hlavně jedna, jež se týkala Quiviry, indiánského města pokladů – přiměly Mendozu, místokrále mexického, aby zorganizoval pátrací expedici pod velením Coronada, guvernéra Nové Galicie. Coronado se vydal na sever v roce 1540 s více než třemi sty vojáků a víc než tisíci indiánskými spojenci a indiánskými a černošskými sluhy. Dobyl osady Zuniiů, avšak žádné zlato nenašel. Přezimoval tam a vysílal výzkumné skupiny – a jedna z nich, abych se vrátil tam, kde jsem začal, objevila Velký kaňon.“

„Dostali se Španělé dolů do Velkého kaňonu?“ zeptal se Hal.

„Pokoušeli se o to. Někteří z Cardenasových mužů sešplhali s indiánskými průvodci hluboko dolů. Povídali, že některé skály na krajích útesů, které se shora zdály velké jako člověk, byly ve skutečnosti vyšší než velká věž v Seville, když se k nim dostali. Ale až na dno nemohli proniknout. Odhadli šířku Kaňonu nahoře na pět až šest kilometrů.“

„Ale,“ řekl Hal, „to se Španělé nikdy nedostali až k řece?“

„Řekl bych, že ano,“ pokračoval Ken. „Poslouchej. V roce 1539 několik lodí pod velením dona Franciska de Ulloa zřejmě dosáhlo ústí řeky. Když následujícího roku Coronado vyrazil na cestu, vicekrál vyslal další loďstvo, vedené donem Fernandem de Alarcon. Toto loďstvo mělo jet na sever podél mexického pobřeží, a protože neměli ponětí o geografii této končiny, mysleli si, že Coronado a Alarcon nebudou od sebe daleko a budou moci být ve styku. Alarcon nejenže dosáhl ústí Colorada, ale také se na člunech plavil sto třicet kilometrů vzhůru po řece a nazval ji Rio de Buena Guia. Také Melchior Diaz, který vedl výzkumnou výpravu vyslanou Coronadem, přišel přes Arizonu ke Kalifornské zátoce a překročil řeku Colorado.“

„Kde ses to všecko dozvěděl?“ zeptal se Hal náhle a pak, když Ken zvedl jakousi knížečku, dodal: „Aha, ty sis to napřed přečetl. Ale v mých dějepisných učebnicích o tom není ani slovo. Co je to?“

„To je Castaňedovo Líčení neboli Deník, a Castanieda byl vzdělaný vojín Coronadův, který byl kronikářem výpravy, aby se mohla podat zevrubná zpráva vicekráli mexickému a králi španělskému. Pan G.P. Winship deník přeložil a doplnil poznámkami a jiní učenci, jako třeba Bandelier, pomohli uvést španělské výzkumy ve známost. Cabeza de Vaca napsal úplnou zprávu o svých putováních, stejně jako mnozí jiní španělští

dobrodruzi.“

„No a co se nakonec stalo s Coronadem?“ zeptal se Hal.

„Jeho expedice cestovala od řeky Zufii na východ, přišla do Kansasu a pravděpodobně dosáhla severovýchodní části tohoto státu.“

„A jak to bylo se zlatou Quivirou?“ ptal se dál Hal.

„Jediná Quivira, kterou objevili, byla ubohá vesnička v Kansasu, pravděpodobně patrici wichitským Indiánům. Ale tu došlo k jedné dramatické události. V době, kdy Coronado se svou krásnou expedicí byl v Kansasu, ubohý De Soto, který si namáhavě razil cestu z Floridy k Mississippi, překročil řeku a byl mu tak nablízku, že indiánský běžec by tu vzdálenost urazil za pár dnů – po pravdě řečeno, Coronado prý slyšel o nějakých bílých mužích tam v srdci této podivné země a vyslal posla, aby je našel, ale ten neuspěl. No a tady je to, co mě ohromuje. Toho léta roku 1541 dvě španělské expedice, jedna vycházející z Floridy a druhá z Mexika, prakticky přešly napříč celým kontinentem a téměř se setkaly ve východním Kansasu. Vždycky jsme slýchávali o Jamestownské osadě a o Otcích poutnících, a tady Španělé dvakrát přešli kontinent téměř o sto let dříve, než byl založen Jamestown.“

„To je úžasný příběh,“ vydechl Hal. „Doufám, že Coronado dostal nějakou odměnu.“

„Ani ne,“ odpověděl Ken. „Za prvé, spadl z koně a těžce se zranil. Za druhé, nenašel žádné zlato. To bylo nejhorší. Takže na jaře 1542 dosáhl města Mexika velmi smutný a znavený, úplně vyčerpaný a zahanbený.“

„Nezískal žádnou vážnost za své objevy?“

„Ani za mák. A přece objevil pro Evropany rozsáhlé území, které se rozprostírá od ústí řeky Colorado k Velkému kaňonu a táhne se na východ téměř k Mississippi a na sever k Nebrasce.“

„Co se s ním stalo?“

„Byl tak chladně přijat vicekrálem,“ odpověděl Ken, „že se vzdal funkce guvernéra Nové Galicie a odešel na odpočinek na své panství ve Španělsku, a tam zemřel.“

„Je to podivuhodný příběh,“ řekl Hal.

„V historii výzkumných cest v této zemi není nic Lepšího,“ souhlasil Ken. „Ale já jsem se zapovídal, Hale, a je načase pustit se do něčeho jiného.“

PŘÍBĚH HIRAMA BENTA

Nikdo nevěděl, jak starý je Hiram Bent, a nevěděl to nejspíš ani on sám. Ale v raných dobách svého západnického života, plného dobrodružství, bojoval s Indiány a lovil bizony, a nyní se dal občas přemluvit, aby vyprávěl o divokém životě na prériích. Nějaká jeho poznámka nás přiměla, abychom ho požádali o vyprávění, a tak nakonec spustil.

„Mládenci, tehda jsem unik jen o fous, a stalo se to tam dole v severozápadním koutě Texasu, Jim jistě bude vědět, kde to asi bylo.

Snažil jsem se dohonit jedno prohnaný stádo bizonů a ujel jsem ten den takovejch sedmdesát nebo osmdesát kilometrů. Když jsem se šplhal do jednoho svahu, uviděl jsem, jak se za hřebenem zvedají sloupy prachu, a ty mi prozradily, kudy se stádo bere. Sotva jsem se dostal nahoru, uviděl jsem daleko před sebou osamělou hlídku stáda, která se ostře a temně rejsovala na obzoru.

Když ostražitej starej bizon zmizel, měl jsem proč bejt nabručenej. Neměl jsem totiž moc velkou šanci, že to stádo dohoním. A přece jsem pořád pobodával koně ostruhama. Hnal se slábnoucím krokem dolů po hřebeni a já viděl, zeje málem v koncích. Ale byl statečnej a držel se. Za chvilku jsem uviděl pádit bizony – černou masu, která se hnala, napolo ukrytá mračnama bělavýho prachu. Byli asi tak dva kilometry přede mnou a myslel jsem si, že kdybych se vymotal z těch příkrejch svahů, moh bych je předehnat. Rovnou pode mnou byly hromady žlutejch skal a skupiny zakrslejch stromů a zeleně, kterou jsem sám považoval za bílý topoly. Můj kůň vběhl do mělký úžlabiny, a dřív než jsem věděl, co se děje, hemžilo se to kolem mě červenejma a hnědejma a černejma postavama. Zastavil jsem svýho odfrkujícího koně rovnou uprostřed tlupy Komančů.

Jediným pohledem jsem obhlíd polonahý rudokožce, jak se míhají od stromu ke stromu a poskakujou kolem dokola s napůl zvednutejma puškama. Cejtil jsem, jak se mi krev hrne k srdci a jak mi tělo zostává úplně chladný a těžký. V těch dobách nebylo moc naděje utýct

Komančům. Ale mozek mi pracoval na plný obrátky. Měl jsem jednu šanci, možná jenom půlku šance, ale bylo to tak beznadějný, že i když jsem o tom přemejšlel, zmocňoval se mě smutnej pocit. Seskočil jsem z koně, přehodil si uzdu přes ruku a tak přirozeně, jako kdybych tam byl přijel úmyslně, jsem zamířil k Indiánům.

Napolo vztyčený pušky se sklonily a napjatý luky se pomalu narovnaly a hluboký bručení prozrazovalo, jak jsou Komanči překvapený.

‚Já mluvit velikej náčelník,' řek jsem a pokynul jsem rukou, jako kdybych nebyl z těch, co se baví s obyčejnejma bojovníkama. Jeden rudoch dal znamení dlouhou paží. Pak se řada otevřela a propustila mě i s mým koněm. Byl tu velkej tábor Komančů na lovu. Bizoní maso a kůže se sušily na slunci. Hejna bzučících much ukazovala čerstvý úlovky. Ze zakrytejch ohňů stoupaly tenký chomáče kouře; oblejskaný pušky se leskly na slunci a luky ohlazený a umaštěný používáním pokrejvaly trávník. Ale nebyly tu ani vigvamy, ani squaws.

Sel jsem kupředu, pozorovanej spoustou lstivejch očí, a mířil jsem rovnou k bílýmu topolu, kde z větve visela dlouhá čelenka z černě olemovanejch orlích per. Tam odpočíval náčelník. Očekával jsem s obavama, že uvidím malýho, ramenatýho Indiána, starýho náčelníka, kterýho jsem znal a kterej měl důvod, aby znal mě. Ale místo toho jsem uviděl nádhernýho mladýho rudocha, vysokýho a zamračenýho svalnatce.

‚Brejden,' řek jsem.

‚Brej,' odpověděl.

Potom se naše pohledy zkřížily. Byl jsem zticha a mráz mi rajtoval po zádech, ale skrejval jsem svůj strach a naději. A v Indiánově pronikavým pohledu bylo podezření, který by se u každýho jinýho kromě rudocha mohlo jevit jako údiv. Ten Indián vám měl oči, který prozrazovaly všechnu hloubku celoživotní nenávisti.

‚Uff!' zvolal. ‚Bílý muž – lovec bizonů – ztratit cestu. Já znát bílý muž.'

Bejval bych rád svou reputaci zapřel. Ale to by bej válo to nejhorší, co bych moh udělat.

‚Neztratit cestu – přijít vyměnit koně,' řek jsem.

‚Velká lež!' odpověděl s opovržením.

‚Velkej náčelník statečnej – teď,' popích jsem ho a ukázal jsem rukou po okolním táboře. Znal jsem indiánskou povahu. Náčelník zvedl hlavu, jako by říkal: ‚Ne.' Komančové nedbali o nic než o statečnost a vytrvalost. V jeho táboře se mu postavil bezbrannej lovec. Není divu, že mu to vzbouřilo krev. Zákon mu bránil hodit po mně tomahawkem nebo přikázat, aby mě zastřelili a skalpovali, dokud mě nedonutí ukázat, že mám strach.

Dřív než mě Komanč moh zabít, musel na mně vidět strach, nebo ho aspoň vycejtit.

Tvářil jsem se, jako bych nevěděl, co to strach je. Prostě jsem byl, jako by mě z šutru vytesal. V tom vězela celá ta malinká šance na život, co jsem měl. Bylo potřeba přesvědčit rudocha, že jsem přijel do tábora bez nejmenšího strachu ze smrti, že si nejsem vědomej žádný příčiny ke strachu a že jsem přesvědčenej, že jsem v bezpečí. Ten rudoch věřil v nadpřirozený síly, který se spojujou s bojovníkama a dávají mužům božskýho ducha. Léta krvavýho válčení zahnala rudocha od hranic a udělala z něho divocha, i když kdysi nepochybně byl ušlechtilej, ale ani oheň, ani boj a krev z něho nemohly vymýtit tudle víru.

‚Vyměnit koně,' opakoval jsem a ukázal jsem stříbrňáky, který jsem chtěl při obchodu použít.

‚Kolik?' zeptal se.

‚Moc a moc,' odpověděl jsem.

Napřáh hnědou hubenou ruku pro stříbrňáky a hodil mi je rovnou do obličeje. Těžký stříbrňáky mě pořezaly a pohmoždily, z řeznejch ran mi crčela krev, ale já ani svalem nehnul a dál jsem chladně hleděl rudochovi do tmavejch, ohnivejch očí.

Tím, že mi hodil stříbrňáky do obličeje, projevil mladej náčelník nedůstojnej hněv k zajatci, kterej se stal zajatcem, třeba se o to žádnej jeho bojovník nezasloužil. Nebyla to pro něho žádná čest, žádná sláva, že mě potupil. Popad jsem svou příležitost, zatvářil jsem se ještě chladnějc a kamennějc než dřív a přimísil jsem do svýho pohledu taky trochu pohrdání.

Náčelník zařval a jeho tlupa začala pobíhat a poskakovat. Bručeli a vydávali hluboký divoký skřeky. Utvořili kolem nás kruh, kruh bronzovejch, zjizvenejch bojovníků a já cejtil, že nadchází má poslední hodinka. Všici mě znali, ani ne tak proto, že jsem s nima bojoval, ale protože jsem byl velkej lovec bizonů, a oni mě proto nenáviděli. Měl jsem větší zásluhu než každej jinej lovec na tom, že u jejich táborovejch ohňů bylo maso vzácný. Jejich výmluvný oči bloudily od náčelníka ke mně a pronášely rozsudky, ve kterejch se mluvilo o železe a mučení a o smrti.

Komanč si vzal od jednoho svýho bojovníka dlouhej černej luk, vysokej jako on sám, a dlouhej opeřenej a ozubcovanej šíp. Naklonil se ke mně a měl tak ostrej pohled, až jsem cejtil, že mi může číst v duši.

‚Bílej lovec lhát – nechtít měnit kůň – lovit bizony – necítit kouř Indiánů.'

Mlčel jsem a nedovolil jsem, aby můj pohled zakolísal. To bylo to

jediný, co jsem moh dělat. Teď mi nemohlo pomoct žádný slovo ani žádnej pohyb. Sebral jsem všecky zbytky svý odvahy a pokusil jsem se bleskově si připamatovat všecky těžký chvíle, co jsem dřív prožil.

‚Bílej lovec lhát!' opakoval Komanč.

Potom pomalu a rozvážně vložil šíp do luku, zvolna napřáh paže a střelil mi šíp k noze – a ani přitom nesklonil svůj palčivý pohled.

Cejtil jsem, jak šíp o mě zavadil, a slyšel jsem slabý bouchnutí, jak vnik do země. V duchu jsem sebou škubnul a od nohou mi začalo stoupat mrazení. Ale navenek jsem nedal nic znát, ani okem jsem nemrk.

‚Bílej lovec lhát!'

To byl pro rudocha kámen úrazu. Nemoh uvěřit, že by se nějakej bílej lovec, tím méně já, odvážil přijít před něho a všecky jeho bojovníky a chtěl měnit koně. Jeho prohnanej rozum mu říkal, že to nemůže bejt pravda. A každým úderem srdce mi to chtěl dokázat. Vybral si další šíp, posadil opeřenej zářez proti provazu z nevydělaný kůže – a břink!... Ostrej hrot se zakous do kůže mý boty a zpola se do ní zaryl.

Pohled toho Komanče ztvrd tak, že jsem nic tvrdšího v životě neviděl. Prohlížel mě skrznaskrz, aby viděl náznaky, že ochabuju. Víčka měl přivřený, až tvořily pouhý štěrbiny nad temnejma plamenama, a žíly nad spánkama mu nabíhaly a pulsovaly. Doposavad se ale doved ovládnout a jeho pohyby byly tak pomalý jako mučení, který sliboval.

Znovu sáh pro šíp, nasadil ho, natáh luk, vyčkal tu chvilku, než mě nazval lhářem, a pak vystřelil. Ostří nože by se nevklínilo mezi tudleten šíp a mou nohu. Pak, jeden po druhým, pomalu a krutě, vystřílel dvanáct šípů a obklíčil mi nohu malým kroužkem opeřenejch střel.

Potom toho nechal, aby si mě trochu prohlíd. Náhle, stejně rychle, jako byl dřív pomalej, mi prostřelil jeden šíp rovnou skrz botu, takže mi přišpendlil nohu k zemi.

Pálilo to jak žhavý železo.

‚Moc a moc lží!' výkřik hromovým hlasem.

Znovu se naklonil a pátral mi ve tváři po stínu strachu. Ale bolest mě držela a on mě nemoh postrašit. Potom se napřímil a natáh dlouhej luk v rovině se svým okem. Zvedl ho tak, že vražednej pazourkovej hrot šípu mi mířil rovnou na srdce. A jeho oči mě probodávaly.

Pomalu – pomalu jako ďábel začal luk napínat. Byl to silnej a těžkej luk a byl vyrobenej a opatřenej tětivou v době, kdy rudoši ještě neznali pušky. Byl to takovej luk, jakej moh vlastnit jenom velkej náčelník a jakej jenom silná paže mohla napnout. A tendle náčelník ho napínal pomalu,

každou vteřinu víc a víc, až se luk konečně ohnul do bezvadnýho oblouku a chvěl se a vibroval napětím. Kruh Indiánů za mnou se rozestoupil. Ten šíp, jednou vypuštěnej, by se nikdá nezastavil v mým těle.

Věděl jsem, že buď Indián, nebo já musíme při týdle zkoušce podlehnout. Ale v sázce byl můj život, a tak on začal ochabovat první. Začal se chvět.

‚Vyměnit kůň – to lež!' vykřiknul.

Nějak jsem se vzmoh a zasmál jsem se.

Komanč si podržel svůj výraz pejchy a nenávisti. Potom luk zvedl a nádherně šíp vystřelil, až zmizel z dohledu přes hřeben.

‚Vau, vau!' vykřikl znechuceně a odhodil luk. Nemoh mě vystrašit, a proto mě nemoh zabít.

‚Statečná lež!' Jakýsi světlo jako by rozjasnilo jeho rozzlobenou tvář. Máchnul svou dlouhou paží k hřebeni a na východ a potom se ke mně obrátil zádama a zašel mezi bílý topoly. Ostatní bojovníci odešli za ním a nechali mi volnou cestu. Tak dokonce i Komančové ctili statečnost.

Vytahal jsem šípy ze země a naposled ten, co mi jako ohnivěj hřebík držel nohu. Popad jsem koně a odkulhal jsem z tábora. Vyšplhal jsem se na hřeben, a když jsem se dostal z dohledu, sundal jsem si botu, abych se podíval, jak moc jsem zraněnej. A představte si, že ten šíp mi prolít mezi dvěma prsty, jen o ně zavadil, a skoro mi ani netekla krev! Byl jsem tak vyděšenej, že jsem si myslel, že mám půlku nohy pryč... Ale stejně, tehda Hiram Bent unik o ten nejtenčí vlásek ve svým životě.“

DIVOCÍ MUSTANGOVÉ

Jednou ráno přišel Navvy s koňmi a hlásil, že Křídlák si přerval pouta na předních nohách a utekl se stádem mustangů. Byli jsme z toho celí pryč, zvlášť když si Hal bral ztrátu velice k srdci. Hiram se zeptal Navaje, zda zlodějské stádo byli opravdu mustangové, nebo zdivočelí koně, které jsme spatřili na náhorní rovině. Ale Navvy se jen ušklíbl při myšlence, že on by si mohl splést stopy.

„Rozhodně jsem si myslel, že tady žádný mustangové nejsou," poznamenal Jim.

„Nebyli tu, když jsme sem přišli," odpověděl Hiram. „Museli se sem dostat z Buckskinskejch hor, vyšplhali se sem a odlákali Křídláka. To divoký mustangové dělávají, a taky zdivočelý koně, pokud se toho tejče. Hory jsou jich plný. Pořád a pořád máme maléry s našima koňma. I kůň, kterej je docela zkrocenej a krotkej, a je dokonce zvyklej tahat vůz, se úplně splaší v momentě, kdy ucejtí ty divoký koně. A bude chytrej jak liška, a když ho vystopujete, bude se skrejvat mezi cedrama, a ať mě rohatej sebere, jestli nevěřím, že se bude snažit zametat stopy."

„Není možné Křídláka nějak chytit?" vyptával se Ken.

„Počítám, že mu už nikdá nenasadíme ohlávku. Ale mohli bysme stádo obklíčit a pár mustangů si chytit. Co byste tomu říkali, vypravit se po stopách těch mustangů?"

Ken a Hal do toho byli celí žhaví a zdálo se, že i Jimovi se to zamlouvalo. A já jsem byl jako on – docela mě těšilo pustit se do čehokoliv, co se líbilo bratrům.

„Na čem pojedu?" chtěl okamžitě vědět Hal.

„Ty a Navvy si můžete osedlat soumary," řekl Hiram.

„Přece nechcete brát toho Indiána?" protestoval Jim.

„No, počítám, že jo. Je Navajo, ne? A i když bych nerad ranil tvou texaskou pejchu, Jime, na celým světě nikdá nebyl žádnej běloch, kterej by se vyrovnal Navajovi, pokud se koní tejče."

„To máte rozhodně pravdu," prohlásil Jim s nádhernou dobromyslností.

„A chlapi," pokračoval Hiram, „nacpěte si do kapes nějaký suchary a

hoďte si na koně deku, než začnete sedlat. Možná se dneska už nevrátíme. Kene, dej psům pořádně nažrat a podívej se, jestli jsou důkladně přivázaný. Bude to pro ně odpočinek, beztoho ho potřebujou.“

„Mám si vzít pušku?“ zeptal se Ken.

„No, raději jo. Nedá se říct, na co tam dole v houštinách narazíme. Počítám, že ty mustangové se pustí tamdle dolů k tý široký planině, protože hledají bohatou pastvu. A to právě bych rád viděl. Tam dole budeme mít příležitost zahnat je do kouta, kdežto kdyby se dali nahoru do Buckskinu, nemělo by cenu je stopovat.“

Psi strašně vyli, když jsme odjížděli z tábora, a když jsem se naposledy obrátil, viděl jsem, jak se Princ vzpíná, co mu řetěz stačí, a je celý divý, aby mohl jít s námi. V úžlabině asi tak kilometr od tábora našel Navvy stopu mustangů a sledoval ji přes celý les, aniž slezl z koně.

„Chlapci, vidíte stopy?“ zeptal jsem se Kena a Hala.

Ken se zasmál na znamení své neschopnosti a Hal řekl:

„Ani zdání!“

„No, já sám je taky nevidím,“ dodal Hiram.

Bylo podivuhodné, jak Navajo sledoval stádo mustangů přes měkkou pokrývku borového jehličí. Ať jsem se snažil sebevíc, neviděl jsem ani nejslabší známku stopy. Avšak když jsme se dostali na prašnou stezku na vrcholu Sedla, viděli jsme stopy naprosto jasně. Sjeli jsme husím pochodem dolů a byli jsme rádi, když jsme zjistili, že se mustangové obrátili vlevo k rovině, kterou Hiram nazval houštinami. Minuli jsme pramen a Hiramův tábor, kam jsem přivedl chlapce, aby se s ním setkali, pak jsme pokračovali kolem hluboké rokle a tam jsme sešli dolů.

Před námi čtyři sta metrů pod velkou okrajovou stěnou se prostírala rovinka. Rozšiřovala se víc a víc, až nakonec byly skalní stěny od sebe vzdáleny šestnáct kilometrů a konec této divoké pláně byl padesát kilometrů daleko. Bylo to mimořádně divoké a drsné místo. Koně museli jet pomalu. Zakrslé duby, jen po prsa vysoké, husté jako křoví a pichlavé jako plot z ostnatého drátu, zdržovaly a znesnadňovaly náš postup.

„Kene, to bys neřekl, že jsi dole v Kaňonu, že?“ zeptal jsem se.

„Je těžko říct, co považovat za ‚dole' v téhle strašné díře. Ale stejně, kde jsme?“

„Nikdy jsem neslyšel, že by se tahle terasa nějak jmenovala. Je to jenom čára na mapách. Právě jsme se dostali na konec Powellovy roviny. Horu Buckskin máme samozřejmě po pravici. Vlevo je Velký kaňon a přímo před námi ten žlutý hřbet s černým lesem – tomu se říká Si-watty. Je to výběžek té hory.“

Z místa, kudy jsme jeli, jsme mohli vidět plošinu jen do určité vzdálenosti. Jak jsme pokračovali, jeli jsme pořád nahoru a dolů přes hřebeny, přetínali jsme kaňony a rokle a překračovali bystřiny. Z každého houští jsme plašili vysokou a lišky a kojoty. Zakrslé doubky ustoupily manzanitě – červenokorému, zelenolistému druhu křoví, které bylo téměř neproniknutelné. A když jsme se jím prodrali, tak jen proto, abychom vstoupili do cedrového lesa, kde byla země rudá a holá a měkká. Stopy mustangů byly teď jasně viditelné a zcela čerstvé. Byla tu také spousta jiných stop. Hiram nás zastavil nad obrovskou stopou pumy. Přešla tudy zřejmě již před nějakou dobou, a za deštivého počasí. Byla tak těžká, že se probořila na patnáct centimetrů, a její stopa měla větší obvod než stopa kteréhokoliv z našich koní.

„Počítám, že je to náčelník všech pum," poznamenal Hiram.

Jednou Ken sestoupil z koně, aby si sesbíral pár šípových hrotů. Jeden z nich měl bezvadnou špičku, přes patnáct centimetrů dlouhou, z temně modrého pazourku, a ostrou jako břitva.

„To je pořádně starý, mládenče," řekl Hiram. „Navajové si sem chodívali na svý jelení kůže. Proto se taky tyhle hoře říká Buckskin Mountain – Hora jeleních kůží."

Hal vystřelil na kojota a ospalý soumar, na němž jel, se probudil a málem nechal chlapce viset na cedrech.

„Poslyš, Hale!" zvolal Hiram. „Nestřílej je tak pro nic za nic. Přece nechceme mustangy vystrašit."

Stopa vedla cedrovým lesem, pak znovu do otevřené krajiny a pak začala postupně od terasy k terase klesat.

Tam dole bylo horko. Ale zanedlouho se slunko skrylo za bouřkové mraky a vzduch se ochladil. Slyšel jsem, jak Jim reptá, že dosud nikdy nesledoval žádné koně, kteří by se nezastavili a nenapásli. A Hiram odpověděl, že tohleto stádo zřejmě směřuje k nějakému určitému místu. Za chvíli jsme se dostali k okraji výstupku, pod nímž třicet metrů níže byl druhý výstupek. Scenérie zde byla tak drsná a krásná a podivuhodná, že jsem se musel několikrát podívat, než jsem si povšiml blízké trojhranné výspy, jejíž strany byly asi dva kilometry dlouhé. Kromě vzdáleného konce, kde byla holá a bílá, se celá zelenala bohatou trávou a vrbinami a ze tří stran ji obklopovaly hluboké kaňony.

„Stáhněte se zpátky," přikázal Hiram. „Jestli jsou mustangové tam dole, nesmějí nás uvidět."

Všichni jsme sesedli a odvedli jsme koně dozadu do skupiny cedrů.

„Tudle počkáme a necháme Navaje, aby si šel to místo vobčíhnout,"

dodal Hiram.

Indián pochopil, aniž se mu co řeklo, a odkradl se mezi skaliska. Také Hal si nedopřál odpočinku, pustil se po stopě nějakého zvířete a zmizel mezi cedry směrem k zbrázděným a rozpukaným útesům. Slyšeli jsme, jak hází kamením, a za chvilku něco křičel na Kena.

„Mládenče, hoď sebou a domluv tomu Špuntovi, nebo nám celej lov na mustangy zkazí," řekl Hiram.

Navvy se vrátil a oznámil, že viděl pasoucí se mustangy. Hiram s ním pak odešel, aby se podíval na stádo a obhlédl situaci. Mezitím se obloha zatahovala a ve vzduchu bylo cítit studený náznak deště nebo sněhu. Hiram byl pryč téměř hodinu a v té době jsme s Jimem chlapce neviděli ani neslyšeli.

„Bude sněžit," pravil Hiram, když se vrátil, „a tak musíme rychle rozbít tábor. Ti mustangové jsou dole na tom skalisku, co se podobá drakovi, a ať mě rohatej sebere, jestli dolů nevede jenom jedna cesta. A je úzká a příkrá. Mužem je hnát a pochytat jich tolik, s kolika jen si budem vědět rady. Kde jsou mládenci?"

„To nevíme. Jakože se Jim jmenuju, rozhodně něco loví," řekl Jim.

„Kdo vzal s sebou sekyru?" zeptal se Hiram.

Nikdy nevycházím bez své malé příruční sekyrky, a s ní jsme se tedy pustili do sekání cedrových větví a podrostu, abychom si z nich postavili přístřešky. Velký černý mrak se snesl střemhlav na nás a přinesl závan sněhu. V této kritické chvíli se do tábora pyšně vrátili Ken a Hal a každý si nesl zápasící, chňapající lištičku. Oba chlapci krváceli z kousnutí a škrábanců, ale vůbec nic si z toho nedělali.

„Chytali jste lišky, co?" zeptal se Hiram. „No tak je zas pusťte a pomožte nám. Máme mustangy obklíčený, a jestli nám počasí bude přát, čeká nás víc legrace a dřiny, než jste vy oba, mládenci, doposavad zažili."

Ken svého zajatce kupodivu pustil, kdežto Hal si svého přivázal provazem k jednomu cedru. Oba chlapci přiložili ruce k dílu a zanedlouho jsme měli na návětrné straně vybudovaný velký přístřešek. Nebylo to vůbec předčasné, protože sníh už začal poletovat. Taková sněhová bouře byla stejně zlá jako déšť, a zároveň stejně dobrá, protože sníh padal těžký, hustý a mokrý. Když bouře ustala, na všem leželo patnáct centimetrů sněhu. Slunce se stále skrývalo za mraky, ale vzduch byl teplý a sníh se rychle rozpouštěl.

„Chlapi, stejně se už připozdívá," řekl Hiram. „A v tudletom sněhu bysme nemohli nic dělat. Počkáme do zejtra. Přes úzkou stezku postavíme plot, aby nám mustangové nemohli uklouznout."

Lelkovali jsme po táboře, pojedli jsme suchary a sněhové koule, pak jsme se zabalili do přikrývek a tvrdě jsme spali. Časně ráno nás Hiram probudil. Snědli jsme to málo, co nám zbylo, a když vyšlo rudé, hřejivé slunce, byli jsme celí žhaví do dnešních dobrodružství.

„Pojďme se všici podívat na mustangy," navrhl Hiram.

Na stinných místech zůstal ležet sníh a půda byla měkká a vlhká.

Vyšli jsme za Hiramem z cedrů, šli jsme přes houštiny a kolem obrovských balvanů a nakonec jsme se doplazili k místu na okraji příkrého břehu.

„Podívejte se na to! Jen se podívejte!" šeptal drsně Hiram.

Holá výspa se třpytila v ranním slunci a právě uprostřed ní bylo stádo divokých mustangů. Byli to bělouši a vraníci a hnědáci.

„Tamhle je Křídlák!" vyhrkl Hal.

„Ps-s-s-s-st! Ne tak nahlas!" napomenul ho Hiram.

„Co to dělají?" zeptal se Ken s dychtivým zájmem.

„Sníh se rozpustil, a tak pijí z malých prohlubinek ve skále."

„No – to je úžasné!" vydechl Ken.

Sdílel jsem jeho potěšení. Nedovedl jsem si představit nic krásnějšího než pohled na mustangy pijící na té výspě. Mustangové vyhlíželi divoce, byli chundelatí a dlouhá hříva jim povívala ve větru. Vůdce stáda, pěkný, bystře vyhlížející bělouš, stál na stráži. V jeho postoji se zračila pýcha smíšená s nedůvěrou. Držel hlavu vztyčenou a díval se směrem k nám. Za výspou se šklebil modrý stín propasti, za ním se zdvihal holý červený příkrý břeh a o kus dál se rýsovala velká kopule. A všude kolem vpravo vlevo byly rozervané hřebeny a temné rozsedliny mezi útesy. Bylo to opravdu divoké pozadí pro tyto divoké harcovníky divočiny.

„Ten bělouš nás myslím zvětřil," řekl Hiram. „No, počítám, že na tom nesejde. Nemůže uniknout."

„Hirame, můžu si to stádo vyfotografovat?" zeptal se Ken.

„Jistěže. Ale musíš se dostat dolů tamtou skalní roz-sedlinou a pak se připlazit, jak nejblíž to jen půjde."

Ken zmizel a brzy se k nám vrátil, nadšený záběrem a ještě nadšenější krásou některých mustangů.

„Ty, Hale, ten můj mustang se jim nemůže rovnat. A Křídlák – ten v porovnání s některými koňmi v tomhle stádě vypadá jako nemotora."

„No, nebyl by to žádnej obrovskej podnik, chytit si pár mustangů," mínil Hiram. „Ale co bysme s nima dělali?"

„To rozhodně uvidíme, až nějaký chytíme," odpověděl moudrý Jim.

„Hirame, mohli bychom je svěřit Indiánovi," navrhl jsem.

„To je ono. Odtáhne je na náhorní rovinu a zkrotí nám je.“

„Jak je budeme chytat?“ zeptal jsem se.

„Dicku, todle místo je jako udělaný na objednávku. Všici se můžeme schovat za tou rozsedlinou, kudy vede stezka, a nad ní. Já sejdu dolů a poženu mustangy nahoru, a jak poběží ven, vy, chlapi, je můžete chytat do lasa.“

„Rozhodně tu kolem bude živo,“ pochechtával se Jim.

„Mládenci, vy oba byste si nejraději měli počíhat na Křídláka a chytit ho do lasa,“ řekl Hiram. „Jim a Dick můžou chytit každej po jednom mustangovi. To bude dost, ne?“

„Já si chci jednoho chytit sám,“ nesouhlasil Hal. „Nezáleží mi na tom, jestli dostaneme Křídláka nebo ne.“

„Já bych si taky rád jednoho chytil,“ přidal se Ken.

„Dobrá, pro mě za mě, chyťte si jich třeba půl tuctu. Tak teda každej na vlastní pěst. Jenom bych vám radil, mládenci, abyste si nandali rukavice, utáhli opasky a připravili se na horký chvíle. Hodit mustangovi přes hlavu smyčku bude snadný, ale udržet ho, to možná bude jiná. Tak teďka si přichystejte lasa.“

Jim a oba bratři zaujali místa na jedné straně rokliny, kudy podle našeho očekávání měli mustangové vyrazit, a Navvy a já jsme se postavili na opačnou stranu. Hiram se s rachotem hnal dolů přes kameny na stezce a ještě naposled upozorňoval chlapce, aby se připravili na kus pořádného lovu.

Protože jsem si Křídláka vypůjčil od přítele v Kanabu, považoval jsem za svou povinnost chytit ho, bude-li to možné. Hodnou chvíli jsme čekali a vzrušení začalo přecházet v napětí, když tu jsme uslyšeli Hiramův výkřik. Za ním následoval zvuk podobný vzdálenému hromobití, pak ostrý klapot a nakonec jasné zvonění tvrdých kopyt o kamení.

„Rozhodně už jdou,“ zvolal Jim.

Očekával jsem, že uvidím mustangy vyběhnout z rozsedliny v jednom chumlu. Oni však přímo vystřelili, po třech nebo čtyřech vedle sebe, v mračnu prachu a s dunivým lomozem. Spatřil jsem, jak Jimova smyčka letí nad hlavou jednoho mustanga. Pak jako by se prašný vzduch naplnil vrženými lasy. Mustangové vběhli hlavami rovnou do smyček. Čekal jsem na Křídláka, ale nespatřil jsem ho. Stádo v okamžiku opustilo roklinu a zpola přeběhlo cedrové údolí. Slyšel jsem změť výkřiků a úderů kopyt a praskot křovin. Ale pro prach jsem neviděl, a musel jsem vyběhnout ven z hustého mračna.

Jim přemohl bílého mustanga a Navvy výborně ovládl jednoho

hnědáka. Pak jsem spatřil Kena. V tom okamžiku se opravdu obratně vyhýbal skokům zuřivého strakáče. Ken totiž chytil do lasa jednoho koně ze stáda, ale teď nevěděl, co s ním, tak ho pořád jen držel. Dělal to však odvážně a dával přitom v sázku život. Strakáč se stavěl na zadní a předními kopyty tloukl jako divoký jelen. Ken uskakoval a utíkal, co mu laso dovolovalo, a trhal jím ze všech sil. Jeho kořist začala skákat a táhla a vlekla Kena houštinami.

„Drž ho pevně, mládenče," vykřikl Hiram. Vyběhl ze skalní rozsedliny a rychle uchopil Kenovo laso svou mohutnou rukou.

„Kde je Hal?" zakřičel jsem.

Nikdo mě neslyšel. Všichni měli příliš napilno. Obracel jsem se sem a tam. Nakonec jsem daleko na terase – ve vzdálenosti aspoň sto metrů – spatřil poskakujícího a hlavou pohazujícího mustanga. Pak jsem uviděl laso, které mu těsně obepínalo krk. Nečekal jsem, až spatřím Hala, a rozběhl jsem se, co mi nohy stačily. Mustang, nádherně břidlicově zbarvený, s bílým ocasem a hřívou, se prodíral houštinami a já věděl, že za sebou vleče Hala. Pak jsem chlapce uviděl. Byl na zemi, ale snažil se vstát a svíral laso, jako by raději umřel, než je pustil.

„Vydrž, Hale!" volal jsem. „Je to krasavec! Vyhráls terno! Vydrž!"

Halovi se podařilo vstát. Mustang obnovil svůj boj o svobodu. A pak začal závod. Vlekl Hala tak rychle, že jednu chviličku jsem je skoro přestal dohánět. Ale pak Hal zakopl a upadl, a protože se nevzdal, jeho váha samozřejmě mustanga brzdila. Vyrazil jsem kupředu, dostihl jsem Hala a popadl jsem napjaté laso. Jediným trhnutím jsem srazil divokého mustanga na kolena, a to mu vzalo trochu dechu a ohně. Ještě pár okamžiků sebou zmítal a bojoval a pak se zastavil s předními kopyty strnule vraženými do země, pozoroval mě divokým pohledem a odmítl se o chlup pohnout. Hbitě jsem přivázal laso k silnému křoví. Mustang se znovu počal stavět na zadní a vyskakovat, ale protože laso ani o píď nepovolilo, začal se pořádně škrtit a nakonec sklíčeně padl na zem. Pospíšil jsem si, uvolnil jsem smyčku a uvázal jsem laso na uzel, který nebude klouzat.

„Je náš, Hale – kde jsi?" zvolal jsem.

Hala Warda jsem našel polosedícího v houští a bylo smutno na něho pohledět – byl pokrytý prachem, poškrábaný, zakrvácený a šaty měl na cáry.

„Jsem docela v pořádku, jenom zápěstí mě bolí. Mám na nich úplně sedřenou kůži od lasa," řekl. „Panečku! To je ale kůň! Poslyšte, Dicku, není zraněný? Dýchá tak ztěžka."

„Je jenom unavený a vyděšený. Nechme ho tady, dokud se

nerozhodneme, co s ním. Pojďme zpátky.“

Vrátili jsme se do tábora. Tam Hala starostlivě přivítali, ale když se ukázalo, že není zraněn, dělali si mohutnou legraci z jeho vzezření.

„To nic,“ odsekl Hal. „Zato jsem dostal toho nejlepšího šampióna z celého stáda.“

Ukázalo se, že je tomu opravdu tak. Halův mustang byl krasavec, a všichni jsme se shodli, že je to ten nejdivočejší, nejplnokrevnější a nejkrásnější koník, jakého jsme kdy viděli.

„No ale nevšiml jsem si, že by některej z vás polapil Křídláka,“ poznamenal Hiram.

Zjistili jsme, že nikdo z nás mustanga ani nespatřil. Hiram mínil, že je to dost divné, a šel zpátky na výspu. Když se vrátil, řekl nám, že Křídlák je dole a že bude snadné ho chytit.

„Nejspíš se vrátil,“ pokračoval Hiram. „A teďka, kamarádi, si musíme věci promyslet. Měli jsme zas jednou pořádnej flák štěstí. Ale všecky tudlety divoký mustangy nemůžem vzít s sebou na náhorní rovinu. Pusťme je dolů na tu terasu, a když přehradíme rozsedlinu, budeme je mít jakoby uzavřený v koralu. Potom až se budem vracet do Kanabu, si je můžeme vzít.“

Pro danou chvíli to bylo moudré řešení našeho problému. Divocí mustangové se mohou stát v rukou lovce bílými slony – vzácnou zbytečností. A tak zatímco Hiram a Jim šli chytat Křídláka, Navajo poloodvedl a poloodtáhl naše chycené mustangy rozsedlinou dolů na výspu.

„Počítám,“ řekl Hiram, když se vrátil s Křídlákem, „že bude nejlíp nechat lasa mustangům na krku. Není moc nebezpečí, že by se některej uškrtil. A až se vrátíme, budeme je moct snadno chytit. Teď postavíme tu bránu pro koral. Pospěšte si všici pro silný cedrový haluze.“

Hodina perné práce – a úkol byl splněn. Všichni jsme nad tím pociťovali velké zadostiučinění. Pak jsme nasedli a ubírali jsme se po vlastní stopě zpátky k Sedlu a k táboru na náhorní rovině.

ROZDĚLENÉ STOPY

Když jsme příštího rána vyjeli z borového lesa, nádherně zářivé slunce již otupilo prudkou řezavost mrazivého vzduchu. Hřebeny se třpytily ve svých bílých hávech a zasněžené cedry a trsy šalvěje vypadaly jako v plném květu.

Jeli jsme rychle k ústí Levého kaňonu, neboť Jim tam vystopoval tři pumy. Jak jsme očekávali, po cestě začal sníh roztávat a pod cedry zmizel úplně, ačkoliv na větvích ho zbylo dost, aby nás promáčel.

Jim řídil koně k okraji úzké rokliny a tam nám oznámil, že jeskyně pum je pod námi. Hiram si prohlédl půdu a řekl Jimovi, že by bylo nejlíp, kdyby vzal dolů psy, zatímco my ostatní bychom čekali nahoře, připraveni na všechny případy.

Jim si zavolal psy, vzal je nakrátko a začal pěšky sestupovat. Dychtivě jsme naslouchali, až nás zavolá nebo až začne smečka hlásit, ale nezaslechli jsme vůbec nic. Za necelou půlhodinu se Jim vyšplhal nahoru a oznámil nám, že pumy opustily jeskyni, pravděpodobně už ten večer po tom, co je tam vystopoval.

„No tak dobrá," řekl Hiram, „rozdělíme smečku a budem lovit kolem okrajů tudletěch kaňonů. Když bude potřeba, mužem jeden druhýmu dávat signály."

Domluvili jsme se, že Jim a Hal si vezmou Zvoníka a štěně do Levého kaňonu, Hiram s Třísláken a Muxem zkusí Střední kaňon a Ken a já jsme měli zastávat podobný úřad v Pravém kaňonu s Princem a Královnou. Hiram se s námi vrátil, a když jsme jeli přes Střední kaňon, opustil nás.

Ken a já jsme jeli po okraji našeho kaňonu asi půldruhého kilometru daleko a dostali jsme se téměř k západnímu konci Chobotu, aniž jsme spatřili jedinou stopu. Pak jsme se vydali zpátky. Slunce teď pálilo; sníh úplně zmizel, půda byla suchá, jako by nikdy ani nezvlhla, a my jsme si stěžovali, že náš dopolední lov je neúspěšný.

Dojeli jsme k nerovnému ústí Pravého kaňonu, který zde přecházel v hluboký a široký Chobot, a protože jsme doufali, že přes kaňon uslyšíme naše společníky, přijeli jsme až docela blízko k okraji. Psi začali na jeden

útes štěkat, ale protože jsme v prachu nemohli najít žádné stopy, odvolali jsme je. Královna váhavě poslechla, ale Princ chtěl dolů přes stěnu.

„Větří pumu," prohlásil jsem. „Nechme je seběhnout dolů."

Když jsme psům jednou dovolili, aby volně vyrazili, nepotřebovali žádnou pomoc. Běhali po okraji vlevo vpravo, až našli trhlinu, kudy mohli proklouznout. Jen zmizeli, už jsme zaslechli, jak hlásí. Spěchali jsme k okraji a podívali se dolů. První stupeň byl krátký, tvořila jej rozdrolená část stěny, a odtud vedl dolů dlouhý svah, tu a tam porostlý cedry. Oba psi zuřivě hlásili.

Pečlivě jsem si kaňon prohlédl a dospěl jsem k názoru, že je to špatné místo pro sestup.

„V těchhle kaňonech je těžko říct, Kene, kudy psi běželi. Myslím, že Královna směřuje nahoru. Každopádně půjdu tím směrem a ty jdi tudy dolů. Rozdělíme se, ale nezapomeň na umluvený signál."

Potom jsem pokračoval podél okraje doleva, přesvědčen, že z té strany slyším psa. Byla to divoká, obtížná cesta, při níž jsem zažil nejedno vzrušení, takže jsem si ani neuvědomoval, jak daleko jsem se vzdálil. Po chvíli jsem došel k místu, kde jsem se rozhodl sejít dolů. Nechal jsem ostruhy, chaparajos, revolver, kabát a klobouk na okraji a jen s lasem v ruce jsem se pustil dolů.

Stráň byla příkrá, byl to dlouhý svah zvětralé, drolící se skály, která byla čím dále ke dnu tím rozervanější. Zaslechl jsem štěkot psa po své pravici a vydal jsem se tím směrem. Brzy jsem se octl mezi obrovskými skálami a větrem vyvrácenými cedry. Bylo nemožné udržovat zde přímý směr. Obracel jsem se a zacházel jsem si. Ale protože jsem stále slyšel psa, myslel jsem si, že nemohu jít špatně.

Tak čas ubíhal, a přece se mi pořád nezdálo, že bych se ke psu nějak přibližoval, a ačkoliv jsem křičel na Kena, nedostal jsem žádnou odpověď. Když jsem se dal od změti zvětralých skal a od houštin mrtvých cedrů více doleva, šlo se mi lépe. Třebaže se mi zdálo, že jsem na dně kaňonu, po celou tu dobu jsem prudce sestupoval. Potom mě hlasitější štěkot psa a Kenovy výkřiky pobídly k většímu spěchu. Další výkřik mě vedl víc doprava, a když jsem proběhl skupinou cedrů, dostal jsem se na okraj hluboké, úzké rozsedliny.

Na druhé straně na svahu jsem spatřil Královnu, s prackami na cedru, nad ní visela puma, a to tak nízko, že na ni mohla málem dosáhnout. Prince nebylo nikde vidět, a Kena také ne.

„Haló, Kene!" zakřičel jsem.

„Hej, hej, Dicku!" přišla odpověď shora z druhého svahu kaňonu, a oba

výkřiky se smísily v zadunění, které se ozvěnou odráželo od jedné skalní stěny k druhé.

Běžel jsem kus cesty nahoru kaňonem a tam jsem zjistil, že se nemohu dostat na druhou stranu, ledaže bych se pustil velkou zacházkou. Spěchal jsem zpátky, ale viděl jsem, že ani dole nemohu přejít. Ve vzrušení jsem pomýšlel na to, přeskočit rozsedlinu, a hledal jsem nejužší místo. Ovšem puklina byla dobrých sedm metrů široká a neodvážil jsem se to riskovat.

„Kene, jsem na opačné straně kaňonu," křičel jsem.

„Vrať se – obejdi ho," odpověděl. „Mám tu pumu – na stromě."

„Je to moc daleko – trvalo by hodinu, než bych to obešel – nedá se nic dělat."

Pak jsem se vyšplhal o kousek výš, abych se dostal do jedné roviny s pumou. Cedr, na němž se krčila, byl snad padesát kroků opodál. Ken sešel dolů, a tak jsme stáli pár metrů od sebe a snadno jsme mohli spolu hovořit, ale přijít jeden druhému na pomoc – na to jsme byli velmi vzdáleni.

„Kde je Princ? Podívej se po něm. Slyším ho hlásit. Tahle puma nezůstane na stromě dlouho," křičel Ken.

Já jsem Prince taky slyšel. Cedr mi překážel v rozhledu, a tak jsem ustoupil stranou. Pes hlásil pod vysokou pinií o pořádný kus níže. Vysoko ve větvích jsem uviděl něco mohutného a žlutého. Až jsem vykřikl! Potom jsem se podíval lip a uviděl jsem, že to jsou dvě pumy těsně u sebe.

„Další dvě! Další dvě! Podívej se, jen se podívej!" pokřikoval jsem na Kena.

„Hej, hej, hej!" připojil se k mému volání a na okamžik jsme rozehřměli kaňon. Když jsme zmlkli, abychom se nadechli, ozvěna na nás řvala od protějších stěn.

„Ha – hou!" Hiramův signál, slabý, vznášející se daleko a vysoko od nás, ale zcela zřetelný, dolehl k nám dolů. Za čnícími útesy dělícími ústí těchto kaňonů a vysoko nad nimi stál na okraji protější stěny Chobotu obrovský bělouš a nesl Hiramovu temnou postavu odrážející se proti bílé obloze. Tvořili krásný obraz, a pro nás ten nejvítanější. Jedním hlasem jsme zakřičeli:

„Tři pumy na stromech! Tři pumy na stromech! Pojďte dolů – honem!"

Rachot valících se kamenů nás přiměl, že jsme se otočili. Královnina puma seskočila. Běžela rovnou dolů a odlákala Prince z jeho hlídky. Královna se řítila za nimi.

„Co si proboha teď počnem?" zděsil se Ken.

„Udrž ostatní pumy na stromě – půjde-li to," odpověděl jsem a běžel jsem podle kaňonu, až jsem se přiblížil k pinii. Ken pracně přelézal skály

na své straně. Přitom jsme stále křičeli na Hirama. Za chvíli byl Ken pod pinií a já naproti němu na druhé straně. Stáli jsme teď asi sto padesát metrů od sebe, ale nebyl jsem Kenovi naprosto k ničemu, ledaže jsem mu radil a povzbuzoval ho. Několik minut jsme lapali po dechu a čekali jsme.

„Páni, to jsou ale dva pořádní chlapíci! A vypadají stejně vyděšeně jako já," volal Ken.

„To je dobře. Jen ať jsou vyděšení... Hiram už jde, slyším ho. Hej! Hej! Hirame... Kene, jen poslouchej, jak Hiram shazuje balvany. Valí se jak lavina."

Kusy zvětralé skály rachotily dolů po svahu a hned za nimi se objevil starý lovec.

„Kde jsou psi?" zakřičel.

„Běželi dolů za třetí pumou," odpověděl jsem. „Zahnali ji na strom tam dole."

„No, to je dobrý. Teďka vy dva, mládenci, udržte tydle pumy na stromě. Bude to snadný. Štěkejte na ně jako psi, a kdyby se některá pustila dolů, popadněte klacek a vrhněte se k ní, jako kdybyste ji chtěli utlouct. Mlaťte do stromu. Tlučte do větví a řvěte. Udržte je tam, dokud se nevrátím se psy."

S těmito slovy Hiram, jako obr v sedmimílových botách, zmizel dolů po svahu. Všecko se udalo tak rychle, že jsem si to sotva stačil uvědomit. Štěkot psů i rachot kamení zaznívaly tišeji, z čehož jsem pochopil, že Princ a Královna a taky Hiram sestupují ke dnu Chobotu.

„Kene, máš s sebou revolver?" zavolal jsem.

„Ne, nechal jsem všecko kromě lasa nahoře," odpověděl.

V té chvíli mě dvě vrčící pumy přiměly, abych si ostře uvědomil situaci. Ken měl před sebou nesnadný úkol: udržet na stromě dvě téměř dospělé pumy bez psů, bez revolveru, bez cizí pomoci.

„Poslyš, to je divné," zvolal Ken. „Dicku, mám hrozný strach, a přece se mi nechce odejít... Vydržím. Udělám, co mi Hiram přikázal."

Tu mi napadlo, že Hiram si pravděpodobně nevšiml, že Ken nemá revolver nebo že já jsem od něho oddělen úzkou, hlubokou roklí.

Ken se na pumy rozštěkal jako pes. Hned nato jsem zaslechl psy, ale nemohl jsem poznat odkud. Volal jsem znovu a znovu. Za chvilku mi slabý sbor štěkotu a Hiramova křiku ohlásil, že lovec má svou pumu bezpečně na stromě.

„Ha – hou!" valilo se shora dolů.

Vysoko vzadu za mnou na žlutém rozpukaném okraji stál Jim Williams.

„Kudy – se – dostanu -dolů?"

Prohlédl jsem si stěny. Útes na útesu, svah na svahu, hromady kamení, skály a sutiny mařily mé pátrání. Ale nakonec jsem přece našel jedno místo.

„Doleva – doleva!“ křičel jsem. Přešel tam a jeden pes mu byl v patách. „Tamhle! Spusť psa dolů po provaze a pak se spusť sám.“

Pozoroval jsem, jak spustil ze stěny psa – poznal jsem Zvoníka – a uvolnil smyčku.

„Nevypadá to tak špatně,“ zvolal Ken, který zřejmě znovu nabýval odvahy. Pak uviděl nahoře Jima. „Hej, Jime! Kde je Ha-a-al?“

Jim si dal dlaně k ústům jako trumpetu: „Hal se ztratil – kdesi – i se štěnětem – rozvětvily se stopy.“

„Kene, to bude úžasný den – pro nás pro všecky,“ zvolal jsem. „Nedělej si starosti a zůstaň u svých pum.“

Potom jsem pozoroval Zvoníka, jak sklouzl k okraji svahu, přešel vpravo a vlevo kolem skal a pak se obrátil ve směru štěkajících psů. Běžel po samém okraji propasti, až jsem se o něho chvěl, ale měl krok jistý jako horská koza, a tak přešel bezpečně a daleko vpravo se ztratil.

Viděl jsem, jak si Jim provlékl nohu lasem a klouzal dolů z prvního stupně. Laso, přehozené nahoře kolem jednoho cedru, bylo však příliš krátké a nedosahovalo dolů k plošině. Jim se pustil, zvířil oblak prachu a uvedl do pohybu spoustu kamení. Laso stáhl za sebou, stočil je do kotouče na paži a vydal se po psí stopě. Kamení a štěrk se pod jeho kroky valily s rachotem dolů. V jasnějším světle, proti divokému černožlutému pozadí vypadal jako další obr kráčející v sedmimílových botách. Byl bych na něho zavolal, aby šel Kenovi na pomoc, jenže by se k nám stejně nemohl dostat. Čas od času vyrazil povzbudivý výkřik, jenž se linul dolů kaňonem a na nějž odpovídal Hiram a štěkající psi a pak podivná, tleskavá ozvěna. Nakonec mi zmizel z očí, ale stále jsem ho slyšel, jak sestupuje a sestupuje, až posléze zaznívaly zvuky pouze slabě a dutě.

Ken byl nyní prakticky sám se svými dvěma pumami zahnanými na stromě, a já jsem věděl, že nikdy žádný lovec nebyl tak šťastný. Úplně se vzpamatoval ze svých prvních pocitů strachu. Seděl jsem na sluníčku a pozoroval jsem ho. Stál na svahu, právě pod okraji piniových větví, a držel v ruce dlouhý klacek. Situace byla tak zvláštní, že nebýt nebezpečí, byl bych se smál. Představa, že Ken udržuje tyto velké pumy na stromě klackem, byla skoro směšná, ale přesto to byla pravda. Pumy byly dlouhou dobu zticha a naslouchaly. Ale jak štěkot psů slábl a řídl a nakonec ustal, Kenova kořist začala jevit nepokoj. A právě tehdy začal Ken štěkat jako pes, a pumy se znovu umoudřily.

„To je ta správná metoda, Kene. Jsi ten nejlepší pes z celé smečky. Štěkáš nádherně. Jen tak dál," povzbuzoval jsem ho.

Pokud Ken štěkal a hafal, pumy zůstávaly poměrně klidné. Ovšem Kenův hlas počal slábnout a nakonec zmlkl.

„Dicku, teď budeš muset trochu štěkat ty," řekl a sotva jsem ho slyšel.

Ochotně jsem začal napodobovat Prince a Zvoníka a Mux-Muxe. Nejdřív to bylo snadné, ale za chvilku to dalo fušku. Štěkal jsem celou hodinu. Hlas jsem měl stále drsnější a drsnější a nakonec mi uvázl v hrdle. Abych mohl párkrát zahafat, musel jsem si na chvilku odpočinout. Brzy jsem toho musel úplně nechat. Pumy okamžitě zneklidněly a chystaly se zaútočit.

„Kene, musíš něco dělat," zavolal jsem unaveným, slabým hlasem.

Dolní puma začala na Kena syčet a prskat a vrčet a mnohokrát se pokoušela lézt dolů. Ken jí tyto pokusy mařil tím, že po ní házel kamením. Při každém hodu zasáhl cíl. Avšak ani tento trest nezastrašil zvíře nadlouho a bylo stále smělejší a smělejší. Nakonec puma podnikla rozhodnější pokus a začala větev po větvi sestupovat.

Ken se rozběhl dolů po svahu s kamenem v jedné a s dlouhým klackem v druhé ruce. Snažil jsem se zakřičet na něho jakousi radu, ale pochybuji, zda to slyšel. Rozvážně na pumu zamířil, hodil kámen a zasáhl ji přímo do žeber. Puma zařvala, až se mi vlasy zježily. Potom přímo pod ní se Ken rozmáchl klackem a začal bušit do stromu a tlouci do větví.

„Zpátky, zpátky!" hulákal. „Opovaž se slézt dolů! Rozbiju ti tu tvou starou palici!"

Puma se přiblížila téměř na dosah Kenova klacku. Obdivoval jsem toho chlapce, jak vydržel na svém místě. Ačkoliv Ken provedl před mýma očima už spoustu odvážných, hrdinských kousků, tento je všecky předčil. Hrůzou mě mrazilo. Úzkost mě jímala, protože jsem nemohl ani prstem hnout, abych mu pomohl.

Ken musel být nepříčetně zuřivý. Běhal kolem pinie, držel se rovnou pod pumou a zahrazoval jí cestu všemi směry. Nejednou se zvíře nahrbilo, jako by chtělo skočit, a jen Kenovy divoké útoky mu v tom vždycky zabránily. Nakonec se Kenovi poštěstilo uštědřit pumě takovou ránu do hlavy, až to zadunělo. To na chvíli zastavilo její sestup a velká kočka se vyšplhala zpátky na hrad vedle svého druha.

V okamžiku, kdy bitva ustala, zaslechl jsem slabé štěkání psa.

„Kene, poslouchej!" zavolal jsem.

Já jsem také poslouchal. Pes se ozval znovu, slabě, ale jasněji. Podíval jsem se na pumy. I ony to slyšely, protože hned ztichly. Viděl jsem, jak

napjatě zvedly hlavy. Vylezl jsem trochu nahoru do svahu. Potom v mrtvém, podivném tichu opět zaznělo slabé zaštěkání. Viděl jsem, jak se pumy zachvěly, a skoro jako bych slyšel, jak jim tluče srdce. A znovu se nahoru doneslo štěkání, tentokrát z větší blízkosti. Poznal jsem je – to štěkal Princ. Velký pes se vracel po stopě druhé pumy a běžel Kenovi na pomoc.

„To je Princ! To je Princ! To je Princ!“ křičel jsem. „Teď je všecko v pořádku!“

Jaké pocity mnou v té chvíli zmítaly! Převládaly ve mně radost a ulehčení. Cítil jsem však také lítost nad pumami. Třebaže to byla velká, hnědožlutá, krutá stvoření, třásla se strachem. Boky se jim chvěly. Ale soucit mě nedržel dlouho. Princův hlas, teď stále jasnější a ostřejší, ve mně znovu probudil dravý instinkt lovce. Hlasitý štěkot přivábil mou pozornost od pum ke svahu. Uviděl jsem žluté tělo pohybující se pod stromy a rychle šplhající vzhůru. Byl to Princ.

„Hej! Hej! Ty starý brachu!“ vítal jsem ho.

Vyběhl nahoru jako střela, vrhl se proti pinii a hlubokým štěkotem vyhlašoval pumám boj.

Bylo to velmi příjemné, ale právě v tom okamžiku jsem pocítil, že si musím sednout.

DŘINA

„Teďka pojďte dolů, pumy,“ křičel Ken a vyzývavě potřásal svým zlomeným klackem. „Teď se opovažte! Starý Princ je tady. Toho psa nemůžete chytit a nemůžete mu utéct.“

Ken si zřejmě osvojil Hiramův zvyk povídat si s pumami, jako by to byli lidé.

„Bože, Kene, to byla pro tebe fuška,“ řekl jsem, „a pro mě jakbysmet. Ale teď už jsem v pořádku.“

Okamžiky míjely. Právě jsem se rozhodoval, že slezu dolů, abych popohnal naše kamarády, když jsem uslyšel, jak přibíhají ostatní psi. Štěkot na štěkot, hafání na hafání, to vše bylo vítanou hudbou pro mé uši. Potom se dole na svahu vynořila černožlutá letící smečka psů, nahrnula se nahoru a obklopila pinii.

Nakonec se na příkrém svahu objevila vysoká, shrbená postava Hiramova. Zdálo se, že jde tak pomalu, jako psi běželi rychle.

„Dostali jste tu pumu? Kde je Jim?“ zeptal jsem se dychtivě.

„Puma je svázaná – docela rychle,“ odpověděl Hiram, těžce oddychuje. „Jima – jsem nechal – aby ji – hlídal.“

„A co máme udělat teď?“ zeptal se Ken.

„Počkejte – až popadnu – dech. Nemůžem dostat obě pumy z jednoho – stromu.“

„Dobrá,“ navrhl Ken po chvilce přemýšlení. „Uvážu Kudrnáče a Muxe. Vy polezete na strom. První puma určitě seskočí, užuž je k tomu přichystaná. Ostatní psi ji brzy zaženou na jiný strom. Když uteče nahoru do kaňonu, nemám nic proti tomu.“

„No to je dobrej nápad,“ souhlasil Hiram. „Poslyš, Leslie, co děláš tam naproti?“

„Nemohl jsem se dostat na druhou stranu,“ odpověděl jsem.

„Tos tam byl celou tu dobu a tohodle mládence jsi tu nechal samotnýho s těma potvorama?“

„Hirame, nemohl jsem s tím nic dělat. Nemohl jsem vůbec nic podniknout. Ale Ken si vedl znamenitě. Počkejte, až to budu vyprávět.“

„No, to ať mě rohatej sebere!“ zvolal starý lovec. Uznale plácl Kena svou velkou rukou a začal svinovat laso. „Kene, jdi a přivaž Kudrnáče a Muxe. A ty, Leslie, se připrav, abys moh běžet nahoru kaňonem a držet se na stopě týdle pumy, až seskočí.“

Hiram začal lézt na pinii. Větve nebyly příliš husté, takže mohl snadno šplhat. Než se nadál jediného pohybu zvířat, začala dolní puma slézat. Ken varovně zakřičel, ale Hiram už neměl čas toho využít. Napůl se otočil – měl v úmyslu zhoupnout se a seskočit -, když tu mu puma vrazila oběma předními prackami do zad. Hiram s roztaženýma rukama a nohama letěl dolů, s pumou div ne na hřbetě.

Princ šelmu rafl, ještě než se dotkla země, a když dopadla, vrhl se na ni zbytek smečky. Mračno prachu se valilo dolů po svahu. Puma se osvobodila a dlouhými, pružnými skoky běžela vzhůru kaňonem. Princ a jeho smečka se vášnivě hnali za ní.

Mux a Kudrnáč zlomili suchý stromek, ke kterému je Ken přivázal, a ačkoliv jej táhli za sebou, divoce se snažili k honu připojit. Ken je přivlekl zpátky a uvolnil provaz, aby jej mohl rychle vypustit, kdyby i druhá puma seskočila.

Hiram se klidně sebral ze země, poopravil si laso, popadl dlouhou tyčku a znovu se jal šplhat na pinii. Vyčkával jsem, dokud jsem nespatřil, jak navlékl smyčku pumě přes hlavu, a pak jsem se rozběhl vzhůru po svahu. Přešel jsem v nebezpečné blízkosti kolem propasti a potom jsem začal stoupat. Štěkot mě vedl. V tomto prostoru, uzavřeném žlutými stěnami, to znělo, jako by štěkala aspoň stovka psů najednou.

Když jsem psy našel, jak poblíž nízkého skaliska štěkají na pumu v husté tmavé pinii, Zvoník mi skočil do náruče a vzápětí se Princ postavil proti mně a položil mi pracky na ramena. Bylo to podivné chování, a třebaže jsem si ho v té chvíli všiml, přece jsem se našim psům dál nedivil. Pohlédl jsem na pumu v temném stínu a pak jsem se vyšplhal na ten nízký útes a posadil jsem se. Zavolal jsem si Prince a držel jsem ho u sebe. Pro případ, že by naše kořist seskočila na útes, chtěl jsem mít psa, kterého bych nasadil na její stopu.

Minula další hodina. Pro pumu to musela být ošklivá hodina – bylo to na ní vidět – a pro štěkající psy hodina plná netrpělivosti, ale pro mne to byla hodina radostná. Seděl jsem sám se psy a pumou, obklopen divoce zbarvenými útesy, a cedry a pinie vydávaly sladkou vůni – netoužil jsem po ničem víc, jenom jsem si přál, aby tu byl i Ken.

Kudrnáč a Mux, kteří se se štěkotem hnali vzhůru, ohlašovali Hiramův příchod. Viděl jsem, jak Hiramovy šedivé kučery povívají ve vánku, a

křičel jsem na něho, aby si dal načas. Sotva ke mně dorazil, puma seskočila a rozběhla se vzhůru kaňonem. To mi vyhovovalo, protože jsem věděl, že brzy bude muset zase vylézt na strom, a čím výš kaňonem vyběhne, tím kratší vzdálenost ji potom budeme muset nést. Z útesu jsem viděl, jak běží vzhůru po svahu, kolem velkého cedru, tam se chytře vrátila po vlastní stopě a pak se vyšplhala na strom a skryla se v nejhustší koruně. Princ ji minul, ztratil stopu a běžel naslepo. Ostatní, tolik zvyklí na jeho vedení, se rovněž dali oklamat. Ale Královna, zmrzačená a pomalá, uzavírala zadní voj a nešla ani o krok dál, než se puma obrátila. Zhluboka zaštěkala pod cedrem, a v okamžiku byla kolem ní vyjící smečka.

Hiram a já jsme se pracně drápali nahoru. Hiram přinesl mé laso a podal mi je s důraznou poznámkou, že je brzy budu potřebovat.

Cedr byl košatý a skláněl se nad žlutým holým svahem. Hiram nad tím potřásl hlavou. Vyšplhal se na strom, chytil prskající pumu do lasa a pak seskočil dolů ke mně. Spojeným a odhodlaným úsilím jsme pumu stáhli z větve a spouštěli ji dolů. Psi na ni začali dorážet. Oba jsme na ně vztekle řvali, ale nadarmo.

„Podrž to!“ zakřičel Hiram, nechal mi laso a sám skočil kupředu.

Váha zvířete mě vlekla vpřed, a kdybych nebyl laso obtočil kolem pahýlu větve, byla by mě nadzvedla do vzduchu nebo by mi byla vytrhla laso z rukou. Takto však se mi dusící se puma – teď v dosahu zuřivých, vyskakujících psů – houpala sem a tam před obličejem a já jen taktak uhýbal před jejími zuřivými výpady.

Hiram popadl Prince za zadní běhy a hodil ho dolů ze svahu. Princ se kutálel dobrých čtyřicet metrů, než se zastavil. Potom Hiram shodil starého Muxe a Zvoníka a Kudrnáče, jenom Královnu nechal být.

Než se psi vyšplhali po svahu nahoru, Hiram chytil pumu do dalšího lasa a to připevnil ke stromu.

„Pusť!“ zakřičel na mne.

Puma spadla. Hiram popadl laso, které jsem předtím držel já, a pak mě požádal, abych zadržel psy. Než se mi to podařilo, měl už pumu bezpečně svázanou. Byl to ten smělý brach, s kterým Ken svedl takový zápas. Teď tu ležel, boky se mu dmuly a s prskáním se na nás díval.

„Leslie – jsem úplně oddělanej,“ oddychoval těžce Hiram. „Šplhat po tudletěch strašnejch svazích – to mě bere u srdce. Nemůžu jít zas dolů. Jim tam hlídá tu první pumu. Ken má na starosti druhou, tu, co jsem přivázal řetězem a lasem k ohnutý větvi. A tudle je třetí. Tři pumy!... No, todle se mi ještě nikdá v životě nepoštěstilo. A chci, aby dnešek byl ohromně úspěšnej, už kvůli Kenovi.“

„Hirame, až si odpočinete, dojděte pro soumary. Přiveďte je všecky, a taky Navvyho. Psy odveďte s sebou a nechte je v táboře. Ken a já svážeme druhou pumu. Pak zavoláme Jima a odneseme ty dvě pumy sem k téhle. Tady se s námi setkáte.“

„Nezapomeň, že ta druhá puma je volná, krom obojku a řetězu. Nemá uštípaný drápy. Bude se rvát. A taky to dá fušku, přenést je obě sem. Ale já už víc šplhat nemůžu.“

„Najděte si koně a sypte do tábora,“ odpověděl jsem.

Hiram unaveně šplhal do svahu, sledován psy, a já jsem se vracel po své stopě do kaňonu. Teď, když jsem byl klidný, jsem si všiml, jaký kus cesty jsme ušli. Nicméně jsem spěchal a brzy jsem našel Kena, jak stojí na stráži nad svým zajatcem. Puma byla přivázána k převislé větvi a ta se divoce kývala při každém jejím pohybu.

„Poslyš, dostali jste tu třetí?“ zeptal se Ken.

„To si piš.“

„A co teď?“

„No, já půjdu dolů, dokud se nedostanu tak daleko, aby mě Jim slyšel. Zavolám na něho, aby s tou svou pumou přišel sem. Ty zůstaneš tady, dokud se nevrátím.“

Znovu jsem se dlouho plahočil dolů k okraji svahu, ale nakonec jsem se k němu dostal a zavolal jsem na Jima. Ozval se, a tak jsem mu řekl, aby se svou pumou vylezl nahoru. Sedl jsem si a čekal jsem na něho, protože jsem si myslel, že bude rád, když mu trochu pomohu. Uplynulo půldruhé hodiny, než jsem zdola zaslechl harašení kamenů, které mi ohlásilo, že Jim přichází. Objevil se dole na svahu a nesl pumu hlavou dolů. Bylo zřejmé, že je to pořádná dřina. Pokaždé vyšplhal jen pár kroků a pak musel své břemeno složit a odpočívat.

Seběhl jsem mu dolů naproti. Měl zrudlou tvář, byl důkladně zpocený a téměř u konce s dechem i trpělivostí.

„Rozhodně – jsem zatraceně – utahanej,“ zasípal.

Obstarali jsme si silný kůl, protáhli jsme ho pumě mezi prackami – pod místem, kde byly svázány – a tak se nám ji podařilo docela dobře nést. Byla však těžká, svah byl příkrý a ujíždějící kameny zrádné, a proto nás tento úkol téměř vyčerpal. Šplhali jsme nejkratší cestou, a tak jsme prošli vpravo od Kena. Konečně jsme se dolopotili na místo, kde jsem se rozešel s Hiramem. Jim klesl do stínu a těžce oddychoval.

„Leslie – možná – bych se dostal – tam dolů ke Kenovi, ale nikdá – bych se nevyškrábal zpátky. Jsem zvyklej jezdit na koni.“

Tak jsem musel jít zase sám, a našel jsem Kena, jak věrně sedí na stráži

nad svým svěřencem.

„Nebyl jsem pryč dlouho?“ zeptal jsem se. „Nešlo to jinak, Kene.“

„Mně se to nezdálo dlouho,“ odpověděl Ken.

Tak rozdílně vnímají čas oči ohnivého mládí a nadšení!

„Teď abychom toho darebu svázali,“ řekl jsem. „Zbude to na nás, Kene. Hiram nechce téhle pumě složit poklonu. Uřízneme kus z každého lasa a rozpleteme ho, abychom měli dost provazů. Škoda, že Hiram přivázal laso k té houpající se větvi.“

„Půjdu a odvážu je,“ odpověděl Ken. Vyšplhal se na pinii a začal lézt na větev.

„Počkej!“ varoval jsem ho. „Raději bys toho měl nechat. Ale stejně, u všech všudy, jak tam Hiram to laso přivázal?“

„Sehnul větev dolů.“

„No, a teď je sehnutá a ta zatracená puma na tebe může dosáhnout. Nelíbí se mi, jak se dívá.“

Ale přes to všechno se Ken posunul ještě o pár metrů dál a téměř se dostal k uzlu na lase, když tu se větev zakymácela a povážlivě se ohnula. Puma vyskočila ze svého místečka mezi kmenem stromu a skálou, s vrčením a syčením se pod Kenem nakrčila a zřejmě chtěla skočit.

„Seskoč! Seskoč!“ volal jsem.

„Nemůžu skočit tak, aby na mě nemohla,“ křičel Ken.

Zvedl nohy a pomalu se sunul po větvi zpátky. Puma skočila, ale Kena minula a jenom posrážela větvičky a o-dřela kůru. Potom zvíře, bez sebe vztekem, napůl skočilo a napůl se vztyčilo a napřáhlo po Kenovi tlapy.

Viděl jsem, jak jeho zakřivené drápy uvázly v Kenově kožené manžetě. Mladík pronikavě vykřikl. Vyrazil jsem kupředu, popadl jsem pumu za ocas a jedním mohutným škubnutím jsem ji odtrhl a mrštil jsem jí dolů po svahu, pokud laso stačilo. Ken bleskurychle seskočil a oba jsme vyhledali bezpečnější místo.

„Fíííííí!“ hvízdl Ken a napřáhl ke mně ruku.

„Je to ošklivé škrábnutí,“ řekl jsem a obvázal mu zápěstí kapesníkem. „Ta kožená manžeta ti zachránila ruku... To je ale hrozná bestie.“

„Svážeme ji – nebo – nebo...,“ vydechl Ken a nedokončil větu.

„Kene, vezmeme si každý laso a budeme ji otravovat tak dlouho, dokud každý nechytíme jednu tlapu.“

Hiram provedl ďábelskou věc, když přivázal tuto pumu k sehnuté větvi. Bylo to málem horší, než kdyby byla úplně volná. Měla kruh o průměru sedmi metrů, ve kterém mohla běhat a skákat, jak sejí zlíbilo. Pořád jako by byla ve vzduchu. S tlamou otevřenou, s očima divokýma a s drápy

roztaženými skočila nejdřív na Kena, potom na mne. Chytali jsme ji do smyček, ale ty nedržely. Strhla si každou smyčku, dřív než jsme ji mohli pevně utáhnout. Jednou se mi podařilo nejistě zachytit zadní tlapu a laso napnout.

„Drž ji pevně, ale nezvedej ji," volal Ken. Měl přichystanou smyčku a čekal na příznivou příležitost.

Puma se přikrčila nízko k zemi, tělo napjaté, a dlouhým ocasem švihala sem a tam přes mé laso. Ken jí hodil smyčku před roztažené pracky, nyní napůl ponořené do prachu.

„Povol," pravil. „Budu jí dráždit, aby vskočila do smyčky."

Nechal jsem své laso klesnout. Ken hodil po pumě klackem. Vtom jsem spatřil, že se uvolnilo laso, které bylo přivázáno k řetězu. Dříve než jsem mohl kamaráda výkřikem varovat, zvíře skočilo. Laso mi proklouzávalo rukama, až mě pálilo. Puma plula vzduchem, pracky rozpražené jako křídla, a jednou z nich zasáhla Kena do hlavy a srazila ho dolů ze svahu. Trhl jsem zpět svým lasem a zjistil jsem, že tlapa z něho vyklouzla.

„Ta mi jednu ubalila," poznamenal Ken, když vstával a zvedal si klobouk. „Protrhla mi kůži?"

„Ne, ale urvala ti stuhu z klobouku," odpověděl jsem. „A teď tvrdě do ní!"

Pár okamžiků, nebo snad celou hodinu – nikdo se nikdy nedozví, jak dlouho – jsme pobíhali kolem pumy a zvířovali jsme prach, rozhazovali kameny a lámali větve, jak jsme se vyhýbali jejím útokům. Skákala na nás, pokud jí délka lasa stačila, a vrhala se nám rovnou do tváří – divoká a nezastrašitelná tygrovitá šelma. Nebýt obojku a obrtlíku, byla by se stokrát uškrtila. Byla rychlá jako kočka, pružná, silná, neúnavná, stále zápasila, přičemž kroužila, odrážela se, skákala a válela se, až se zdálo, zeji nikdy nechytíme. „Jestli něco povolí, jednoho z nás dostane," křičel Ken. „Tentokrát jsem cítil, jak mi dýchá do obličeje."

„Panečku! Chtěl bych tu mít některého z těch chlapíků, co tvrdí, že pumy jsou mizerní zbabělci!" zvolal jsem.

Při jednom ze svých bleskurychlých skoků do strany puma narazila na balvan a chvíli tam zůstala ležet na plochém povrchu a ocas jí visel dolů.

„Upoutej její pozornost," křičel jsem, „ale nechoď moc blízko, ať neskočí."

Zatímco Ken pomalu manévroval před pumou, vklouzl jsem za balvan, skočil po jejím dlouhém ocase a popadl ho. Potom jsem s jekotem balvan oběhl a vřískající pumu strhl dolů.

„Teď máš příležitost," křičel jsem. „Chyť jí zadní tlapu do lasa! Udržím

ji!“

Ve vteřině měl Ken smyčku pevně na obou zadních tlapách a pak mi předal své laso. Zatímco jsem pumu držel, Ken znovu vyšplhal na strom, rozvázal uzel, který nám způsobil tolik potíží, a zanedlouho jsme měli našeho tvrdošíjného zajatce nataženého mezi dvěma stromy. A potom jsme si konečně dopřáli tolik potřebné chvilky k vydechnutí.

„Nebylo to příliš vědecké,“ poznamenal jsem, jako bych se omlouval za naši nepromyšlenou práci, „ale nějak jsme ji dostat museli.“

„Víš, Dicku, že věřím, že Hiram nás do téhle fušky navezl schválně?“ řekl Ken.

„No, možné to je. Ale poradili jsme si s tím dobře. A teď s tou pumou uděláme krátký proces.“

Zatímco Ken držel řetěz, já jsem pumě nasadil náhubek z klacku a pramenů lasa.

„A teď se pustíme do té nejtěžší práce,“ řekl jsem, „vyneseme ji nahoru.“

Namáhavě jsme se lopotili vzhůru, každých pár metrů jsme odpočívali, celí propocení, spálení vedrem a vyprahlí žízní. Klouzali jsme a padali a vstávali jsme, jen abychom znovu uklouzli a upadli. Prach nás dusil. Bez povšimnutí jsme přešli skutečnost, že riskujeme životy na okrajích propastí. Nemysleli jsme na nic jiného, než abychom pumu dopravili nahoru.

Někdy jsme museli šplhat bokem, s tyčí na loktech. Pumu jsme vlekli hlavou dolů, takže se zachytávala o křoví a o kameny. Naše zastávky byly stále častější. Nesl jsem dolní konec tyče, a tedy trojnásobnou váhu, a když jsem se nadechoval, úplně mi hvízdalo v hrdle. Polovinu doby jsem viděl před očima rudou mlhu. Jak jsem nenáviděl klouzající kameny!

„Počkej!“ zasupěl jsem jednou. „Jsi – mladší – než já – počkej!“

Nakonec jsme složili své břemeno ve stínu cedru, kde ležely ostatní pumy, a natáhli jsme se k dlouhému, sladkému odpočinku.

„Rád bych věděl – kde je – Jim!“ řekl jsem.

Pak jsem zaslechl, jak pumy sípají a kašlou.

„Kene! Podívej se! Pumy se dusí. Dusí se žízní. Jestli nedostanou vodu, pojdou... Tam se tedy ztratil Jim – hledá vodu.“

„Vodu v téhle poušti? Kde ji najdem?“ zanaříkal úpěnlivě Ken.

Myšlenka, že bychom po vší té námaze a nádherném štěstí mohli ty krásné pumy ztratit kvůli troše vody, byla přímo odporná.

„Kene, já už nemůžu udělat ani krok. Jsem vyřízený. Ty musíš najít vodu. Nespoléhej se na Jima a nečekej na něho. Jdi sám. Včera sněžilo.“

Pak mi hlavou prolétl obraz mnoha malých prohlubinek vymletých deštěm do skalních výstupků a výsep na okraji kaňonu.

Když jsem to řekl Kenovi, vyskočil a rozběhl se jako vyplašený jelen. Sledoval jsem ho se zvláštní pýchou a důvěrou. To byl přece atlet! Přeskakoval přes balvany, vytahoval se nahoru po větvích, stoupal přímo vzhůru po prudkých svazích. Za patami se mu s rachotem řítily laviny. Pak dosáhl okraje a zmizel.

Připadalo mi, že jsem ho neviděl celou věčnost. Posléze se objevil a oběma rukama nesl klobouk. Našel vodu.

Pak začal sestupovat. Jako provazolezec balancoval na drolících se kamenech. Našlapoval opatrně jako kamzík, kličkoval po zvětralých svazích; skákal přes pukliny a běžel po žluté suti. Čím níž se dostával, tím rychleji se blížil, až se zdálo, jako kdyby měl křídla. Místa, která by se za obyčejné situace zdála nepřekročitelná, přeletěl lehkým dotykem jisté nohy.

Pak se vrhl ke mně s vítězným indiánským pokřikem. „Kene, člověče, ty jsi zázrak!“ zvolal jsem. Popadl jednu pumu za uši a nadzvedl jí hlavu. Namočil jsem kapesník a ždímal jsem jí vodu do tlamy. Sípala, kašlala, dusila se, ale k naší radosti polykala. Musela polykat. Jednu po druhé jsme tak obsloužili a s nepochybnou úlevou jsme pozorovali bezpečné příznaky zotavení. Oči se jim rozjasnily a nabyly lesku; suchý kašel, který nás tolik znepokojoval, ustal; pěna se už neobjevila. Ohnivák – jak jsme pokřtili tu divokou bestii, která nás svým bojem až do úpadu vyčerpala – pozvedl hlavu. Zlato v jeho krásných očích zazářilo jako oheň a na znamení vracejícího se života a vzdoru zavrčel.

Ken a já jsme s nepopsatelnou úlevou klesli k zemi.

„Hahou!“ Hiramův pokřik prolomil teplé ticho na svahu. Náš přítel se objevil a sjížděl dolů. Hlas Indiána, pokřikujícího na Marka, se mísil se zvoněním podkov o kamení.

Potom se na druhé straně ukázal Jim, shrbeně procházející pod cedry.

„Haló! Šel jsem se poohlédnout po vodě, ale rozhodně jsem žádnou nemoh najít. Copak jste neviděli, že je jí potřeba?“ Náhle pochopil situaci a jeho zrudlá tvář se uvolnila a rozzářila.

Hiram přelétl zrakem malou rovinku ve stínu cedrů. Sjel pohledem z pum na nás a jeho suchý smích rozrazil vzduch.

„Ať mě rohatej sebere, jestli jste to nedokázali!“

HALOVA LEKCE

Byl to ten nejneobyčejnější průvod, který zakrátko vyrazil z Levého kaňonu. Pozoruhodnější než hlavy pum vykukující z pytlů byl pro nás pohled na Navvyho, který jel před pumami. Držel jsem se hodně vzadu, protože kdyby se něco přihodilo, což jsem považoval za víc než pravděpodobné, chtěl jsem to vidět. Dříve než jsme dojeli na okraj borového lesa, zpozoroval jsem, že se kus lasa kolem Ohnivákovy tlamy uvolnil.

Právě jsem na to chtěl upozornit, když tu puma otevřela jeden kout své tlamy a zaťala zuby Navajovi do nohavice. Nezakousla se mu do nohy, protože se Navvy obrátil, měl na tváři pouze výraz údivu. Ale když spatřil, že ho Ohnivák kouše, vyrazil pronikavý výkřik a sletěl z koně.

Pak nastaly dvě obtíže: chytit vyděšeného koně a vysvětlit Indiánovi, že nebyl pokousán. To druhé se nám nepodařilo. Navvy se nám a pumám vyhnul na sto honů a šel do tábora pěšky.

Hal už na nás čekal a řekl, že honil jednu pumu podél okraje na jižní straně, dokud mu neutekl pes.

Ohnivák, protože byl už uvázán na řetěze, byl první pumou, kterou jsme se snažili uvést do naší rodiny zajatců. Spustil tak děsivý řev, že jsme ho museli dát pěkný kousek od ostatních.

„Máme v táboře dva řetězy na psy," řekl Hiram, „ale žádnej obojek ani obrtlík. Bez obrtlíku nemůžem dát pumy na řetěz. Do dvou minut by se nám uškrtily."

Ještě jednou – snad posté – nám přišla na pomoc Hiramova vynalézavost a řemeslná zručnost. Vzal z našich zásob ten největší pár spěnaček, kterými se na pastvě koňům spoutávají nohy, a pomocí sekyry, nože a štípaček z nich vyrobil dva obojky s obrtliky – a pokud jde o pevnost a vhodnost, byly dokonalejší než ty, které jsme koupili.

Když jsme dovečeřeli, temnota začala obklopovat les. Klesl jsem na lože, a třebaže mě bolelo a pálilo celé tělo, brzy jsem upadl do spánku. A příštího rána jsem se vyhrabal k snídani pozdě-ztuhlý, vysílený, celý polámaný. Také chlapci se nemohli ani hnout, ale byli šťastní. Koncert šesti

řvoucích pum byl dostatečným důvodem ke spokojenosti.

Hiram se zaměstnával novými kalhotami, které se mu podařilo vyrobit ze dvou prázdných pytlů od zásob. Spodní půlka jeho starých nohavic byla pryč a zdobila cedrové větve a houštiny, a tyto nové kalhoty s nohavicemi z pytloviny, třebaže poněkud nápadné svým střihem, dosti dobře odpovídaly svému účelu. Jeho kabát zůstal někde na okraji kaňonu, boty měl jednu díru, košili na cáry a kalhoty nadranc. Jim vypadal jako hastroš. Ken zase, jako by ho vystřelili z kanónu. Ale on měl naštěstí s sebou rezervní oblek.

Hal strávil odpoledne s pumami, fotografoval je, poslouchal, jak prskají a vrčí, a pozoroval, jak zápolí se svými řetězy a jak se válejí jako kožešinové koule. Pokoušel se nepozorovaně se k nim připlížit z různých částí lesa, ale pokaždé když vykoukl za stromem nebo vývratem, všechny uši byly nastraženy a všechny oči se podezřívavě blýskaly.

Ohnivák poskytoval víc zábavy než všichni ostatní. Měl opravdu královskou povahu; byl zrozen, aby vládl, ne aby byl otrokem. Všemi možnými způsoby se snažil Hala vyděsit, a když se mu to nepodařilo, vždycky končil tím, že skočil, pokud mu to délka řetězu dovolovala. To bylo pokaždé účinné. Hal prostě nedokázal stát klidně, když puma skočila; a na oplátku zkoušel všechny kousky, co si jen mohl vyvzpomenout, aby zvíře přiměl ustoupit a hledat útočiště za stromem. Běžel proti němu s klackem, jako kdyby se ho chystal zabít. Ale Ohnivák, celý nahrbený, čekal a ani se nepohnul. Nakonec si Hal vzpomněl na červenou flanelovou kapuci, kterou mu Hiram dal se slovy, že se mu možná za chladných nocí bude hodit. Byla to příšerná, křiklavá pokrývka hlavy a spadala Halovi přes ramena jako pelerína. Hal šiji navlékl a po všech čtyřech se plížil k Ohnivákovi. To bylo na pumu příliš. Ve svém údivu zapomněla prskat a vrčet a zalezla za malou borovičku, odkud s rostoucím zmatkem Hala pozorovala.

„Chlapče, už se na tebe dívám aspoň hodinu," řekl Hiram, „a rád bych ti dal jednu radu. Existuje něco, čemu se říká šílená odvaha. Ty si zřejmě neuvědomuješ, že tudlety potvory jsou pumy, divoký pumy, a ne zvířátka na hraní."

„Ale já se nebojím," odpověděl Hal sebevědomě.

„No, to jsem pozoroval. Možná že nevíš, co je to nebezpečí. Povím ti jeden příběh, kterej jsem kdysi čet. To jednou ve starý vlasti důstojníci velký francouzský armády dělali přehlídku oddílů, který pochodovaly do bitvy. Najednou si to kolem důstojně vykračoval obrovskej desátník, takovej náfuka sebevědomej a důležitej, jakoby celej žhavěj do boje.

‚To je nějakej statečnej voják,' řek jeden z důstojníků Napolionovi. Císař potřás hlavou a řek: ‚Kdepak.' Za chvilku pochodoval kolem malej chlapec-bubeník. Bubnoval, co mu síly stačily, jako kdyby si vydatným bubnováním dodával odvahu. Ale byl bílej jak papír, oči měl vykulený a potil se a každej krok, kterej udělal, prozrazoval, že má nohy jak z olova.

‚Todle je statečnej voják,' řek Napolion. ‚Ten ví, co je nebezpečí!',„

Hiramův příběh zřejmě na Hala nijak zvlášť nezapůsobil. Na chvilku sice nechal pumy na pokoji, ale zanedlouho byl zase zpátky a trápil je. Nedělal to přitom vůbec z podlosti nebo zlomyslnosti; pumy ho prostě fascinovaly a on je nemohl nechat na pokoji. Nakonec, když Hal při jednom útěku uklouzl a jen o vlas unikl Ohnivákovi, Hiram mu přikázal, aby se víc k pumám nepřibližoval. Nato se Hal naštval a odešel.

„Nikdá jsem takovýho kluka neviděl," postěžoval si Hiram.

„Rozhodně potřebuje dostat pořádnou lekci, a on ji dostane," řekl Jim. „Kdyby se tomu klukovi povaha jenom trochu zchladila, ale ne zrovna zlomila, byl by dobrej."

Ken vyrazil jedno ze svých krátkých zachechtnutí.

„Ten špunt je prach, síra, dynamit a blesk smíchaný s koncentrovaným roztokem vší čertoviny. Vždyť na tomhle výletě byl až doteďka hodný!"

Hiram zhluboka vzdychl.

„Kene, před pár roky jsi byl skoro přesně takovej špunt, jako je Hal teď," řekl jsem s úsměvem.

„To jsem tedy nebyl," bránil se Ken ohnivě.

„Tak se mi zdá, mládenče, že ses kvůli tomu samýmu zlýmu bráškovi důkladně serval," poznamenal Hiram.

„To je něco jinýho. Můžu se kvůli Halovi prát, a přesto odsuzovat jeho rozpustilost, ne?"

Minulo odpoledne, pak zapadlo slunce a stíny se temně rozprostřely pod smrky; minul čas večeře, setmělo se, táborák plápolal – a Hal Ward se ještě nevrátil. Nedělali jsme si žádné zvláštní starosti, ale když byl čas jít spát a Hal nikde, Ken i Hiram přece jen dostali strach.

Rozbřesklo se, a Hal se nevrátil. Úmyslně jsme snídali pozdě, protože jsme očekávali, že se vrátí asi v tu dobu, kdy Navvy přižene koně. Ale po Halovi nebylo ani stopy.

„Určitě se mu něco stalo," strachoval se Ken.

Jim a já jsme měli jiný názor, shodli jsme se, že chlapec spí mimo tábor z legrace, možná aby nám způsobil starosti, a že se nevrátí, dokud nebude mít hlad.

Hiram neříkal nic, ale bylo jasné, že se mu situace nelíbí. Ken neměl

chuť jít lovit pumy, a tak jsme toho dne nevyrazili. Když nastala další noc a Hal se nevrátil, byli jsme v koncích. Ale protože jsme znali jeho obzvláštní náklonnost k různým kouskům a protože jsme věřili, že je schopen téměř každé čertoviny, zůstali jsme v táboře a doufali jsme, že brzy bude mít toho žertu tak plné zuby jako my a že se vrátí.

Druhého dne nás Hiram zburcoval časně ráno.

„Kamarádi, myslím, že to bylo od nás nerozumný, že jsme se potloukali j>o táboře a čekali na toho mládence, kousky nekousky. Čím dál tím víc se mi zdá, že se stalo něco neobvyklýho. Včera jsme mohli jít po jeho stopách zatrackaně lip než dneska. Leslie, ty a Ken obejděte okraj náhorní roviny. Dívejte se po stopách a dávejte pořád signály. Jim a já prohledáme borovej les, cedrový houštiny a rokle.“

„Po čem chcete pátrat v houštinách a v roklích?“ zeptal se naléhavě Ken a oči se mu zlou předtuchou rozšířily.

Když pro něho Hiram neměl odpověď, Ken se velmi znepokojil.

„Hirame, přece si nemyslíte – že by bylo možné – že by chlapce mohla napadnout puma?“

„Možný? To se ví, možný to je. Ale není to pravděpodobný. Ovšem znal jsem jednoho chlapíka, kterýho hladová puma napadla. Po mý stopě už nejedenkrát nějaká šla... No, mládenče, netvař se tak sklíčeně. Tomu klukovi se muselo něco přihodit, něco vážného. To je prostě jasný jako nos mezi očima. Samozřejmě doufám a věřím, že ho najdem v pořádku. Ale pro všecky případy se připrav na nějaký malér.“

Z výrazu Kenovy tváře se i mně dělalo nanic a ta trocha naděje, co jsem měl, vyprchala.

„Leslie, bylo by nejlíp, kdyby ses podíval, jestli šli nějaký koně nahoru nebo dolů stezkou na Sedlo,“ zavolal Hiram, když jsme s Kenem vyjeli.

„Poslyš, Dicku, bojím se, že Hiram si vykládá Halovu nepřítomnost moc špatně,“ řekl Ken. „Podle toho, co ti řekl, si myslí, že Hala mohli chytit Belden a Sells.“

„Doufám, že to udělali, protože v tom případě bychom se jen vylekali a Halovi by se toho moc nestalo... No, teď jeďme pomalu a doufejme v nejlepší.“

Na okraji náhorní roviny jsme se rozešli a vydali se každý jiným směrem. Bylo poledne, když jsme se zase sešli na druhé straně roviny. Ani jeden z nás nenašel po Halovi žádnou stopu. Zamířili jsme k táboru, a ačkoliv to bylo nepravděpodobné, doufali jsme, že Hiram a Jim měli větší štěstí. Když jsme přijeli, byli už oba v táboře a vyběhli nám zpod borovic naproti. Očividně doufali, že od nás uslyší ty zprávy, které jsme my

očekávali od nich.

Bylo to chmurné setkání.

„Nepodařilo se mi sledovat Halovy stopy, a Jimovi, tomu taky ne, a Jim není žádnej zelenáč, co se stopování tejče. Jedině Indián by...“

Všem nám napadla stejná myšlenka a všichni jsme vzkřikli:

„Ať se Navvy pustí po Halově stopě!“

Hiram zavolal Navaja a pokoušel se mu gesty i slovy sdělit, že Hal se ztratil a že chceme, aby ho stopoval.

„Já rozumět,“ odpověděl Indián.

Hodil si přes ruku uzdu Kenova mustanga, pak se sklonil nad slabými otisky Halovych holínek a pomalu kráčel s mustangem k lesu.

„Nechoďte za ním. Nechtě ho samotnýho,“ zadržel nás Hiram, když jsme se Ken a já hnali kupředu.

Bylo nesnesitelné pozorovat Navajův hlemýždí postup, avšak bylo to zároveň nadějné, protože to znamenalo, že Indián je schopen zachytit Halovu stopu. Minula dlouhá hodina,, než Navvy zmizel v lese. Minula druhá, ještě delší. A přišla třetí, která nám připadala nekonečná.

„No, Navajové z pustiny mají pro stopování ty nejostřejší oči na světě... Mládenče, ten tvýho bratra najde.“

Náhle jsem spatřil černý pruh, který letěl jako šipka lesem.

„Podívejte!“

Přeletěl přes otevřené prostranství, ztratil se a znovu se objevil. Byl to kůň.

„Bojím se, že je to divokej kůň,“ řekl Hiram.

„Ne, je to mustang,“ odporoval Jim. „Hádám, že jsem neviděl mockrát rudocha, kterej by dokázal takhle do krajnosti hnát mustanga.“

„Ano, je to Navvy!“ zvolal Ken. „Podívejte, vrací se!“

„Mládenče, teďka vidíš vopravdickou jízdu,“ řekl Hiram.

Krásný černý mustang letěl k táboru s větrem o závod. Běžel přímo, přenášel se přes vývraty s vlající hřívou a ohonem, prorážel jalovcovými keři.

Tmavý Indián se hluboce skláněl a jel, jako by byl s mustangem srostlý. Bylo něco divokého v tom, jak se hbitě přibližoval, něco vzrušujícího a plného naděje. Navajo dorazil do táborového kruhu, zarazil mustanga, až přisedl na zem, a seskočil ze sedla.

Nahrnuli jsme se k němu. Řekl navajsky několik slov, která nikdo z nás neuměl přeložit. Z jeho tmavé, nehybné tváře se nedalo nic vyčíst. Pak udělal rukama několik posuňků, a rázem bylo jasné, co chce říci. Hal spadl do strže.

„Och, och!“ vzkřikl Ken Ward a zakryl si tvář rukama.

Byl to černý okamžik pro nás pro všechny. Hiram a Jim se na Kena soucitně podívali, ale já jsem ten pohled nemohl snést. Obrátil jsem se, a tu jsem spatřil, jak Indián bere dvě lasa a polní láhev.

„*Tohodema! Tohodema!*“[11] pobízel Navajo.

To do nás vlilo nový život.

„Podívej, Kene, Indián bere polní láhev a lasa. To znamená, že Hal je živ.“

Kenova tvář jako by se proměnila. Jako šipka letěl pro Halová strakáče, který byl s ostatními našimi koňmi, hodil na něho sedlo a s nervózním spěchem zapjal přezku. My ostatní jsme byli v sedlech stejně rychle jako Ken. Navvy švihl bičíkem a závod začal. Byl to závod, a bláznivý závod, abychom neztratili Indiána z očí. Naše lovy na pumy byly krotké ve srovnání s touto divokou jízdou. Borovice kolem mne se rozmazávaly; vítr mi vyl v uších. Držel jsem se těsně v patách za Hiramovým ohromným grošákem. Indián s neuvěřitelnou dovedností udržoval přímý směr. Vývraty a houštiny a úžlabiny, dokonce ani hluboké rokliny ho nepřinutily odbočit. Jednou se mi naskytl dobrý výhled kupředu, a tu jsem viděl, že Ken na Křídlákovi je téměř pět metrů před Jimem, který předstihl Hirama. V té chvíli jsem si pomyslel, jak by byl Hal na Křídláka hrdý. Avšak ať na něm Ken jel seberychleji, pinto nemohl dohonit mustanga.

Borovice řídly a objevovaly se skupinky cedrů a trsy šalvěje. Navajo zadržel koně, seskočil a čekal, až jsme dojeli. V okamžiku jsme sesedli, připraveni ho následovat. Navajo nesl lasa a polní láhev.

Byli jsme přímo nad ostrohem rozdrolené okrajové skály. Nikdy se mi velká propast se svými purpurovými rozsedlinami, zlatými kopulemi a rudými skalními stěnami nezdála tak zlověstná a hrozivá. Indián nás vedl dolů po krátkém úbočí porostlém šalvěji a pak vyšel na vyčnívající stěnu. Tento ostroh jako by byl rozeklán v úskalí a věže a sloupy ze žlutého kamene. Jedna taková rozdrolenina připomínala rozpadlé obrovité varhany. Sledovali jsme okrajovou stěnu tohoto ostrohu, přičemž jsme zahýbali hned sem, hned tam, vždycky nebezpečně blízko propasti. Indián se zastavil na pokraji jakéhosi zářezu, který byl v nejširším místě, tam, kde se otvíral v rokli, nějakých dvacet metrů široký. Viděl jsem, že protější stenaje kolmá a téměř patnáct metrů vysoká.

Navvy si klekl a naklonil se přes okraj. Napodobili jsme ho. Zjistil

[11] Pospěšte si!

jsem, že se dívám dolů na rovnou stěnu, pak na úzkou kamenitou římsu a pod ní na malý travnatý kousek půdy, který se svažoval k hlavní okrajové stěně.

Ken Ward vyrazil radostný výkřik. Spatřil jsem Hala, jak leží na kraji tohoto plácku. Na tváři a na spánku měl krvavou ránu.

„No konečně!“ řekl Hal slabě a usmál se úsměvem, který byl stejně slabý jako jeho hlas.

Nemohl bych říci, co jsme mu volali dolů na pozdrav, protože jsme křičeli všichni najednou. Pak jsme vyskočili od okraje, připraveni pustit se do práce. Ken nejdříve ze všeho tak prudce objal Navaja, až jsem si byl jist, že mu přeláme žebra. Navvy se tomuto drsnému zacházení usmál, jako by věděl, co to znamená ztratit a najít bratra.

„Teďka se, mládenče, uklidni,“ řekl Hiram, „a nech mě, abych tudletu záležitost řídil.“

Jim byl rozčilenější, než jsem ho kdy viděl. Pořád nakukoval přes okraj.

„Hirame, rozhodně nepohnul rukou ani nohou od tý doby, co jsme sem přišli,“ zašeptal.

„Možná že je zesláblej,“ odpověděl Hiram.

Starý lovec pečlivě svázal dvě lasa, potom další dvě, a když je pak dal dohromady, měl dvojitý provaz víc než dvacet metrů dlouhý.

„Kene, tebe spustíme dolů,“ řekl a ovinul smyčku Kenovi pod pažemi.

Hiram s Jimem drželi provaz, Ken sklouzl přes okraj a brzy dosáhl dolní římsy.

„Hale, ty kluku jedna, jsi zraněný – moc?“ vyptával se Ken, když poklekl vedle bratra.

„Vodu! Vodu!“ zašeptal Hal.

„Hoďte polní láhev – rychle!“ zakřičel Ken.

Hiram vzal láhev od Navvyho a opatrně jí balancoval v ruce.

„Dej pozor, mládenče. Mohla by narazit na skálu a skutálet se dolů po svahu.“

„Hoďte ji!“ křičel Ken netrpělivě. „Copak jsem celá ta léta hrál baseball nadarmo! Jen ji klidně hoďte!“

„Tady jí máš!“ zvolal Hiram a hodil polní láhev. Ken ji ocelovým sevřením zachytil a pak klečel vedle Hala, nadzvedával mu hlavu a pomáhal mu pít. Soudě podle délky toho doušku, Hal musel mít pořádnou žízeň.

„Hale, teď mi řekni, kde jsi zraněný?“ naléhal Ken.

Chlapec zašeptal něco, co slyšel jenom jeho bratr. A my jsme viděli, že Ken začal Hala prohmatávat, má-li všechny kosti celé a není-li zraněn.

„Hirame, našel jsem jenom tu pohmožděninu na tváři a pošramocený kotník. Je černý a modrý a neforemně oteklý. Mám strach, že je zlomený. Hal se může dobře hýbat, takže páteř nemůže být poraněna.“

„Dobrý! A teďka, mládenče, si sundej kabát a omotej ho Halovi v podpaždí, kde jde provaz... Tak je to dobrý. Teďka Hala zvedni a přines ho rovnou pod nás... A teďka pomalu... Jime, pomož mi ho vytáhnout. A ty, Leslie, buď přichystanej, abys ho popad, jak ho dostanem nahoru.“

Za necelé dvě minuty ležel Hal nahoře na okraji. Sotva jsem ho poznal. Tvář měl sinalou, s výjimkou krvavé pohmožděniny, rty sevřené, oči hluboko zapadlé s napjatým výrazem bolesti. Příšerně se změnil.

„No, už jsem tady – celý,“ zašeptal. Ale to jen slabě připomínalo jeho starého ducha.

„Haló, hoďte mi provaz!“ zakřičel Ken.

Hiram hodil laso dolů, a zatímco on a já jsme je pevně drželi, Ken vyručkoval vzhůru.

„Leslie, veď nás zpátky a prorážej nám cestu houštinami,“ nakázal Hiram a opatrně zvedal Hala v náručí. Zanedlouho jsme se dostali ke koním. Tady Hiram posadil Hala na grošáka. Šel vedle něho a rukou chlapce přidržoval, zatímco Jim jel z druhé strany a pomáhal mu. Trvalo velmi dlouho, než náš průvod dorazil do tábora.

Když jsme tam dojeli, Hiram chlapce důkladně prohlédl a k našemu velkému ulehčení oznámil, že není nijak vážně zraněn.

„Uhodil se do spánku a vyvrtnul si kotník a možná že utrpěl šok, ale za pár dní bude chlapík.“

Smyli jsme Halovi krev z obličeje a vykoupali jsme mu kotník v horké vodě. Tvář ho tak bolela a rty měl tak napuchlé, že mohl jen s námahou jíst, ale když do sebe vnutil trochu bramboračky a pár hltů kávy, jako by nabyl trochu síly. Měli jsme takovou obrovskou radost, že ho máme zpátky živého a poměrně zdravého, že jsme všechny myšlenky na jeho přestupky pustili z hlavy. Ale Hal na ně zřejmě nezapomněl, protože zamyšleně, vážně pohlížel na Kena a na Hirama. Zdálo se mi, že si přeje, aby mu někdo při jeho přiznání pomohl. Nicméně nikdo z nás se ho na nic neptal.

„Kene,“ začal a hlas měl podivně slabý, „utekl jsem odtud ve vzteku jako úplný hlupák, ale nezůstal jsem pryč ze vzdoru. Honil jsem jakési mladé zvíře – myslím, že to byl kojot – a slítl jsem přes okraj.“

„Zapomeň na to,“ odpověděl Ken bodře.

„Moc a moc jsem křičel,“ pokračoval Hal. „Potom jsem pochopil, že mě nebudete hledat, protože všichni budete počítat s tím, že na vás šiju boudu, abych vás vystrašil. Tak jsem přestal křičet. Ta bolest nebyla tak zlá. Tu

bych mohl vydržet. Ale pomyšlení, že mě dlouho nepůjdete hledat – to bolelo. Z toho se mi dělalo nanic. Potom, po první noci a dalším dnu, jsem dostal žízeň. Myslím, že jsem měl horečku, protože jsem byl celý malátný. Za chvilku jsem uvěřil – že mě nikdy nenajdete. Potom – potom...“

Tu větu nedokončil, ale jeho pohled byl výmluvný. Hal Ward stál tváří v tvář první opravdové tragédii ve svém životě. Lekce, kterou mu Jim prorokoval, byla strašná.

„Kene,“ řekl po dlouhém mlčení „porušil jsem slib, který jsem ti dal. Víš, jednu věc jsem ti slíbil. Že budu opatrný.“

„To už je v pořádku, Špunte,“ pravil Ken.

„Jime,“ pokračoval Hal po dalším mlčení. „Počítám, že mě už nenecháte, abych s vámi držel partu?“

„Ale nechám – rozhodně nechám,“ pospíšil si Jim s odpovědí, zatímco si bezmyšlenkovitě pohrával s dýmkou.

Pak následovala třetí odmlka, nejdelší.

„Hirame,“ řekl nakonec Hal, „pamatujete si, jednou jste mi řekl, že jsem jak mladý Indián, a pak jsem vás slyšel říkat, že jen mrtvý Indián je dobrý Indián.“

„No, chlapče, a co z toho?“ zeptal se Hiram laskavě.

„Když jsem v noci ležel tam dole v té temné díře a hvězdy mi svítily do tváře – za celou tu dobu jsem ani oka nezamhouřil -, přemýšlel jsem, co jste mi řekl – co jste mi radil -, a rozhodl jsem se, že jestli z toho kdy vyváznu živý, tak vás převezu, pokud jde o toho dobrého Indiána... Já sám se stanu takovým dobrým živým Indiánem.“

„Amen,“ zvolal Ken vroucně.

KEN A PRINC

Druhého dne byl Hiram na nohou časně zrána, čilý jako rybička; pokřikoval na Navaja, aby si pospíšil s koňmi, řval na psy a pumy a vyhnal nás z teplých přikrývek. Navvy si přišel na své; vrchovatě se mu dostalo od nás ode všech zasloužené chvály. Dokonce i Jim, váhavě si ohmatávaje místo v boku, kde měl kulku z indiánského olova, přiznal, že Navvy byl neocenitelný. „Rozhodně je to jedinej dobrej rudoch, kterýho jsem kdy viděl, a počítám, že budu muset změnit svý rozhodnutí, že mu vezmu skalp."

„*Tohodena,*" řekl Navvy a posuňky legračně napodoboval Hirama. Snad všichni jsme postřehli rozdíl mezi tímto žertovným užitím slova a mezi smutným významem, který mu dal předešlého dne.

Když jsme zasedli k snídani, zmizel Navvy do lesa, a než jsme vstali, zvonky koní už cinkaly v úžlabině. „Dneska bude rozhodně zamračeno," řekl Jim. „Jestli vám ostatním je to jedno, budu hlídat tábor," navrhl Hal.

„No, chlapče, s tím počítám," byla Hiramova odpověď. Vynesli jsme Hala z Hiramova stanu a obložili jsme ho přikrývkami. Bude to trvat pravděpodobně několik dní, než bude moci užívat zraněného kotníku. Hal byl vyzáblý a pohmožděnina mu ještě víc ztmavla. Avšak ten strašlivý, napjatý stín bolesti v jeho očích ustoupil něčemu jasnějšímu a měkčímu.

„Já budu rozhodně hlídat tábor s tebou," řekl náhle Jim protahované.

„To by bylo báječné – ale Ken a Hiram a Dick vás budou potřebovat."

„Potřebovat! Čert aby to vzal! Už mám plný zuby toho lození po roklinách. Ještě nemám srdce v pořádku po tom, jak jsem vlek tamtu pumu dvacet kilometrů – nebo o něco míň – rovnou do kopce."

„No, mládenče," řekl Hiram Kenovi, „počítám, že zrovna teďka máme víc drzejch pum, než kolik mužem z týdle náhorní roviny odvézt. Dostat je odtud – to bude teprvá ta pravá legrace."

„Až doteď bylo všecko legrace – kromě některých mých vylomenin," podotkl Hal.

Po snídani jsme pro Hala připravili pohodlné lůžko a zanechali jsme ho v Jimově péči. Potom jsme Ken, Hiram a já jeli dolů z hřebene do levé

části Středního kaňonu. Celou cestu jsme měli trápení se psy. Nejdřív běželi za kojotem, což bylo jediné zvíře, kterému nemohli odolat. Pustili jsme se za nimi a přitom jsme se rozdělili. Já jsem se dostal do nějaké úžlabiny a projel jsem až na její konec a tam jsem vyjel vzhůru. Uslyšel jsem psy a zanedlouho jsem spatřil velkého bílého kojota, jak si to žene přes lesní paseky. Zdálo se, že poběží blízko mne, a tak jsem seskočil z koně, poklekl a připravil si pušku. Kojot mě zpozoroval a plaše se mi vyhnul. Poslal jsem za ním pár zpívajících, svištivých kulek, ale to ho jenom pobídlo, aby běžel ještě rychleji. Znovu jsem nasedl a zamířil jsem ke svým společníkům, kteří na mne pokřikovali zdola z jednoho hřebene.

Smečka se nějaký čas zdržela na starých stopách, ale kolem osmé jsme dorazili k cedrům; a protože obloha byla pokryta nízkými, šedohnědými mraky a vzduch byl studený, byli jsme si jisti, že není příliš pozdě.

Brzy jsme se ocitli uprostřed hustého cedrového lesa. Tam Princ pouze jednou vyštěkl, aby nás varoval, a pak se nám ztratil z dohledu i doslechu. Zatímco jsme se rozdělovali, abychom ho hledali, zbytek smečky narazil na stopu a pak zmizel. Nějakou chvíli ke mně ještě doléhal jejich štěkot. Mezitím jako by se nad Hiramem a Kenem země slehla – neviděl jsem je ani neslyšel. Tu a tam jsem se zastavil a vykřikl jsem signál.

„Ha – hoj!“

Výkřik se nesl suchým vzduchem, pronikal cedrovým lesem, ostře se tříštil o stěny kaňonu, odrážel se od stěny ke stěně, a jak se valil, ztrácel na síle, až odumřel ve výsměšném tichu.

Jezdil jsem sem a tam, jednou roklí nahoru a druhou dolů. Měl jsem dojem, jako bych jel kolem tisíců kaňonů, a křičel jsem, dokud mi úplně nedošel dech, ale žádnou stopu jsem nenašel ani jsem nezaslechl jediný zvuk, který by prozrazoval přítomnost mých společníků nebo psů.

Tak jsem obrátil koně k táboru, a než jsem tam dojel, bylo poledne. Kolem třetí hodiny dorazil Kudrnáč, unavený a s obolavěnými běhy. Potom se vrátila Královna, a stěží mohla došlápnout na svůj chromý běh. Hodinu po jejím příchodu se objevil Zvoník. Byl vysílený, zaprášený a zalykal se žízní a horkem.

„Dneska si teda rozhodně lovil každej na vlastní pěst,“ poznamenal Jim.

V pět hodin se prodral sušinami v úžlabině Hiramův štíhlý oř. Vysoký lovec sesedl a odvázal vzadu od sedla dvě kůže pum.

„To bych rád věděl, kde jste vězeli, ty a ten mládenec?“ vyptával se.

„Ztratil jsem vás oba a nepodařilo se mi znovu narazit na vaši stopu,“ vysvětloval jsem.

„No, ti psi si dneska lovili pumy sami pro sebe. Princ zdrhnul, a to tomu dodalo. Ztratil jsem je všecky krom Muxe a Třísláka.“

Zatímco hovořil, oba psi, o nichž byla řeč, se dokulhali do tábora.

„Počítám, že Ken sedí někde pod nějakým cedrem, drží Prince a křičí na nás, abysme mu pomohli dostat jeho pumu... to byl zas jednou divnej lov. Čert aby to vzal! Tahle náhorní rovina je tak zvláštně členěná, žádnej div, že nic nesvedem. Celý hodiny jsem čekal na tebe a na Kena, a nakonec jsem musel ty dvě pumy, který jsem měl zahnaný na stromě, odpravit... No, krapánek si odpočinu a pak se pustíme do večeře.“

„Jejda, Hirame, doufám, že se Kenovi nic nestalo?“ vykřikl Hal znepokojeně.

„Žádnej strach, chlapče. Za chvilku přijede.“

Hiram právě sundal kouřící se večeři z ohně, když štěkot psů ohlásil, že se Ken objevil. Projížděl unaveně pod borovicemi a Princ se belhal stejně unaveně za ním.

„Jdeš právě akorát, mládenče,“ uvítal ho starý lovec bodře.

Ken z koně spíš spadl než slezl. Skouzl k zemi a natáhl se tak zvolna, s takovou bolestí a s takovým povděkem, že nebylo těžko uhádnout, jak mnoho prodělal. Šaty měl nadranc a byl bledý a utrmácený. Na naše dorážení zašeptal: „Počkejte!“ A ležel tak plných pět minut, než se doplazil k prostřené večeři.

Všichni jsme byli zvědaví a Hal byl celý netrpělivý, aby uslyšel Kenovo dobrodružství. Když jsme povečeřili a seděli jsme v kruhu kolem planoucího táboráku, studený vítr zpíval v borovicích a stíny noci tmavly, řekl Hiram:

„No tak, mládenče, počítám, že to chcem slyšet.“

Ken dosud mlčel a jeho zamyšlená tvář byla vážná. Zatímco jsme čekali, až Ken začne, Princ se přiblížil k ohni – vzduch byl totiž mrazivý -, a když položil svou nádhernou hlavu Kenovi na koleno a pohlédl na něho svýma temnýma očima, mládenec jakoby nedobrovolně vyhrkl:

„Princ mi zachránil život!“

„Vážně?“ vydechl Hal, zářící oči upřené na bratra. „Povídej, jak to všecko bylo!“

Ken se pohodlně usadil a začal svůj příběh.

„Někdy dneska ráno jsem ztratil Hirama a psy. Octl jsem se v temném, šerém lese. Za chvilku se les stal úplně neproniknutelný. Mrtvé cedry ležely v polomech, živé cedry rostly těsně u sebe a jejich větve sahaly až na zem. Ztratil jsem orientaci. Obracel jsem se sem a tam, křižoval jsem svou vlastní stopu, vracel jsem se po ní, a nakonec jsem se dostal z

cedrového lesa do hlubokého kaňonu.

Tady jsem vypálil z revolveru, ale žádný výstřel mi neodpověděl. Nezbylo mi nic jiného než potulovat se kolem a doufat, že narazím na Hirama nebo na Dicka. Pokračoval jsem v jízdě, když vtom jsem spatřil, jak se ke mně žene Princ.

‚Haló, kamaráde,' přivítal jsem ho. Zdálo se, že Princ má právě takovou radost ze mě jako já z něho. Žuchl sebou, těžce oddychoval, vyplazoval jazyk a sliny mu z něho jen tekly. Byl celý zaprášený a skropený pěnou.

Jsi unavený, Princi?' zeptal jsem se ho. ‚Chvilku si odpočineme.'

Potom jsem objevil, že má na slechu krev, a zjistil jsem, že ho má natržený. Ráno příliš dorážel na nějakou pumu.

Nalil jsem do klobouku vodu z polní lahve a dal jsem Princovi napít. Čtyřikrát klobouk vyprázdnil, než byl spokojený. Potom se o mě opřel hlavou a odpočíval.

Princ nakonec z vlastní vůle vstal a vyrazil směrem na západ. Udržoval jsem mustanga tak blízko za ním, jak jen to drsná cesta dovolovala. Vylezli jsme někde v Chobotu. Právě jsem se chystal na vás zakřičet, když jsem uviděl, že Princ je celý naježený. Udělal tucet skoků, potom se se štěkáním pustil dolů po příkrém svahu do rokliny a zmizel.

Objevil jsem čerstvou stopu té obrovské pumy, kterou jsme tak často honili, a rozhodl jsem se, že půjdu za Princem. Uvázal jsem mustanga, sundal jsem si plášť a ostruhy a chaparajos a upevnil jsem na vršek jednoho uschlého cedru červený šátek, aby mi ukazoval, kam mám jít, až se budu vracet.

Sestoupil jsem asi dvě stě metrů a tam mě zarazil příkrý sráz. Odtud jsem uslyšel štěkot Prince a vzápětí jsem spatřil v koruně stromu pumu.

To mě vydrážděilo a vykřikl jsem: ‚Hej! Hej! Hej!', abych Prince povzbudil.

Myslel jsem si, že bude rozumné řídit se zásadou dvakrát měř, jednou řež. Pode mnou ležel Chobot, při svém ústí do velkého zamlženého Kaňonu půldruhého kilometru široký. Vypadal jako strašná, bezedná propast. Povídám vám, ten pohled mnou na chvíli otřásl, ale musel jsem jít za Princem.Běžel jsem doleva a dostal jsem se k místu, kde útes končil ve zvětralém svahu.

Když jsem se do toho jednou smrtelně vážně pustil, bylo to jako hrát zápas, který se musí vyhrát. Mé boty vykřesávaly ze skal jiskry. Klouzal jsem a zadržoval jsem se a znovu jsem klouzal. Uváděl jsem do pohybu lavinu zvětralých skal a pak jsem jim běžel v čele.

Ale brzy jsem musel zpomalit a přelézat přes různé překážky. Princ čas

od času zaštěkal a já jsem na něho volal, aby věděl, že jdu. Bílý násep zvětralého vápence se svažoval ke schůdnější cestě, a tam jsem si nahnal čas. Princovo štěkání mě vedlo. Letěl jsem dolů, ke skupině cedrů, vběhl jsem mezi ně a spatřil jsem Prince, jak stojí s předními prackami opřenými o veliký strom. Viděl jsem, že puma právě slézá. Potom mi třesk a rachot kamení ohlásil, že seskočila. Princ se rozběhl za ní.

Vyrazil jsem dolů, kličkoval jsem pod cedry a prodíral se škvírami mezi skálami, až jsem se dostal ke strži s holým, vodou vymletým dnem. Hromádky písku ukazovaly stopy Prince a pumy. Stopy pumy byly tak obrovské, že mi až stydla krev. Byly dvakrát tak velké jako kterékoliv stopy, které jsem viděl kdy předtím. Běžet dolů tím vyschlým korytem bylo to nejsnadnější z celého dosavadního sestupu. Každých pár kroků koryto klesalo o dva až čtyři metry, často i o víc, a přes ta místa jsem sklouzával.

Nezdálo se, že by puma chtěla ještě vylézt na strom. Bál jsem se, že každou chvíli uslyším zvuky zápasu, protože jsem si vzpomněl, jak Hiram povídal, že stará puma se během unaví a zastaví se, aby psa zabila.

Běžel jsem stále dolů a dolů a dolů.

Viděl jsem, že jsme téměř u velkého, širokého hlavního Kaňonu, a byl jsem zvědav, co se stane, až se dostaneme přímo k němu. Náhle jsem narazil na Prince, který divoce štěkal pod pinií na okraji hluboké průrvy.

Podíval jsem se nahoru a zažil jsem největší zděšení ve svém životě. Ta puma byla ohromná a byla tak stará, že měla skoro šedivou barvu. Měla velikánskou hlavu a krátké a kulaté tlapy. Neprskala, nevrčela ani nemručela; nedívala se na Prince, ale upírala své polopřivřené oči na mě.

Než jsem se mohl pohnout, opustila svůj hrad a se žuchnutím dopadla na zem. Nejdřív jsem si byl jist, že mě chce napadnout, a vytrhl jsem revolver. Ale ona přešla pomalu vedle Prince a bez nejmenšího zaváhání skočila dolů do průrvy. Rachot a třeskot padajících kamenů se vznesl nahoru spolu s mračnem prachu. Pak jsem viděl, jak si nenucené hledá cestu mezi drsnými balvany.

Princ ke mně s kňučením přiběhl a společně jsme se pustili podél průrvy, až jsme našli místo, kudy jsme se mohli dostat dolů. Lezli jsme a skákali a padali, až jsme se dostali na dno, a tam Princ znovu zachytil stopu.

Dřív než jsem si uvědomil, co se vlastně děje, stál jsem na druhé skalní stěně kaňonu a pode mnou nebylo nic než vzduch. To vám řeknu, vyrazilo mi to dech.

Najednou ke mně dolehl Princův štěkot, a tak jsem zahnul kolem

jednoho útesu a tam jsem uviděl Prince na úzké římse. Přibližoval se, a když se dostal ke mně, obrátil se a divoce štěkal. Srst na šíji se mu ježila. ‚Kupředu, Princi!' pobídl jsem ho. Bylo to – pokud vím – poprvé, co Princ zaváhal pustit se za pumou. Musel jsem ho přemlouvat, protože úzká římsa se mu nelíbila. Ale když se jednou do toho pustil, nedovolil, abych šel vpředu. Římsa byla sotva sedm metrů široká a blízko stěny byly v prachu stopy pumy. Vybíhající roh útesu mi zakrýval výhled. Nakoukl jsem za něj. Na druhé straně se římsa zužovala a poněkud stoupala jakýmisi pobořenými stupni. Princ minul roh, ohlédl se, jestli jdu za ním, a postupoval dál. Ohlédl se čtyřikrát a jednou počkal, až jsem ho dohonil.

‚Jdu s tebou Princi,' volal jsem na něho v jednom kuse.

Římsa se zužovala, až byla sotva metr široká. Princ přestal štěkat a obrátil se na mě. Vyčnívající skála mi znemožňovala vidět, co leží za ní. Princ proklouzl kolem skály. Já jsem musel jít bokem a zatínal jsem prsty do stěny.

Ke svému překvapení jsem se octl na dně mělké jeskyně. Stopa pumy vedla přímo přes ni a pokračovala dál. Princ zpomaloval a zpomaloval.

Obešel jsem další výběžek a prošel jsem další mělkou jeskyní, a když jsem proklouzl ještě kolem jednoho výběžku, objevila se přede mnou nádherná scéna. Stopa tam končila. Uprostřed široké římsy seděla puma a dlouhým ocasem mrskala nad propastí. Když nás spatřila, otočila se a přešla se skloněnou hlavou po celé délce římsy. Hledala místo, kam by skočila. Pak se zastavila a natáhla hlavu tak daleko nad propast, až jsem si myslel, že spadne.

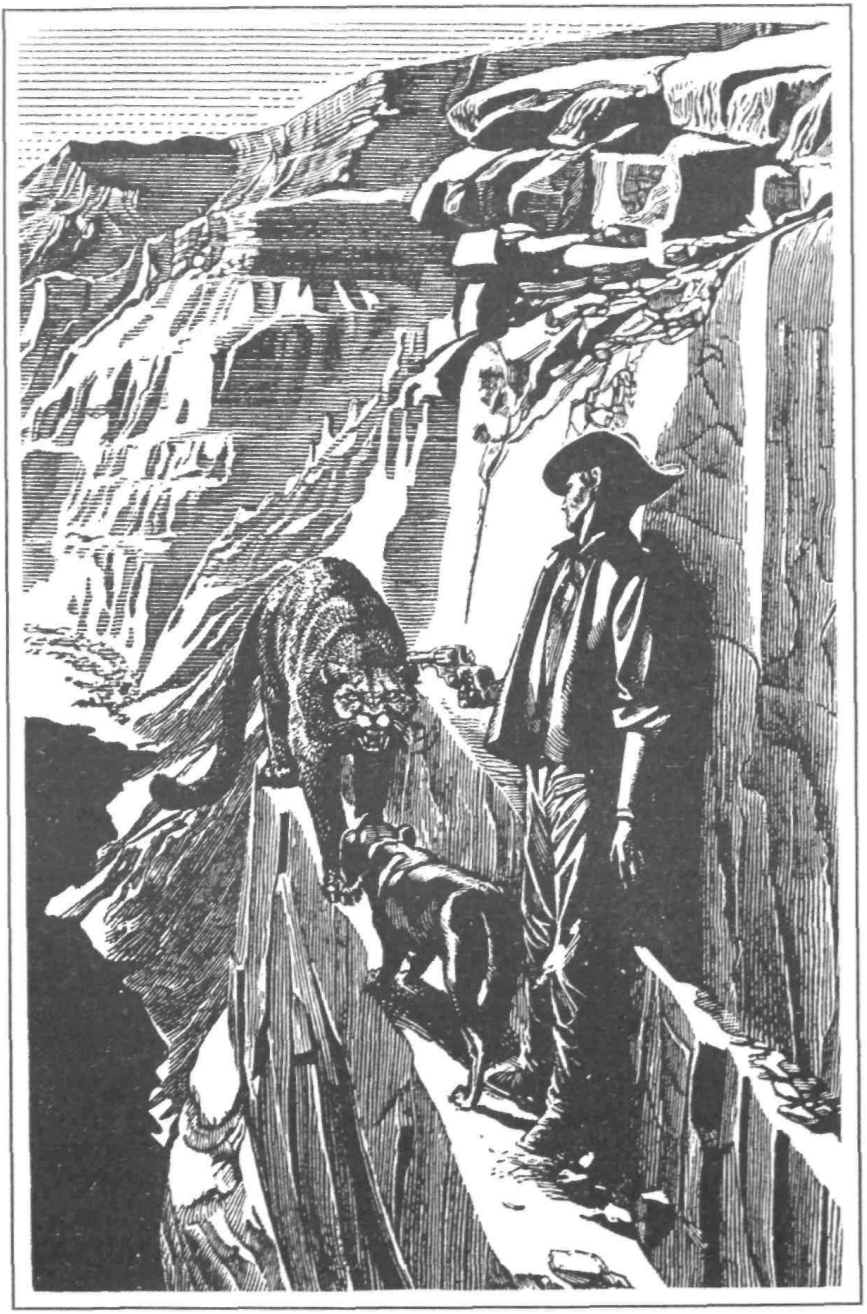
Ihned jsem si vzpomněl na svůj fotoaparát a zároveň jsem zapomněl na Hiramova slova, že nikdy nemám pustit pumu z očí, když jsem těsně u ní. Popadl jsem aparát, otevřel ho a zaostřil asi na deset metrů.

Vzpamatovalo mě až divoké zaštěknutí Princovo a řev pumy. Obrovská kočka skočila čtyři metry a tam stála a příšerně mi vrčela málem do obličeje. Mrskajícím ocasem srážela malé kameny z římsy. Vytrhl jsem revolver a zamířil jsem – jednou – podruhé -, ale bál jsem se vystřelit. Kdybych pumu jenom zranil, srazila by nás dolů.

V tu chvíli jsem se vyděsil a začal jsem se tak třást, že jsem měl co dělat, aby se pode mnou nepodlomila kolena. Ale dobrý starý Princ byl statečnější než já a měl víc rozumu. Postavil se proti pumě a štěkal na ni.

‚Drž ji, Princi, drž ji!' křičel jsem a ustoupil jsem o krok.

Puma posunula jednu velkou tlapu kupředu. Její oči se teď změnily v purpurové plameny. Znovu jsem ustoupil a ona postoupila. Princ vyklízel pole pomalu. Jednou po něm puma šlehla žlutou tlapou. Bylo strašné vidět

ty široce roztažené drápy. V tom hrozném okamžiku jsem dovolil, aby mě puma pozpátku zahnala přes přední část jeskyně. Teprve ve chvíli, kdy už bylo pozdě, jsem si uvědomil, že jsem měl využít výhody, kterou mi poskytoval větší prostor, a pumu zastřelit.

Puma byla pánem situace. Pořád jsem ustupoval krok za krokem a pozoroval jsem, jak se mi římsa pod nohama zužuje. Když jsem si vzpomněl na místo, kolem kterého se nebudu moct dostat se pozpátku, málem jsem omdlel. Zastavil jsem se, jako bych zkameněl, a div jsem nespadl do propasti.

Princova statečnost mi nakonec dodala jakousi zoufalou sílu. Puma, postupující pomalými, kočičími kroky, zahnala Prince k mým kolenům. Velká šelma byla ode mne vzdálena na délku svého těla – byla tak blízko, že jsem cítil její pach. Její oči mě fascinovaly. Přitiskl jsem se tělem ke skále, vytáhl revolver, a když jsem sebral všechnu odvahu, zamířil jsem mezi ty oči a stiskl kohoutek.

Sotva zahoukl revolver a zavoněl prach, levé oko pumy jako by zmizelo. Puma chraptivě zařvala, vzepjala se rovnou nade mě a těžce tloukla tlapami do stěny.

Stál jsem tam, hrůzou ochromený, zapomněl jsem na svou zbraň a jen se bál, že to zvíře na mě spadne a smete mě z římsy. Puma se však ve smrtelné agónii odrazila od stěny, párkrát se převalila a padala dolů, až mi zmizela z očí.

Potom jsem si musel sednout. Byl jsem úplně oddělaný. Z úlevy se mi udělalo nanic. Seděl jsem tam, s Princovou hlavou na kolenou, a pomalu jsem zase nabýval síly. Když jsem se nakonec snažil zvednout, nohy se mi pořád chvěly a cítil jsem se tak slabý, jako kdybych právě vstal po dlouhé nemoci. Třikrát jsem se pokoušel obejít to úzké místo. Teprve počtvrté jsem se vzchopil a obešel jsem je a brzy jsem se dostal k ohybu stěny.

Šest hodin jsem šplhal ven... A počítám, že jsem si lovu na pumy užil tolik, aby mi to načas stačilo.“

KOLEM TÁBOROVÉHO OHNĚ

„No, mládenče,“ začal starý lovec po dlouhém mlčení, „dycinky jsem si myslel, že Princ je báječnej pes. Teprve když se člověk dostane sám se psem ven a přijde do osamělejch nebo nebezpečnejch míst, doopravdicky pozná, jak se pes v mnohým podobá člověku.“

„To bylo od Prince nádherné, že stál mezi Kenem a pumou,“ zvolal Hal.

„Rozhodně je škoda, že toho psa jednoho krásnýho dne určitě nějaká puma zabije,“ poznamenal Jim.

„Počítám teďka, že k tomu nikdá nedojde,“ odpověděl Hiram.

„Proč? Rozhodně jste to vždycky říkával.“

„Princ si už nikdá nečichne k žádný pumě a vrátí se s tudletím mládencem do Pensylvánie.“

„Hirame! Opravdu mi ho chcete dát?“ zeptal se Ken, radostně překvapen.

„No, počítám, že jo. Bude mi sice chybět, ale Zvoník dělá pokroky a povede smečku.“

„Hirame – to je od vás tak krásné – já...“ Ken zmlkl a místo dalších slov objal Prince a ten mu olízl tvář. Pro-jednou Hal nežárlil na Kena, že vlastní něco, v čem on sám s ním nemůže soupeřit.

„Kene, jestli už máš dost lovu na pumy, co budeme dělat dál?“ zeptal jsem se.

„Zbytek času, co tu budu, věnuju studiu lesničiny, a přál bych si, abys mi pomohl. Prohlašuji, že jsem úplně všecko zapomněl. Ale já to napravím. Jsem to ale pěkný lesník, co?“

„No, mládenče, lesník má spoustu povinností,“ odpověděl Hiram. „Teda, kdyby se tě starej chtěl vyptávat na pumy, jako se tě loni vyptával na lesní požáry, pár věcí bys mu mohl říct.“

„To jistě,“ přisvědčil Ken.

„Svůj čas jsi nepromarnil. Teďka, když nikdo nebyl těžce zraněnej a žádný koně a psi zabitý, můžu říct, že jsem s lovem docela spokojenej. Odteďka, pokud budu tady na rovině, budu pumy zahánět na stromy a

střílet, protože – víte – mám příkaz vyčistit od nich rezervaci. Ty se budeš mezitím zdokonalovat ve znalostech o stromech a Hal se bude zotavovat. Počítám, že aspoň takový dva tejdny by neměl jezdit po zdejších stezkách. To bude dost dlouho, aby mu kotník zesílil. Potom odvezem pumy do Kanabu. A taky se musíme zastavit dole v houštinách v našem koralu a pochytat si ty naše divoký mustangy. Málem jsme na ně zapomněli. To bude nějaká legrace, tadle práce.“

„Vracíš se letos na podzim na vysokou školu, Kene?“ zeptal jsem se.

„Ano, ale rád bych si trochu pospíšil se zkouškami a udělal si asi tak v lednu a v únoru volno a jel na jih. Chci vidět tropy a studovat dřeviny a vegetaci v džungli.“

„Tam dole tě rozhodně potkají různý trampoty,“ poznamenal Jim. „Byl jsem v mexickejch džunglích kolem Ria Grande. Jsou tam milióny věcí ke střílení.“

„Kene, já pojedu s tebou,“ prohlásil Hal.

„Ty musíš chodit do školy,“ řekl Ken neúprosně.

„A to si myslíš, že budu ve škole za něco stát, když ty budeš bůhvíkde v džungli? Počkej, jen co uvidím tatínka. Ten mě pustí.“

„Budeš mít krásnou vyhlídku ještě se někdy dostat někam do divočiny, jestli mu řeknu, že jsi skočil přes okraj Velkého kaňonu, jenom abys postrašil bratra a přátele.“

„To jsem neudělal – to jsem neudělal,“ protestoval Hal důrazně. „Spadl jsem – a taky jsem tu přišel trochu k rozumu... Ale, Kene, viď, že to nikdy guvernérovi ne-řekneš?“

„Počítám, chlapče, že Ken tě neshodí,“ uklidňoval ho Hiram. „Protože on a my všici věříme, že to dobrodružství ti ukázalo, jakej je rozdíl mezi legrací a hazardováním. Já bych ti teďka věřil, a když ti budu věřit já, jistě ti bude věřit i tvůj bratr... A teďka, Leslie, prozraď chlapcům svý malý překvapení.“

Obrátil jsem se ke Kenovi a Halovi, ale pak jsem zaváhal.

„Hirame,“ řekl jsem, „víte jistě, že ten Indián nerozumí anglicky? Nechci, aby se ani slůvko z toho, co vám povím, dostalo k nepovolaným uším.“

Ken Ward se naklonil kupředu s očima náhle temně planoucíma a Hal se posadil a hořel zvědavostí. Hiram poslal Navaja ke stádu koní.

„Víte, chlapci, věci se mají takhle,“ začal jsem. „Hiram, Jim a já nepodepíšeme pro příští rok smlouvy s lesní správou. Myslíme si, že jsme přišli na něco trochu lepšího. Nalezli jsme dole v Kaňonu stopy zlata a věříme, že je ho tam dost, aby se nám hledání vyplatilo. A je tu naděje, že

snad narazíme na bohatou žílu... Takže bychom byli rádi, kdybyste vy oba příští léto přijeli a vydali se s námi – za zlatem.“

Ken Ward vyrazil pronikavý výkřik a z Hala vyzařovala prudká radost, kterou jeho oněmělý jazyk nemohl vyjádřit. To byla jejich odpověď.

„Tak, tak, měl jsem takový dojem, že se vám ten nápad bude zamlouvat,“ řekl Hiram, zatímco si nacpával dýmku. „Všici si strašně přejem, abyste přijeli. Bude v tom kus opravdickýho dobrodružství – obzvlášť jestli nějakej nanicovatej chlap, jako ten, co ho Ken zmlátil, něco o našem podniku vyčenichá. No, počítám, že bysme se museli bít. Co o tom soudíš, Jime?“

„Rozhodně, rozhodně,“ potvrdil Jim.

A tak jsme my tři hovořili a dělali plány a Ken a Hal hltali každičké naše slovo.

Zatím se táborák proměnil v pouhý malý červený plamen a stíny pod borovicemi ztemněly. Princ usnul s hlavou na kolenou svého nového pána. Od zajatých pum bylo občas slyšet měkký, kradmý krok, tiché zavrčení a zařinčení řetězu. Vítr se rozkvílel. Zapraskala větévka a z lesního šera se vynořila pružná postava Indiána.

„Ospalý, Navvy?“ zeptal se Ken.

„*Mučo,*“ odpověděl Navvy.

Potom si začal připravovat lůžko na noc. Vybral si místo poblíž táboráku, vyhrabal si v borovém jehličí jamku a přehodil přes ni přikrývku. Zul se, lehl si a stočil se zády a chodidly bosých nohou k teplu. Zdálo se mi, že usnul hned v tom okamžiku, kdy si přetáhl druhou sporou přikrývku přes ramena.

Rudé světlo dohasínajícího ohně padalo na jeho snědou tvář a zcuchané černé vlasy. Ken Ward ho pozoroval a právě tak Hal. Když tam tak ležel, přikryt starou přikrývkou, vypadal dost indiánsky a divoce, aby se to každému chlapci líbilo. Za chvíli, zatímco jsme všichni seděli mlčky, Navvy si začal něco pobrukovat ze spaní.

„Rozhodně budu ještě muset toho Indiána skalpovat,“ prohlásil Jim.

„Ať mě rohatej sebere, jestli ho netlačí můra,“ vyrazil Hiram.

„Ne, myslím, že se mu zdá o dobrodružstvích, která budeme prožívat příští léto,“ řekl Ken Ward.

Kenův nápad mě potěšil. A ještě dlouho potom, co ostatní šli spát, nepochybně aby snili stejně jako Indián, seděl jsem zcela bdělý vedle narudlých oharků a rovněž jsem snil o příštím létě. Bude to divoký výlet – ta honba za zlatem dole v Kaňonu. Když s námi bude Ken Ward, rozhodně to bude spojeno s nějakým nebezpečím, a když s námi bude Hal Ward,

rozhodně nebude nouze o překvapivé situace.

Tak jsem snil dál, až nakonec oheň dohořel, temnota zhoustla a vítr se rozburácel v borovicích.

Zane Grey
Dobrodružství Kena Warda

Ilustroval Jaromír Vraštil
Graficky upravil Pavel Rajský
Z anglického originálu The Young Forester a The Young Lion Hunter
přeložily Melánie Rybářova a Jarmila Rosíková
Vydal jako svou 8319. publikaci Albatros, nakladatelství pro děti a mládež,
v Praze roku 1992
Odpovědný redaktor Jan Petr Velkoborský
Výtvarný redaktor Pavel Rajský
Technická redaktorka Martina Vítková
Ze sazby písma Times vytiskla Těšínská tiskárna, s.p., Český Těšín
13-737-92 14/54
2. (v Albatrosu 1.) vydání